STŘÍBŘITĚLESKLÝ HALMOCHRON

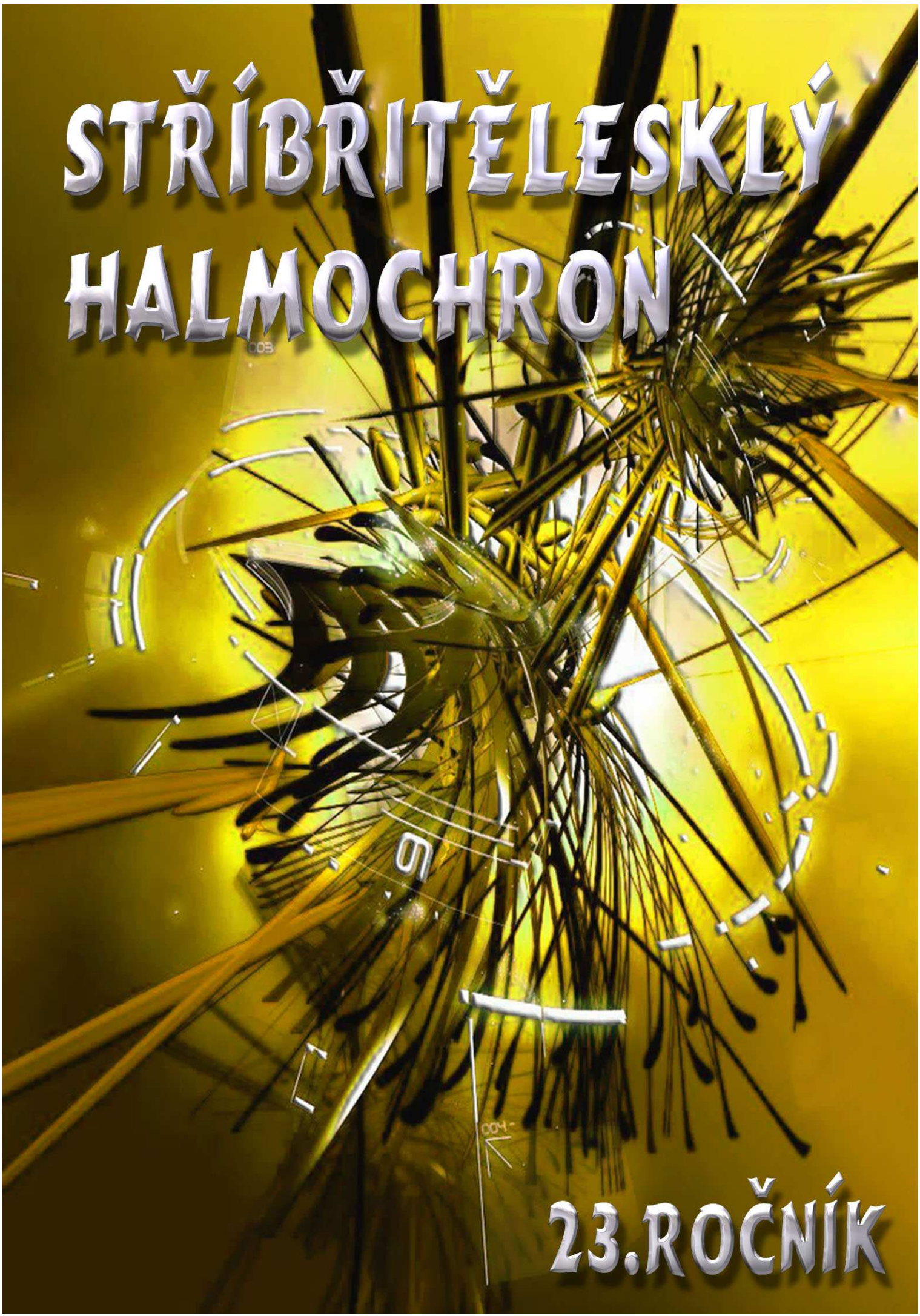

23. ROČNÍK

Předmluva pořadatele

Je to malý krok pro technologický vývoj, ale velký skok pro Stříbřitěleský halmochron! Ještě minulý rok jsem se na tomto místě čílil, že nám někteří autoři komplikují život posíláním dodatečně opravených prací v době, kdy už jsou původní díla vytištěna a rozeslána mezi porotce. Tomu je od letošního ročníku konec! Pokrok zastavit nelze a tak právě tento ročník se stal mezníkem mezi dobou papírovou a elektronickou! Letos poprvé se porotci obešli bez svazku potištěných listů a povídky si četli výhradně na svých tabletech či mobilních telefonech. Přechod na bezpapírovou formu při hodnocení však neznamená, že bychom vítěze ochudili o ceny v podobě skutečných knih nakladatelství LASER-BOOKS, či tento sborník v tištěné podobě. Stále ještě totiž patříme do kategorie staromilců, kteří zastávají názor, že klasickou knihu elektronickou nenahradíš (i když doma už na ně pomalu dochází místo, zatímco kapacity externích harddisků jsou dnes již téměř neomezené). I když, kdo ví, třeba se za pár let této předmluvě zasměji, až budu pro oceněné chystat datové nosiče s e-knihami, jako jsem se nedávno usmíval při listování stařičkým vydáním časopisu ABC, v němž se rozplývali nad úžasnou „novou“ technologií - faxem. A kdo ho dnes, sotva po čtvrtstoletí - v době, e-mailů, ICQ, Skypu a datových úschoven - ještě používá?

Jedna věc je, aby byl stále důvod knihy tisknout (což asi nijak ovlivnit nedokážeme) a druhá, aby bylo stále co nového číst. A od toho jste tu vy, milí autoři, abyste taková data vytvářeli. Takže - byť uplynulý ročník patřil co do kvality i originálnosti spíše k průměrným (což dokazuje i vyrovnané hodnocení od porotců a minimální bodové odstupy jednotlivých povídek) - děkuji za váš letošní podíl a těším se, že i příští rok nám nějaká čerstvá a chutná data nasdílíte. Další halmochron už totiž začíná pomalu odtikávat…

Petr Kaufner

Pořadatelé děkují tradičnímu sponzoru - nakladatelství

LASER-BOOKS

za knižní odměny pro vítěze

Výsledky 23. ročníku soutěže O Stříbřitělesklý halmochron

1	**Klepal Petr**	**Adéla**	**170**
2	**Heveroch Tomáš**	**Swan case**	**155**
3	**Němec Vladimír**	**Odpověď**	**140**
4	**Doležal Karel**	**Rodinu si nevybereš**	**135**
5	**Houček Tomáš**	**Časovka**	**128**
6	**Taliga Peter**	**Späť do bezstarostnosti**	**125**
7	**Jarchovský Zdeněk**	**Kukátko času**	**109**
8	Štros Jakub	Dům	107
9	Veverka Marek	Symetron	100
10	Kolářová Iva	Stroj času A. Swaina	87
11	Štěcha Petr	Kořalka, ten tekutý stroj času	82
12	Jahoda Ondřej	Zloději snů	78
13	Svoboda Pavel	Fax z Andromedy	76
13	Rác Jiří	Ještě jednou	76
15	Čermáková Libuše	Vztek	72
15	Svoboda Pavel	Pocta Stephenu Hawkingovi	72
17	Kolářová Iva	Projekt PoBr08	69
17	Najbrová Nikola	The Game	69
19	Svoboda Pavel	Krystalka	66
20	Hrubeš Milan	Přednáška o konci historie	64

Petr Klepal – Adéla

„Abych řekl pravdu, byli jsme vaší žádostí trochu zaskočeni, zejména pak tak krátkým časovým horizontem. Ale udělali jsme, co se dalo."

Jirka Káně se zastavil před obrovskými dvoudílnými vraty. Nápis na nich hlásal velkými písmeny: VIRTUALDROM - HALA 1. Počkal, až ho jeho doprovod dojde a pak otevřel malé osobní dveře.

„A na kolik se to podařilo?" zeptal se muž, asi padesátiletý, ve zjevně drahém obleku. „Víte, když jste se dlouho neozývali, mysleli jsme si, že jsme naletěli nějakým podvodníkům. Neurazte se, ale bohužel, v dnešním světě si člověk nemůže být ničím jistý. Proto jsme volali vašemu šéfovi. Samozřejmě nás uklidnilo, že o všem věděl a zaručil se za vás a váš tým. Ale ani on neměl ponětí, nakolik se vám podaří splnit naše přání."

„Podívejte, doktore, asi takhle, já si nejsem úplně jistý, jestli jste dostatečně pochopili, co mi tu děláme," řekl Káně a přidržel dveře, dokud právník a staří manželé neprošli dovnitř.

Ocitli se v dlouhé a široké hale. Ale hlavně, v prázdné hale. Všude kolem se sice po betonové podlaze táhly kabely a byly tu rozmístěny různé plošiny s nevelkými zařízeními a jakési chodníčky se zábradlími, ale jinak tu nebylo nic. Staří manželé z toho byli zjevně rozčarovaní.

„Nenechte se odradit," promluvil k nim Jirka Káně plynně německy. „Celá ta technologie je takový vzdušný zámek. Ukazujeme lidem trojrozměrné pohybující se holografické projekce, propracované do posledního detailu. Když se to vypne, tak to vypadá, že tu nic není, ale to je jenom zdání. Ovšem, to, co jsme dělali pro vás, to bylo… řekněme hodně složité."

„Takže jste to dokázali," odtušil právník, doktor Morávek.

„Samozřejmě, že ano. Ale nedokážu říct, na kolik budete spokojeni. Naši kluci na tom zamakali, ale většina byla stejně na řídícím počítači. A hlavně, všechno bylo možné jenom díky tomu, že už tady máme takhle zaměřenou tématickou scenérii. Dokonce jsme kvůli vám udělali několik speciálních programů, abychom pomohli počítači vygenerovat možnosti a přetřídit je. To nemluvím o hodinách, strávených tím, že jsme ho krmili daty a to si toho ještě spoustu natáhnul sám z internetu. Každopádně, můžete se podívat na výsledek našeho snažení. Pevně doufám, že nebudete zklamaný."

„Pomohly vám fotografie, které jsem vám poslal?" zeptal se stařec.

„Samozřejmě, v takovémhle případě je každý zdroj drahý. Ale, jak už jsem řekl, my tu jenom děláme velkou show. Možná, že pro, bez urážky, starší ročníky, jako jste vy a vaše paní, to je něco neuvěřitelného, ale pořád je to jenom technika, omezená schopnostmi těch, kteří jí zkonstruovali a naprogramovali.

Každopádně, pokusíme se vás vzít zpátky v čase a znovu pro vás oživit, co už neexistuje. Nejsem ale schopen říct, nakolik to bude autentické. Jediné, co vám zaručím, je to, že všechno uvidíte na vlastní oči a budete si moci udělat vlastní úsudek, díky ojedinělé technologii, které jsme tady ve Virtualdromu průkopníky."

Joachym Krans se na okamžik zastavil a stiskl muži, který se jevil z pohledu jeho sedmaosmdesátiletýma očima jako mladíček, rukáv.

„Děkuji vám za to, že jste se tím vůbec zabývali."

„Upřímně, pane, finanční obnos, který jste poslal, prostřednictvím tady doktora Morávka, s vaší žádostí, byl víc než motivující!"

Po jednom z klikatících se chodníčků došli až ke schodišti, vedoucímu podle stěny vzhůru, do jakési prosklené kukaně. Jirka Káně přivedl návštěvníky záměrně zadním vchodem, aby se vyhnuli vstupnímu koridoru, kde se procházelo přes čipové čtečky na parkoviště vyhlídkových kabin. Tamtudy do Virtualdromu proudil běžný ruch návštěvníků. Ale dnešní scenerie bude ryze soukromá.

„Ještě jednu věc, než vás uvedu do naší malé společnosti," řekl Káně na schodišti, přede dveřmi do velína Virtualdromu. „Jsou to nejlepší programátoři široko daleko… ale je to taky banda občas pěkně nevychovaných spratků. Takže, tak nějak počítejte se vším."

Vešli do velína. Nevelká místnost byla plná obrazovek a bzučících aparatur počítačů. U prosklené stěny stála před konzolemi s monitory a klávesnicemi řada otočných židlí a za nimi dlouhý stůl se zařízeními, propojenými navzájem mezi sebou, ale i s dalšími aparaturami na jiných stolech, nebo regálech u stěn. Celé to tu na člověka dýchlo atmosférou přístroji přecpané kabiny kosmoletu.

U zadní stěny stál rozdrbaný gauč s křesílky, kolem nichž se zdejší osazenstvo snažilo udržovat v pořádku jakýsi odpočinkový koutek. Tam spatřili čtveřici mužů v modrých kombinézách s reflexními pruhy a nápisem „Virtualdrom Boršany".

„Tak, smečko, vedu návštěvu. Takže se dáme do práce," řekl Jirka Káně.

„Dobrý den," pozdravili Kransovi s Morávkem česky.

„Brééj," ozvalo se zpět nejednotné zahalasení.

Mladí muži se po jednom zvedali a neochotně se trousili přes velín ke dveřím, kterými návštěva přišla. Pouze jeden z nich se zastavil u krajního křesla před prosklenou stěnou a posadil se.

„Spouštím startovací sekvenci," ohlásil otráveně.

„Kluci jsou utahaný," řekl omluvně Káně. „Poslední dobou tu máme zatraceně velkej fofr. Jedeme čtyřikrát do týdne ve třech halách, základ jsou dinosauři, vesmír a velké bitvy v dějinách lidstva a pak, co si kdo objedná."

„To jste na to jenom takhle v pěti?" zeptal se doktor Morávek.

„Ne, tohle jsou programátoři, kteří tu zůstali přes víkend. Normálně tu pracuje dvěstě lidí, polovina připadá na programátory a druhá na techniky. No a pak je ještě kolem hrstka podružného personálu, zajišťujícího úklid, údržbu podpůrných zařízení, stravování, teplo a tak."

„A v čem je práce pro nás jiná, než to, co děláte obvykle?"

„Ehm… jak bych to řekl, asi takhle, když děláte třeba dinosaury, tak vám stačí vědět, jak zhruba vypadali a asi tak v jakém prostředí žili. A detaily už klidně můžete tvořit na základě své fantazie. Stejně tak třeba, když chcete ztvárnit řekněme bitvu u Kurska. Znáte zhruba prostředí, techniku, děj. A pak popustíte uzdu fantazii a uděláte z toho show. Ale pro vás jsme se snažili držet všech dostupných pramenů, snažili jsme se pracovat do detailu věrohodně."

„Bylo to hodně těžké?" zajímal se Krans.

„Řekněme náročné. Víte, jak už jsem říkal, máme tu tématickou scenérii, která se tohohle dotýká. Jak jistě víte, v okolí Boršan došlo na sklonku Druhé světové války k menší tankové bitvě mezi Sověty a Němci a také ke střetu partyzánské jednotky s kolonou SS. Ale tohle všechno jsme ztvárnili stejným principem, jako ty dinosaury a Kursk. Propracovali jsme to, ale volně. Pro vás jsme museli jít do detailu, jinak by to nemělo cenu. Takže jsme navázali na stávající tématickou scenérii a na jejím základě jsme vytvořili úplně novou, ale hlavně, co nejpřesnější. A popravdě, byla to fuška i pro náš vymakanej počítač."

„Víte, má to pro mě obrovskou cenu," vysvětloval Krans tiše. „Naše rodina žila po celé generace v Kančím, na konci války jsem tam dokonce za nevyjasněných okolností ztratil sestru. A já bych se tam chtěl ještě jednou, na sklonku života, podívat. Jenže není kam…"

„Ano, ta přehrada zkomplikovala práci i nám. Za normálních okolností si pomáháme tím, že natočíme a do plastického modelu převedeme dnešní krajinu v místě dění scenerie a pak na ní děláme úpravy tak, abychom se dostali co nejblíže k vzezření v dané době. Jenže Kančí zmizelo pod hladinou přehrady. Chápu, že jste se obrátil na nás. Jenom si nejsem jistý, jestli to je pro vás finančně výhodné. Ač… jsme zvyklí na lecjaké výstřelky movitých."

„Mladíku, mírněte se ve své upřímnosti," podotkl Morávek. Ale Krans mu gestem ruky naznačil, aby to nechal být.

„Víte, po válce nás nevystěhovali, přestože jsme byli z tátovy strany Němci a hlásili jsme se k této národnosti. Protože jsme byli celou válku loajální Čechům. Nakonec nás přeci jen vyhnala přehrada. Zůstala jenom spousta vzpomínek, které se vážou jen a jen k tomu místu. A mezi nimi i ty na sestru Adélu."

„Co se jí stalo?" zeptal se Káně.

„To dodneška nikdo neví. Jednoho dne prostě odešla během dne ze statku a zmizela. Rodiče se dlouhá léta pídili po vysvětlení, ale odnikud se jim ho nedostalo. Zbyly pouze dohady…"

„Dobře, abyste byli v obraze, tady jste ve velíně, odkud se sleduje a řídí celá atrakce. Ten, kdo nepojede, zůstane tady. Já budu všechno sledovat na monitorech a pořizovat záznam jak z kamer v hale, tak přímo na Autonomii, jak říkáme vyhlídkové kabině. Upozorňuju, že se vyhlídková jízda spíš podobá letu, takže to zohledněte při rozvažování účasti, zejména vy, paní Kransová. Pán se zdá neoblomně rozhodnut a na vše připraven," řekl s úsměvem šéfprogramátor.

„Tady Beruška, kalibrujeme!" zapraskalo v reproduktoru na stole, vedle jednoho z velkých monitorů.

„Takže, kdo se chcete zúčastnit výletu, pojďte se mnou," ozval mladík, který seděl u řady počítačů ve velíně. Jeho místo zaujal Káně.

„Půjdu sám," řekl stařec po tom, co se obrátil ke své ženě a ta zamítavě zakroutila hlavou.

„V pořádku, následujete mě."

Radim Halík vedl pana Kranse zpět po schodišti dolů. Tam se ale nevydali k vchodovým dveřím, nýbrž prošli těmi, které vedli skrze stěnu. Ocitli se v rozsáhlém hangáru, kde se nacházelo několik řad zvláštních strojů, každý na vlastním stání, obklopený podpůrnou technikou.

Technik zavedl Kranse k nejbližší malé kabině. Ta vypadala jako vrtulník bez nosného rotoru a záďového ramena, stojící na čtyřech krátkých podvozkových nohách s automobilovými koly. Zato však byla vybavena čtveřicí horizontálně položených obručí, obsahujících zdvihová dmychadla, a dvojicí vertikálních hnacích vrtulí v ochranných opletivovaných pouzdrech na zádi. Ty ještě doplňovala soustava směrových kormidel.

„Používáme jako základ kabiny helikoptér, protože nám je armáda nechala jenom za odvoz. Říkáme jim Autonomie, jako samosprávné, protože dokáží fungovat v projekci fakticky nezávisle, minimálně bez jakýchkoli vodících lan a podobně. Navíc určují náhled holovirtuareality. Jsou nacpaný výkonnými technologiemi a slouží nejen jako vozítko pro návštěvníky, ale také podporují projekci, díky indikaci úhlu pohledu. Jinak, já jsem Řehoř Šourek a jsem váš pilot," řekl muž, který vyskočil z paluby kabiny vstříc příchozím. „Tohle konkrétně je Mi-dvojka. Pro větší počet lidí používáme kabiny Mi-osmiček."

Krans si nedůvěřivě prohlížel podivný stroj. Proto se ho pilot ujal a celý ho s ním obešel kolem dokola a přitom mu vysvětloval, co jak funguje a odpovídal na občasné otázky. Zbylí dva členové posádky stále něco kutili uvnitř. Pilot Kransovi vysvětloval, že jeden z nich je operátor a synchronizuje palubní systémy s holoprojekcí, a ten druhý nastavuje kamery, včetně té pohyblivé, zavěšené pod stropem na teleskopickém otáčivém rameni.

„Varletorbe, je to připravený," ozval se operátor Filip Landa, který se vyklonil z kabiny.

Krans se zaraženě podíval na Řehoře, ale ten jen mávl rukou. „Tý přezdívky si nevšímejte, takhle mě shazuje pokaždý, když chce vypadat důležitě. Nasedneme na palubu a můžeme se vydat na naši malou cestu."

„Beruška volá řídícího, jedeme na výlet," ohlásil pilot do vysílačky.

„V pořádku, jděte na to, kluci," odpověděl Jirka Káně z velína, „scenérie je najetá. Doufejme, že bude zákazník spokojený."

Autonomia se lehce otřásla, jak pilot spustil dmychadla, poháněná elektromotory. Kabina obsahovala vpředu dvě místa, tam seděl vlevo pilot a vpravo operátor, přičemž každý měl před sebou malý přístrojový panel na jakési stopce. Pilot ovládal Autonomii stejnými prvky, jako se řídil vrtulník. Před sebou měl páku původně cyklického řízení a vpravo vedle sebe něco, co vypadalo jako ruční brzda, ve skutečnosti to však byla páka kolektivu. Jejich účel se dal zjednodušeně popsat stejně, cyklika řídila různé manévrování, do stran, dopředu, dozadu. Kolektiv přidával nebo ubíral otáčky dmychadlům a tím zajišťoval, že Autonomia o něco vystoupala vzhůru, nebo klesla blíže k zemi. Na podlaze se ještě nacházely pedály, kterými si mohl pilot pomoci do zatáčky, nebo dokázal otáčet kabinou kolem dokola za visu na místě. Na stropním panelu, nad pilotem a operátorem, se nacházela spousta přepínačů a tlačítek k palubním systémům a zařízením na podporu holovirtuálního prostředí.

„Takže, pane Krans, budete mít pocit, že letíme mnoho set metrů vysoko, ale nemusíte se bát, neustále se budeme nacházet jen pár metrů nad podlahou, ale iluze bude dokonalá, to uvidíte," upozornil ještě Řehoř.

Beruška se se zhoupnutím zvedla a pilot jí vedl letem, jen necelých dvacet centimetrů nad hladkou podlahou, k nájezdovým vratům do jednoho z hlavních sálů Virtualdromu. Na nich se leskla velká podkladová plocha. Tam se promítala jednoduchá stěnová projekce, podle scenérie, do níž se s návštěvníky najíždělo. Ta však byla teď vypnutá.

„Tak to otevři, File," pokynul pilot, přičemž zvedl Autonomii do dvoumetrové výšky, aby při pohybu v hale nehrozilo, že zavadí o plošiny a na nich umístěné citlivé holografické senzory.

Operátor se natáhl na panel nad sebou a stiskl několik tlačítek. Vrata se rozestoupila a pilot potlačil knipl, Beruška se rozjela vpřed. Nástup byl úchvatný. Během okamžiku se ocitli vysoko nad kopcovitou lesnatou krajinou. V údolích se tu táhly tenké stužky silniček a občas se i leskla hladina říčky. Napravo zahlédli domy města.

„Tamhle to jsou Boršany, pane Krans," řekl Libor Chroust. „V tuhle chvíli se nacházíme v roce devatenáct set čtyřicet pět, pátého pátý. To je ta naše původní scenérie, věnovaná bitvě partyzánů s kolonou SS. Na jejím základě jsme pak vytvořili tu pro vás."

„Pátého pátý… tehdy, to si pamatuji, postříleli vojáci SS třicet místních občanů, jako pomstu za to, že partyzáni káceli stromy přes cesty a ztěžovali jim úprk před Sověty." Krans bez větších problémů přeskakoval z češtiny do němčiny a naopak, stejně jako například Káně.

Libor Chroust celkem obstojně komunikoval anglicky, ale němčina mu byla poněkud vzdálená, takže uvítal, jak Krans válí česky, přestože o něm věděli, že od pětašedesátého žije v Německu.

„Právě proto se k nim zase tolik nepřibližujeme, je to dost citlivé téma, přece jen, byly to náhodně vybrané a hlavně naprosto zbytečné oběti. Vždyť do konce války zbývalo už jen pár dní. No, partyzáni, byť za cenu vlastních životů, to těm bestiím spočítali. To je naopak velmi populární scenerie, hrdinská bitva."

Klesali do jednoho z údolí, kde se pod větvemi stromů klikatila říčka a přes louku na druhé straně vedla silnice.

„Teď letíme souběžně s cestou z Boršan na Mýto, kousek před námi je místo, kde se odehrál ten střet. My se dáme asi kilometr za ním na Kančí. Až uvidíte ukazatel směru, tak tam přejdeme ze scenérie Partyzánská na Kančí," oznámil Řehoř Šourek.

„Kalibrujte, prosím," požádal řídící počítač.

„Co blbne, sakra," rozčiloval se Filip Landa. „dyť je to všechno nakalibrovaný!" Přesto ale spustil novou kalibraci, jak počítačový systém požadoval.

„Chlapi, co se tam děje?" zajímal se hned vzápětí hlas Jirky Káněte ve vysílačce. „Máme tady obrovskej odběr energie. Přetěžuje se to!"

„Hele, Jiříku, elektronickej bůh po mě chtěl opětovnou kalibraci systémů kabiny, tak jsem to udělal, to je všechno," odvětil světácky Filip. Vzápětí se ale zarazil, protože spatřil to, co ostatní už vteřinku pozorovali.

„Jirko, máš na obraze to, co my?" zeptal se Libor.

„Myslíš ten… jak bych to… tunel?"

„Tak tak!"

„Jo, to vidím, je tam nějaká chyba, asi v programu. Otevřu to na monitoru a podívám

se. Radim už obsadil dvojku a pomáhá mi, takže se budeme snažit to co nejrychleji vyřešit. Pokuste se tím proletět a uvidíte, jestli za tím je normální projekce. Kdyby ne, tak nám dejte pár minut a uvidíme, co dál."

Řehoř tedy nerušeně pokračoval dál, vstříc ústí prapodivné projekce. Prostor se tu stáčel do spirály o průměru tak šest metrů. Vypadala obrovitě. Připomínala mu galaxie z projekcí o vesmíru, těmi také bez okolků prolétávali. Ale to byly různé spirály a víry tvořené světelnými body. Tohle byl prostě odraz světa na hladině vody v umyvadle, kde někdo náhle vytáhl špunt a ten vír vzal celý obraz s sebou do odpadu.

Beruška se blížila k té věci a Řehořovi bez varování začalo prudce bušit srdce. V náhlém návalu paniky se podíval po Filipovi. Setkal se s jeho stejně vylekaným pohledem. Něco bylo špatně.

Autonomia proletěla spirálou dřív, než si stačil uvědomit, že chce změnit směr. Pocítil elektrické mravenčení na kůži a na okamžik se mu zdálo, že se mu zatmělo před očima. Když zamrkal, zjistil, že se dívá na ničím nerušenou scenérii za spirálou.

„Tady Beruška, projeli jsme to a je to dobrý, ale zdá se, že tam je nějaká statická elektřina."

„Dobrý kluci, mrknem na to, pokračujte," řekl Jirka.

Sledoval data a pohyb Berušky na monitorech. Jeden mu ukazoval výpis z programu a historii relace, včetně povelů zadaných jak lidmi, tak počítačem. Další pak ukazoval pohled z kamer Autonomie a jiný sledoval kabinu na zjednodušené dvoudimenzní mapce haly, kde byly zaneseny všechny projekční plošiny a náhledové úhly. Teď jí tam ale Jirka nemohl nikde najít, přitom se Autonomia zase tak moc nevzdálila od vrat. Kabina se při letu zdaleka nepohybovala tak rychle, jak by se zdálo. Obvykle k iluzi rychlosti sloužil jednak pohyb samotné kabiny a jednak protipohyb projekce, čímž se dosáhlo efektu projíždění obrovských vzdáleností i při relativně malých rozměrech hal. Dalším figlem bylo záměrné zanášení pozvolných stoosmdesátistupňových zatáček do trajektorie tak, aby se Autonomia vyhnula prudkým změnám směru u stěn Virtualdromu.

Jirka právě usoudil, že si zřejmě omylem, přehmatem navolil na sledovací obrazovce náhled do vedlejší haly 2, když pocítil zatahání za rukáv. Otočil se tím směrem a spatřil Radima Halíka, který k němu dojel na své otáčivé židli. Halík měl podivně zaražený výraz a beze slova mu ukazoval někam ven.

Jirka se podíval z velína a s nevolí shledal, že celá projekce spadla. Vyjma malého zářícího kužele nad projekční plošinou zřejmě čtyřicet čtyři.

„No nic, kluci, vydržte, řešíme to, setrvejte na místě a uvidíme co dělat," řekl do vysílačky.

„Jak to myslíš?" ptal se nechápavě Řehoř.

Jirka si přepnul pohled na pilota a tehdy si to poprvé uvědomil. Kamera ho zabírala shora, zpředu, trochu ze strany. A za ním byl vidět obdélník otevřených rozšířených dveří na boku Berušky. A v něm se Krans díval ven, na ubíhající stromy.

Jirka zvednul pohled ven do prázdné haly a pak zase pohlédl na monitory. Ještě si pro jistotu přepnul pohled z další kamery, tentokrát té, co měl na starosti Libor.

„Kruci, co se to tu děje?"

„Nevím," odvětil dutě Radim, „ale Beruna tu nikde není, nikde, Jirko!"

*

„Úchvatné!" poznamenal Krans. To, co viděl, ho mile překvapilo, přestože na Virtualdrom dostal ty nejlepší reference, včetně videozáznamů z projekcí, které vypadaly výborně i na televizní obrazovce. Ale takhle v reálu se skvěly jako skutečný svět. Krans se nedivil, že do Boršan proudily zástupy návštěvníků i v dnešní době, kdy má každý doma technologiemi nabité počítače a domácí kina. Tohle byla prostě masová virtuální realita, žádné brýle a rukavice, skutečný pohled na téměř dokonalý umělý svět.

Kabina stále letěla nad loukou, souběžně se silnicí a říčkou, ve výšce asi dvou metrů. Řehořovi se najednou zdálo, že se pohybuje strašně pomalu, o něco rychleji, než krokem. Jeho pohled sjel ke sdruženému ukazateli rychlosti. Ciferník obsahoval dvě ručičky, jedna ukazovala reálnou rychlost kabiny proti zemi a ta druhá značila pohyb v holovirtuální realitě.

Teď se však obě ručičky překrývali na hodnotě necelých deset kilometrů v hodině.

„Vypadl nám asi virtuální rychloměr," řekl Řehoř první, co ho napadlo.

Náhle se, do bzučení palubních přístrojů a hučení dmychadel a pohonných vrtulí, ozval další hluk. Muži na palubě pátrali po jeho zdroji, vyjma Filipa, skloněného nad svým přístrojovým panelem, kde se mu promítal dlouhý seznam řádků dat.

„Sakra, podívej!" vykřikl Libor. Díval se někam dozadu a mířil tam i svou malou ruční kamerou.

Řehoř se otočil a bočním oknem spatřil siluetu mohutného letounu, který sklesal do údolí a letěl asi třicet metrů nad zemí. Jeho motor burácel, což naplňovalo okolní vzduch hlasitým duněním.

V okamžiku, kdy míjel Berušku, se od ní ocital sotva padesát metrů. Řehoř jasně viděl doutníkovitou příď a široká silná křídla. Kabinu s pilotem vpředu a zadním střelcem s kulometem vzadu, otočeným obráceně ke směru letu. Na zlomek vteřiny spatřil detaily plátování kapotáže, černá ústí palubních zbraní a otočené hlavy

letců, v kožených kuklách. Obě sledovaly cestu na druhé straně. Pak se mu před očima mihly dvě velké rudé hvězdy, jedna na boku stroje a druhá na směrovce.

„To je Šturmovik! Nevzpomínám si, že bysme ho někam zařadili!“

Stroj se rychle vzdaloval. A v tom se palubní střelec otočil a podíval směrem dolů dozadu, na Autonomii. Řehoř měl pocit, že viděl, jak se mu rozšířily oči a pak se pohnul kulomet. Zlověstně se zablesklo na jeho konci a současně s několika světelnými body, které přeťaly vzdálenost mezi oběma stroji, se ozval třeskot výstřelů.

Někde nahoře to prásklo. Na stropním panelu mezi pilotem a operátorem Berušky se zajiskřilo. Sprška horké strusky spadla oběma do klína.

„Do hajzlu,“ zaklel Řehoř.

V tu chvíli Berušku neovládal, kabina začala rychle klesat, jak zpomalovalo otáčení lopatek dmychadel, kterými přestaly otáčet elektromotory. Během pár vteřin dopadl improvizovaným podvozkem do měkké hlíny na břehu říčky. Hned na to se nafoukly airbagy, ale tlak dopadající kabiny je s třeskem protrhl. Beruška se zabořila předkem do hlíny a udělala půlotáčku tak, že se skoro dostala zádí do směru letu. A pak pomalu sjela pozadu po mazlavém blátě do řeky a přepadla na bok.

„Ty vole!“ vydechl slova Filip.

„Jak to… že… že…,“ koktal Libor.

„Tohle, hoši, asi nebude plánovaná součást atrakce, že jo?“ prohlásil Krans s naprosto klidným hlasem člověka, kterého v jeho věku a při jeho životní moudrosti už snad ani nic nezaskočí.

Řehoř se na Kranse podíval. Stařík seděl v sedačce pro návštěvníky, hned vedle velkého otvoru dveří, kde poklidně plynula hladina říčky, nad kterou se Autonomia nebezpečně nakláněla. Nohavice měl mokré a na sobě blátivé stříkance.

„Abych pravdu řekl, pane Krans, ta atrakce, to je jenom obraz… obraz, kterej vám nenamočí nohavice, ani vás nezapráská blátem…,“ Řehoř zvedl ruku a z panelu nad sebou vytáhl jakýsi zdeformovaný předmět, „ani po vás nebude střílet. Teda, střílet může, ale zasáhnout ne!“

Venku se znovu ozval řev leteckého motoru. Šturmovik se vracel. Tentokrát však neškodně proletěl kolem, protože Beruška seděla ostře nakloněná na bok v korytě řeky, kde jí jeho posádka neviděla. Už jenom proto, že Beruška měla, jako jedna ze dvou kabin, používaných převážně k servisním účelům, původní vojenský zelený kamuflážní nátěr s modrým břichem.

„Takže, základní otázka… kde to vlastně jsme? Protože tohle není naše, byť dokonalá, virtuální realita,“ shrnul Řehoř. „Tím jsem si jistej, protože jsem naše hologramy viděl už milionkrát a taky jsem je dával dohromady od prvních řádků strojovýho kódu, stejně jako tihle dva tady. Nemluvě o tom, že kdybychom měli takovouhle nehodu, Jirka by to už dávno shodil a teď bysme zase čuměli do prázdný haly.“

„Tohle je skutečnost,“ zavrčel Libor, když sklouznul z paluby a po pás zajel do ledové vody. „Tak skutečná, až to štve.“

„Neumím to vysvětlit, Libo, ale hlavně to natáčej,“ řekl Řehoř, který vzdal pokusy o spojení s Jirkou.

„Beruška je bez proudu,“ podotkl Filip.

„To je dobrý, v kamerách jsou baterie, a jestli jsou v háji akumulátory, máme záložní zdroj na benzín. Jestli… jestli nám ten Šturmovik neprostřelil nádrž,“ uvažoval Libor. „Musíme se podívat, co se vlastně stalo a dát dohromady systémy Berušky. A spojit se s Jirkou, ten už bude vědět, co dělat a jak se dostat zpátky.“

Kdesi nad údolím ještě jednou zaburácel motor Šturmoviku. Tentokrát ale proletěl vysoko, jeho posádka nejspíš usoudila, že ať to bylo, co to bylo, ztratila to.

Řehoř se odpoutal a otevřel malé boční dveře u svého místa. Vyškrábal se nahoru a rozhlédl se. Velkou část údolíčka měl jako na dlani. Vanul tu svěží jarní větřík, prosycený vůní květin a stromů a dole pod Beruškou klokotala voda. Vlhkost nad hladinou řeky byla cítit na kůži.

Když se podíval na hrb na zádech Berušky, tedy na nástavbu, jež původně obsahovala pohonné jednotky, startovací turbínku a reduktor, s hrůzou hleděl na několik velkých děr po kulkách ráže 12,7 milimetru.

„Tohle vypadá na větší poškození, než jen jeden zásah.“

Dole se objevil Libor, brodící se vodou. Podal mu kameru a sám se vytáhnul nejprve na břeh a pak na šikmý bok Autonomie.

„Spravím to… pokud nebude v háji víc zásadních věcí najednou, tak to dám dohromady. Máme štěstí, že je Beruška víceméně servisák, takže máme na palubě fůru náhradních dílů.“

„Jo, jenže je v čoudu minimálně jedno dmychadlo, možná obě dvě, který jsou teď pod vodou,“ připomenul Filip. „A elektromotory se asi taky koupou.“

„Nejdřív zjistím rozsah škod a opravím spojení. Pak uvidíme, co tam má Jirka. Pokud jsem dobře sledoval dění, tak jsme proletěli nějakým vírem, nebo čím, a přesto jsme měli s Jirkou spojení, přerušil ho až ten aktivní blbec z toho letadla. Jirka má náhledy do všech částí systému, ten už bude vědět, co to má znamenat. Třeba ani dmychadla nebudeme potřebovat.“

„No… a když je tohle skutečnost, tak kde v ní teda jsme?“ zeptal se zamyšleně Řehoř.

„To vím přesně, Varletorbe. Naletěli jsme tématickou scenérii *Partyzánská*, a nějak nás to dostalo do jejího reálu. Je pátýho pátý devatenáct set čtyřicet pět. Za chvíli by se tady kousek

měla odehrát bitka partyzánů s kolonou SS, teda, alespoň podle informací, který jsme měli k dispozici," odpověděl Filip.

„Vypadá to tady jinak," poznamenal Řehoř.

„Nezapomeň, že i tady je dneska, teda tam u nás, přehrada, její jižní rameno. Tvořili jsme volně, takže pak to, co známe z naší scenérie, tady neplatí," podotkl Libor.

Zatímco Libor rozebíral kryty kapotáže, pomohl Řehoř s Filipem Kransovi z kabiny a usadili ho na břehu, v zákrytu hustého křoví.

„Myslete na to, že jsme s největší pravděpodobností v minulosti. Nevíme, nakolik tohle může bejt jenom nějaká dokonalá realita vytvořená Virtualdromem, nebo jestli nás to fakt prohodilo nějakým časovým portem," napomínal Libor ze střechy Berušky, „takže zásada je, pánové, do ničeho nezasahovat a pokud možno nebejt vůbec vidět!"

„Hele, třeba jsme jenom profrčeli stěnou Virtualdromu a teď smrdíme někde kousek od něj…," uvažoval Filip. Aniž by někdo stačil něco namítnout, rázným zakroucením hlavou svou myšlenku zavrhl. „To by tu hned někde byla hala, navíc je na kopci a pod ní jsou do všech stran pole, žádný údolí, řeka ani les. Ten je vzdálenej dobře dva kilometry. Doprdele, jsme prostě v minulosti."

Nad údolím se znovu rozlehl hluk. Tentokrát se však stupňoval pozvolna a přicházel jakoby od země.

„Podej dalekohled," vybídl Řehoř, třímající Liborovu kameru, Filipa. Na palubě měli jeden pro případ, že by museli na hale hledat vadné některé z pomocných zařízení, neosazených automatickým signalizátorem. Díky dalekohledu si mohli výrazně urychlit práci.

Řehoř podal kameru Filipovi a ten si zpod bočního krytu vytáhl popruh, který povolil, aby si ho mohl přetáhnout přes rameno a kameru si usadit na něm. Řehoř si lehl na břicho do trávy pod keřem a zaměřil dalekohled směrem, odkud hluk přicházel. Chvíli se díval a pak řekl: „Kolona SS přijíždí."

*

„Zavolejte policii!" žádala naléhavě paní Kransová. Hlas se jí třásl a Jirka s Radimem měli obavu, aby jí nepostihla nějaká zdravotní příhoda.

„Paní Kransová, prosím vás, uklidněte se," promluvil na ní znovu Jirka, tentokrát v jejím rodném jazyce, aby se jí pokusil navodit co nejbližší prostředí. „Policie nám v ničem nepomůže, alespoň ne teď, jenom by se nám tady pletli. Slibuji vám, že jakmile se nám to podaří vyřešit, zavoláme policii a necháme jí, aby všechno řádně vyšetřila. Zavolali jsme už našemu šéfovi a on sem během hodiny pošle nejlepší lidi, které má v dosahu a pak zjistíme, co se stalo, ano?"

Kransová se na něho dívala malýma vyděšenýma očima, které dávaly jejímu vrásčitému obličeji nečekaně dětský vzhled. *Hluboce miluje svého muže a zcela upřímně se o něho bojí, a přitom se cítí naprosto bezmocná, jako malá holka,* napadlo Jirku.

„Podívejte, ať se stalo cokoli, hysterie nám k ničemu nepomůže, spíš naopak. Nedokážu to vysvětlit, to přiznávám, ale na druhou stranu je vždycky nejlepší se snažit situaci řešit, ať je jakkoli vážná, bez zbytečných projevů emocí. Ty dokážou leccos akorát zkomplikovat."

„Podívejte, mladý muži," zavrčel doktor Morávek, „garantuju vám, že jestli se panu Kransovi cokoli stane, stáhnu z vás kůži přes soudy, to si zapište za uši!"

Radim se vrátil zpátky k obrazovkám sledujícím stav systému a relace. Vyznat se v záplavě dat nebylo vůbec nic jednoduchého, naštěstí on byl, stejně jako třeba Libor, jedním z mála lidí, kteří ve Virtualdromu seděli na dvou židlích. Na programátorské i technické. Zatímco Libor byl primárně programátor, Radim zase technik. Ale oba znali i druhou stranu mince. A díky tomu se teď mohl Radim prokousávat zápisy programu a stavovými řádky relace a dokázal si představit i jejich funkci v reálném zařízení holovirtureality.

„Zatím jsem zjistil, že byla veškerá energie celého Virtualdromu převedena do plošiny čtyřicet čtyři. A došlo tam k nějakému anomálnímu elektromagnetickému jevu, který je tady zapsán jako *navedeni.na.realita.5.5.1945.* Já se nemůžu zbavit dojmu, že je to prostě poslalo do minulosti, ať to zní jakkoli divoce."

„Dobře, připusťme to. Ale jak je to možný? Tohle zařízení nikdy nebylo plánovaný jako stroj času, takže k něčemu takovýmu není vybavený. Ani softwarově, ani hardwarově, ani podpůrnými zařízeními. Takže, jestliže se to stalo, ptám se, jak?"

„V takovým případě bysme měli na krku ještě jeden velkej problém. Jestliže jsme je fakt vyslali do minulosti, pak by se taky mohlo stát, že jí nějak změní…" Radim nechal větu viset nedokončenou ve vzduchu. I paní Kransová přestala vzlykat a zmlkla. „Nedokážu říct, co všechno by mohli ovlivnit. Myslím, že na tohle téma už toho bylo v takovým sci-fi napsáno hodně, a nebyly to právě růžový vyhlídky."

„Hele, Radime, jsou to buřiči, lumpové a občas se poperou, ale jsou to mí nejlepší lidi. A žádný idioti. Jestli si někdo poradí v takový situaci, tak oni. Navíc s sebou mají pamětníka."

Paní Kransová tiše popotáhla a pak na Jirku vděčně kývnula tváří ukrytou za vlhkým kapesníkem. Odešla dozadu a posadila se na rozdrbanou pohovku.

„Vlastně… se mu splnil jeho sen," špitla.

*

„Partyzáni by měli někde tady mít zátaras," řekl Krans, pátraje dalekohledem na druhé straně údolíčka. Kolona vozidel už byla na dohled. Jejich motory na dálku řvaly a do toho se ještě mísilo klapání a cinkání pásů Haklů, polopásových transportérů s klasickou kolovou řídící nápravou, jedoucích vpředu. „Je jich méně, než se říkalo, vidím jenom dva Hakly a tři náklaďáky s plachtou. Nám vždycky vyprávěli o tancích, nejméně dvou Panterech a spoustě aut s kanony ve vleku."

„Třeba to je jenom nějaká předsunutá hlídka, která dělá průzkum bojem cesty, před další větší kolonou," uvažoval Řehoř. „V tuhle dobu už byli všude Rusové, nemohli vědět, kde na ně narazí. Navíc kolony spěchaly na Prahu, protože právě vypuklo povstání."

„Támhle jsou," řekl Krans.

Řehoř s Filipem ani nepotřebovali dalekohled, aby viděli skupinu asi třiceti lidí, jak přebíhají přes brod na řece a louku, asi půl kilometru od jejich pozice. Naštěstí jím Beruška zůstala ukrytá za zátočinou řeky a křovím.

„Sakra, vždyť tu nemají žádnej zátaras!" rozčiloval se Krans. „Támhle… támhle vidím Karla Hřádka s kulometem! Potkal jsem ho tenkrát kousek odsud v lese, byl jediný, kdo unikl z toho pekla a byl zraněný v obličeji! Odvedl jsem ho k nám na statek. Myslím, že je taky ještě na živu. A támhle, to je Kudlák s Rorejsem. Zastřelili je do zad, když utíkali zbaběle z boje… teda, to alespoň říkal táta, že to takhle posoudili četníci, když sem pak dorazili."

„A támhlecta holka, s tou brašnou s červeným křížem?" zeptal se Filip.

„Bože! To je naše Adéla!" vyhrknul Krans a sápal se na nohy.

Řehoř s Filipem ho strhnuli zpět.

„Pane Krans, nezasahovat!"

„Husa pitomá," nadával Krans, „celou dobu pomáhala partyzánům a zamotala se i do téhle bitky. Určitě jí odvlekli nacisti! Víte, říkalo se, že partyzáni ukrývají Židy, co nenastoupili do transportu a taky pár zajatých Rusů, že mají dokonce někde v lesích malou provizorní nemocnici. Ale nikdy by mě nenapadlo, že jim bude chodit Adéla pomáhat. I když… párkrát jsem viděl, jak prala oblečení, a zdálo se mi, že byla voda růžová…"

Ozvala se střelba. Esesáci partyzány, uhánějící přes louku, samozřejmě nemohli nevidět. Několik odbojářů okamžitě padlo k zemi, ostatní pádili přikrčení k silnici, nebo obětovali palbu. Hřádek s ještě jedním mužem, asi Rusem, podle špinavé šedozelené uniformy, postavili bokem kulomet, aby mohli krýt kamarády.

První bojovníci doběhli až k silnici, která vedla na náspu, asi o půl metrů převyšujícím ostatní terén. Podařilo se jim zasáhnout panzerfaustem první Hakl. Exploze hlavice utrhla Haklu kolo na přední řiditelné nápravě. Polopásový transportér sjel ze silnice přímo mezi partyzány a několik jich srazil a přejel. Z jeho korby pálili kolem dokola vojáci po ostatních partyzánech, dokud je požár motoru a palivových nádrží nevyhnal.

Druhý polopásový transportér sjel ze silnice záměrně a zamířil přímo mezi neorganizované partyzány, jejichž útok se změnil v chaotické pobíhání a zalehávání, v občasnou snahu o opětování palby. Oplachtované náklaďáky zastavily a začali z nich seskakovat esesáci. Ze všech třech. Partyzáni si mysleli, že by na jednom z nich mohli vést boršanské občany, protože za nimi přiběhl hoch, který nesl vzkaz od svého otce. Ten se domníval, že esesáci odvezou zatčené lidi do lomu pod Herálkou, kde Gestapo střílelo odbojáře. Jenže ten, kdo vzkaz posílal, si neuvědomil, že tihle nacisté nejsou zdejší, že jenom projíždějí a prahnou po co nejočividnější pomstě. A tak smrtící výstřely padly přímo na boršanském náměstí.

Většinu nacistických bojovníků tvořili mladí unavení a vytřeštění kluci. A možná o to krutější byli. Nemluvě o jejich nesporných válečných zkušenostech. Bitva se velmi rychle zvrtla. Partyzáni byli zatlačeni k řece a jen s obtížemi drželi SS na druhé straně louky. Navíc jim jel vstříc Hakl.

V tu chvíli dostal zásah Rus, podávající Hřádkovi nábojový pás. Kulka z těžkého kulometu mu roztrhla krk tak, že mu hlava zůstala viset jen na několika svazcích tkání a vzadu měl úplně obnaženou páteř.

Hřádek, zborcený spolubojovníkovou krví, vyskočil a prchal ze svého místa. Mladíci z Virtualdromu a pan Krans, sledovali, jak se tam ve stejnou chvíli objevila Adéla. Pokusila se ošetřit smrtelně zraněného Rusa, její hlava se objevovala a ztrácela, jak se nakláněla nad postřeleným.

Hakl přejel přes louku a ocitl se jen pár metrů od partyzánů, kteří už nestačili ustoupit. Esesáci se naklonili přes bočnice a pálili dolů na nekryté protivníky, mezi kterými rozsévali smrt, ať již se snažili vzdorovat palbou, nebo se spasit úprkem přes řeku.

„Karle, Karle, vraťte se!" křičela Adéla. Klečela u kulometu, který mohl z povzdálí drcené bojovníky účinně bránit.

„Ježíši Kriste! Já… já to nemůžu vidět… to… to je naše Adéla!" sípal Krans.

V ten okamžik dívka popadla kulomet, otočila ho a začala zasypávat Hakl střelami. Ve stejnou chvíli se díky tomu podařilo jednomu z Čechů hodit na obrněný transportér granát. Výbuch vyhodil několik těl z korby a na břehu řeky se objevili dva mladíci, Kudlák s Rorejsem. Utíkali, ale ne z boje, nýbrž ke kulometu, protože s jeho

pomocí chtěli bránit skupinu před nacisty z aut na silnici. Zabila je dávka ze Schmeisseru jednoho z umírajících esesáků, kteří spadli po výbuchu z Haklu.

„To je ženská," prohlásil uznale Řehoř.

Adéle se ale záhy kulomet zasekl. Neuměla ho opravit, tak se zvedla a běžela pryč. Lékařská brašna jí tloukla do boku, jak nadskakovala při dlouhých krocích. Skočila do řeky, a když jí přebrodila, zmizela v lese ve stejném místě jako Hřádek, dokonce na něho volala, aby se vrátil.

Krans se klukům vytrhl a skočil do vody. Uháněl k místu, kde naposledy spatřil svou sestru vběhnout do lesního porostu.

„Musíme za ním!" vykřikl Řehoř.

„Jděte, jděte… já to tady opravím," vybídl je Libor. Stejně je k ničemu nepotřeboval, jenom by se mu pletli.

Na louce kousek odsud probíhal závěrečný boj, esesáci dobíjeli partyzány, roztroušené po celém pásu mezi cestou a řekou. Ty zraněné doráželi za použití pažeb zbraní, nebo polními lopatkami. Stříleli jenom ty, kteří jim ještě kladli odpor se zbraní v ruce a nemohli se k nim tak snadno přiblížit.

Řehoř s Filipem už před hodnou chvílí zmizeli v roští na druhé straně řeky, když si Libor uvědomil, že ryk boje utichl. A pak zaslechl německé pokřikování. Příslušníci waffen SS se rozvinuli do rojnice a chystali se projít louku směrem k řece, aby si byli jistí, že ve vysoké trávě nezůstal žádný přeživší partyzán. Najednou se cítil ohrožený a bezmocný. Pokud ho najdou, rozhodně s ním nebudou mít slitování.

Seskočil z trupu Berušky do vody a namáhavě se přebrodil na druhou stranu, kde se přitiskl ke kmeni statné borovice. Běžet dál si už netroufl, protilehlý břeh byl stejně vysoko, jako tento a stromy tu rostly řídce. A kulky jsou tak zatraceně rychlé!

Uslyšel šumění vysoké trávy na druhém břehu. Esesáci pomalu a opatrně přicházeli.

„Karle, vraťte se!"

Adélin křik je vedl jako maják. Kranse brzy dohnali, přestože byl stařík v neuvěřitelné fyzické kondici. Nedařilo se mu prodrat se hustým maliním, tak mu pomohli a při tom se mu snažili vysvětlit, že tu do ničeho nesmí zasáhnout. Ale k tomu byl Krans hluchý. Hlas jeho mladičké sestry, znějící někde vpředu, ho přitahoval jako vábení Sirén a i přes odpor obou mladíků se mu dařilo vytrvale postupovat vpřed.

„Karle! Vy… vy jste zbaběle utekl!"

Adéla zřejmě dohnala Hřádka, mohli tak soudit, přestože na ně stále ještě přes hustý podrost neviděli. Rozuměli jí s obtížemi, protože se nad lesem znovu ozval ryk leteckých motorů. Vypadalo to, že přilétají další Šturmoviky.

„Bylo to beznadějné, sama jste to viděla," odvětil Hřádkův hrubý, ale hystericky zabarvený hlas.

„Nic nebylo beznadějné, a vy jste opustil přátele a spolubojovníky v nejtěžší chvíli," plísnila ho Adéla. „Vraťte se, Karle."

„Ne, ne, ne!"

„Všem to řeknu, Karle, to si pište, všem řeknu, jaký jste zbabělec!" Adéla křičela, až jí přeskakoval hlas, aby přehlušila ryk shora.

Vypadalo to, že se na nebi rozpoutal vzdušný boj. Řehoř měl dokonce na okamžik pocit, že zahlédl siluetu stroje s výraznými trámovými kříži s bílým lemováním na spodních plochách křídel. Focke Wulf 190. V posledním záchvěvu nacistického odporu, v hrůze z postupujících Rusů, letíce na zbytky benzínu z téměř prázdných palivových tanků na letištích, se pokoušely trhat nebezpečné bitevníky nepřítele.

Krans se už prodral až na dohled nějaké pěšiny, na které stáli Adéla s Hřádkem naproti sobě. Hřádek v ruce držel zbraň a něco křičel, ale přes hluk leteckých motorů nebylo slova slyšet. Pak tlumeně práskl výstřel.

Řehoř s Filipem museli srazit Kranse na zem a zalehnout. Stařík se však nepřestal sápat na pomoc své jen čerstvě osmnáctileté sestře, která padla k zemi, a z dálky bylo vidět rozšiřující se rudou skvrnu na hrudi.

„Sakra, dědku, řeklo se nezasahovat!" zlobil se Filip.

„Tobě se to řekne, ty pitomej frajere," zasyčel zlostně starý muž. Oči se mu plnily slzami. „Je to moje sestra… sedmdesát let jsem jí neviděl a vy jí teď necháte zabít!"

Řehoř zvedl hlavu právě ve chvíli, kdy Hřádek rychlými kroky přistoupil k Adéle, zmítající se v bolestech na zemi, a namířil jí pistoli na hlavu. Pistole znovu vystřelila…

…jenže tentokrát explodovala Hřádkovi v ruce a závěr udeřil střelce prudce do tváře, kde mu zůstala hluboká rána, z níž silně tekla krev. Hřádek mumlavě zaklel a odhodil zbytek nepoužitelné zbraně do křoví. Rozběhl se pryč.

Řehoř se vyškrábal na nohy a udělal několik kroků směrem k postřelené dívce. Hluk na nebi už poněkud zeslábl, tak na těch sotva pět metrů slyšel, jak tiše naříká.

„Varletorbe, vrať se zpátky, nech jí bejt, do tohohle se nesmíme cpát," nabádal ho Filip, visící Hřádkovi na zádech. Ten se snažil zvednout a sápal se dál. Pak najednou strnul.

Řehoř se otočil, aby se podíval, co stařík vidí kdesi za ním. Ale křoví mu bránilo ve výhledu. Popošel tedy a opatrně vyhlédl zpoza něj. Hřádek se asi dvacet metrů odsud zastavil a s někým se, víceméně rukama, domlouval. S nějakým chlapcem. Ten ho záhy odváděl pryč.

„Pane Bože!“ zaúpěl Krans a zhroutil se na zem do jehličí. „Vždyť to jsem já… byl jsem jí tak blízko!“

Řehoř zůstal bezradně stát mezi Kransem, plačícím s obličejem zabořeným do dlaní, a dívkou, která utichla a pomalu se přestávala hýbat. *Nezasahovat.* Země a mech na ní, pod Adéliným tělem, tmavly, jak se do nich vpíjela její krev. Občas trhaně zakašlala. *Každý jsme povinován, když už ne nějakým pokynem, tak morálně, podat pomoc jinému člověku v nesnázích. Co na tom, že nás od něj dělí propast sedmdesáti let.*

„Musíme jí pomoct,“ řekl po kratičkém váhání. Najednou měl jasno.

„Ani nápad, Varletorbe!“ štěkl na něj Filip a bolestivě jej chytil za rameno.

Řehoř se mu vytrhl a než si Filip stačil uvědomit, co mu hrozí, praštil ho do obličeje. Zasažený mladík s vytřeštěnýma očima zíral na červenou šmouhu, která mu zůstala na ruce, jíž se chytil za nos.

„Poslouchej, File, dvě věci. Za jedno, jdeme pomoct Adéle Kransový. Za druhý, už nikdy mi neříkej Varletorbe!“

Řehoř doběhl k dívce, poklekl a opatrně jí nadzvedl, aby si jí o sebe opřel. Otevřela oči a na chvíli se na něho dívala, pak je zase zavřela a hlava se jí zvrátila na stranu. Leknul se, že mu umřela v náručí, rychle hledal na krku puls. Naštěstí ho pohmatem našel, byť slabý.

Chystal se utrhnout si rukáv a udělat z něho provizorní obvazový materiál, když zaslechl zvuk párané látky. Filip obětoval svou košili a teď z ní dělal nepravidelné pruhy.

Krans se zvedl ze země a malátně k nim přicházel. Držel se rukama na prsou a Řehoře napadlo, že to by tak ještě scházelo, aby dostal infarkt. Krans poklekl vedle své sestry a roztřesenou rukou jí pohladil po tváři.

„Vezmeme jí s sebou, že?“

„Jo,“ odpověděl klidně Řehoř, když jí začal překrývat obě strany průstřelu hrudníku. „Než bysme jí dostali k adekvátnímu ošetření někde v téhle době, stejně by to nepřežila. Musíme sebou hlavně hodit, potřebuje odbornou pomoc. Doufám, že Libor někam pokročil.“

Znovu se ozvalo dunění leteckých motorů, tentokrát ale stroje přelétaly nízko. O pár vteřin později se lesem rozlehla ozvěna staccata výstřelů palubních kanonů a kulometů Šturmoviků, doplněné výbuchy pum, nebo možná raket. Sověti útočili na esesáckou kolonu.

Řehoř dokončil rychloobvaz a kývnul na Filipa, aby mu s dívkou pomohl.

„Zasahujeme do minulosti,“ namítal Filip.

„Houby,“ odsekl Řehoř. „Tohle už se stalo, dávno před tím, než jsme se vůbec narodili. To znamená jediný, že s tímhle vším minulost i budoucnost počítá. Děje se jen to, co se má dít.“

„Ano, ano,“ přidal se Krans, „vždyť Adéla přece zmizela!“

„Tak, teď už nám jenom zbývá, aby Libor dal Berušku do kupy,“ usoudil Řehoř.

Cesta zpátky se zdála daleko delší, už jenom proto, že se nemohli prodírat křovisky, když nesli zraněnou dívku. Krans, směšně pobíhající kolem, hlídkoval, aby je přece jen nepřekvapil nějaký německý voják.

Konečně se ocitli na břehu říčky. Páchla tu spálenina a z louky sem vítr nesl hustý mastný kouř z hořícího Haklu a náklaďáků. Šturmoviky se s řevem spustily k dalšímu náletu. Někde opodál se ozval praskot výstřelů vzdorujícího kulometu nacistů.

Už z dálky viděli Berušku, naštěstí stále stejně sedící v řece. Ale Libora ne.

*

„Podle tohohle je systém drží pořád na nějakým, jak bych to řekl, jakoby paprsku, nebo jazyku, nebo jak bych to nazval. Jakoby to byla ruka, která sáhla tam a otevřela dlaň, ale pořád je na ní Beruška posazená, takže stačí ji jenom zase zavřít a vytáhnout!“ řekl Radim Halík.

„A proč s nima nemáme spojení?“ zeptal se Jirka Káně.

„To nevím, to může bejt spousta věcí. Rušení nějakým časoprostorovým kontinuem, porucha někde u nich, nebo to prostě takhle do minulosti nejde. Podle mě stačí dát ukončit relaci a stáhne je to zpátky.“

„Hm, ale to by měli udělat oni odtamtud… co víme, co se tam, děje a kde jsou. Můžou bejt někde mimo Berušku a prd a uvíznou tam. Mají tam k dispozici palubní počítač, a kdyby nedej bože vyhořel, tak snad bude fungovat klasickej nouzák, nouzový odpojení.“

Radim Halík jen pokrčil rameny. Tohle prostě nemohl vědět.

„Já pořád jenom nechápu, jak se tam dostali. Tohle je vyvíječ virtuální reality a ne stroj času,“ kroutil hlavou Jirka. „nemělo by k tomu být ani software, ani technický vybavení… nebo jo?“

„Jo, tak k tomuhle jsem tady taky něco našel, to tě bude zajímat, hochu. Podle toho, co tu čtu, totiž náš počítač nebyl spokojen s tím, do jaké míry dokáže kopírovat skutečné prostředí v cílovém prostoru. Vzhledem k tomu, že měl málo informací, ať už od nás, nebo z toho, co si sám natahal z internetu, dospěl k závěru, že ať se bude snažit sebevíc, nikdy to nebude ono. Řečeno zjednodušeně. Proto se rozhodl, že nejrealističtější ztvárnění dávno minulé reality je ona realita samotná. A proto nám šoupl naši návštěvu rovnou tam.“

„No dobře, ale to ještě nevysvětluje, kde se vzala technologie a vybavení,“ podotkl Jirka Káně.

„Pamatuješ, jak jsme byli nadšení, že jsme si ulehčili práci s biflováním počítače tím, že jsme ho nechali, aby si všechno potřebné hledal sám, kdekoli bude moct? Tak to udělal. Nabouchal si paměť vším, o čem si myslel, že by mohl potřebovat a to bylo všechno, co jen dokázal a v časovém horizontu pořídil stáhnout. A na základě toho si udělal vlastní propočty a modely. Prostě to je hlavinka, v klidu si, při svý obvyklý práci, vymyslel způsob cestování časem a přizpůsobil si k tomu naše stávající zařízení. Abych pravdu řekl, nevím, kdo je lepší, jestli programátor, kterej ho něco takovýho naučil, nebo počítač sám, protože to používá tak, jak to používá."

Obrazovka, přinášející obraz z kamer monitorovacího systému parkoviště, ožila pohybem. Přijelo první auto a o minutu později se na příjezdové cestě objevilo druhé.

„Sjíždějí se posily," konstatoval šéfprogramátor Káně.

„Myslíš, že budou co platný?"

„Víc hlav víc ví!"

„Aby nepřivedli koně… že jako necháme to koňovi, on má větší hlavu," pokusil se o vtip Radim.

Jirka na to nic neřekl, jen se opřel o pult s počítači a zamyšleným pohledem hleděl do prázdné haly. Sloup světla vycházející z čtyřicet čtyřky přitahoval jeho pozornost jako magnet. Tam, tam se objeví, jestli to dobře dopadne… ale co když ne?

*

Na vzdálené cestě zavyl motor jednoho z náklaďáků. Přes křoví viděli, jak se přeživší němečtí vojáci sbíhají k jedinému pojízdnému vozidlu. Jeho řidič na nic nečekal a šlapal na plyn, aby se ocitl pod příkrovem větví stromů v užším místě údolíčka, než se vrátí Šturmoviky k dalšímu náletu. Esesáci naskakovali za jízdy. Jeden se špatně zachytil rámu zpětného zrcátka, uklouzla mu noha na stupačce a spadl na silnici. Rovnou pod zadní kolo s dvoumontáží pneumatik. Náklaďák sotva trochu nadskočil, když přes něj přejel. Až sem bylo slyšet praskání kostí a srdceryvný výkřik umírajícího.

„Kruci, kde je Libor?" zaklel Filip. „Doufám, že ho neodvlekli s sebou, to bysme byli v hajzlu… a kdoví co všechno ještě!"

„Tady jsem, volové," ozval se Libor a záhy se také objevila jeho zvednutá noha. Byl téměř celý nasoukaný pod plastový kryt hrbu na střeše Berušky. „Nebejt těch Iljušinů, tak nám ty šmejdi skopčácký na Berunu kápli. Jak jim ale pustili olovo do kaťat, tak vzali roha. Obávám se ovšem, že spousta z nich jsou pořád na louce, jenom tak nějak zpuclovatěli."

„Jak to vypadá?" vyzvídal s nadějí v hlase Řehoř.

„Dobrá zpráva je, že spojení půjde, protože sic kulka rozbila celej modul, měli jsme s sebou náhradní. Špatná zpráva je, že praskly oba akumulátory a vytekl z nich elektrolyt. Takže jsou kapůto. Máme sice náhradní zdroj, ale další střela přetrhla palivové vedení, takže jsme bez benzínu. A k elektromotorům jsem se ani nedostal."

„Nemáme čas… a navíc potřebujeme doktora."

„Copak?"

„Máme tady zraněnou Adélu Kransovou!"

Pod plastovým hrbem nástavby to zadunělo, jak se Libor praštil, když se snažil urychleně vylézt. O chvíli později se objevil jeho zakaboněný obličej.

„Panáčkové, tohle není dobrej tah."

„Je to oukej Libo, nech bejt. Ale potřebujeme co nejrychleji vypadnout, nebo nám ta holčina umře."

„Potřebujeme benzín, bez něj nikam nepojedeme. A sehnat ho v týhle době, to nebude sranda, to není jako u nás, benzínka na každým rohu."

„Benzín mají Němci, támhle vám stojí jeden Hakl skoro u řeky a ještě nehoří," upozornil těžce dýchající Krans.

„Pane Krans, my potřebujeme benzín a tohle jsou diesely," mávnul rukou Filip.

„Nenech se mýlit mladíku. Němcům jezdilo všechno na benzín, včetně těch největších a nejtěžších tanků."

„Má pravdu, tenhle pán," přitakal Libor, „vzpomínám si, že někdo tenkrát nabízel dieselový motory pro tanky, tuším pro Pantery, ale protože by bylo obtížný zásobování dvojím palivem, zůstalo se u benzínových Maybachů. Včetně jejich použití na sedmdesátitunových Königstigerech a Elephantech."

Řehoř už na víc nečekal. Společně s Filipem dopravili Adélu do kabiny Berušky a nechali Kranse, aby se o ni staral. Byl to zvláštní pohled, na bratra a sestru, staříka a mladičkou dívku. Dělila je od sebe obrovská propast času a nad oběma se v tuhle chvíli zlověstně vlnily záhyby pláště Smrti.

Řehoř vyskočil ze zvětšených bočních dveří Autonomie a utíkal k Haklu. Dobře věděl, že se kdekoli v trávě, nebo na korbě obrněnce, může nacházet nějaký bojeschopný protivník, který přežil střet s partyzány a běsnění Šturmoviků.

Opatrně obešel obrněnce. Šikmý boční pancíř nesl stopy po několika průstřelech a z pootevřených zadních vrat odkapávala krev. Řehoř neměl odvahu nahlédnout dovnitř, protože tušil, že jak partyzánský granát, tak palba bitevníku tam způsobily doslova jatka. Jeho pozornost ale upoutal kanystr, zavěšený na bočnici. Zhruba v polovině výšky byl prostřelený a vzduchem silně čpěl řízný pach benzínu.

Řehoř se natáhl po kanystru, ale nedokázal ho sundat. S odporem se vrátil k vratům, otevřel je a vyšvihl se na korbu. Do nosu jej udeřil zápach krve a vnitřností, smísený se smradem výbušniny. Snažil se nekoukat pod nohy, na ostatky tak třech, nebo čtyřech vojáků, které byly rozházeny a promíchány po celém vozidle. Vpředu seděl řidič, uprostřed zad měl velkou roztřepenou díru, ze které mu unikaly rudofialové bubliny. Řehořovi se udělalo zle, vyklonil se přes bočnici a vyzvracel se.

Odepnul kanystr z přezek, které ho držely na korbě, a zatřásl s ním. Zbývala v něm tak slabá polovina, spíš třetina. Ale on věděl, že to bude stačit.

Náhle zaslechl hluk dalších leteckých motorů. Otočil se a spatřil temnou siluetu snášejícího se dravce. Pocítil výbuch adrenalinu v žilách. Chytil kanystr a jal se udělat těch několik dlouhých kroků přes zaneřáděnou korbu. Už při druhém ale podklouzl a spadl na čtyři, rovnou do čehosi na podlaze. Sjel po tom a vypadl po hlavě z korby Haklu rovnou do trávy.

Třeskot palby, praskot zásahů a výbuchy gejzírů hlíny jej obklopili ve stejný okamžik, kdy zabočil obličej do půdy. Vzduch byl náhle plný zápachu korditu a někde poblíž hladově zahučel vzplanuvší oheň. O pár vteřin později se poblíž přehnal burácející Šturmovik.

Řehoř se rychle postavil a hlavně narovnal kanystr, ze kterého unikal drahocenný benzín. Rozběhl se k Berušce. Podle hluku na nebi tušil další a další bitevníky, opanující vzdušný prostor. Po Focke Wulfech nebylo ani vidu, ani slechu.

„Je tam tak sotva dva, tři litry," hlesl zadýchaně, když se vrátil k havarované Autonomii v korytě řeky.

„Stačí jeden, Řehu," přikývl Libor a vytáhl si objemný kanystr nahoru. „Nemáte tam petku? Potřebuju trychtýř."

Filip vytáhl svou vodu, vylil jí a rozřízl pet láhev. Pak jí ještě trochu vytřel cárem košile a podal jí nahoru Liborovi. Řehoř se zatím vytáhl na palubu a přiklekl si ke Kransovým. Dívka sípavě dýchala a chvílemi kuckala, ale dívala se na ně a občas pohybovala očima, jak sledovala okolí. Ve tváři měla zvláštní odevzdaný a smířený výraz. Řehoř nedokázal říct, jestli se už vnitřně připravila na konec života, nebo si uvědomovala, že se jí snaží pomoct.

Od silnice sem dolehl další hluk. Filip se tam podíval a s hrůzou zjistil, že se blíží další část německé kolony.

„Další náckové, víc."

„Co na tom?" opáčil Řehoř.

„Všude jsou ty ďábelský letadla. Střílej, shazujou bomby… jestli se do nich tady pustí, tak se dřív, nebo pozdějc trefjej i do nás."

„Nepanikař, File, za chvíli jsme pryč," prohlásil optimisticky Libor, který se shora naklonil do kabiny. „Řehu, startuju náhradní zdroj. Hned jak to půjde, spojte se s Jirkou, jestli nám může nějak poradit, abychom se vrátili domů."

„A co když to nepůjde? He?" brblal Filip.

„Neznám nejde," řekl energicky Libor, „když to šlo sem, tak to taky půjde zpátky."

Do údolí vjel Panther. Posádka otočila hlaveň dozadu a najela do hořícího náklaďáku, který odstrkala z cesty tak, že se z půlmetrového náspu převrátil do louky. Kluci se museli natáhnout vzhůru, aby z Berušky přes břeh viděli, jak se tank opřel i do druhého vozidla. Když vrak sjel ze silnice, pokračoval Panther dál. A za ním další a pak nákladní auta.

Kolona samozřejmě nemohla uniknout pozornosti slídících bitevníků. Za nedlouho už to na nebi hučelo, jako v rozdrážděném vosím hnízdě. Jenže tentokrát s sebou nacisté vezli baterii flaku na polopásovém nákladním autě. To odvážně sjelo z cesty a postavilo se do louky, jen nějakých padesát metrů od místa, kde se neuměle skrývala Beruška.

Šturmoviky se na obloze seskupily do kruhu a připravili k sérii útoků a současně se rozštěkal vzdorující flak. Do toho začal bručet benzínový motorek náhradního zdroje Autonomie.

„Jirko, slyšíš mě, tady Beruna," křičel do vysílačky Řehoř, zatímco se Filip snažil vydolovat z řádků strojového kódu na své konzoli recept na návrat.

„Beruško, slyšíme vás, dávejte!"

„Potřebujeme se dostat domů, máte nějaký návrhy?"

„Podle nás by to mělo jít přes nouzový ukončení relace, jiný nápady nemáme. A musíte to udělat od vás, abychom vám nezavřeli cestu."

Řehoř sledoval dalšího dravce, jež se odvážně snášel do údolíčka. Neútočil však na kolonu, ale na flak, tak, jak to zjevně nacisté plánovali, aby pomohli svým vozidlům projet. Spěchali na Prahu, kde vypuklo povstání, a maršál Schörner volal po posilách k jeho potlačení.

Ústí hlavní Šturmoviku se rozsvítila a přes louku se natáhly kouřové stopy doprovázející letící projektily. Jak se ukázalo, posádka protiletadlového čtyřčete velmi dobře věděla, jak se postavit, aby využila reliéfu údolí. Šturmovik minul. Při tom ale část granátů dopadla na břeh a do řeky, jen nějakých dvacet metrů před příď Berušky. Navíc si bitevník odnesl pořádnou řádku zásahů, a když se zvedal zpět k nebi, jeho motor šel nepravidelně a táhl za sebou stužku šedočerného dýmu.

„File dělej!" napomenul kolegu Řehoř.

„Makám na tom, sakra, jak to spadlo, tak mi to zablokovalo nějaký soubory," naříkal Filip.

Libor se spustil do kabiny a teď jen bezmocně čekal, jako ostatní, až Filip udělá svou práci.

Při tom pozoroval dění na silnici a boj flaku proti dotírajícím bitevníkům, kterým se za války přezdívalo všelijak, od „Černé smrti“, přes „Kombajn“, po „Létající tank“.

Další Šturmovik se spouštěl z oblohy. Jenže už na první pohled bylo zřejmé, že začal nálet vysoko a klesá příkře dolů.

„Bude házet bomby,“ usoudil Libor. „A jde do toho flaku, určitě.“

„Si piš,“ přikývl Řehoř, „jestli přehodí, sfoukne nás to jako svíčku.“

Letoun nahoře chvílemi mizel mezi větvemi stromů, a když se znovu objevil, byl o dost větší, než posledně. A pak se od něho odpojila dvojice černých válců, které dál pádily k zemi, zatímco pilot svůj letoun vybíral ze střemhlavého letu.

„Sem čet, že za druhý světový zrovna přesný při tom bombardování nebyli,“ hlesl Řehoř.

„Mám to, mám to, nouzový ukončení relace, dávám to tam, jedeme domů… alespoň doufám,“ vykřikl Filip.

Prostor se ohnul do ruličky, jako by středobod kolem Berušky na sebe natočil okolní svět. A do toho se shůry přihnaly ty dva malé doutníky. Řehoř pevně stiskl rty, aby nevykřikl a instinktivně se nakrčil v ramenou. Ozval se hlasitý zvuk dvojí detonace a záblesk jasného světla pronikl i přes zavřená víčka. Všude kolem sršely jiskry a létaly části kapotáže, spolu s drobnými částečkami puklého předního plexiskla. Kabinou to smýklo tak, že se úplně převrátila na bok…

***

„Káně, k čertu, tohle jste ale vážně podělali.“

Jirka pozoroval svého šéfa a majitele Virtualdromu, Kamila Gabriela, jak s rudým obličejem a vytřeštěnýma očima běhá po velínu a vzteká se, až mu od úst odletují sliny.

„Člověk odjede na pár týdnů za investory, a co se děje tady? Průšvih jako vrata! Máte štěstí, že jsem se nemohl vrátit hned, protože bych vás okamžitě vyhodil.“

Jirka se ušklíbl a v duchu si říkal, že za tu dobu Gabriel rozhodně nevychladl, tak, jak se mu snaží namluvit. Očima bloudil po, ještě stále nefunkční, hale jedna. Čtyřicet čtyřka byla pořád ještě pryč a stejně tak i další tři projekční plošiny. Mezi nimi původně zel v betonové podlaze kráter o průměru dobrých pět metrů. Ten už byl zalitý. A stěnu v téhle sekci museli úplně vyměnit, výbuch padesátikilogramové pumy jí roztrhal jako papír.

Jedna pitomá bomba…

Gabrielovi zazvonil telefon. Přijal hovor a s někým se začal nabroušeným tónem vybavovat. Jirku nechal dál nad svými vlastními myšlenkami. Ten si promnul obličej a dál hleděl dolů z prosklené kukaně. *Kdo to mohl tušit, měl to být nevinný výlet do už neexistující vsi, nostalgická vzpomínka pro jednoho sympatického staříka.*

„…shodilo to celý projekční systém haly jedna a vyřadilo jí to výhledově ještě nejméně na čtrnáct dní úplně z provozu. Taky to prakticky totálně zničilo tu vyhlídkovou kabinu. To nemluvě o tom, že teď musíme dát dohromady celý operační systém, protože s tím přišla nějaká rázová vlna, snad způsobená zkratem, a smazalo to veškerou paměť,“ ztěžoval si právě Gabriel do telefonu. „No samozřejmě, škoda je v řádech milionů korun… no, samozřejmě, myslím na… no vím, oběti…“

Jirka se podíval po programátorech, sedících ledabyle na pohovce a v křesílkách kolem, v odpočinkovém koutě.

„No, to úplně mění situaci, doktore,“ změkl náhle Gabriel. „Samozřejmě, jak jste řekl, hlavně, že nebyly žádné oběti. Ano, ano, vyřídím pozdravy…“

Všichni v malé místnosti, nacpané aparaturami, zvedli oči ke Gabrielovi, který vypnul telefon a přehlížel si je. V obličeji mu ustupovala rudá barva a dokonce se začal usmívat.

„Mám vás pozdravovat od Morávka a Kransových,“ řekl.

No, tohle ho asi tak nenahodilo, pomyslel si Jirka a čekal, co bude následovat.

„Vy máte takový štěstí, hajzlíci. Morávek mi právě řekl, že Krans uhradí veškerý škody a ještě nám naleje něco navíc. Nevím, kde jste dědka vyhrabali, ale jak se zdá, je to zlatonosná žíla.“

Gabriel ještě chvíli pěl ódy na to, že jestli Krans udělá, co slíbil, tak že bude všechno zase v pořádku a snad i jako zapomene, co se tam stalo, přestože mu to hodně pocuchalo nervy. A znejistilo to americké investory. A pak vypadnul.

„Vy tři, vy můžete bejt vůbec rádi, že dejcháte,“ poznamenal Jirka, když za Gabrielem zapadly dveře.

„Co řikál?“ zahalasil Řehoř, otáčeje se k Filipovi a Liborovi. Všichni se dali do smíchu.

Byl to sice vtip, ale pravda byla taková, že ani jeden z těch, kteří byli na palubě Berušky v osudnou chvíli, dobře neslyšel. V osudnou chvíli, kdy jen pár metrů od kabiny, už v hale Virtualdromu, explodovala jedna z pum. Bomba svržená na německý flak útočícím Šturmovikem… na místě vzdáleném odsud tak pět kilometrů vzdušnou čarou v prostoru, ale hlavně sedmdesát let v čase. Snad ten výbuch ztlumila spirála časoprostorového okna, možná měli jenom neuvěřitelně obrovské štěstí. Berušku to skoro zničilo, ale posádka vyvázla víceméně jen s odřeninami a otřesy mozku.

„Co, ještě chodíš za tou samičkou do nemocnice?“ zeptal se Jirka Řehoře.

„Už ne,“ odvětil programátor a Jirka ho probodl zlým pohledem. Než ale cokoli stačil namítnout, Řehoř pokračoval: „Včera ráno jí propustili, tak jsem si jí nastěhoval domů. Řekl jsem jí, že tam může zůstat, jak dlouho chce. I když, Krans

jí pořád láká k nim do Německa. Jak to tak vypadá, Adélka nemá nervy na to, aby jela právě do Německa. Pro ni je pořád těsně po okupaci. A stejně tak si nemůže zvyknout na to, že se k ní hlásí stařík, kterej tvrdí, že je jejím o rok mladším bratrem. Nemluvě o tom, že má jenom dočasný doklady. Policajtům pěkně zamotala hlavu, snad víc, než kdybychom jim vůbec neříkali, co se tady stalo."

„Hele, víš, že ta borka má fakticky devadesátku na krku?" rýpnul si Filip.

„Teoreticky," namítnul Řehoř, „a mě to je jedno."

„Hele, víš, jak to bylo v Nebezpečný rychlosti, že tyhle vztahy vzniklý ve vypjatejch situacích nemaj dlouhýho trvání."

„Ta holka víceméně nemá kam jít. A je to všechno kolem ní nový a divný. Tak jí jenom pomáhám. Mezi náma žádnej vztah není."

„No, jestli spíte každej v jiný posteli, tak ne," nedal si pokoj Filip.

„Koleduješ si, kamaráde, že dostaneš zase jednu," vrčel Řehoř. Jeho pecka čenichovka byla ve Virtualdromu populární. Filip jí zachytil na Liborovu kameru, kterou si ve spěchu přetáhl popruhem přes ruku na rameno a pak na ní úplně zapomněl. Díky tomu měli velké množství materiálu kolem toho nešťastného střetu partyzánů s kolonou SS, a následném úderu ruských, nebo spíše tehdy sovětských, bitevníků. Takže jej klidně mohli ztvárnit v naprosto reálné scenérii. A ještě využít spoustu vodítek k dopracování tankové bitvy, k níž došlo jen o pár kilometrů dál a zúčastnily se jí právě Panthery této kolony.

„Ty seš stejně dobrej, klidně si řekneš, že mezi vámi žádnej vztah není. Jenom ty ses do ní na první pohled zamiloval a ona u tebe bydlí. Jinak nic," přisadil si Libor.

„Kluci, já když jí viděl, jak to s tím kulometem dávala skopčákům, tak jsem z ní byl úplně vedle," básnil Řehoř. „Jenže si stejně myslím, že až se z toho šoku, z časovýho posunu a tak, sebere, tak si půjde svou cestou. Teď na mě visí, protože všechno, co pro ni bylo samozřejmý, je pryč a já tak nějak tvořím spojku s tím, co je dneska. Z její strany to není žádná láska, jen hledání ochranných křídel, pod který se schovat."

Jirka poplácal svého mladšího a tak o hlavu menšího kolegu po rameni.

„Tak aby ti to pak nezlomilo srdce, hochu."

„Eh! Snažím se to brát tak, že cokoli je lepší, než kdyby ta holka umřela někde tam… tenkrát. Když bude chtít jít, tak ať jde. Pomůžu jí a pak šup, je svobodná, od toho přátelé jsou, ne?"

„Hele chlapi, fakt se to všechno smazalo? Včetně toho, jak cestovat časem?" vyzvídal jeden z programátorů.

„Jo, úplně všechno, navíc harddisky shořely na uhel," odvětil bez zájmu Jirka a dál se tyčil jako strážní věž na pozadí haly, za oknem velína.

„Nekecejte, že bysme to neměli někde ještě jednou zálohovaný, tady přece zatraceně dobře jistíme všechno, co by pro nás mohlo mít význam!"

„No, jenže to nestačilo. Všecko se speklo, včetně našeho geniálního počítače samouka."

Programátor, nespokojený s negativní odpovědí, ještě něco reptal, ale Jirka, stále otočený k oknu, aby se mu nemusel dívat do očí, obrátil hovor zpět k Adéle.

„Jak se jí daří?"

„Na to, že do ní Hřádek střelil, se zotavila rychle. Doktor říkal, že nejnebezpečnější byla ztráta krve a riziko infekce, jinak to byl čistej průstřel. Podruhý tomu hajzlíkovi naštěstí vybuchnul náboj v komoře, takže jí už nedorazil. Adéla chce, jakmile se úplně vyzdraví, jet do Prahy, Krans jí zjistil adresu domova důchodců, kde žije Hřádek. Chce si to s ním vyříkat."

„Drsná holka."

„To jo… všaks to viděl na záznamu, jak to dokáže rozbalit. Hřádek se má na co těšit!"

***

Karel Hřádek seděl na terase s výhledem na park před budovou domova pro seniory s pečovatelskou službou. Byl malý, seschlý a měl flekatou kůži. Zpod deky, do které ho starostlivá sestřička zabalila, mu koukaly jen kostnaté ruce a hlava s chmýřím kratičkých šedivých vlasů, jeho typickým orlím nosem, dlouhou jizvou přes tvář a odstátýma ušima.

Adelá se zastavila a dlouze si ho prohlížela. Její odhodlání, to tomu mizerovi vytmavit, utrpělo první vážný šrám. A každou vteřinou více sláblo. Najednou měla pocit, že to snad ani není ten správný člověk, přestože v něm, i přes jeho vysoký věk, poznávala svého trýznitele.

Zachytil jí svým prázdným pohledem. Na chvíli se zdálo, že se zase bez zájmu otočí k panoramatu pod terasou. Ale pak mu oči zazářily.

„Adélo!" zasténal.

„Tak to jste vy," ozvala se sestřička, která sem nahlédla skrze prosklené dveře. „Když má lepší chvíle, tak o vás pořád mluví. Chce se vám za něco omluvit."

Hřádek mlčel, ošetřovatelka odešla. Adéla zůstala stát nedaleko muže, který jí tak ublížil a nechala paprsky slunce, aby jí hýčkali tvář. *Na světě je krásně…a spravedlnosti… spravedlnosti vlastně už bylo učiněno za dost. Ona tu stojí, s životem před sebou, mladá a krásná. A on? Jeho život končí, sotva jí poznává skrze závoj demence Alzheimerovy choroby. Přesto si pamatuje, co udělal.*

Otočila se k odchodu.

„Stydím se… drahá Adélo… za to, co jsem udělal… i za to, že jsem neměl odvahu se k tomu celý život přiznat…“

Ohlédla se. Mluvil, ale nedíval se na ní. Pochopila, že jí považuje za přízrak, protože pro něho zemřela před sedmdesáti lety a byla tedy jediná cesta, jak se mu mohla znovu objevit. No ano, byl to zázrak, který sice pořádně nechápala, jako celou tuhle dobu, ale díky němu tu byla.

„Měla jsi pravdu, Adélo, jsem zbabělec,“ říkal dál Karel Hřádek ve svém imaginárním světě na pokraji reality. „Stydím se. Proklínám se. Můžeš mi někdy odpustit? Můžeš mi vůbec odpustit?“

A tehdy na Karla Hřádka jeho přízrak promluvil.

„Asi ano, pane Hřádek, ale to vy už dávno nebudete mezi živými.“

Hřádek zůstal překvapeně zírat na dveře, ve kterých dívka zmizela. Teprve teď si v záblesku světlé chvilky uvědomil, že se mu vůbec nezdála. Ale to už se zase rozplynula jako pára nad hrncem…

Adéla seběhla po schodech do přízemí, kde na ni čekal Řehoř a zcela neočekávaně mu v návalu emocí skočila do náruče.

„Vezmi mě pryč,“ požádala ho. „Někam, kde na to všechno zapomenu.“

„Co takhle do zoošky? Vyměníme jedno zvíře za bandu jinejch, co říkáš?“

Jeho svérázný humor se jí líbil. Vlastně se jí líbil i on sám. A byla přesvědčená, že se líbí i ona jemu. Že je mezi nimi víc, než jen náklonnost mezi lidmi, kteří spolu prožili něco neobvyklého. Víc, podstatně víc.

„Tak dobře, půjdeme do… zoošky.“

Tomáš Heveroch – Swan case

Služebná Daisy zkontrolovala, zda má na podnose vše a po krátkém schodišti vystoupala až ke dveřím pánova pokoje. Odložila snídani v podobě toastů, šálku ranní kávy a výtisku Timesů na stolek u dveří a jemně zaťukala. Bylo osm hodin, v domě se potrpělo na přesnost. Čekala ještě minutu, než se odvážila zaklepat znovu, tentokrát důrazněji. Zevnitř se neozývalo vůbec nic. Velká ručička na hodinách dole v hale poskočila o další minutu vpřed. Daisy znejistěla, byla tu teprve dva týdny a nechtěla mít žádné nepříjemnosti. Strach jí naháněl hlavně starý francouzský majordomus, který byl přesností přímo posedlý. Rychle seběhla ze schodiště, aby ještě jednou zkontrolovala kolik je hodin, když téměř vrazila do kuchařky.

„Co se děje, Daisy? Proč tu pobíháte jako ztřeštěná?“ zeptala se paní Vernová.

„Je už po osmé a pán neotvírá,“ vykoktala ze sebe Daisy.

„Tak běžte a pořádně zabušte. Určitě vás jen neslyšel. Nechcete přece dostat vyhubováno!“

„Už jsem to zkoušela dvakrát. Pán možná ještě spí.“

„Normálně tam vejděte a vzbuďte ho. Dnes má schůzku s premiérem a toho nemůže nechat čekat,“ postrčila ji paní Vernová zpět ke schodům. Daisy přikývla a doslova vyběhla k pánově ložnici. Před zrcadlem si upravila šaty, důrazně zaklepala, otevřela dveře a i s podnosem vstoupila dovnitř.

Bylo pět minut po osmé ráno, když se čtvrtí Marylebone rozlehl dívčí křik a zvuk rozbíjeného nádobí.

***

„Všichni tři členové služebnictva byli vyslechnuti. Nic zvláštního během noci nezaznamenali, žádné podivné zvuky, žádné podezřelé postavy pohybující se po okolí. Vše podle nich probíhalo jako každý den. Pan ministr šel spát v jedenáct a objednal si snídani na osmou.“

„Takže úplně všední pondělí. Tedy kromě toho, že ho ráno našli vykuchaného v zamčeném pokoji. Zevnitř!“ přerušil inspektora ministr Swift. Inspektor nervózně přikývl. Nestávávalo se často, aby se vyšetřování účastnil přímo ministr vnitra a šéf tajné služby.

„Vyšetřování dál pokračuje. Nasadili jsme na případ ty nejlepší muže ze Scotland Yardu,“ zakončil svojí řeč inspektor.

„Co ten majordomus? Je to Francouz, ne?“

„Jean Passepartout. Nabubřelý, ale neškodný stařík. Prověřili jsme ho, jeho minulost je naprosto v pořádku. Ve své rodné vlasti nebyl už téměř třicet let, podle všeho nerad cestuje.“

„Nějaké politické aktivity? Máme na něj něco?“ obrátil se ministr tentokrát na šéfa tajné služby.

„Moji lidé ho prověřili už v době, kdy u ministra zdravotnictví nastoupil. Je čistý jako lilie, stejně tak obě služebné. Žádné vazby na znepřátelené mocnosti nemají.“

„Mohu se zeptat, proč by cizí vláda chtěla zabít našeho ministra?“ nedalo to inspektorovi. „Tedy právě ministra zdravotnictví?“

„Tím chcete říci, milý Lestrade, že spíše my dva jsme logickým cílem špiónů,“ usmál se ministr Swift. „Věřte, že i zesnulý měl přístup k projektu, který je pro Impérium důležitý.“

„Přesněji?“

„To je mimo vaše bezpečnostní prověření," ozval se šéf tajné služby. „Řekněme, že pracoval na něčem velice delikátním z lékařského oboru. Jeho kolega, doktor Moreau, je již pod naší ochranou i se všemi vzorky, na kterých pracovali. Víc nemusíte vědět."

„Ale pokud mám vyšetřovat…"

„Pro vás jsou tyto informace nepodstatné. Být vámi, tak se soustředím na způsob vraždy. Tohle nikdo příčetný nemohl provést."

„Blázen, to ano. To mě přivádí k jedné malé žádosti. Je tu muž, který by nám s pátráním mohl pomoci…"

„To nemyslíte vážně! Je tam zavřený už pět let!" zhrozil se šéf tajné služby.

„Pokud vím, tak na vlastní žádost. Může kdykoliv odejít. Jistě by se tohoto vyšetřování rád zúčastnil."

„Ne, to vám nedovolím!"

„Já ano," pravil ministr. „Výborný nápad, jedině on může něco takového vyřešit."

„Ne!"

„Blázince patří spíše do kompetence vlády než pod vás, drahý příteli," usmál se ministr. „Máte mé povolení ho přizvat k případu, inspektore."

Poté, co Lestrade odešel, přesunul se Swift k baru a nalil dvě sklenice whisky. „Je mi líto, ale je to jediná možnost. Ten případ se musí vyřešit co nejdříve."

„Nemohl to udělat ten bláznivý vědec ze západního Sussexu? On se umí dostat kamkoliv beze stop."

„Ne však do zamčené místnosti."

„Můj bratr je ale blázen! Sám to moc dobře víte!"

„Možná, ale je to současně nejlepší detektiv na světě, Mycrofte."

***

Než se inspektor Lestrade dostal dovnitř blázince umístěného v bývalé pevnosti Stangmoor, čekala ho prohlídka na třech kontrolních bodech a jeden telefonát na ministerstvo, zda má ke vstupu povolení. Tohle místo bylo lépe střežené než jakékoliv vězení na ostrovech. Na druhou stranu, uvnitř na něj čekal sám ředitel Seward a nabídl mu celkovou prohlídku ústavu.

„Děkuji, ale už i tak jsem se zdržel déle než je zdrávo. Poněkud to s tím zabezpečením přeháníte, ne?"

„Po tom incidentu v bývalém sanatoriu v Carfaxu neponecháváme nic náhodě."

„Ano, ten zapeklitý případ před lety," vzpomněl si na tehdejší paniku ve Whitby inspektor. Všechno, včetně záhady opuštěné ruské lodě Demeter, se tehdy ututlalo na nejvyšších místech.

„Jak se chová náš pacient?"

„Nanejvýš slušně, žádné potíže. Není divu, je tu přeci dobrovolně. Víte, co ho sem dostalo?"

„Jistě, veškeré případy vyřešil. Na celém světě nezbyl nikdo, kdo by mu byl soupeřem. Cítil se nevyužitý a bez cíle. Začal se obávat, že zešílí a raději sám podstoupil zdejší izolaci."

„Klid dost často pomáhá. Není tu ničím rušen a věnuje se hlavně hře na housle."

„Doufám, že tím nikoho neobtěžuje."

„Naopak, jeden americký pacient dokonce požádal o umístění do stejné cely. Už dva roky tam spí na zemi."

„Američané jsou poněkud výstřední," odvětil Lestrade a počkal, až mu Seward otevře dveře do křídla B. Ihned se k nim donesla malebná hudba.

„Jejich pokoj je přímo zde, číslo 221. Budete chtít doprovod?" kývl ředitel na svalnatého zřízence. „Ten druhý blázen také není nebezpečný, spíše takový fantasta."

„Ne, půjdu sám," pravil inspektor a vstoupil dovnitř. Místnost obsahovala pouze stůl, židli a postel. Před zamřížovaným oknem, kterým svítilo dovnitř odpolední slunce, stál hubený vysoký muž a hrál na housle. V rohu seděl druhý pacient a zpoza kulatých brýlí ho upřeně pozoroval. Lestrade chvíli počkal, ale když hudba neustávala, významně si odkašlal. Muž přestál hrát.

„Jak zemřel?"

„Kdo?" znejistěl inspektor.

„Jsme v sanatoriu, Lestrade! Mají své postupy. Předem mě připravili na to, že dostanu špatnou zprávu. Pokud vím, paní Hudsonová zemřela před třemi lety. Vy jste naživu, a pokud by zemřel můj bratr, byl by v Timesech strohý nekrolog."

„Velice zvláštně, neumíme si to vysvětlit. Místnost byla zamčená zevnitř a …"

„Něco vám uniklo, jako vždy. Nemám zájem," zavrtěl hlavou Sherlock Holmes a dal se znovu do hraní.

„Nic jsme nepřehlédli, zapojili jsme do toho celý Scotland Yard."

Housle utichly. Sherlock se na inspektora otočil. Za těch pět let zestárl, ale pořád měl stejně pronikavý pohled. „Je tu něco, co mi tajíte!"

„Prosím?"

„Abyste mohl přizvat oficiálního blázna k případu vraždy ministra zdravotnictví, na to potřebujete povolení někoho vysoce postaveného. Mycroft by se proti tomu postavil, takže to musí být někdo nad ním. Premiér… těžko, spíše ministr vnitra. Proč se o ten případ zajímá osobně pan Swift?"

„O výzkumu, který John prováděl, mi nechtějí nic říci."

„Pak tedy nemám zájem," vrátil se zpět ke svým houslím.

„Watson byl váš přítel! Kdybyste viděl, co mu provedli! Vyndali z těla jeho orgány a kosti."

„Které?“

„Jak které? No, bylo tam skoro všechno, oko, žaludek, kus mozku…“

„V jakém pořadí!“ přerušil ho Sherlock a zle se podíval na malého mužíka v rohu, který se začal tiše smát. „Musím to vědět přesně. Detaily!“

„Byl tam kus přirození, játra, ledvina… nevím jak dál. Takže ten případ berete?“

„Má se velký detektiv vrátit a uzavřít svoji kariéru posledním význačným případem?“ zamyslel se Sherlock. „Má labutí píseň. Nebo spíše můj labutí případ. Ano, pomohu vám! Mám však dvě podmínky.“

„Nemáme se vám plést pod nohy. Tu první si ještě pamatuji. A ta druhá?“

„Herbert půjde se mnou,“ ukázal detektiv na svého společníka.

„To v žádném případě,“ zavrhl požadavek Lestrade. „On tu není dobrovolně, je to blázen!“

„Vždy potřebuji k práci věrného poskoka. A jak víme, John už není k dispozici. Na jeho přítomnosti trvám!“

„Dobrá, uvidíme, co dokážu zařídit,“ uklidnil ho Lestrade. Věděl, že dostat Holmese z blázince nebude nijak snadné. Teď odsud musí navíc dostat i pravého blázna.

***

Ministr Swift opouštěl Downing Street číslo 10 raději zadním vchodem. Informace o nově vzniklém problému se ještě nemohly dostat na veřejnost, ale u novinářů člověk nikdy nevěděl. Nebyl proto ani moc překvapen, když ho pár kroků od dveří zastavil hlas.

„Malone, Daily Gazette. Mohu vám položit pár otázek?“

„Budete zase psát nějaké pohádky o ještěrkách,“ odvětil ministr a pokračoval v chůzi. Reportér se mu však postavil do cesty.

„Rád bych znal vaše vyjádření ke smrti ministra Watsona.“

„Ach tak,“ usmál se v duchu Swift, o návratu Antelope neví nic. „Pokud vím, seriózní žurnalisté už jeho nekrolog otiskli před dvěma týdny. Co k této smutné události ještě dodat?“

„Třeba jak pokračuje vyšetřování,“ snažil se s ním držet krok reportér.

„To je spíš otázka pro Scotland Yard, ne? Vloupání a násilné vraždy vyšetřují oni.“

„Dokonce i vraždu, kde oběť byla nalezena v zamčeném pokoji a její vnitřnosti ležely vystaveny na podlaze?“

„Jste velice dobře informován,“ nepřestával se usmívat ministr a přemýšlel, kudy ty informace unikají. „Do případu je zapojena i tajná služba.“

„Takže potvrzujete, že Mycroft Holmes povolal z blázince svého bratra, kdysi slavného detektiva, aby mu s případem pomohl?“

„Když to všechno víte, tak na co se mě vlastně ptáte, mladíku?“ zastavil se zpovídaný, kterému začaly být otázky nepříjemné.

„Naši čtenáři chtějí znát váš názor, zda je moudré na vyšetřování vraždy jednoho z představitelů vlády povolat šílence.“

„Jak jste sám řekl, Sherlock Holmes byl kdysi uznávaný detektiv a já pevně věřím, že tento případ rozlouskne jako nic.“

„Pokud vím, tak případ je stále otevřen. Navíc, jak je mi známo, trval na propuštění dalšího pacienta a zabavil to nejlepší vybavení z laboratoří po celé Británii.“

„Jak vidíte, případu se věnuje opravdu pečlivě.“

„A vůbec vám nevadí, že se ještě nebyl podívat na místě činu?“

„Co… cože…“ vyvedl ho svojí poslední větou reportér z míry. „On se nebyl ještě ani podívat….“

„Ministr vnitra o tom nic neví? Mohu vaše překvapení citovat? Daňové poplatníky to bude zajímat,“ usmál se vítězoslavně Malone, ale to už ho Swift odstrčil z cesty a mávnutím ruky si přivolal drožku.

***

„Proboha, co se tu děje,“ zhrozil se ministr, když v doprovodu inspektora dorazil do domu zesnulého. Laboratoř, kterou osídlil Sherlock Holmes, našli úplně prázdnou a stopy vedly přímo sem. Vypadalo to zde jako při demolici. Celá hala byla špinavá, zábradlí u schodiště pobořené a všude na zemi se povalovaly kusy rozbitého nábytku.

„To pan Holmes, pane!“ zjevil se ihned seržant Doyle, který měl na velkého detektiva dohlížet.

„Tohle udělal on?“ nevěřil Lestrade.

„Ne, to stěhováci. Dal si na místo činu dopravit nějakou obrovskou bednu. Sotva ji unesli čtyři muži. Nikdo neví, co v ní je. Rozhodnutí přišlo náhle, nedal nám šanci to tady připravit.“

„Takhle vedete případ, Lestrade?“

„Já nic nevedu! Naopak mi bylo nakázáno, ať ho nechám pracovat bez vyrušování. Navíc máme teď dosti práce s Antelope, jak jistě víte.“

„Dobře, ale tenhle nesmysl musí skončit!“

„Vyšetřování je u konce,“ ozvalo se ze schodiště, po němž právě scházel Sherlock a nacpával si lulku. „Mohu se zeptat, kde se Antelope těch dvě stě let toulala?“

„Jak o tom víte!?“

„Podle stavu inspektorových bot a nezaměnitelného aroma ve vzduchu sem zamířil přímo z přístavu, tudíž Antelope je jméno lodi. Poslední loď s tímto jménem vyplula od břehů Anglie na konci sedmnáctého století.“

„Ta loď není vaše starost, Holmesi. Když jste tak dobrý, tak mi řekněte, kdo tedy zabil vašeho přítele?“

„To bylo ještě jednodušší," zapálil si a začal pomalu přecházet před obecenstvem. „Vrahem je starší muž, na svůj věk statný, pravák, vynikající boxer, má brilantní mozek, fotografickou paměť a bezkonkurenční hudební sluch."

„Ale kdo to je?"

„Já, Sherlock Holmes. Já jsem ho zabil!"

Nastalo ticho, kdy na něj dva policisté a ministr tiše zírali a snažili se přijít na obsah toho sdělení. První se ozval Lestrade. „Vy jste to nemohl být, Sherlocku."

„Ale ano, dokonce jsem vám tam zanechal svůj podpis. Měl jste ho přímo pod nosem."

„Podpis?"

„Šourek, játra, ledvina, přední lalok, kyčel, pažní kost, oko, slezina, meniskus, žaludek. Chápete! Watson byl lékař, takže anatomicky to je: Scrotum, HEpar, Renal, LObus, Coxa, Humerus, Oculus, Lien, MEniskus, Stomachos. Sherlock Holmes!"

„Vy… vy jste byl tou dobou v blázinci," ozval se ministr.

„To je sice pravda, ale ani to mě nezastavilo. Použil jsem stroj času, který mi Herbert pomohl sestavit a před půl hodinou jsem vraždu provedl."

„Stroj času," nechápal seržant Doyle.

„Pravda, také jsem mu nejdříve nevěřil. Pokládal jsem jeho vyprávění jen za blouznění. Pak se ale objevil tady inspektor Lestrade a řekl mi, že John je mrtev. A byl zabit přesně tím způsobem, který Herbert zhruba před měsícem navrhl. Včetně mého podpisu na místě činu."

„Vy chcete říci, že jste cestoval časem, Sherlocku? A můžete nám ten stroj času ukázat?" snažil se hledat logické řešení inspektor Lestrade.

„Ten jsem samozřejmě hned po použití zničil, aby se nedostal do rukou nějakého šílence."

„Aha, samozřejmě," usmál se chápavě ministr. „Myslím, že byste si měl nyní odpočinout. Bylo toho na vás moc, pravděpodobně jste přecenil své síly."

„Já nejsem blázen, jsem vrah."

„Seržante," ignoroval ho ministr. „Seberte toho druhého a zajistěte jejich návrat do Stangmooru. A vy, bývalý inspektore Lestrade, budete mít ještě co vysvětlovat!"

„Herbert vám už žádné potíže dělat nebude. Popravdě to byl opravdu nebezpečný šílenec. Nemohl jsem ho nechat, aby takový stroj ještě někdy sestavil," informoval je Sherlock. Seržant neváhal a rychle vyběhl po schodech na místo činu. Vrátil se během chvilky, zelený v obličeji.

„Inspektore… pane ministře… on je mrtvý… úplně stejně jako doktor Watson, orgány jsou rozestaveny po zemi…" Pak začal zvracet.

„Můj podpis. Jsem zároveň detektivem i vrahem. Můj poslední případ vyřešen!" uklonil se Sherlock Holmes.

***

„Takže pan Holmes je zpět," zkonstatoval dozorce Stoker, když ho ředitel Seward pozval k sobě do kanceláře.

„Tentokrát nedobrovolně," upravil ředitel příslušnou kolonku v tlusté knize. „Odsud se už nedostane. Toho Američana je mi skoro líto."

„Měl nějaké příbuzné?"

„O žádných nevíme, pohřbí ho na státní náklady. Na pokyn tajné služby bude mít neoznačený hrob. Nikdo se už nedozví, jak skončil Herbert George Wells."

„Takže pan Holmes míří na samotku?"

„Kéž by, ale nemáme žádné volné místo. Napadá vás něco?"

„Můžeme ho dát k nějakému starému případu, někomu kdo nemá žádné příbuzné," navrhl po chvilce ticha Stoker. Ředitel věznice na něj pohlédl úkosem přes obroučky brýlí. „Budu dělat, že jsem to neslyšel."

„Ano, pane."

„Na druhou stranu je to dobrý nápad. Měl jste na mysli někoho konkrétního?"

„Je tu ten šílený Španěl. Máme ho pod zámkem už desítky let a nikdo se o něj nezajímá."

„Skvělé, s ním se mu pobyt prodlouží doslova na celou věčnost," zasmál se Seward.

„Něco vtipného, pane?"

„Ty jeho deziluze, pohádky o nesmrtelnosti. Doufám jen, že Holmes neumí španělsky, aby se toho nechytil jako těch Wellsových povídaček o cestování časem," otevřel knihu záznamů na jiné stránce. „Tady ho máme. Cela číslo 42, Sherlock Holmes a Juan Ponce de León."

Vladimír Němec – Odpověď

Bylo přesně 75 hodin a 75 minut dekadického unijního času, když se mi betonová plocha pod nohama poprvé zhoupla a já sebou švihnul na zem. Zrovna jsem si s nosánkem nahoru hrdě vykračoval po ploše jediného evropského eurodromu blízko jihofrancouzského Nice. Aby taky ne. Před dvěma roky dostudovaný inženýrek a dostane se do první hvězdné expedice.

Nebyl jsem sám. Tři desítky techniků se spolu se mnou chystaly nastoupit do tryskoplánu a odletět na oběžnou dráhu, kde parkoval už prakticky dokončený hvězdolet STAR+. Čekala ho poslední série testů před slavným startem. Já

dostal na starost komunikaci s padesátkou pracovních androidů typu CHR-N, nejnovější model, skoro k nepoznání od člověka. Sám jsem vymyslel nový revoluční způsob předávání informací přímo z mozku člověka do pseudomozku androida. Proto jsem se taky do expedice dostal.

Vlastně by mě nejspíš čekala doslova oslnivá budoucnost - jen kdyby někdo nezačal blbnout s Vagrafovými vlnami. Vagrafovy vlny. Největší objev posledních let, důsledek dokončení unifikace fyzikálních polí. Ovládnutí gravitace. Pochopení principu Vesmíru… Hyperprostorové skoky.

Generátor Vagrafových vln byl srdcem našeho hvězdoletu. S ním se stovky světelných let vzdálené hvězdy stávaly dosažitelné za týdny či měsíce.

Jenže generátoru Vagrafových vln se první jako obvykle zmocnili vojáci a sestrojili gravitační superzbraň přesně podle svého gusta: Copak? Vaše zemička nechce poslouchat naše dobře míněné rady? Tak vás trochu pohoupeme, jen tak o půl metru nahoru a dolů. Cože? Spadla půlka domů? Měli jste poslouchat… Pohodička, klídek, žádný tanky, letadla, rakety nebo dokonce vojáci. Technologii zvládlo jen několik nejsilnějších zemí, mezi nimi i EU, a ty držely sebe navzájem i ostatní v šachu.

Jenže teď se nám houpala Evropa! Něco bylo špatně.

„Rychle do tryskoplánu!“ zařval někdo a my vyskočili a zbývající dvě stovky metrů přesprintovali. Tedy snažili se. Během těch pár vteřin se pode mnou ještě dvakrát zvedla vlna, pokaždé vyšší a vyšší, a já vždy skončil zase na zemi. A jen se za námi zabouchly tlakové dveře, ještě jsme ani neseděli, už zaječely motory a strašlivá síla mě během chviličky poslala k zemi počtvrté.

Než jsem se vzpamatoval, někdo další mi přistál zadkem na hlavě. Tak takhle jsem si teda svou první cestu ke hvězdoletu nepředstavoval ani v nejhorším snu. Prý to netrvalo ani minutu, nevím, několik lidí ztratilo vědomí jen z toho strašlivého přetížení, se kterým piloti zvedli stroj z eurodromu. Já si navíc připadal, jako bych měl hlavu v nějakém lisu, co se mi snaží vytlačit oči z důlků a hlavu převést do 2D.

Když konečně motory ztlumily tah a moje hlava byla vysvobozena, ukázalo se, že mě zasedla poručík navigátor Riana de Roy. Moc se omlouvala. No, co jsem jí měl říct. Krev mi tekla z nosu a rtů, viděl jsem rozmazaně… Tak jsem taky až dodatečně ocenil, že je to hezká ženská.

Než jsem se ale vzpamatoval, začaly se kolem ozývat výkřiky hrůzy, pláč i motlitby. Rychle jsem doklopýtal k volnému sedadlu a podíval se ven. Tryskolet točil doprava, takže jsme měli výhled dolů, na to, co bývalo naší planetou.

Nějaký idiot přehnal energii Vagrafových vln tak, že doslova rozlámal pevninské desky na kusy. Jako prasklé zářící švy vypadaly zlomy, ze kterých se valila láva a zaplavovala zemský povrch. Všechno hořelo. Za okamžik jsem zahlédl moře. Tedy spíš oblak vroucí páry, který z něj stoupal.

Tryskolet oblétal planetu. Všude to bylo stejné. Kontinenty mizející pod vrstvou magmatu, oceány přivedené k varu. To nebyl idiot, to byl fanatický sebevrah. Během chvilky zmizel zemský povrch za vrstvou páry a prachu.

I kdyby to šlo, nemělo cenu někde přistávat, nebylo koho zachraňovat. Zato se ozývali ti, kteří měli štěstí a zrovna teď pracovali na oběžné dráze či na Měsíci, a chtěli vědět, co se děje. A my jsme byli nejblíž. Poslední, kteří stihli uniknout apokalypse. Posílali jsme jim záběry zmaru a beznaděje a pomalu stoupali k našemu hvězdoletu.

Až nyní a postupně nám docházela hrůznost toho, co se stalo. Riana plakala, na Zemi nechala dceru, manžela, rodiče. Sám jsem měl slzy v očích… I já měl rodinu. A to jsme netušili, že to nejhorší nás teprve čeká.

Na oběžné dráze mimo hvězdolet zůstalo naživu něco přes tisíc lidí. Další tři tisíce kolonizovaly Mars. Asi tři stovky obývaly vědecké stanice na Měsíci a pár desítek dalších byl porůznu rozstrkán po Sluneční soustavě od Merkuru po Saturn. Hvězdolet sám byl navržen pro cesty dvou stovek lidí a v současnosti na něm pracovalo včetně nás něco málo přes polovinu. Dohromady asi čtyři a půl tisíce duší. Jenže všichni závislí na dodávkách ze Země. Nejméně asi my. U nás se počítalo s doplňováním stravy z biotanků i s vlastní výrobou kyslíku. Pak kolonisté na Marsu. Ovšem jejich skleníky by mohly uživit tak tisícovku osadníků. Nejhůř na tom byli vědci na Měsíci a samozřejmě i osamocené stanice.

Smrt jim nehrozila hned. Dokázali si spočítat, jak dlouho vydrží. Někdo dva týdny, někdo čtyři měsíce… K dispozici jsme měli na tři desítky tryskoplánů, včetně pěti z hvězdoletu, schopných pohybu ve Sluneční soustavě, ale všechny samozřejmě na klasické palivo, které nám už nikdo nedoplní! Během několika dní jsme ho prakticky vyčerpali a hvězdolet praskal ve švech. Místo dvou set se na něm mačkala skoro tisícovka zoufalců z nejbližšího okolí planety. Na tisíc lidí nestačily dvě stovky lůžek, i když se lidé střídali ve směnách. V provizorní ložnice se změnily i hangáry našich tryskoplánů.

Nakonec zbývalo poslední palivo v nádrži Jumba – obřího tahače zatím připojeného ke hvězdoletu. Hvězdolet sám poháněly ony Vagrafovy generátory, ale na jejich provoz byla potřeba obrovská zásoba energie. Tak velká, že ji nedokázal poskytnout ani atomový reaktor, který byl také součástí hvězdoletu. Aby energii získal, musel Jumbo dotáhnout hvězdolet na nízkou oběžnou dráhu ke Slunci. Tady se Vagrafovy generá-

tory zapojí obráceně a gravitaci Slunce převedou na zásobní energii. Trik, díky kterému se dosah hvězdoletu zvětší na dvojnásobek.

Stáli jsme před rozhodnutím, zda palivo přečerpat do tryskoplánů, doletět k Marsu a zachránit několik stovek osadníků před jistou smrtí - a tím s lety skončit. Nebo nechat odtáhnout hvězdolet Jumbem ke Slunci, načerpat z něj energii a pak mít možnost prakticky neomezeného cestování Sluneční soustavou. Jistě, generátory mohly přetvářet i gravitaci Země, ale to by trvalo desítky let. Sluneční gravitaci stačily tři týdny.

Bůh ví proč, ale tehdy jsem se do toho vložil já. Nebyl jsem pilot, ani kapitán, ani technik Vagrafova motoru. Ale zdálo se mi logické, že je výhodnější nechat odtáhnout hvězdolet ke Slunci. Ano, věděl jsem, že díky tomu nejspíš zemřou stovky lidí. Ti, kterým dojde vzduch nebo voda a které by tryskoplány s palivem z Jumba mohly včas zachránit… Ale myslel jsem na budoucnost, co je lepší pro zachování lidského rodu. Už za několik týdnů jsem litoval, že kapitán na mě dal…

Vesmírný tahač zabral a hvězdolet začal svou první pomaličku pouť ke Slunci. Měl jsem sucho v krku, když jsem si uvědomil, kolik paliva mizí v burácejících tryskách každou vteřinu. Jumbo vyvedl hvězdolet z oběžné dráhy, překonal přitažlivost Země a ztichl. I jeho motorům došlo palivo. STAR+ teď měla v moci sluneční gravitace. Vlastně padal spolu s Jumbem volným pádem na Slunce. Vagrafovy generátory začaly přeměňovat gravitaci. Sice zatím jen nepatrné množství, ale i to bylo potřeba, aby hvězdolet nakonec dokázal zbrzdit pád a stát se oběžnicí Slunce.

Dokončovali jsme poslední úpravy na hvězdoletu a zároveň hledali postupy, jak pětinásobně zvýšit produkci kyslíku a potravin. Jenže naše cesta ke Slunci trvala skoro pět týdnů a stále častěji jsme prožívali chvíle plné hrůzy, bolesti, zoufalství, ale i statečnosti a lásky.

Postupně docházel vzduch na těch stanicích, kam tryskoplány už nestihly doletět. A všichni ti lidé věděli, že se pomoci nedočkají, že musí umřít…

Někde zvolili hromadnou sebevraždu. Jiní zešíleli a pozabíjeli své příbuzné a přátele. Další se obětovali dřív, než bylo nezbytně nutné proto, aby ostatním poskytli svůj díl kyslíku a větší šanci na přežití.

Nejhorší bylo, když umíraly děti kolonistů na Marsu. Všechno jsme slyšeli, s každým jsme se loučili. Drželi jsme se v astronavigační místnosti s Rianou za ruce a oba brečeli. Možná jsme neměli letět ke Slunci, možná… Stejně bychom je všechny nezachránili… Ale…

Snažil jsem se jen pracovat nebo spát, nic jiného, jinak bych se zbláznil. Vlastně ne, tou dobou jsme se s Rianou poprvé milovali. Snad ani ne z lásky. Spojovalo nás zoufalství, potřebovali jsme oba blízkost nějakého člověka, jeho teplo, jeho živé tělo.

Konečně jsme se přiblížili Slunci a Vagrafovy generátory přetvořily nahromaděnou energii na gravitační vlnu a navedly nás na nízkou oběžnou dráhu nad Sluncem. Během několika dní získáme dost energie na lety ve Sluneční soustavě a budeme konečně schopní zachraňovat. Jestli nás všechny hvězdolet uživí, jsme zatím neřešili.

Pak technici přišli s požadavkem, abychom se na pár hodin zanořili do korony Slunce, aby mohli otestovat odolnost pláště. Kapitán vyhověl a STAR+ přešel na ještě nižší orbitu.

Už několik dní před tím registrovali technici slabounké, ale celkem pravidelně se opakující signály na přístrojích měřících aktivitu Vagrafova pole. Vědci soudili, že se odněkud z kosmu opakovaně vrací jakási ozvěna oné vlny, která zničila Zemi.

A právě v době, kdy jsme zmizeli v koroně Slunce, signály nečekaně zesílily a během několika minut se na hranici sluneční soustavy objevily tři hvězdolety. Pochopili jsme, že někdo zaznamenal silnou Vagrafovu vlnu a vydal se nám na pomoc! Automatické stanice nám brzy předaly obrazy tří štíhlých šedých strojů blížících se obrovskou rychlostí k Zemi. Už už se kapitán chystal dát počítači pokyn k opuštění korony, když k nám dolétl z Měsíce hlas nějaké ženy:

„Útočí na nás! Právě zničili vedlejší stanici u Lewisova kráteru! Proboha, kdo to je?“

Z reproduktoru se ozval vzdálený pláč dítěte. Slyšeli jsme, jak se k němu sehnula: „Neboj se, neplač, já…“ a ticho…

Signály vysílaček umlkaly jeden po druhém. Nedokázali jsme odpovědět ani té ženě, ani sobě. Kdo jsou? Proč se nesnaží navázat kontakt a hned ničí? Nevím… Začali jsme jim říkat Šedáci.

A měli jsme letět na pomoc? Čím bychom jim pomohli? STAR+ neměl žádnou zbraň proti vetřelcům. Žádné ochranné štíty. Byl stejně bezbranný jako ty ničené stanice. Kapitán pokyn k vynoření nedal. Ve sluneční koroně jsme zůstali osmadvacet hodit. Plášť hvězdoletu jsme otestovali opravdu dokonale. Pak trojice štíhlých hvězdoletů odlétla a my se vynořili.

Dalších několik dnů jsme pátrali, jestli někdo ve zbytcích stanic nezůstal naživu. Ne, Šedáci byli důkladní. Vlastně naštěstí. Nedokázali bychom nikomu pomoci. Útočníci zničili všechny stanice i autonomní satelity, nezůstal ani jediný tryskoplán. Hvězdolet sám byl konstruován na lety dlouhé stovky světelných let, už to courání po Sluneční soustavě bylo na hranicích jeho schopností, a možnost, že by měkce přistál třeba na povrchu Měsíce kousek vedle poškozené stanice, byla prakticky vyloučená.

Zůstali jsme sami. Tisíc lidí namačkaných na malém ostrůvku v moři nicoty.

***

Or se protentokrát nechal unášet kaskádou tónů. Dokázal rozlišit zvuk jednotlivých nástrojů, vnímat nepatrné odchylky rytmů hudebníků, ale dnes prožíval hudbu jako celek, jako řeku, přecházející jednu chvíli v bouřlivý veletok a vzápětí v zurčivý potůček. Cítil se přitom tak volně, tak svobodně, přímo se v melodii vznášel.

Skladba skončila. Ještě pár vteřin doznívalo ticho, pak stařešina Glor vstal a poponesl si židli do středu pokoje:

„A teď si, přátelé, poslechněme poslední kapitolu této knihy."

Posadil se a začal předčítat závěr příběhu o hrbáči Quasimodovi, krásce Esmeraldě a proradném Frollovi. Mluvil nahlas, pomalu a zřetelně tak, jak to vyžadovala Tradice. Mohl se samozřejmě napojit přímo na mysli svých posluchačů a obsah knihy jim předat během několika vteřin, ale dodržoval Tradici: každý večer si všichni z vesnice společně poslechnou alespoň jednu skladbu a přečtou nejméně jednu kapitolu nějaké knihy.

Or napjatě poslouchal, ačkoliv si mnoho pojmů neuměl představit. Nikdy neviděl člověka s hrbem, netušil, jak vypadá chrám Notre-Dame a vlastně ani středověká Paříž. Přesto ho příběh nešťastné lásky rozechvěl. Iře, která seděla vedle něho, se při líčení smrti Quasimoda dokonce zaleskly slzy v očích.

Ira, mladá krásná hnědovláska. Rád sedával vedle ní a poslouchal její příjemný hlas. Už delší dobu doufal, že právě ona se stane jeho životní partnerkou a z určitých náznaků si byl prakticky jist, že ani ona by nebyla proti. Nejvyšší čas nechat si v Reprogenu zpracovat korelační analýzu kompatibility.

Když stařešina dočetl, doprovázel Or jako obvykle Iru domů. Žila v domku na druhém konci vesnice vzdáleném sice jen pár set metrů, ale pokud to vzali kolem školy a co nejpomaleji, trvala jim cesta i přes půl hodiny.

Jakmile nemuseli dodržovat Tradice, přešli ihned do mnohem rychlejšího způsobu komunikace přímo z mysli do mysli.

‚Ore, myslíš, že se to opravdu stalo? Že i když byl Qusimodo tak ošklivý, mohla by ho Esmeralda milovat?'

‚Těžko říct. Je to velice, velice vzdálená historie a dnes se už nedá zjistit, co je pravdivé jádro a co vypravěči časem upravili nebo doplnili.'

‚Ale stejně je to krásné, ta vášeň, ta oddanost.'

‚Myslíš, jak se dokázali zamilovat? Bezhlavě, aniž by přemýšleli o správnosti takového rozhodnutí. Je přece jasné, že kdyby v Reprogenu zkombinovali jejich dědičné informace, bylo by dítě nejspíš taky znetvořené.'

‚V té době ještě Reprogen neexistoval. Dokonce ani lidé ještě neměli své genetické matrice v paměťových čipech a plození dětí se odehrávalo primitivně přímou kombinací náhodně vybrané genetické informace.'

‚Máš pravdu, to vysvětluje, že ten hrbáč vůbec vznikl.'

‚Ano, proto měla láska takovou důležitost, nahrazovala korelační analýzu kompatibility."

‚Hodně nedokonalá náhrada. Vlastně ani nevím, jak fungovala, ale určitě ne na vědeckém základě!'

‚Možná právě proto jsou tu Tradice!'

‚Myslíš, že si máme čtením těch stařičkých knih a poslechem hudby připomínat své předky? To, z jak primitivních kořenů jsme se vyvinuli? Představ si, nedokonalé biologické tělo, komunikace pouze slovní, reprodukce uvnitř těla matky. No, řekni, chtěla bys, aby se uvnitř tebe vyvíjel devět měsíců malý človíček? Není jednodušší zajít do Reprogenu, nechat si sejmout genetické informace a za měsíc si dojít pro dítě? I tak je s ním práce dost!'

‚Nevím, Ore, na jednu stranu mi to připadá hrozné a děsí mě to, ale… Musí to být zvláštní pocit, cítit v sobě nový život, kousek sebe sama a přece něco samostatného s vlastním vědomím. Možná láska nenahrazovala korelační analýzu, ale říkala ženě, pro kterého partnera to podstoupí.'

‚Který jí dá takovou lásku, že si zaslouží její lásku? Není to trochu složité?'

‚Proč? Kolikrát jsme četli, že jeden obětoval pro druhého život?'

‚Co když to je jen výmysl, romantická deformace prastaré reality?'

‚Nevěřím. Je to vlastně škoda, že už nedokážeme milovat tak jako kdysi, že nedokážeme stejně myslet a cítit.'

‚Nevím, Iro, jestli bych se vzdal všech našich zdokonalení. Je pravda, že pokud jsou ty příběhy pravdivé, tak láska, nenávist, vášně, to všechno kdysi hýbalo světem. Muselo to být krásné, ale i divoké, kruté a nespravedlivé.'

‚Ano, a snad právě proto je tu Tradice. Jako by říkala – nezapomeňte, kdo jsou vaši předci!'

‚Jo, Tradice, přemýšlel jsem o nich a musím přiznat, že jim nerozumím. Podle Tradic obděláváme půdu, chováme dobytek a vůbec pracujeme a žijeme zrovna jako ti lidé v knihách. Jako by se vůbec nic nezměnilo! A proč? Proč pěstujeme obilí, když si jídlo umíme připravit umělé. Proč kácíme stromy a topíme jejich dřevem, když si teplo dokážem vyrobit v atomovém reaktoru? Proč kořenářka sbírá a suší léčivé byliny, když máme na všechno účinné léky? A to zdaleka není všechno! Proč se musíme každý večer scházet, poslouchat hudbu a číst knížky? Každý z nás by byl schopen data číst tisícetkrát rychleji a proč papírové knihy? Připadá mi zvláštní, že se nad tím nikdo ne-

pozastavil. Jaký smysl mají Tradice? Jaký smysl má život vůbec.'

‚Máš pravdu. Je tu spousta otázek. K čemu nám jsou ty staré příběhy? Já vím, jsou krásné, Julie a Romeo, Tristan a Isolda nebo Caesar a Kleopatra. Ale ten svět je úplně cizí, nic pro nás neznamená. Kdo vůbec vymyslel Tradice?'

‚To netuším.'

‚Není to divné? Copak to nikoho před námi nezajímalo?'

‚Třeba zajímalo.'

‚Tím chceš, Ore, říct, že se nemáme ptát?'

‚Nevím, ale nechce se mi jít za stařešinou.'

‚Možná bychom mohli něco zjistit v Jeskyni.'

‚V Jeskyni poznání, kam jsme se chodili učit?'

‚Jo, tam. Přece nám říkali, že všechno vědění je uchováváno v ní. Pojďme se tam podívat.'

‚Teď? V noci? Žádný učitel tam nebude!'

‚Nepotřebujeme učitele. Pamatuješ, co je napsáno na poslední tabuli?'

‚Jistě, známe přece všechny texty. Je tam – Máš-li otázku, hledej odpověď zde.'

‚Tak vidíš. A my otázku máme. Mě by zajímalo, co je to láska, a tebe vysvětlení Tradic.'

‚Koho se zeptáš?'

‚Nepamatuješ? Mnoho pomůcek aktivovali naši učitelé mentálním pokynem a my, děti, hlasem. Co když nějaký počítač čeká na otázku?'

‚Bláznivý nápad, ale proč ne, alespoň mám důvod zůstat s tebou.'

Přidali do kroku a mlčky došli k Jeskyni. Jakmile vstoupili, automaticky ji zaplavilo jasné světlo.

‚Tak se ptej!'

Ira se rozhlédla a vyslala mentální výzvu. V příští vteřince jí odpovědělo na pět desítek většinou holografických jednotek. Zformulovala dotaz, ale jednotky očekávající pokyn ke spuštění výukového programu, příliš jednoduché na obecnou komunikaci, se už neozvaly. Ira vyslala dotaz znovu, vší silou mysli ho přímo zařvala.

‚Auuu! Prosím, Iro, příště mě upozorni, myslel jsem, že se mi rozletí hlava!'

‚Promiň.'

‚Tak co? Nikomu se nechce odpovídat na tvoje otázky. Nevzdáme to?'

‚Na moje? Snad na naše, ne?'

‚No dobrá, nezlob se, myslel jsem ve smyslu, že je ty pokládáš.'

‚Ještě zkusím tohle.'

Ira se nadechla a zakřičela:

„Slyší nás někdo? Chceme se na něco zeptat! Halóó."

‚To je nesmysl, Iro, tady nic…'

Na hladké stěně se objevila štěrbina a tiše se rozšiřovala. Když dosáhla šířky dveří, zastavila se. Náhle se prostor za stěnou rozzářil, jako by je zval dál. Opatrně vstoupili. Vedle otevřené spací kóje stála postava. Tvář starého muže, ale bledá, nehybná, bez mimiky.

‚Je to android!'

Oba vnímali, jak android komunikuje s nějakým počítačem. Náhle se obrátil k nim: „Vítám vás, Iro a Ore, kdo z vás se chce zeptat?"

„Jak to, že nás znáš?"

„Vím o všech z vesnice. Tak kdo z vás má otázku?"

„No, oba. Každý jinou, že, Ore."

Or přikývl.

„Abyste mohli vstoupit do sálu Poznání a dostali odpovědi na své otázky, musíte obstát ve zkoušce. Chcete se té zkoušce podrobit?"

„Ano, chceme odpovědi," přitakala za oba Ira.

„Dobrá." Android přistoupil k ovládacímu panelu a otvor za nimi uzavřel. „Tedy první úkol," pokračoval nevzrušeně, „jste dva a každý máte svou otázku, ale položena smí být pouze jedna. Dohodněte se, kdo z vás má větší touhu po poznání. Čí otázka bude položena?"

„Co je to za nesmysl! Proč jenom jedna?"

„Tak zní pravidlo."

‚Ještě že ne Tradice! Iro, nelíbí se mi to. Ten android si z nás dělá blázny nebo se porouchal. Nevypadneme odtud?'

‚Ještě počkej, položíme tvoji otázku. Vysvětlení tradic je důležitější než moje láska.'

‚Dobrá.'

„Ptát se bude Or," odpověděla androidovi Ira.

„Ne, Orova otázka bude vyslovena."

„V tom je rozdíl?"

„Ano, do sálu poznání smí totiž vstoupit jen jeden člověk. A dohodnout se, který z vás to bude – to je druhý úkol."

‚Měl jsi pravdu, Ore, je poškozený. Odejdeme.'

„Rozmysleli jsme si to, nechceme odpovědi, pusť nás ven, prosím."

„Nelze, je to proti pravidlům."

„Jak to? Nechci odpovědi, nebudou otázky."

„Pravidlo říká – kdo přistoupí na zkoušku, musí projít všemi úkoly."

‚Nech ho, Iro, budeme pokračovat. Snad se ho tím zbavíme a hned zítra nahlásíme poškozeného androida. Chceš jít dál, Iro?'

‚Ne, běž ty, je to tvoje otázka.'

„Půjdu já, já se zeptám."

„Dobře, Or vstoupí a položí otázku. Třetí úkol, …" v androidově ruce se cosi zalesklo.

‚Ore, je to to, co si myslím?'

‚Pistole. Četli jsme o ní. Kde se tady vzala?'

„ … je tedy jenom pro Ora," android napřáhl ruku, „abys mohl položit otázku, musíš zastřelit Iru."

„Blázníš? Copak bych mohl zabít jiného člověka? Něco takového zakazují naše Tradice a určitě i tvoje pravidla. Jen se pořádně podívej."

„Jedno pravidlo říká, že do síně Poznání mohu pustit pouze jednoho člověka s jedinou otázkou, a druhé, že cesta odtud zpět do síně Tradic je zakázaná a všichni, kdo se nedostanou dál, musí zemřít. To je cena za poznání."

„Nesmyslná pravidla."

‚Mám strach, Ore!'

„Jestliže Ira nezemře, nemůžu tě, Ore, pustit dál. Vezmi si pistoli a zastřel ji!"

„Nikdy!"

‚Neboj, Iro, nějak ho musíme zneškodnit.'

„Iro, úkol pro tebe - vezmi pistoli a zastřel Ora. Když to uděláš, můžeš vstoupit do síně Poznání a položit otázku."

Ira vzala Ora za ruku:

„Pochop konečně, že Or nezabije mě a já nezabiju jeho."

„Dobře, ale jeden z vás zemřít musí. Udělám to tedy já. Koho mám zastřelit?" android natáhl uzávěr pistole. Odpovědí mu bylo ticho.

„Protože Or má položit otázku a třetí úkol nesplnil nikdo z vás, rozhodl jsem se, že zastřelím Iru."

Pistole mířila na hruď dívky.

„Počkej! Nechci, aby Ira zemřela. Přenechávám právo položit otázku jí. Zastřel mě!"

‚Ore, neblázni. Byla to moje chyba, to já jsem tě sem zatáhla,' vyslala k němu a stiskla mu ruku.

„Souhlasím, otázku položí Ira, zemře Or," hlaveň pistole v ruce androida nepatrně změnila směr.

‚Víš, Iro, asi jsem pochopil, k čemu jsou ty příběhy, připravují nás na podobné situace, jako je tahle. Ukazují, co je správné. Představil jsem si, že tu se mnou nebudeš, a - nechci se toho dožít.'

‚Lásko!' Ira se vrhla před Ora přesně v okamžiku, kdy zaznělo prásknutí výstřelu, a přitiskla se k němu.

‚Cos to udělala!' sevřel ji v náručí a políbil.

***

Stál jsem se svou ženou Rianou v astronavigační místnosti a sledoval ji při práci. Tedy, se svou ženou. Nikdy jsme svatbu neměli, ale vydrželi jsme spolu už přes čtyřicet let a narodilo se nám pět dětí. Tři bohužel nejsou s námi. Pier zahynul v kluzáku při průzkumu planetárního systému hvězdy HD 114762.

Když jsme totiž tenkrát opustili zničenou Zemi a vydali se hledat jinou planetu, neměli jsme žádný tryskoplán, nic, čím bychom mohli zkoumat jednotlivé planety.

Naše laboratoř byla sice vybavena tak dokonale, jak to pozemská věda dokázala, a nebyl problém v ní vyrobit jakoukoliv látku, v podstatě cokoliv jste si vzpomněli – pokud vám stačilo tak půl kila. Deset kilo už byl problém a postavit tryskoplán nemožné. Nicméně našim vědcům se přesto v průběhu dvou let podařilo z náhradních dílů ke hvězdoletu vytvořit primitivní letoun. Šlo vlastně o tři válcové nádrže doplněné upraveným dílem pláště hvězdoletu jako křídlem. V jedné nádrži vodík, v druhé kyslík a v třetí mezi nimi průzkumník. Pro letoun se vžil název kluzák, i když to samozřejmě žádný kluzák nebyl. Jen pokud se pohyboval v atmosféře planety, mohly se uplatnit jeho aerodynamické vlastnosti.

Bohužel, nevynikal ani aerodynamikou ani bezpečností. Za čtyřicet let jsme přišli o pět kluzáků, Pier byl v tom třetím.

Dvojčata Rita a Stella zahynula při té největší katastrofě před deseti lety. Tehdy jsme přilétli do další sluneční soustavy a jako obvykle mířili k centrální hvězdě. Během přibližování jsme u nejzajímavější planety vysadili kluzák s průzkumníkem. U slunce jsme hvězdolet zaparkovali na co nejnižší orbitě a nechali Vagrafovy motory načerpat novou energii.

Zřejmě se projevila nějaká skrytá vada, mikrotrhlina v plášti hvězdoletu, najednou jsme zaznamenali nepatrně klesající tlak vzduchu. Chvíli trvalo, než jsme závadu našli a pak, když technici uvolnili vnitřní izolační vrstvu, plášť nevydržel a povolil. Třetina hvězdoletu se ocitla bez vzduchu a skoro čtyři sta lidí zahynulo. Mezi nimi i naše dvě dcery. Počet mrtvých byl tak vysoký, protože bez vzduchu zůstaly i bývalé hangáry tryskoletů, stále ještě sloužící jako obytné prostory.

Napil jsem se ambry. Smysl pro humor nás tedy neopouštěl. Ambra. Blivajs produkovaný v biotancích. Řasy, kvasinky, vitamíny a minerály. Sklenička ráno, dvě v poledne a dvě večer. O výživu je tím postaráno. Jo, dělají to s příchutěmi čokolády, pečeného kuřete a mořské ryby. No, ti, co se narodili na hvězdoletu, tomu fakt věří. Tedy že takhle chutnala čokoláda, kuře nebo ryba. Já piju ambru bez příchutě. Je to hnus, ale díky němu jsme přežili.

Právě teď se blížíme k dalšímu slunečnímu systému a Riana studuje jeho planety. Pokud se nepletu, je to už tři sta dvacátá prvá soustava, kterou navštívíme. Nikdo by zřejmě nehádal, že planeta podobná Zemi je ve vesmíru takovou vzácností. Zdálo se nám, že nechceme moc, kyslíkovou atmosféru, vhodně velké gravitační pole a rozumnou teplotu. Zatím jsme nenašli žádnou vyhovující. A každý další neúspěšný pokus zvětšoval beznaděj v našich srdcích. Ti původní lidé, kteří odlétli ze Země, stárli a umírali. Dětí se mnoho nerodilo, já s Rianou jsme byli výjimkou.

„Zatím to není špatné," ozvala se Riana. „Systém má jen pět planet. Dvě obří plynné a tři kamenné. Ta prostřední má vhodnou velikost i vzdálenost od slunce. Propočítám parametry přiblížení."

Zůstává tedy naděje. Naděje, že v atmosféře bude kyslík a ne třeba kyanovodík. Teď musíme pozměnit dráhu hvězdoletu tak, aby se přiblížil k té zajímavé planetě a my mohli vypustit kluzák. Pilotem kluzáku musí být stále člověk. Ne že by to android nezvládl, ale bez mého přímého dohledu by se nedokázal v nepředvídaných situ-

acích rozhodnout a vzdálenost ke hvězdoletu je mnohdy nad moje možnosti.

Prolétli jsme vnější částí soustavy, u druhé planety pomocí Vagrafovy vlny opustili hyperprostor, aby mohl odstartovat kluzák, a pokračovali ke slunci. Tady jsme za pomoci další Vagrafovy vlny přešli na oběžnou dráhu a přepnuli motory na čerpání energie.

Už jsme věděli, že planeta má v atmosféře kolem deseti procent kyslíku. Málo, ale alespoň něco. Hlavně že neobsahuje žádné jedy. Netrpělivě jsme čekali, co zjistí pilot kluzáku. Jenže… Rozsvítila se obrazovka a na ní se objevila vrásčitá kapitánova tvář: „Máme problém."

„Únik vzduchu?" napadlo mě první.

„Ne. Horší." Odpověděl a pootočil kameru tak, aby zabírala obrazovky na můstku. Monitor Vagrafových vln vykazoval zřetelnou výchylku. Ihned jsem si vzpomněl na štíhlé lodě před čtyřiceti lety.

„To jsou…" Rianin hlas se chvěl, taky nezapomněla.

„Jo, Šedáci. Vypadá to stejně, jen je to silnější."

„To znamená, že už jsou blízko. Asi jsme jim vlezli do rajonu. Co uděláme?" Minule jsme byli schovaní ve sluneční koroně, jenže s tou dírou v plášti tak blízko nemůžeme.

„Spíš, co můžeme dělat." Kapitán vypadal pesimisticky. „Nemáme energii a nemůžeme se schovat."

„Co kluzák?"

„Toho jsem už informoval. Přestal vysílat."

Riana mezitím spustila dálkový sken.

„Už se objevili!"

Tři, čtyři, ne dokonce pět lodí se pohybovalo na hranici soustavy. Jsou tu do deseti minut.

Beznaděj. Nic víc.

„Sakra, kapitáne, kolik máme energie, nestačilo by to alespoň na malý skok?"

„Stačilo. Tak dva světelné roky. Dál se ploužíme podsvětelnou."

„Sakra, sakra, sakra!"

„Musíme se rozhodnout rychle." Kapitán mluvil tichým unaveným hlasem. „Buď hned odskočit směrem k nejbližší hvězdě a doufat, že tam alespoň někdo doletí, nebo čekat a věřit, že ty lodě pilotuje někdo jiný. Chci slyšet váš názor."

„Odsko…" začal jsem. Ale co kluzák? Byl bych pro, i kdyby v něm seděl můj syn? Snad. „Odletět."

Oba jsme se podívali na Rianu. Po chvilce váhání přikývla: „Souhlasím."

„Doufal jsem, že řeknete opak, ale dám na vás. Riano, jak budeš mít spočtené parametry, letíme."

Za tři minuty jsme opustili sluneční orbitu směrem k devět světelných let vzdálené hvězdě. Vynořili jsme se po třech světelných letech a dál jsme se pohybovali asi polovinou rychlosti světla. Čekalo nás dvanáct let prázdnoty.

Po několik týdnů jsme registrovali Vagrafovy vlny. Šedáci nás hledali v okolních planetárních systémech. Naštěstí je zřejmě nenapadlo, že jsme se zasekli jen takový kousek od startu.

Myslel jsem si, že těch dvanáct let nebude žádná sranda, ale to, k čemu došlo, předčilo i ty mé nejhorší představy. Androidi měli své kóje, kde lehce přečkali i delší dobu. My ne.

Bylo mi jasné, že musíme lidi nějak zaměstnat. A protože už víc jak polovina se jich narodila až tady na hvězdoletu, požádal jsem naši laboratoř, aby převedla do knižní podoby digitální záznamy literárních děl a vyrobila k nim věrné repliky kostýmů a dobových věcí vůbec. Pak jsme secvičili divadelní představení.

Měli jsme úspěch. Přímo nečekaný. Vzniklo šest divadelních společností a každá samostatně studovala dějiny Země a připravovala hry pro ostatní. Hodnotili jsme, kdo se lépe držel originálního textu, kdo měl věrnější rekvizity. Vydrželo nám to skoro dva roky, mohl jsem být spokojený, až na to, že mi uniklo, jak se jednotlivé divadelní společnosti specializují na určité období či oblast. Evropa, Asie, Arábie… Jak je ovlivňuje šamanství, křesťanství, buddhismus, islám, taoismus… Než jsem se nadál, měli jsme paluby hvězdoletu rozdělené mezi několik náboženských sekt. Sám kapitán se stal prorokem novokřesťanské víry. Neznabohů, jako jsme byli my dva s Rianou, zůstalo asi čtyřicet.

Laboratoř nestačila vyrábět okultní předměty. I tak jsem to stále považoval jen za způsob, jak se lidé baví – dokonce i když začala kvůli víře téct krev. Příslušníci jedné sekty nesměli na území jiné, aniž by nebyli přepadeni a zmláceni. Jedině jídelny, kde byl společný zdroj ambry, zůstávaly územím nikoho.

Ale útoky mezi členy sekt byly stále častější a brutálnější. Napadlo mě, jaké máme štěstí, že všechny dýky a pistole, používané v divadelních hrách, byly jen nefunkční repliky, a jen tak náhodou jsem se podíval, na čem pracuje laboratoř. Pět kalašnikovů!

Autorizoval jsem vstup do laboratoře. A nejenom tam. Do všech neobytných prostor. Co kdyby nějakého blázna napadlo poškodit motorovou sekci nebo rozmlátit naše biotanky? Vlastně jsem rozdělil hvězdolet do tří zón. Velitelskou část, obytnou a technickou.

Tím jsem si ovšem proti sobě popudil všechny sekty. Na chvíli zapomněly na rozdíly, spojily se proti bezvěrcům a vzaly velitelskou sekci útokem. Odrazil jsem je až za pomoci androidů ozbrojených svářecími agregáty. Co se u nich dělo pak, netuším, ti blázni zničili veškeré mikrofony a kamery. Jistě, mohl jsem jim přerušit dodávku ambry a vyhladovět je, ale to jsem považoval za zbytečné. Ať se zatím baví…

Na druhou stranu, co když někdo bude mít té hry na víru dost a bude ji chtít skončit? Všude narazí na zamčené dveře. Tak jsem před vchod do velitelské sekce umístil skrytou kameru a na dveře připevnil jednoduchý zvonek a napsal velikým písmem: POKUD VÍRU ZANECHÁŠ ZDE, BUĎ VÍTÁN. Jenže utíkaly týdny a nikdo se k nám přidat netoužil.

Nechtěl jsem naši malou komunitu ještě více drobit, a tak jsem veškerou obsluhu biotanků a údržbu motorové sekce nechal provádět androidy. Sice stejně jako lidé potřebovali vzduch, vlastně byli sestaveni z podobných materiálů jako člověk, jen jejich svaly a kosti byly vylepšeny tak, že vydržely mnohem větší zátěž, ale obešli se bez společnosti, nenudili se. Ovšem zásoba androidů nebyla nekonečná, tak jsem se rozhodl, že se pokusím vyrobit vlastní. Hned jsem měl práce nad hlavu.

Abych zaměstnal i ostatní, navrhl jsem, aby rozebírali plášť hvězdoletu i vnitřní příčky v té poškozené sekci a z nich vyráběli kluzáky.

A samozřejmě jsme se snažili o společenský život. Hudba, film, literatura.

Po třech letech se konečně od vchodu do velitelské sekce ozval zvonek. Kamera prozradila, že na druhé straně je náš kapitán. Ležel na zemi a svíjel se bolestí. Zaváhal jsem. Co když je to trik, jak nás donutit otevřít dveře? Ale kapitán vypadal, že fakt potřebuje pomoct.

Vtáhli jsme ho rychle dovnitř.

„Jed," chrčel, „…ambra… všichni…"

Ozbrojeni svařovacími přístroji jsme vtrhli do obytné zóny. Nacházeli jsme už jen mrtvé. Někomu se podařilo zřejmě z úklidových chemikálií vyrobit jed. Pak ho nějak přimíchal do ambry. Nevím, kdo to udělal, ani jestli se taky otrávil. Možná, že ještě žil, že se před námi jen skrýval…

Zapečetil jsem vstup do této části hvězdoletu, do hromadného hrobu. Další životy zatížily mé svědomí. Mohl jsem to předvídat. Měl jsem ty jejich spolky rozehnat… když jsem se vlastně pasoval na kapitána…

Naše malá společnost se o to víc semknula. A jako by se vše mělo k lepšímu obrátit, začalo se nám dařit. Mně se povedlo vyrobit funkční androidy. Sice jsem musel slevit z některých vylepšení, ale o to víc podobné lidem. Také kluzáky se dařily. A větší než dřív – náš počet klesl hluboko pod plánované množství, tím bylo zbytečně mnoho biotanků, a mohly se použít na obří nádrže vodíku a kyslíku.

Jak jsme se blížili, Riana pomalu odhalovala planety v systému. Nejprve obří plynné, pak skupinku kamenných. A štěstí se na nás opět usmálo. Třetí planeta jen nepatrně lehčí než Země. Kyslíku skoro devatenáct procent a průměrné teploty jako na zemském rovníku. Pouze rok trval kratší dobu, protože planeta obíhala blíž slunci. Chladnějšímu, červenějšímu a obloha měla proto žlutavý nádech. Žlutá Země. Planeta ale kypěla životem. Ne inteligentním, jen rostliny a primitivní zvířata.

Nabrali jsme energii do Vagrafových motorů a usadili se na oběžné dráze Žluté Země. Volba byla jednomyslná, zůstaneme zde. Našli jsme si trochu chladnější náhorní plošinu, místo s výhledem do dálky, a začali budovat stanici. Uvažovali jsme, jestli přistát s hvězdoletem, ale počítače simulovaly úspěšnost jen kolem padesáti procent, tak jsme stěhovali pomocí kluzáků. Největší problém bylo, jak dolů dostat jaderný reaktor. Povedlo se nám to vyřešit vojenskou technologií, tou, která zničila naši planetu. Vagrafovým generátorem jsme vytvořili úzkou gravitační vlnu zaměřenou na reaktor a prostě jsme ho „snesli" jak do peřin. Alespoň to tak vypadalo.

Dál jsme rozebírali kajuty a přepážky a přenášeli je dolů. Androidi pracovali jak na hvězdoletu, tak na stanici dole. Všechno nám šlo až příliš dobře. Měl jsem předvídat, že se něco podělá.

Nevím, kolik hodin bylo na Žluté Zemi, řídili jsme se časem hvězdoletu, možná zase 75 hodin a 75 minut, jako tenkrát. Nasedl jsem do kluzáku a zamířil na oběžnou dráhu pro další androidy. Najednou mnou zacloumal náhlý poryv větru, oslnil mě záblesk a ohlušil jekot radiačního poplachu. Otočil jsem se a místo stanice viděl jen černý hřib prachu a dýmu.

Riana… děti, vnoučata…

Zůstal jsem sám. Osmdesátiletý dědek – poslední člověk. Ožral jsem se jako nikdy v životě. Bál jsem se střízlivosti. Bál jsem se beznaděje. Co jsem měl dělat? Zanechat vzorek svého genetického materiálu a doufat, že nějací ne-lidé zvládnou techniku klonování lidí?

A pak mě to napadlo. Vlastně jsem řešení našel v jedné hře, kterou jsme nastudovali někdy před deseti lety. Ano, pokusím se hvězdolet posadit na zem, a pokud se mi to povede, zahraju si na Boha. Vytvořím Eden, rajskou zahradu s Evami a Adamy neznajícími hříchu. Ale umístím tam taky strom s jablky poznání a nezapomenu na hada! A pokud nějaká Eva jablko utrhne… Stvoření bude dokonáno.

***

‚Iro, Iro! Proč?'

‚Nic mi není! Nezastřelil mě!'

‚Jak to? Nerozumím.' „Co to znamená?"

Android odložil pistoli a uctivě se uklonil: „Moje identifikace je CHR-N 14, ale můj Pán mi dal jméno Cháron. Pověřil mě úkolem střežit předěl mezi dvěma světy. Říkal, že mezi světem neživých a nemrtvých. Ale můj Pán také předpověděl, že jednou se najde dvojice, která nejprve bude chtít odpovědi, pak odmítne vykonat příkaz a nakonec se jeden pro druhého obětuje. A stalo

se! Prošli jste zkouškou a můžete vstoupit do hvězdoletu. Jeho databáze je vám zcela k dispozici.“ Android pokynul rukou a skryté dveře se otevřely a odhalily dlouhou chodbu.

„Mám připravit jednu nebo dvě kajuty, Paní Iro a Pane Ore?“

Karel Doležal – Rodinu si nevybereš

Šaman zašilhal na to divné kolečko, co mu přilepila na čelo. Další měl na spáncích, srdci a bocích u ledvin.

„Teď začněte myslet na všechno, co patří k tomu, čím jste. Zasněžené pláně, stáda losů, oblohu, skrz kterou někdy celé týdny neprosvitne slunce…“

Pohlédl na ženu, co mu tohle vše říkala. Bílý plášť, tablet na poznámky, oči zářící díky multifunkčním implantátům.

„Smím vám připomenout, že jsem nikdy nebyl v tundře, takže si můžu vybavit leda tak nějaký film? A to by asi nebylo úplně košér,“ poznamenal kousavě. Vědkyně si povzdychla a odložila tablet.

„To je tak těžké chtít, abyste se zamyslel nad losy? Velké zvíře, parohaté, dozajista smrdí jak psí kšíry…“

„Je mi líto. Nikdy jsem necítil ani psí kšíry, ať je to cokoliv.“

Opět vzdychla.

„Pokud hodláte spolupracovat takovýmto způsobem, tak to klidně rovnou slezte a sundejte elektrody. Chci alespoň snahu.“

„Já vím, že snaha se cení. Jenže to jste jako přesvědčená, že kdokoliv, jehož předek nějakých sto padesát generací zpět byl šamanem, je automaticky také šaman? Že se dědí všechny ty bájné schopnosti?“

Významně zakašlala a ukázala na bubínek, jenž před chvílí odložil.

„Jsem lodní duchovní,“ zamručel, „ale to neznamená, že jsem taky žijící legenda. Šaman je jen titul, stejně jako biskup nebo imám.“

„Losa. Alespoň jednoho,“ řekla rozhodně a dost nehezky se zamračila.

„Jak chcete. Když losa, tak losa.“

Zavřel oči a představil si mrazivé pláně, na nichž losi oždibují lišejníky, jak alespoň viděl v jednom dokumentu. Žena mezitím napjatě sledovala přístroje.

„Zkuste na ně myslet úporněji.“

Zkusil to. Víc losů, zamračená obloha, líně plynoucí řeka, lovec s kopím číhající v křoví, až se nějaké zvíře přiblíží dostatečně blízko. Vítr mu fouká do očí, ale jemu to nevadí, protože ho tak ti hloupí kopytníci neucítí. Naopak on cítí je. Páchnou, skutečně páchnou, ale on sám v kůžích vydělávaných močí nevoní o nic lépe. Pohlédne na pazourkový hrot své zbraně.

Teď! Jeden los je jen kousek od něj. Lovec se vztyčí ze svého úkrytu, a dřív, než si zvíře uvědomí, že padlo do pasti, vržené kopí mu zajede do útrob. Pazourek mu probodává střeva. Los se pokouší o útěk, ratiště mu přitom stále trčí z těla, ale již po pár desítkách kroků klesá bolestí na bok.

Lovec jásá. Zasáhl sice nepříliš dobré místo, ale i přes pach výkalů se raduje z úlovku. Svou zbraň očistí sněhem a přivolává učedníky, aby mu pomohli odtáhnout úlovek do vesnice.

Otevřel oči, celý zadýchaný. Kde se tohle vzalo? Byl rád, že si vybavil, jak vypadá los, ovšem teď se marně snažil z nosu vyhnat tu divnou směsku pachů, které na něj udeřily během neřízených představ.

Vědkyně nadskočila a zavýskla.

„Výkyv! Je tam! Je tam!“

Za dalšího nadšeného výskání vyběhla ven z místnosti. Šaman si sundal elektrody.

„A já jsem vzduch…“

***

„Kapitáne, kapitáne!“ křičela nadšeně badatelka a mávala kolem sebe rukama. Na můstku panovala poklidná nálada. Tedy alespoň dosud.

Kapitán jí věnoval krátký pohled. Nadšení této osoby nejspíše znamenalo něco dobrého, ovšem způsob, jakým své objevy oznamovala, byl natolik excentrický, že by ji nejraději viděl mimo můstek. Možná i mimo loď.

„Ano, doktorko? Jaký objev měnící samotné vnímání vesmíru nám nesete dneska?“ snažil se jí zalichotit, protože znal její bleskové změny nálad.

„Prosím, porovnejte náš čas s časem v síti,“ zadeklamovala vědkyně a udělala malou piruetku.

„Lituji, ale to nebude možné,“ odpověděl kapitán, což začínající tanečnici zarazilo v půlce další otočky.

„Jak jako nebude možné?! Galaktická síť přeci…“

„Galaktická síť nám sice umožní zjistit přesný univerzální čas, ale myslíte si… Opět pokusy s plynutím času?“

Krátce přikývla.

„A vy si myslíte, že má cenu dělat tyto pokusy, zatímco se pohybujeme relativistickými rychlostmi? Zajisté, jen co za týden zastavíme, dodám vám naši časovou odchylku, ale pokud chcete hledat svou maličkou sekundu v kupce sena, je to jen na vás.“

Badatelce sklaplo. No jistě, let na dlouhou trasu, změny rychlosti, vyrovnávání kurzu. Pokud se šamanovi podařil posun v čase, je takřka nemožné ho v záznamech najít. Ne bez plné kapacity lodního počítače a dlouhých týdnů bádání.

Otočila se a beze slova odešla s myšlenkou, že za týden to musí zopakovat.

Kapitán mezitím zabořil tvář do rukávu, aby se nesmál nahlas před osazenstvem můstku. Tohle byla dokonalá, ač nechtěná pomsta za nedávné vyřazení odpadního systému v rámci jiného šíleného pokusu.

***

Šaman seděl v křesle a kostí klepal do bubínku. Byl na něj skutečně pyšný. Pravá kůže a dřevo, skutečná kost. Žádné plastové napodobeniny. Na jednu stranu litoval, že si je nevyrobil sám, ale jelikož se jednalo o dědictví po dědečkovi, měl v sobě hudební nástroj alespoň trochu historie a tradic.

Buch. Buch. Buch.

V zásadě docela nuda, ale některé členy posádky to prý uklidňovalo. Ačkoliv se mohlo klidně jednat o fakt, že ho jakožto duchovního vnímali trochu jinak. Třeba by jim duševní útěchu přinášelo, kdyby hrál na saxofon nebo skákal na trampolíně. Současnost byla, co se náboženství týká, značně podivná. Když jste řekli, že konzumace nudlové polévky přináší osvícení, lidé vám to sežrali. Doslova.

On se teď snažil bubnováním zahnat starosti. Co to bylo za vidiny, které ho přepadly během pokusu? Odmalička měl sice bujnou fantazii a tohle mohly být klidně pouhé asociace, ale bylo to příliš živé. Ovlivnily okolní přístroje jeho mozek natolik, že otevřel dosud nevyužívaná centra?

Pachy, emoce, vítr ve tváři. Něco na něj mohlo mít podobné účinky jako hypnóza. Nebo třeba…

„To nebyla hypnóza, Řehoři," promluvil na něj někdo. Trhnul sebou. Na gauči naproti seděl stařec. Špinavý, zarostlý, oblečený do kůží. Dost mu připomínal lovce z vize. Co ale bylo hlavní, rozhodně to nebyl nikdo z posádky.

Ruka s kostí se zastavila v půlce úderu a zůstala viset nad napnutou kůží. Šamanovy oči přejížděly po oděvu pokrytém hrudkami tuku a zastavily se až u holé lebky. Na jazyk se dralo tisíc otázek, ale všechny by byly v tomto absurdním okamžiku zredukovány na pouhé „He?".

Šaman Řehoř se pochopitelně lekl, ale namísto aby vyskočil, spíše použil rozum. Pokud byl jeho mozek ovlivněn a vyvolal ty vize, je dost dobře možné, že tenhle dědula je pouhá halucinace.

Logickým řešením situace bylo přelud ignorovat a zajít k lékaři, aby se mu podíval na EEG. Odložil tedy bubínek a rovným krokem šel přímo do ordinace.

Vyšetření neukázalo nic mimo normální hodnoty. Jen po návratu byl bubínek místo na stole obřadně vystaven na rohové polici.

***

Doktorce Gunborgové klesla hlava. Čelo narazilo na stolní desku a ona se probudila absolutně dezorientovaná, jako většina nositelů očních implantátů. V případě spánku se zapínají na pohotovostní režim a na prudké probuzení obvykle reagují několika vteřinami zmatených údajů, jež si ale mozek přebere po svém. Doktorka kolem sebe mávala rukama, protože i přes znalost této slabiny její mysli nebyla připravena na nálet hejna okřídlených leguánů.

Vidění se ustálilo a ona si oddychla, že je ve své laboratoři, ne v surrealistické džungli. Zvětšila si pohled na baňku před sebou. No jistě, prospala přesně ty tři minuty, během nichž byl roztok k něčemu dobrý. Skvělé, teď se už všechny klíčové látky vypařily a může to rovnou vylít.

Protřela si oči a z vnitřní strany víček jí ihned vyskákala upozornění, že přílišný tlak může poškodit čidla. Připravovat další roztok? Ne, dneska už ne. Když se rozhlédla po pracovně, věděla, že jen těžko najde činnost, která by jí pomohla zahnat myšlenky od ostudy na můstku. Relativistické rychlosti! Do svého pokusu započítala vše. Možnost působení gravitace skryté černé díry, dokonce i časovou anomálii. A ji dostane něco tak obyčejného jako to, že letí sedmi desetinami rychlosti světla. Školácká chyba! Na lodi pohybující se těmito rychlostmi ubíhá vzhledem k okolnímu vesmíru čas pomaleji, takže není možná komunikace s podprostorovou sítí a nedá se zjistit skutečný čas.

Udeřila pěstí do skříňky. Jedna kniha s plácnutím spadla.

„Nejlepší mozek, který univerzita vypustila do světa za posledních dvacet let," drtila mezi zuby a přiblížila si obraz jakéhosi smítka prachu na zemi, „a kvůli vědeckému zápalu zapomene na něco tak základního! Neodpustitelné! Ale já jim ukážu, že mám pravdu!"

Přiblížila si smítko ještě blíže. Nejspíše zrnko pylu. Pylu? Z jaké asi rostliny? Alespoň nějaká zábava…

„Ehm, mohu?" ozval se ode dveří šamanův hlas a ona po něm střelila pohledem. Nejprve málem vyjekla. S tímto zvětšením i jediný chloupek na jeho nose, působil jako kmen obrovského stromu obklopený stády bakterií. Doktorka se zapřísáhla, že na tohle buď rychle zapomene, nebo bude na lidi sahat jedině v gumových rukavicích.

Seřídit pohled na normální lidský. No jistě, je to on, šaman. V laciném obleku, s červenou kravatou a havraním perem za uchem.

„Jistě, Řehoři?“ vyslovila s obtížemi to divné jméno. Kdo vůbec vymyslel takovou hlásku jako Ř? „Co potřebujete?“

„Víte, Irmo,“ pokračoval, „přemýšlel jsem nad tím vaším experimentem. Zda by nemohl mít nějaké vedlejší účinky…“

Doktorka Gunborgová stála opřená o stěnu a opět si mnula oči. Dlouhý den, ona se chtěla odreagovat, jenže to ne, musí přijít tenhle a ještě jí to připomínat. Teď měla chuť na něco malého k snědku a osmihodinové rande s postelí.

„Vedlejší účinky?“ zamumlala a s radostí nahmatala židli, na niž se ihned svezla. „Jako pocení, nevolnost, bolesti hlavy, vyrážka, průjem, svědění nebo nutkavá chuť na sladké?“

„Ne, to ne, ale…“

„No, tak to je v pořádku,“ odbyla ho rychle, vstala a vykročila pryč z místnosti směrem k jídelně, „protože já trpím tím posledním. Dobrou noc.“

„Dobrou…“

Stál ve dveřích laboratoře, bezradný z odmítnutí. Přemýšlel, že by doktorku následoval a sám si dal něco k jídlu. Po tom, co mu předvedla, ho však opustila nejen odvaha, ale i veškerá naděje.

S bubínkem v ruce, neodmyslitelným odznakem svého úřadu, se vydal chodbami opačným směrem. Co nejdále od jídelny a nakvašené vědkyně.

Prázdno. Loď měla dohromady necelých pět set členů posádky a pasažérů, ale v tuto chvíli byla vyhlášena noc. Na osvětlení chodeb to nebylo nijak znát a úřad šamana nenakazoval pevnou pracovní dobu. Řehoř sám mnohdy bez jasně znatelného denního cyklu zapomínal, která část dne je. Někdy byl celé týdny schopen žít v cyklu čtyř hodin spánku a deseti hodin aktivity. Mnohdy se osamoceně toulal nočními chodbami a na méně využívaných palubách zhasínal, aby získal správnou atmosféru pro své úvahy.

Kost udeřila na bubínek. Věřil izolaci kajut, takže pokud by nehrál na trombón, noční klid mohl jen stěží narušit.

Za další zatáčkou je společenský koutek. Mohl by to místo zatemnit, sednout si na gauč…

Sotva zašel za roh, strnul.

Dědek. V ošoupaných kůžích, botách z lýka a s tím samým upřímně vypadajícím úsměvem jako posledně.

Halucinace se vrátila.

„No jen se posaď,“ vyzval ho stařec a ukázal na křeslo vedle. Řehoř se pomalými kroky blížil a přemýšlel, co teď. Na gauč vedle něj ne. Iluze nebo ne, štítí se ho. Je fakt, že mu ukazuje křeslo napravo, signálem jeho vlastního mozku, že se tam chce doopravdy posadit? Když nad tím přemýšlel, opravdu po tom netoužil, takže jako formu vzdoru starcovu gestu se posadil do levého křesla.

Halucinaci je třeba i nadále ignorovat.

Řehoř uchopil bubínek a začal s monotónním rytmem, který mu předtím tahle halucinace narušila. Stařec ho se zavřenýma očima poslouchal. Aspoň, že je zticha.

„Ne, ne, ne!“ vykřikl náhle, oči opět otevřel a vrhl na Řehoře nesouhlasný pohled. „Sedmatřicátý úder musí být blíže okraji, aby měl správný zvuk!“

***

Kapitán Dillard si natáhl nohy a hlavu podložil rukama. Když se rozhlédl kolem sebe, většina posádky volila podobný přístup k práci. Proč také ne, přítomnost na můstku byla víceméně formalita. Jak známo, docela by stačila cvičená opice, která by vřískotem přivolala pomoc, kdykoliv by počítač oznámil něco neobvyklého.

Ovšem to je nejlepší na službě na můstku. Loď během letu chrání energetické pole a důstojníci řeší nějaký problém možná jednou za tři dny. V mezičase je spousta volna. Dillard sice slyšel o jiných kapitánech, kteří vyžadují disciplínu, ale když už spolu mají strávit několik let služby, nač si to nezpříjemnit?

Opět sáhl po rozečtené knize. Jak si všiml, více členů posádky si ho vzalo za příklad. Zábava, ruční práce – hmm, co to asi bude za obrázek, až Kathy dokončí tu výšivku? – konverzace. Našel záložku a chtěl pokračovat ve čtení, když ho zarazila postava, které si až doteď na můstku nevšiml. Pomalu k ní zvedl zrak.

Někteří lidé v hrůze vypísknou, ječí, začnou křičet. Kapitán patřil mezi ty, jejichž mozek se nemůže rozhodnout, zda zplna hrdla zařvat nebo začít jektat zuby. Výsledkem byl takřka nepopsatelný zvuk, jenž, pokud by šel napsal, by se nejvíce hodil do komiksové bubliny.

Před hlavní obrazovkou stála zpola průhledná žena s dlouhými bílými vlasy. Na kost vyhublá a s částečně se rozkládající tváří. Nebyla na obrazovce, to kapitán viděl. A nevšiml si jí jen on.

„Vetřelec na můstku!“ zakřičel poručík Hammet a bez váhání po postavě vystřelil z paralyzéru. Maličký projektil proletěl ženě skrze hruď a cinknul o obrazovku. Kapitán musel ocenit, jakou má velitel ochranky mušku, ale pokus se minul účinkem.

Žena se svým jediným okem krátce podívala na kapitána a zmizela. Lodí se rozezněly sirény a komunikaci začala plnit hlášení jednotlivých palub, že ochranka je v pohotovosti, ale dosud nezaznamenali nebezpečí.

***

Řehoř švihl pohledem po červeném světlu, které se vedle něj rozblikalo. Když opět pohlédl na staříka, nebyl tam. Bubínek ležel na stole. Zatrace-

ná halucinace, nejen, že si dovolí mu mluvit do hraní, ale ani lekci nedokončí.

„Vetřelec na palubě!“ zaznělo chodbami. „Šaman se ihned dostaví na můstek!“

Tak tohle byla novinka. Řehoř si urovnal kravatu a vyrazil k nejbližšímu výtahu. Vetřelec na palubě a žádá se jeho přítomnost na můstku? Rozkaz nezpochybňoval už ze zvědavosti, protože žádná příručka nezmiňovala v případě napadení potřebu duchovního.

***

„Říkám vám, že jsem viděl, co jsem viděl!“ vykřikoval kapitán. „Ta střela proletěla skrz, aniž by jí ublížila. Kdyby ji to zranilo, aspoň by se nějak zatvářila, ne?“

Žádný z důstojníků veliteli neodporoval. Technicky vzato, viděli ji všichni, o tom nemělo cenu se hádat. Jediný sporný bod byl, zda by mohla hnijící tvář změnit výraz.

Otevřely se dveře a na můstek vstoupil šaman.

„Kapitáne, prý je zde vyž…“

„Očistit! Před obrazovkou, hned, teď!“

Řehoř zaváhal. Očistit? Svěcená voda nebo sůl nespadaly do jeho metod. Když nad tím tak přemýšlel, žádalo se po něm jen bubnování, protože bylo v jeho případě stylové, ale… Ale co!

„A smím znát důvod?“ otázal se kapitána, na němž byl stále znát šok.

„Duch! Straší nám na lodi!“ dočkal se odpovědi a ihned zalitoval otázky. Podle chování spíš straší někomu ve věži.

„Nemohu provést očistu, pokud neznám přesné…“

„Co se to tu zase děje?“ zaslechli všichni tak typický soprán doktorky Gunborgové.

„Výtečně!“ zajásal kapitán a ukázal na místo, před nímž stál bezradně šaman. „Doktorko, buďte tak laskavá a prohlédněte to zde skrz všechny filtry, které máte.“

Kapitánův rozkaz je kapitánův rozkaz, tomu se nevzpírala ani doktorka. Její oči chvíli měnily barvu a střídavě zářily a zhasínaly, než nakonec pronesla: „Pod plátem vede vodovodní potrubí. A ani není prasklé, tak nevím, proč jste to po mně chtěl.“

„Mohu se tedy otázat, co…“ začal Řehoř, ale kapitán mávl oběma rukama na znamení, že mají být všichni zticha. Poté vše vysvětlil krátkými a srozumitelnými větami.

„Blbost,“ okomentovala doktorka a otočila se na podpatku, jen aby se střetla s mohutnou hrudí poručíka Hammeta, jenž ji nehodlal pustit z můstku, protože sám chtěl znát nějakou lepší odpověď.

„Obávám se, že na naší lodi nezačalo strašit,“ navázal na ni šaman Řehoř. „Mám podezření, že zde možná působí dosud neznámý faktor, jenž způsobuje halucinace. Něco, co udeří vždy krátce a po chvíli to není lékařsky ověřitelné.“

Doktorka Gunborgová se přestala pokoušet odstrčit poručíka a začala pozorně poslouchat. Nejspíš se jí v hlavě spojily dvě a dvě a začínala chápat šamanovu poněkud zmatenou návštěvu v laboratoři.

„Chápu to dobře, že jste sám zažil nějaké halucinace?“ otázala se šamana, který odpověděl kývnutím. „V tom případě ale musíme hledat společný faktor, jenž zasáhl vás i všechny na můstku. Byla by to příliš velká náhoda, kdyby…“

„Tu ženu jsme ale viděli všichni stejnou,“ vpadl kapitán doktorce do řeči. „Všichni přítomní podají stejný popis, navíc jsme ji viděli současně. Jaký byl váš prožitek, Řehoři?“

„Moje halucinace měla podobu starce vypadajícího jako z doby kamenné. Zvláštní ovšem bylo, že byl do vidiny zapojen i můj bubínek a já ho nevědomky přemisťoval, aniž bych si na to poté vzpomínal.“

Kapitán krátce pokýval hlavou a obrátil se k veliteli ochranky.

„Okamžitě vyšlete svoje muže, aby se ptali každého, koho potkají, zda nezažili něco podobného. Pokud se tento jev neomezuje jen na můstek a lodního duchovního, máme asi problém.“

Velitel ochranky na moment strnul a gestem naznačil, že mají počkat. Příchozí hovor přes implantát.

„Pane, právě mi přišlo hlášení z kuchyně. Kolem kádí pro růst masa se údajně potulovalo zvíře. Zpola průhledný velký pes nebo vlk.“

„No výborně,“ povzdychl si kapitán, „takže se to šíří.“

***

Doktorka Gunborgová se odmítla honu za stíny zúčastnit, což bylo vzhledem k její zvídavé povaze zvláštní. Poněkud nevědecky prohlásila, že jde spát a měli by to udělat všichni, kdo měli halucinace. Spánek léčí, tak by je to třeba přešlo. Kapitán řídil celou akci z můstku a neustále hleděl na místo, kde se předtím objevila strašidelná žena, jako kdyby čekal její další návštěvu.

Namísto duchovní podpory lovců přízraků se Řehoř uchýlil do své kajuty. Ještě ani jednou nedokončil tradiční sérii úderů, které ho přiváděly ke klidu.

„Sedmatřicátý, nezapomeň,“ zaznělo z rohu a Řehoř naštvaně třískl kostí namísto do bubínku do stolu. Poté se vzepjal a oním nástrojem ukázal na nezvaného návštěvníka.

„Ty! Všichni viděli něco shnilého a průhledného, akorát ty se tváříš, jako kdyby…“

„Shnilého a průhledného?!“ vykřikl stařec a zdálo se, že ho to překvapilo. „To je zlé, to je hodně zlé!“

„Vypadni z mojí hlavy!“ zavřískl Řehoř. Začínal pochybovat o svém duševním zdraví, protože

když se rozhodl halucinaci udeřit kostí, věděl, že to bude bez účinku. Alespoň si tím uleví. Stařec se však nenechal a chytil jeho ruku v půlce cesty. Na svůj očividný věk měl velkou sílu a lodní šaman zasyčel bolestí, protože se mu stařík zřejmě chystal rozdrtit předloktí.

„Teď se pěkně posaď a poslouchej, vnoučku. Chtěl jsem to udělat poeticky a trošku mysticky, ale jak tak koukám, nemáme čas."

Vnoučku? Řehoř nechápal, ale přesto se posadil. Starý muž klesl do křesla naproti.

„Tak jo. Nejsem halucinace."

„Černý pasažér!" vykřikl nadšeně Řehoř. Tonoucí se stébla chytá.

„Ticho!" dostalo se mu odpovědi a znělo to natolik autoritativně, že raději uposlechl. „S pravdou ven, zasloužíš si to. Nejsem halucinace, černý pasažér ani nic jiného. Jsem tvůj docela hodně pra dědeček."

Halucinace se obhajuje a vydává se za skutečnou, pomyslel si Řehoř. Celá loď hledala příčinu, proč mají všichni vidiny, takže začínal věřit, že on byl stižen nejhůře. Všichni něco jen viděli, on s tím začíná konverzovat.

„Co je, nic na to neřekneš?" optal se ho dědeček, když viděl Řehořův nepřítomný výraz.

„Ne, já jen… Jak?"

„Cestování časem. Nevím, co s tím děláte takové cavyky, dříve jsme to brali jako něco normálního."

Otázek bylo náhle příliš. Kdyby byl jen halucinací, neměl by na ně mít odpovědi. Jenže na ty už nedošlo. Dveře se otevřely a vstoupil člen ochranky. Použití autorizačního kódu bez předchozího otázání obyvatele kajuty. Řehoř měl sto chutí teď kostí praštit jeho.

Údajný dědeček totiž mezitím zmizel.

***

Loď začala zpomalovat. Tlumiče jely naplno, ale i přesto tento manévr musel z hlediska bezpečnosti trvat půl dne. Většina posádky zažívala pocity nevolnosti, které k obecně již teď špatné atmosféře na palubě příliš nepřidávaly.

Kapitán se válel v křesle a usrkával čaj na zklidnění žaludku. Ani velícím důstojníkům se nevyhýbá brzdně-relativistická nemoc, jak se poněkud neobratně říká této příbuzné mořské nemoci.

Jedna z teorií původu halucinací, od prvního vidění pozorovaných ještě dvakrát na různých místech, byla, že jsou způsobeny právě rychlostí blížící se rychlosti světla. První možné řešení – zpomalit na rychlost umožňující kontakt s okolním světem. Pokud by to zabralo, doufala doktorka Gunborgová, že po opětovném zrychlení by se to už nemuselo vrátit vůbec. To byla ovšem pouze teorie, u ní vzácně ničím nepodložená.

V pustém mezihvězdném prostoru se začala běžnému toku času blížit na pohled neforemná loď. Rychlost se každou minutou snižovala o tisíce kilometrů za vteřinu, až se ustálila na jedné desetině rychlosti světla.

Počítač zapípal. Podmínky byly přijatelné, mohl se napojit na síť. Postup byl automatický jako po každém zpomalení. Přijmout signál z nejbližšího vysílače, podle hvězdných map vypočítat jeho vzdálenost a posléze určit, jaký je standardní čas. Když se však údaj objevil na obrazovce, kapitán se zamračil.

„Poručíku, z jakého vysílače přijímáme signál?"

„Theta 37, pane."

„Odešlete jim zprávu, že mají možná chybu. Musí to být buď oni, nebo náš počítač, což bych nerad."

U velitele ochranky se opět rozezněla hlášení. Pasažéři žádají vysvětlení, proč je nyní o dva dny dříve, než když odlétali. Několik jich však gratulovalo, jak perfektní služby společnost poskytuje.

Ani opakované testy neprokázaly vadu počítače.

***

„Jeden průser střídá druhý!" křičela na celou chodbu doktorka Gunborgová, když ji kapitán doprovázel na můstek.

„Doktorko, dáváme přednost označení krize…"

„Průser! Průser je to, protože pokud se ukáže, že to je pravda, buď mě nominujte na Nobelovku, nebo popravte bez procesu. Jestli za to může můj experiment, tak to potěš!"

„Experiment? Pokud vaše pokusy mají podobné následky, myslím, že bych vám měl přidělit více práce…"

„Poslouchejte mě. Víte, co se traduje o šamanech. Sice je to vědecky nepodložený blábol, ale když jsem kdysi pročítala údaje o tibetských mniších a porovnala je s legendami o dávných sibiřských šamanech, byly tam jisté podobnosti. Zkoušela jsem Řehoře donutit k myšlenkové projekci dávné minulosti. Schopnosti sice slábnou, ale geny jsou geny. Prává šamanská krev je v našem duchovním už dost naředěná, ale…"

„K věci, doktorko."

„Pokusila jsem se s jeho pomocí o ovlivnění času. Maličký skok, v řádu sekund."

Kapitán Dillard se podrbal na hlavě.

„Vzpomínám si na vaše rozčilení, když jsem vám oznámil, že na porovnání času letíme moc rychle. Pokud jsme doopravdy poskočili o několik vteřin, klidně minutu, v standardním času to muselo být pochopitelně víc. Jenže vzato kol a kolem, co by se stalo? Zprávu pro Theta 37 můžeme dementovat, někde nabrat pomyslné zpoždění, například menší zajížďkou…"

Doktorka se zastavila a bodla ho prstem do hrudi.

„Víte, co je za den? Dva dny před naším odletem. A zpráva pro vysílač Theta 37 už byla odeslána, takže dříve nebo později bude všechny zajímat, jak mohla přepravní loď Moretti být současně na dvou místech. Takže pokud se budeme zdržovat, je dost dobře možné, že do cíle dorazí dvě totožné lodi. Nebo postupně, podle toho, zda moje paralelní dvojče dostane stejný nápad s lodním šamanem."

Kapitán před ní stál jako hromádka neštěstí. Rozdílný čas pro něj byl denním chlebem, ale přese všechno jeho natahování vždy plynul dopředu. Pokaždé se těšil na zjištění, co za jeho cesty lidstvo opět objevilo, pokrok kráčel vpřed rychleji… a najednou se někdo rozhodne skákat do minulosti. Na to nebyl stavěný.

„Alespoň se ještě nevrátily ty halucinace, ne?" zkusil najít na situaci něco pozitivního. Když však vykročili dál, křižovatkou chodeb před nimi proběhl poloprůhledný pes.

„Z průseru do průseru!" zpívala doktorka a vesele u toho zatancovala.

***

Řehořovi byly souvislosti více než jasné. Doktorka s ním už mluvila o své teorii ohledně experimentu a on si zdůvodňoval podivné pocity a vjemy tím, že uspěl. Myslel na život svých dávných předků a povedl se mu malý skok. Nechtěl raději přemýšlet nad tím, co by se stalo, kdyby myslel na trilobity.

Lodní čas byl sice ihned nařízen na původně očekávaný a odpověď na všechny s tím spojené dotazy byla, že se jednalo o chybu, ovšem lidé nejsou tvorové hloupí a většina posádky a cestujících si myslela své. Zvláště pak proto, že špatný čas, údajná porucha lodi, kvůli níž museli zpomalit, a přeludy, které mezitím už vidělo stále více lidí, to bylo příliš nejasností najednou.

Lodní šaman proto raději zůstával ve své kajutě. Teoreticky vzato by měl věnovat pozornost lidem a pomáhat jim se srovnat s podivnými událostmi kolem. Avšak začínal mít spíše dojem, že ti, kdo by jeho pomoc mohli ocenit nejvíc, jsou natolik vynervovaní, že se nyní změnili v uzlíčky nervů. A do člověka, kterému stres už skoro tryská ušima, raději nešťouchat, stejně jako do vosího hnízda.

Seděl zase ve své kajutě, apaticky hleděl před sebe a pomalu bubnoval. Zkusil to na veřejnosti, ale za chvilku ho někdo s křikem vyhnal.

„Proč jsi mi neřekl hned, že tu je ta žena a vlk?" spustil stařec. Řehoř si opět nevšiml, kdy se tu ten dědek objevil, jenže teď už neřešil ani takové věci. Prostě jen pomaličku vstal, přešel k němu a šťouchl do něj kostí.

„Přemístění nejen v prostoru, ale i čase. A náš jazyk."

„Cože?" upřel na něj údajný dědeček nechápavý pohled.

„Moje otázky. Tvrdíte, že sem cestujete časem. Jak to děláte s prostorem? My se tady kodrcáme těmahle neckama, kdežto vy si sem skáčete ze Země, jako by se nechumelilo."

Děd se podrbal ve vousech, čímž vytřepal pár jedinců nějakého drobného hmyzu. Řehoř se otřásl při pohledu na stolní desku, po níž začaly breberky lézt. Potom bude muset projet kajutu zářičem.

„Neříkáte vy náhodou *časoprostor*? Jako, že to je dohromady? Já ani nevím, za mých dob se to moc neřešilo. Když už člověk uměl jedno, zvládal i druhé."

„Hmm," zamručel v odpověď Řehoř. „A jak je možné, že vám rozumím?"

Tato otázka nezvaného návštěvníka zjevně šokovala.

„Počkej, ty… Neříkej mi, že nevnímáš ani stín svých předků? Nejsi schopen číst v jejich podstatě a energiích?"

„Vnímám něco jiného," zabručel a kostí mávl ke dveřím nalevo od sebe. „Hlavně cítím. Sprcha je támhle."

„Teď není čas na vtípky!" rozkatil se stařec. Skoro jako kdyby předchozí ignorování snášel lépe než libovolnou narážku na svou osobu. „Proč jsi mi neřekl o té ženě a vlkovi?"

„Jsou to jen halucinace," odříkával Řehoř oficiální verzi událostí, kterou šířila doktorka Gunborgová. „Jen co se zjistí, která látka, záření nebo kdovíco ovlivňuje posádku, nalezneme řešení."

„Halucinace?!" vybuchl děd a udeřil pěstí do stolu. K Řehořově potěše zabil jednu z vší na útěku. „Ta shnilá ženská je strážce!"

Lodní šaman si opět sedl. Moc otázek najednou. A současně s tím se bál, že by doopravdy dostal odpovědi. Přijal fakt, že ten muž před ním je reálný, jeho předek, schopný cestovat časem i prostorem – že by se k němu přitahoval jako magnet? – a podle toho, co řekl, je schopen číst v něm jako ve slabikáři. Pro hodně malé děti. Ve srovnání s událostmi na této lodi za poslední den to byla jen méně významná patálie.

„Jaký strážce?" dostal ze sebe nakonec a pocítil, jak v něm zlehka narůstá panika. Namísto příslovečných motýlků v břiše se v žaludku převalovala neposedná ondatra. Pocit rezignace naštěstí nakonec převládl.

„To tu nemáte žádné mýty? Historky vykládané u táborových ohňů? Já myslel, že vaši cestovatelé čas… Počkat… Děravá hlava, tak daleko vlastně nežiješ."

„Ne," dostalo se mu odpovědi, řečené bez jakéhokoliv zájmu. „Poslyšte, co to udělat pro obě strany jednodušší? Tady se dějí hned tři divné věci. Dvě zasáhly celou loď, ta třetí, vy, jenom mně. Má to nějakou spojitost?"

„Vše, co se odehrává v tomto velkém světě, je nějakým způsobem spojeno."

„Nechte si té filosofie a odpovídejte jasně. Celá tahle loď se posunula v čase?"

„Ano," přikývl stařec.

„Jste tu kvůli tomu vy, ta žena a vlk?"

„Ano. Ale já z jiného důvodu. Já jsem vycítil, že můj vzdálený potomek – ty – dosáhne maximální možné vlády nad materií vesmíru. Ne úplně, ale udělal jsi první krok. Poprvé po tisících let a stovky let předtím, než tajemství cesty časem lidstvo objeví znovu. Přišel jsem, abych tě učil."

„Hmm, pracovně tomu budu věřit. A ti další dva?"

„Strážkyně a její poskok," zachmuřil se děd. „To jsou ty historky od táboráků. Všichni cestovatelé časem mluví o bytostech, které nechtějí, abychom narušovali celistvost řeky času. Tito tvorové hlídají membrány, rozdělující od sebe jednotlivé okamžiky, a pronásledují každého, kdo jimi prošel. Už jsi ty dva viděl?"

„Ne."

Stařec se znovu zachmuřil.

„Ty jsi skrz bariéru protáhl všechny lidi, co jsou tu s tebou. To ji muselo zmást. Nemůže v tolika lidech najít toho, kdo to způsobil. A jelikož jsem tu i já, bude mít dvojnásobek práce…"

„A až nás najde?" zamručel Řehoř apaticky. Tohle nebyla halucinace, ale spíš zlý sen. V lepším případě třeba zjistí, že si poškodil mozek.

„Tak nás zabije. A pak všechny na palubě."

Lodní šaman vyletěl na nohy a málem přepadl přes stůl.

„A to jako říkáte jen tak?!" vyjekl.

„No, nejprve nás. Ostatní nejsou schopni procházet časem, takže je bude mít v hrsti a…"

„Ale to je… Vy! Vy jdete hned se mnou! Ne, že mi zas někam utečete! Máte tu největší zkušenosti s tou…"

V okamžiku, kdy chtěl dokončit větu, zaslechl vrčení. Na druhé straně místnosti jako když se ze země vynořil ten tolik obávaný vlk. Nebo také pes. Ovšem při osobním setkání měl Řehoř dojem, že před ním stojí kříženec medvěda a nějaké nepojmenovatelné příšery, kterou hlubiny pekelné vyvrhly, protože na ni neměly žaludek.

„A do prdele," uklouzlo mu. První známky paniky se dostavily. Třes rukou, cvakání zubů.

„Ber buben a zdrhej!" zařval stařec a s hbitostí svému věku nevlastní překonal dvěma skoky místnost. Řehoř ani nevěděl, proč poslechl rozkaz, ale s bubínkem v náručí proběhl dveřmi a zvenčí je zamknul otiskem palce.

„Zadrží ho to?" strachoval se ihned.

„Je to prostě pes, tohle neprorazí. Ale až ho to omrzí, přeskočí časem dál. A to buď rád, že to je jen pěšák, ti nejsou moc inteligentní. Kdyby to byla ta ženská, už bychom si nepovídali. A vůbec, Rchechkr. Šaman jako ty."

Řehoř přijal nabízenou ruku.

„Řehoř. Šaman."

„Strašná hláska to vaše Ř," okomentoval to Rchechkr a následoval Řehoře v běhu do nitra lodi. Občas se za nimi někdo otočil.

„Co o nich… všechno víš?" optal se zadýchaně Řehoř, když dorazili na odpočívadlo, kde spolu už jednou mluvili. Prohlížel si sám sebe a děsil se. Kravata nakřivo a z košile se mu utrhnul knoflík.

„Víc než ty, ale méně, než bych chtěl. Bytosti žijící mimo běžný prostor a čas. Možná ani nejsou hmotné. V našem světě na sebe berou takovou podobu, která vyděsí nejvíce ty, kterým se zjeví."

Nad tím se Řehoř zamyslel. Nejprve mu přišlo, že velký pes a zombie nejsou něco, co by děsilo dnešního člověka. Ovšem on sám byl v lese jen dvakrát v životě. Představa divokého zvířete, které na něj skočí z křoví, mu přišla šílená. Být ve středověku, kdo ví, zda by se jim naopak spíše neukázal rachtající zrezlý robot.

„Dá se proti nim nějak bojovat?"

„Svým způsobem. Máš buben? Pamatuješ? Třicátý sedmý úder více k okraji, padesátý druhý aby trochu zavibroval…"

„To si dělejte sám!" vyhrkl Řehoř a šťouchl do Rchechkra kostí. „Než se dostanu k desátému úderu, ten pes mi ukousne hlavu!"

„Prostě bubnuj!" zakřičel na něj starý šaman. „Ty bubnuj. Třicátý sedmý k okraji, padesátý druhý zavibruje. Sedmdesátý hlasitější. A opakovat. To nevíš, že nejlépe se šamanům bojuje ve dvou? Já mezitím… Ágh!"

Nedokončil větu, protože byl zasažen paralyzérem. Řehoř se podíval na člena ochranky, jenž stále držel zbraň v ruce.

„Ty seš takovej debil!" zařval na celou chodbu a vytrhl ze svého předka šipku.

***

„Díky, díky, už je mi lépe," mumlal starý šaman a vrátil lékaři navlhčenou žínku. Řehoř s ním soucítil. V rámci výcviku musel každý člen posádky poznat, jaké to je být zasažen paralyzérem. I přes urychlující prostředky, které dostal stařec injekčně, musel nyní zažívat pocity nejhorší kocoviny svého života.

Dveře se ani nestihly úplně zasunout do stěny, když se jimi do ordinace vřítil kapitán Dillard.

„Co je ten člověk zač?" pronesl podstatě klidněji, než přítomní čekali. „Není z posádky ani pasažér. Podle lodního řádu se měl teď probrat v cele a ne tady."

„Ani bych se neprobral. A zítra už ani nikdo z vás," zasípal děd a vděčně přijal sklenici vody.

„Kapitáne, tahle situace by byla na delší vysvětlování," zasáhl Řehoř, „ale pro tuto chvíli bude stačit, když budeme věřit tomu, co říká."

„To byste měli, jinak se vás všech ta ženská zbaví. Pak tu zbude jen prázdnotou plující vrak, v němž budou zasychat krvavé skvrny," řekl stařec, ač tím vyvolal méně bouřlivou reakci, než měl v úmyslu.

Kapitán přešel ke dveřím a zamkl je.

„Tuto situaci bych zatím rád udržel v tajnosti před doktorkou Gunborgovou. Rozumíte? Pokud skutečně hrozí nebezpečí, jak říká pan…"

„Rchechkr."

Kapitán povytáhl obočí.

„Jestli je to tak, jak říká zde přítomný, ona by se snažila přijít celé věci vědecky na kloub. Mně jde spíš o zachování života lidí na palubě. Teď bych prosil shrnout situaci. Nejlépe prostými větami a v bodech."

Když se po několika minutách otevřely dveře a celá skupinka vyšla na chodbu, byl kapitán bledý jako stěna a Řehoř ze všech sil polykal – další známka narůstající paniky.

„Paralyzér byl bez účinku. Jestli má fyzické tělo mimo náš časoprostor, nemá cokoliv střílející projektily šanci," sdělil kapitán své předchozí poznatky.

„Nejsem si jist, zda mají vůbec nějaké tělo," doplnil Rchechkr a přejel si rukou bok. Pouhá zmínka o paralyzéru mu bouřila všechny vnitřnosti. Řehoř mezitím přidal do kroku, protože blízkost nedalekých veřejných toalet ho v nastalé situaci uklidňovala.

„Pokud jsou energetické podstaty, mohly by účinkovat zbraně na podobném principu. Zářiče, vrhače nabitých částic. Co myslíte?"

Stařec se dlouze podíval na kapitána Dillarda.

„Ještě nikdo je nezabil. Šamani je ve spolupráci mohou donutit vyhýbat se jejich času, ale v úlomcích budoucnosti jsem dosud neviděl, že by je někdo zastavil pomocí zbraní."

„Za zkoušku nic nedáme," pokrčil kapitán rameny. „Vezmeme pár lidí z ochranky. Na otevření zbrojnice se smrtícími zbraněmi je ale potřeba souhlas velitele lodi, velitele ostrahy a vedoucího vědce…"

Za zády jim něco zacinkalo. Když se ohlédli, všimli si krátkého záblesku v očních implantátech doktorky Gunborgové. V ruce držela klíč.

„Snad jste si nemysleli, že přede mnou můžete něco utajit?"

***

Kapitán Dillard, poručík Hammet i doktorka Gunborgová vložili své klíče. Rozblikalo se zelené světlo a dveře se odsunuly stranou.

Docela malá místnost s několika desítkami ručních zbraní, schopných zabíjet rozličnými způsoby. Poručík je začal osobně rozdávat.

„O podstatě našich nepřátel víme hodně málo," hovořil ke členům ochranky kapitán a prohlížel si nafasovanou plasmovou pistoli. „Nemáme tušení, která ze zbraní je může zranit. V každé skupině chci proto po nejméně jednom kusu od každého typu. Jakmile zahlédnete cíle, opatrně je pronásledujte a hlaste stále svou polohu. Zbraně použijte jen v případě napadení. Pokud bude střelba bez účinku, utečte. Nepřítel se nedostane přes zamčené dveře a je možné, že poté o vás ztratí zájem. Miřte opatrně a šetřete energií už kvůli lodi. Ne, že mi do ní vypálíte díry!"

Takto teoreticky to vše znělo jako rutinní úkol. Vyhánění krys ze skladišť. Ve skutečnosti všichni jen stěží skrývali hrůzu z toho, že mají cíleně pátrat po něčem, co v nich vzbuzuje úzkost už při pouhé zmínce.

Bezpečnostní týmy se rozešly po lodi. Na místě zůstala jen skupina číslo jedna, sestávající z obou šamanů jako hlavní úderné síly, kapitána s poručíkem jako podpory a doktorky, která se nenechala za žádnou cenu vyhnat.

„Mám u sebe maják," obhajovala svou přítomnost. „Jakmile spatříme nepřítele, můžu dát počítači signál a skenery se obrátí naplno na naši pozici. Každý údaj bude mít nevyčíslitelnou cenu!"

„Hlavně se držte stranou," zavrčel na ni poručík Hammet a chvíli si přehazoval dvěma různými zbraněmi v rukou. Oproti paralyzéru byly podstatě těžší a odvykl jim. Doktorka se začala nadechovat k nějaké jízlivé odpovědi.

„Dobrá, skupino," zažehnal počínající hádku kapitán a mávl svou zbraní do chodby, „kde začneme? Nějaké návrhy, kde se nejlépe bránit, pane Rchechkre?" Kapitán se lehce nadmul pýchou, že jméno starého šamana vyslovil správně.

„Hmm," zamručel stařec a podrbal se ve vousech. Doktorka Gunborgová málem vyjekla, když jí blecha skočila na laboratorní plášť. „Víte o tom pěkném místě s měkkými sedadly? Tady Řehoř ví. To je dobré místo pro obranu."

„Když říkáte," pokrčil rameny kapitán. Jindy byl sice zvyklý vydávat rozkazy, namísto aby odkýval návrh kdejakého civilisty, ale samotného ho nenapadalo nic lepšího. Na přepravních lodích se nedalo najít mnoho míst, která by se dala dlouhodoběji bránit.

Vykročili.

„Pořád ještě mi nikdo uspokojivě nevysvětlil to s cestováním časem a prostorem," ozvala se za pochodu doktorka a otočila se k Rchechkrovi. „Pokud jste doopravdy tím, kým tvrdíte… Jak to děláte?"

Starý šaman na ni upřel zkoumavý pohled, potom se otočil na svého potomka, stroze řekl: „Bubnuj, víš jak," a spustil: „Pokud vím, vy rádi cestujete skoro tak rychle jako světlo, že?"

„Ano," přikývla doktorka.

„A čím rychleji, tím víc se čas natahuje."

„To také souhlasí," dočkal se reakce. Doktorka začínala projevovat o toho smradlavého dědka zájem. Chápal tolik souvislostí, že jí nepřišel jako někdo z minulosti.

„Takže kdybyste letěli rychle jako světlo, čas kolem by nejspíš stál. No, takhle nějak to dělám já."

Doktorka otevřela ústa, ale nakonec se nevzmohla na žádný komentář. Poslední věta zadupala vše předchozí do země. Pokud tenhle chlap skutečně zmizí, musí mít o něm všechny dostupné údaje. Nějak to musí potvrdit nebo vyvrátit. A vzato kol a kolem, má ještě pokusného králíka Řehoře, ačkoliv ten je proti němu prý amatér.

Kost v pravidelném rytmu bušila do napnuté kůže a celá skupina chtě nechtě sladila krok.

„Pořád jste se nám nesvěřil, jak ty potvory zneškodníte," ozval se poručík. „Pochopil jsem, že jsou potřeba dva šamani."

„Rituál. Tomu byste nerozuměl," odvětil rychle stařec. „Souboj probíhá spíše na úrovni duševní nebo možná dokonce duchovní – nejsem si příliš jistý pojmy – a spíš než na cíl je soustředěn na daný okamžik. Ostatně, uvidíte, pochopíte. Snad. Ještě nikdy jsem to nedělal před svědky. No vida, už jsme tady!"

Stařec se spokojeně rozvalil doprostřed pohovky. Kapitán pokynul doktorce na křeslo. Místa kolem Rchechkra zůstala volná, protože nikdo neměl tu odvahu.

Rytmus pokračoval. Cyklus započal znovu a Řehoř si dal pečlivě záležet, aby třicátý sedmý úder zněl tak, jak má. Jeho předek spokojeně přikývl. Hudební nástroj zněl sám, žádný další zvuk nenarušoval poklid. Na první pohled uvolněná atmosféra však byla pouze škraboškou zakrývající napjaté nervy všech přítomných. Rchechkr působí sebevědomě, prý ví, do čeho jde. Ale ostatní věděli, že on a Řehoř jsou dvojice, na kterou se žena a pes zaměří jako na první. A až je vyřídí, začnou těmi, kdo jsou nejblíže. Kapitána hnala povinnost chránit loď. Poručíka hrdost jeho funkce. A nebýt neukojitelné zvědavosti, doktorka by se teď nejraději krčila někde v koutě. Jediný, kdo se netvářil za každou cenu suverénně, byl lodní šaman. Dál bubnoval a začínal pociťovat vliv té monotónní činnosti. Mysl otupovala, jako kdyby upadala do spánku, ale když přišel další klíčový úder, padesátý druhý, udělal ho správně, aniž by si to uvědomoval.

Okolí naplnila mlha. Vnímal svět jako chvíli po probuzení, když jsou ještě oči zpola zalepené a každý vjem přijde nesnesitelně silný.

„Hlášení, pane!" zazněl něčí hlas. Hluboký, to bude poručík Hammet. „Skupina tři zahlédla na páté palubě psa. Blíží se ke schodišti."

No výborně, už tu budou, pomyslel si ospale Řehoř a neustával v bubnování.

„Další!" zaslechl zase poručíka. „Skupina sedm viděla ženu. Čtvrtá paluba. Skupina tři hlásí, že pes vyčkává. Nejspíš se chtějí seskupit."

Jakási neurčitá odpověď. Kapitán sice mluví zřetelně, když vydává rozkazy, ale jinak jen tak mumlá na půl úst.

A dalších deset úderů.

Ženské vyjeknutí. Doktorka. Mlhu náhle prořízl fialový paprsek a hluboký poručíkův hlas zanadával. Poté chodbou proletěla vlna působící dojmem chvějícího se vzduchu v létě nad silnicí.

Mlha zhoustla.

„Jen tak dál, chlapče, jde ti to," zaslechl Rchechkra. Šeptal. Otočil k němu hlavu, ale starý šaman i nadále seděl na gauči skoro tři metry od něj a měl zavřené oči. Asi se mu to muselo zdát.

Sedmdesátý úder. Série byla u konce a Řehoř začínal znovu. Hned první úder byl ale jiný. Dosud se jednalo jen o obyčejné bušení kostí na kůži, ale náhle v tom bylo něco víc.

Mlha se začala rozestupovat a on viděl chodbu zcela jasně. Kapitána, poručíka, doktorku i starce. A kus od nich obrovského psa a vyzáblou ženu s umrlčí tváří. Najednou mu přišla spíše komická, než děsivá.

Rytmus neustával. Již nehýbal rukama, zvuk se ozýval sám. A on ho pochopil. Byl to šum na lodi. Hukot ventilace a motorů, tlumené rozhovory za dveřmi. Každý zvuk je slyšet jinak podle svého posluchače. A také je rozdílný podle všech možných okolností.

Řehoř chápal. Záleží na úhlu pohledu. A na dalším milionu faktorů. Všechny zvuky jsou v podstatě jeden jediný zvuk. Celý vesmír se otáčí podle nějakého vzoru. A zde může být interpretace velmi volná. Třicátý sedmý, padesátý druhý a sedmdesátý úder. Značně zjednodušené, ale nyní cítil, že to byly pouhé tři klíčové body, jejichž podoba musela být dodržena. Každý, doopravdy každý úder v celé sérii byl jiný. Jako se jeho společníci předtím přizpůsobili chůzí zvuku bubnu, on sám ani nevnímal, že svým bubnováním se přizpůsoboval rytmu samotného vesmíru.

„Jak se ti líbí odhalení tajemství? Takhle se cestuje časem!" zazněl Rchechkrův hlas. Řehoř se k němu otočil. Stařec stál vedle něho, ale současně seděl na gauči.

„No dobře, to je sice pěkné, ale co mám dělat dál?" odvětil zadýchaně Řehoř. I když lidé kolem nich stáli jako sochy, žena se sice velice pomalu, ale přeci jenom pohybovala, stejně jako pes.

„Stále udržuj rytmus. Slaď ho co nejvíc s tímto okamžikem. Nech ho, ať ti prostoupí tělem, já si ho od tebe vezmu. Jsme příbuzní, takže to půjde snadno."

Řehoř to nekomentoval. Jeho duch dále bez přestání tloukl do bubínku. Sladit se s okamžikem? Takže mít stejný rytmus jako prostor i čas v tuto chvíli. To půjde…

Ač tušil, že již teď se nachází v transu, zkusil to znovu. Upadnout do pomyslného transu během transu. Sám vlastně netušil, zda ve skutečnosti jenom nespí nebo se s ním neděje ještě něco jiného.

Rchechkr pozoroval blížící se ženu a zdálo se, že váhá.

„Tak co je?“ zašeptal Řehoř, ač tušil, že ho stařec uslyší dokonale. „Na co čekáte?“

„Zbraň!“ zasténal potichu děd. „Stačí načerpat energii ze země a vrhnout proti strážci oštěp nebo jenom kámen. Pro ně je střetnutí se zlomkem síly planety jako úder reality a…“

„Vymáčkni se!“ okřikl ho potomek, protože se žena opět o kousek přiblížila.

„Řekl jsem ze země! Pokud se nepletu, jsme ve skořápce letící mezi hvězdami, takže tu žádná země není! Nemohu nic nabít její silou a v mé době nic lepšího nemáme! Musíme najít něco, co jí ublíží a sladit to s tím rytmem…“

Bubnování pokračovalo, ale oba šamani jen bezradně stáli na místě.

„Takže máme munici, ale nemáme zbraň, kterou bychom ji vystřelili. Máme šíp, ale ne luk.“

„Hmm, ano.“

„Rchechkre, spustíme na vteřinku normální realitu, musím něco zkusit.“

„A dát jí možnost nás hnedka zakousnout? No děkuju.“

„Ne,“ usmál se Řehoř, „jen chci nechat poručíka Hammeta vystřelit z poslední zbraně.“

Stařec rychle přikývl. V tom okamžiku se okolí rozmazalo. Řehoř se otřásl z návalu vjemů. Nejen, že bušil na buben, teď ještě slyšel kapitánovy nadávky, doktorčino vyjeknutí a jako poslední zasyčení, když z neozkoušené zbraně vylétlo několik tenkých rudých paprsků. Ve středu mezi nimi byly ihned následovány proudem modré mlhy.

Účinek na ženu byl znatelný. Průsvitná postava klesla na jedno koleno a zdálo se, že trpí. Energie čerpaná ze země zněla sice poeticky, ale proud nabitých částic byl zjevně podobně účinný.

„Funguje!“ vykřikl poručík Hammet a zamířil k dalšímu výstřelu.

Svět se znovu rozpil jako vodové barvy. Rytmus naplnil Řehořovu mysl a plně ji zaměstnával. Čas opět zpomalil. Jediný úder v sobě vibracemi zaznamenal postavení hvězd, rychlost lodi a životní procesy přítomných osob. Další elektromagnetické záření z energetických rozvodů kolem, proudění vzduchu a všechny materiály na lodi. A to byly pouze veličiny, které si Řehoř uvědomoval. Myslí mu procházely stovky pojmů, jimž jako laik nerozuměl, nebo byly přímo nepochopitelné pro lidský mozek a realita se mu je snažila sdělit v podobě syrových vjemů. Kdyby byly jednotlivě, nejspíše by z nich zešílel, ale v tomto množství ani neměl čas je zkoumat podrobně. Každý úder zapisoval získaná data do jemných nitek materie časoprostoru a utvářel ucelený obraz.

Čas se rozdvojil. Nejen, že viděl sebe sama nehybně stojícího, ač věděl, že tluče na buben. Teď již vnímal zpomalený čas, v němž utvářel vzorek pro střelu schopnou zahnat nepřítele, ale současně normální plynutí, ve kterém jeho předek přiskočil k poručíku Hammetovi a vyzýval ho, že další střela má jít skrz jeho vousy.

Jenže on stále nemá připravený celý záznam této chvíle!

A v tom okamžiku pochopil pravou moc. Vnímat čas dvěma způsoby a libovolně měnit rychlost plynutí dané linie. A to vše jen díky tomu, že skrze něj mohl promlouvat sám časoprostor.

Zakončil sérii sedmdesátým úderem. Coda za touto nezvyklou symfonií vesmíru, která zachycovala současný okamžik.

Nyní mohl uvolnit skutečný čas. A sledovat.

Rchechkr strčil před hlaveň svůj vous. Řehoř chápal. Ač sám stařec tomu nejspíše rozuměl úplně jinak, věděl, že do vržené zbraně musí dát něco ze sebe. Stopy svého biologického materiálu. Jeho tělo se sladilo s tělem bubnujícího šamana, a to, předáno dál, mohlo účinkovat. Na oštěpu vždy bylo pár buněk kůže. Jenže ve výstřelu z částicové pistole? Těžko. Ovšem když proud proletí jeho vousy, ponese s sebou až k cíli alespoň spáleninu. Šamanova DNA, dočasně naladěná na vybubnovaný záznam, pronikne přímo do nepřítele.

A ta bude stačit. Nevěděl proč, jen to cítil. Ač stále nerozuměl všem pojmům, které se mu drali do hlavy, Řehoř mohl číst v pavučině informací kolem sebe. Doopravdy z ní nevyčetl v podstatě nic, ale přesto dávalo smysl, že tato kombinace bude fungovat.

Paprsky proletěly starcovým vousem, jenž začal doutnat. Částice, které následovaly, mu je podpálily. Rchechkr zakřičel bolestí, když mu plamen ožehl obočí a řasy. Ale tu vteřinu musel vydržet.

Žena, zasažena podruhé, zakřičela. I to Řehoř čekal. Vyčetl to z dalšího vlákna, které našeptávalo, co se stane.

Žádné poklesnutí na kolena se nekonalo. Strážkyně se rozplynula. Kapitán nadšeně zakřičel a doktorka měnila každou vteřinu barvu očí, jak přepínala různá spektra pozorování.

Poručík Hammet nyní obrátil pozornost k psovi.

„Nastavte se znovu,“ řekl Rchechkrovi, ale následující pohled ho zarazil. Starý šaman měl na tváři pouze pár popálenin, ale vousy mu během procesu ohořely natolik, že další výstřel by neodvratně poškodil starci tvář. A zbytky vlasů,

které se mu ještě nacházely na hlavě, nevypadaly použitelně.

„Máte dobré léčitele a člověk vlastně nepotřebuje malíčky!“ vykřikl Rchechkr a zvedl ruku se zmíněným prstem vztyčeným. „Tak neváhejte!“

Pes vyskočil a mířil přímo k němu. Poručík zahodil za hlavu všechna morální dilemata. Pokud bude i následující výstřel stejně účinný, jako ten první, malíček na levačce je menší ztráta než starcův život.

Rchechkt ječel, částice proudily. Řehoř opatrně přejížděl prsty po vláknech reality a sledoval svého předka, jak po zmizení psa klesá k zemi a chytá se za ruku. Přežije to. To také věděl.

***

Řehoře probudily hlasy. Když otevřel oči, všiml si nad sebou lékařského skeneru. No jistě, jako poslední si pamatoval, jak starý šaman klesl k zemi, potom se všechno zatmělo. Takže je tu asi na pozorování.

Pokusil se vstát, ale nešlo to. Také si až teď uvědomil, že má na obličeji dýchací masku.

„Říkám vám, že pokud je ten muž opravdu z minulosti a hodlá se tam navrátit, je morálně nepřípustné mu dávat transplantát!“ zaslechl rozčilený hlas lodního primáře. „Ránu jsem zacelil a nechal zahojit v roztoku. Ve svém přirozeném prostředí by se ten muž nedočkal ani takové péče!“

„Ale jeho přínos v celé věci…“ Tohle byl kapitán.

„To můžete rovnou skočit o tisíc let zpátky a dát Hitlerovi atomovou bombu! Nikdy nevíte, co i úplná prkotina může způsobit. Jako by nestačilo, co zde viděl!“

Řehoř se musel pod maskou pousmát. Fakt, že je mezi nimi cestovatel v čase, brala posádka na vědomí až podezřele snadno. Podobně jako oznámení, že na třetí palubě kvůli havárii nepoteče teplá voda.

K jeho lůžku přistoupil Rchechkr.

„Výborně, chlapče, výborně,“ promluvil chraptivě a poplácal Řehoře zlehka po rameni. „Škoda jen, že ses tak sesypal. Ale nemohl jsem vědět, že uprostřed ničeho je rytmus okamžiku o tolik složitější, než doma. Zvládl jsi to dobře, když jsem viděl tu síť kolem tebe, bál jsem se, že umřeš.“

Lodní šaman mu odpověděl dalším úsměvem.

„Už se probral?“ ozval se opět primář a přistoupil k lůžku. Bez váhání vypojil přístroje a odepnul popruhy, které držely pacienta. Jako poslední sundal masku. Řehoř ucítil, že typický Rchechkrův závan žluklého tuku, špíny a dalších pachů nahradil sice ne moc příjemný, ale přijatelnější odér dezinfekce. Lékařský tým zřejmě pomohl i se všemi parazity.

„Jak dlouho jsem spal?“ zajímal se ihned Řehoř.

„Nebojte se,“ mávl rukou lékař, „žádný týden v bezvědomí, ale necelých osm hodin zdravého spánku. Jen jsme vám tedy museli na začátku opět nastartovat srdce a nadopovat vás vším možným. Jako když z vás něco vytáhlo všechnu energii. Za chvilku vám dám poslední injekci a můžete jít. Zítra ráno se mi ale přijďte ukázat.“

Oba šamani vyšli ve společnosti kapitána na chodbu, kde už čekala doktorka Gunborgová.

„Právě jsem prověřila všechny údaje z boje,“ začala bez pozdravu. „Ta zatracená střelba zastínila všechno ostatní! Není možné, abyste vy dva…“

„Drahá slečno,“ spustil Rchechkr a vysekl jí malou poklonu, „pravý mistr pracuje jen se zlomkem síly, které je schopen. Na mistrovství mého kalibru vaše hrubé přístroje stejně nestačí. Byl bych pouhým šumem na pozadí. Pokud chcete, optejte se zde mého mnohopravnuka, zda by vám nepředvedl nějaký nešikovný kousek.“

„Toho jsem už měřila…“

„A mám dojem, že byste měla zase,“ promluvil trochu pochmurně kapitán. „Rozhodně dřív, než někdo zjistí, že se vesmírem pohybují dvě lodě Moretti.“

Pohlédl na Rchechkra.

„Pokud chcete skok časem, poproste svého vlastního šamana. Já mu můžu pouze radit.“

No skvěle, pomyslel si Řehoř, on mě chce učit. Aniž bych vlastně projevil zájem.

***

Ty samé elektrody po těle. Ta samá procedura.

„No a co mám teď dělat?“ optal se Řehoř a pohlédl do doktorčiných zářících implantátů. „Když budu myslet na losy, budeme v ještě větším srabu, než už jsme.“

„Nemůžeme myslet na zářnou budoucnost?“ zkusila to doktorka, protože oproti prvnímu pokusu neměla ponětí, co teď vlastně chce.

„Jo, ženu, tři děti, barák a vznášedlo,“ zabručel šaman. „Předtím jsem si vybavil minulost tisíce let zpátky. Genetická paměť nebo co. Jenže ta nefunguje na druhou stranu, to bych musel…“

Otočil hlavu na Rchechkra. Jedna elektroda na spánku se odlepila.

„Neříkal jste, že znáte celý svůj rod tisíce let dopředu i dozadu?“

Starý šaman vycenil zbytky zubů.

„Jsem středobodem rodu. Ano, říkal jsem to a je to pravda.“

„Doktorko, je to jasné! Posaďte sem jeho a…“

„Ne,“ zavrtěl šaman hlavou, „sem jsi je dostal ty. V rychlosti, která pokrucuje čas. A kterou už zase letíme. Sám jsem dorazil chvíli poté, co jsi

tak učinil, tak můžu snad jedině pomoct s obnovením toho okamžiku."

„Ale jak…"

Řehoř nedokončil větu. Rchechkr vzal do rukou jeho bubínek a začal tlouct kostí do kůže. Vlákna se začala splétat. Teď už v nich Řehoř uměl číst, tak byl schopen poznat onen okamžik, kdy seděl v tomto křesle poprvé.

***

„Říkáte, že bychom teď měli být v době, než začaly ty zmatky?" optal se kapitán Dillard doktorky.

„Ano, pane," přikývla, „lodní šaman mě ubezpečil, že jsme ve správném čase. A místě."

„A ten cestovatel?"

„Zmizel. Využil první chvíle, kdy jsem se otočila."

Kapitán pokýval hlavou.

„Škoda. Možná by nám měl ještě hodně co říct."

„Mohu mít dotaz, kapitáne?"

„Ano?"

„Jak bude znít oficiální hlášení?"

Velící důstojník pevně stiskl rty.

„Simulované zpomalení a cvičení zásahu proti vetřelci na palubě. Dokumenty vyplním dodatečně a upravíme data. A taky údaje o letu z toho dne. Pokud budou cestující tvrdit, že jsme zpomalili doopravdy, důkazy budou hovořit proti nim. Uděláte to?"

Doktorka Gunborgová se usmála od ucha k uchu.

„S radostí, pane!"

„A ještě jedna věc. Už nikdy žádné pokusy s časem bez mého výslovného svolení!"

Následující „Ano, pane," již neznělo tak nadšeně.

***

Řehoř seděl na gauči a tloukl kostí do bubínku. Vlákna času a prostoru se splétala kolem něj. Obmotávala ho, prostupovala jím, tvořila dle jeho přání vzory.

Každý okamžik měl svou kombinaci. Každé místo v čase a prostoru. Stačilo se pouze naladit na správnou frekvenci a poté se nechat vlákny přitáhnout na dané místo a čas. Když viděl síť kolem sebe, věděl, že stačí zatáhnout za libovolný konec a dozví se, co je na konci druhém. Do nejmenších detailů. Udeřil znovu a kombinace se změnily. Přesně podle toho, jaký úder zvolil. Nad celým procesem výběru měl dokonalou kontrolu, aniž by se musel snažit pochopit, jak to vlastně funguje. Brány jinam ho poslouchaly na slovo a on je řídil svou vůli stejně přirozeně, jako byl schopen chodit nebo dýchat.

Velmi vyspělá technologie působí jako magie. A to platí i naopak. Když se podíval na svůj bubínek, musel se pousmát. Někdy i velice jednoduchá technologie může pomoci k plné aktivaci nejdokonalejšího stroje ve známém vesmíru – lidského mozku.

Poslední úder byl razantnější než předešlé. Polštář, na němž šaman až do tohoto okamžiku seděl, se nafoukl do svého plného objemu. Kajuta zela prázdnotou.

Tomáš Houček – Časovka

17. ledna 2074

V pozdním odpoledni středoevropského času zasahuje rozpadající se asteroid drtivou silou Zemi v oblasti severního Pacifiku. Lidská civilizace je během několika hodin minulostí. Země se stává téměř mrtvou, rozžhavenou a bouřlivou planetou.

4. července 2069

Dveřní uzávěry zapadly na svá místa a já osaměl v dokonale zabezpečené místnosti. Příjemné bílé světlo vycházelo přímo ze stropu. Na hodinách nad dveřmi utíkaly vteřiny do minulosti. Moc času mi už nezbývalo.

Uprostřed stál nevelký kovový stolek s židlí. Protější stěna zčervenala a zcela nehlučně se jedna její část vysunula. Vzápětí se rozevřela a uprostřed na průhledné desce leželo zlatavé pouzdro.

Přešel jsem místnost, uchopil jej a položil na stolek. Výsuvné zařízení se složilo a zajelo zpět do stěny. Posadil jsem se a z pouzdra vytáhl uzavřenou složku, na jejíchž deskách zářil červený nápis ´Přísně tajné´. Spíše jsem cítil, než slyšel, nepatrné cvaknutí a přední strana jemně odskočila.

Řekli mi, že tam najdu svou budoucnost a zároveň svou dávnou minulost. Dělali okolo toho hodně tajností a tak jsem vůbec netušil, co tam bude, profesor ani nic nenaznačil. Ale vzhledem k tomu, k čemu se chystám, mám nějaké podezření.

Otevřel jsem složku. Bylo tam tak dvacet listů vytištěných drobným písmem, což se už jen tak nevidí. Vše je jen v INETu a tištěný text na papíře je velkou vzácností. Mám ho však před sebou a to něco znamená. Něco důležitého.

Převracel jsem list po listě a jen občas něco přečetl. Bylo to však zajímavé. Otočil jsem poslední list. Můj pohled padl na něco, co připomínalo roztrhaný, ušmudlaný a pomačkaný papír složený zpět do původní podoby. Některé části chyběly. Takovýchto fragmentů listů tam bylo několik, zalitých v plastiku. Text na nich byl

psán rukou. Samo písmo bylo na hranici čitelnosti.

V zádech jsem pocítil zamrazení. To písmo mi připadalo nějaké povědomé, blízké. Nechtělo se mi tomu věřit, vždyť takhle přece nějak píšu…

Rychle jsem se vrátil na začátek a začal číst, teď už všechno. Stránku po stránce až do konce. K něčemu přečtenému jsem se i vracel. Čas běžel. Pak jsem složku zaklapl a podíval se na hodiny, utekly necelé dvě.

Za zhruba další dvě vstoupím do časovky, která mě pošle o deset tisíc let zpátky a já tam vykonám svůj úkol. Bude to první cesta časem naší civilizace. I když po prostudování té složky nevím… To přece není ani možné.

Začal jsem přecházet po místnosti. Myšlenky vířily rychlostí cyklóny. Ale nemám už času nazbyt. Musím jít. Ale přece…

Vrátil jsem pouzdro zpátky. Dveřní závory se stáhly a já vyšel ven. Čekali tam na mě. Profesor, doktorka, asistentka a samozřejmě můj osobní pobočník pan Bhöme. Viděl jsem jim to v očích. Oni vědí, co v té složce je. Myslím profesora a doktorku. Kvůli tomu jsou ostatně tady.

„Nevím, jestli jsem to všechno dobře pochopil…“ začal jsem opatrně a zašátral v kapse po energetické kapsli.

Profesor nadzdvihl obočí. To dělal vždy, když se mi snažil něco vysvětlit. A že toho poslední dobou bylo. Nesnášel jsem ten pocit, když ze mě dělal nějakého školáčka. Ale on takhle prostě jednal s každým. Mohl si to dovolit, byl tady šéf.

„Já si myslím, že určitě to bylo pro vás pochopitelné. Je to tam vysvětleno zcela jednoduchou formou…“

„Jistě,“ odvětil jsem rychle, abych zamezil dalšímu větvení hovoru, na který jsem teď už neměl náladu. Zajímalo by mě hodně věcí, ale proč mi to neřekli dříve. Kapsli jsem si dal pod jazyk.

Časový skok se blížil a já si chtěl užít poslední necelou hodinku před přípravou v klidu. Tedy v relativním klidu. Profesor byl ale jiného názoru a proto pokračoval: „Vybrali jsme vás jako nejlepšího z možných kandidátů pro tento úkol. Jedině vy jste schopen jej zvládnout, jak se ostatně o tom můžeme přesvědčit všude kolem.“

„Pan Svinovský je rozhodně ten pravý…“ zasáhla do začínajícího profesorova monologu doktorka.

Poděkoval jsem pohledem. Letmo přikývla.

„Dobře. Odpočiňte si ještě a za padesát šest minut vás čekáme,“ dokončil nevzrušeně profesor a odešel. Žádná další poznámka.

Asistentka se na mě jemně usmála a odcupitala za ním. Sledoval jsem ještě chvilku její vzdalující se pozadí a připomněl si, že jsem si chtěl ještě něco zařídit, než opustím tento čas. Musel jsem se nad tím pousmát. To co jsem teď věděl, nebo co alespoň vyplývalo z těch dokumentů, vlastně znamená, že jsem tady, budu tady a byl jsem tady vždycky. Velmi zajímavé a málo uvěřitelné, ale na druhou stranu…

„Pane Adame, vše už je nachystáno tak, jak jste si přál,“ přerušil můj myšlenkový tok pan Bhöme.

„Oh, díky.“

Doktorka mě vzala za ruku.

„Vím, že jste teď z toho všeho trošku zmatený, ale to bude v pořádku.“

„Ne, ne,“ vyhrkl jsem, „docela to snad všechno chápu. Jen mě to, dá se říci, překvapilo. Všechny ty nové informace a tak. Vůbec jsem nevěděl, že něco takového existuje. Vy o nich víte asi už dlouho, co?“

„Díky tomu se vlastně rozeběhl celý tento projekt. Byl to jasný důkaz, že je to možné. Bylo to nalezeno zcela náhodou před mnoha lety při vykopávkách v Porýní. Uzavřené v poškozeném plastikovém pouzdře, uloženém v torzu robotického přepravníku. Říkala jsem jim, aby vás s nimi seznámili dříve, ale profesor rozhodl takto. Osobně mě to mrzí,“ dodala vcelku upřímně.

„To už je teď jedno paní doktorko. Já už teď musím jít. Ještě mám nějaké vyřizování.“

„Tak zatím pane Svinovský. Budu pak tam,“ řekla a pustila mou ruku, jak se zdálo neochotně.

„Já vím,“ odpověděl jsem a v doprovodu pana Bhöma zamířil žlutým spojovacím tunelem ke své osobní kóji.

Komplex časovky je velmi rozlehlý, ale samotných lidí tu moc není. Vše je pod kontrolou řídícího systému. Je to takový náš otec. To on spočítal otevření červí díry a to on mě pošle na cestu časem a možná i zpátky. Ještě ráno o tom nebylo pochyb, ale s těmi informacemi, které teď mám, nevím.

…zase zhaslo světlo. Zastavili jsme. Všude byla absolutní temnota. To se teď děje pořád. Dnes už po asi čtvrté. Na pár sekund je tma a nejde tomu prý nikterak zabránit. V rozvodech osvětlení není najednou energie. Má to co společného se stupňujícím zahříváním časovky a s vytvářením silových polí k udržení otevřené červí díry.

Když o tom tak přemýšlím, připadám si jako nic, když uvážím, že k časovému skoku je potřeba šesti fúzních reaktorů nejnovější soustavy s výkonem srovnatelným s roční celosvětovou spotřebou energie. Než stačil můj pobočník rozsvítit kapesní svítilnu, osvětlení naskočilo a my pokračovali dál.

Převlékl jsem se do volného oblečení. Levá ruka začala zase trochu bolet. Tu spoustu očkování asi nemohla pobrat. Pan Bhöme mi mezitím připravil něco k jídlu. Poslední jídlo

v tomto čase. Rosolovitá hmota s chutí kořeněného pečeného masa. Docela to šlo. Po jídle jsem se natáhl na kavalec a čekal.

Pobočník odešel. Snažil jsem se přeladit myšlenky na příjemnější věci, které jsem teď očekával, ale moc to nešlo. Ty fragmenty prastarého rukopisu jsem měl stále před očima. Jak je to vlastně vůbec možné? Vždyť…

Píp.

No konečně. Zvedl jsem se a šel otevřít. Byla to ona. Pan Bhöme to zařídil dobře. Vešla a já se opravdu snažil z hlavy vypudit ten text. Po půl hodině se to snad podařilo a dívka odešla s hezkým obnosem v kapsičce těsné kombinézy. Původně jsem myslel, že si naposledy tady u nás pořádně užiji, ale nějak to nebylo ono. Dívka za to nemohla, bylo to ve mně.

Každopádně jsem se pak jen tak povaloval na lůžku a myslel na všechno možné. Raději jsem se snažil vytěsnit samotný skok. Byl jsem ubezpečen, že jej přežiji, ale skutečnost nikdo neznal. Já jsem byl pokusem, řídící systém s tím problém neměl.

Možná jsem usnul. Uvědomil jsem si to, až když mě pan Bhöme jemně poklepal na rameno.

„Musíte už vstávat, pane," zašeptal s náznakem smutku.

„Jo…, já vím," zabručel jsem a uvědomil si, že mi jeho přítomnost bude chybět.

Přece jenom ho znám celý život. Když jsem se narodil, byl mi coby patnáctiletý přidělen otcem jako doživotní pobočník. Vím, je to v dnešní době trochu divné, ale ve starých šlechtických rodech to takhle funguje. Je tomu již téměř čtyřicet let, co mě pan Bhöme provází životem a po cestách soustavou. A teď mě nedobrovolně musí opustit. Je to těžké a bude to ještě těžší, až budu tam odkázán jen sám na sebe.

Převlékl jsem se do nové speciální kombinézy a v doprovodu pobočníka vydal do přípravné haly. Tam se na mě vrhli inženýři v čele s doktorkou. Napojili mi po celém těle několik senzorů a do žíly na stehně zavedli kanylu napojenou na samočinný přístroječek vložený v pružném pouzdře umístěný na vnější straně stehna. Jeho úkolem je udržet mě při životě při nepředvídatelných situacích, okamžitým vstřikem různých syntetických látek. Prý to pomůže, i když přijdu o hlavu. To jsou ty jejich vtípky.

Poté jsem byl oblečen do lehkého skafandru zkonstruovaného jen pro tuto záležitost. Pan Bhöme to všechno sledoval s jistým nepokojem. Rozuměl jsem tomu. Už i já jsem se začínal cítit osamělý. Všude okolo bylo lidí dost, ale zdálo se mi, že jsou tak nějak s odstupem vzdáleni. Sice mě stále sledovali, mluvili na mě, poněkolikáté kontrolovali skafandr i cestovní přepravník, ale stejně jsem cítil, že se vzdalují.

Na jednu stranu je velká čest být prvním časovým cestovatelem, ale na druhou stranu je pěkná blbost tady vůbec být. Ale nakonec, když vezmu v potaz ty fragmenty, musím konstatovat, že samotná cesta bude nejspíše to jednodušší.

„Pane Svinovský, jste připraven?"

Trhnul jsem sebou. Asi nervy. Podíval jsem se na doktorku, která mě takhle vytrhla ze zamyšlení. Zřejmě vycítila mé rozpoložení. Některé ženy to umí, ona rozhodně.

„Hmm, myslím, že jo. Cítím se dobře, všechno co budu potřebovat, mám, a tak už můžu jít. Nejhorší je to čekání."

Doktorka přitakala.

„Přeji vám mnoho štěstí ve splnění vašeho úkolu."

Pousmál jsem se a zároveň rozhlédl po přípravné hale, kde se očekávání a nastupující napětí dalo obrazně řečeno krájet.

„Podle tamtoho, vše muselo klapnout," řekl jsem až zbytečně nahlas.

Doktorka se usmála. „Zdá se, Adame."

Ten úsměv byl moc umělý, byl plný obav. Potěšilo mě to. Doktorka má o mě strach.

„Takže?" ozvala se za mými zády otázka.

Otočil jsem se a podíval do profesorových očí. Bylo tam napětí a zároveň vytočená nedočkavost zmáčknout to červené tlačítko k otevření díry.

„Jsem připraven, pane a byl bych rád, aby to bylo už co nejdříve," konstatoval jsem suše.

„Však se dočkáte, máte pět minut. A nemějte obavy, dostaneme vás zase zpátky," dodal až příliš důrazně.

Já to věděl. Nechají mě tam. Vůbec nic nepodniknou. Zatvářil jsem se kysele. To jediné jsem s tím mohl udělat. Nemohl jsem cuknout, na to bylo už sakra pozdě. Půjdu dobrovolně jako hrdina nebo násilím jako…, nevím co. Přípravnou zaznělo mé jméno.

„Připraven!" vykřikl jsem zcela automaticky.

„Časovka je v plném režimu, prosím o vaší přítomnost v sále," oznámil neosobně amplión.

Všechny oči ulpěly na mé maličkosti. Tento okamžik jsem si představoval celý ten půlrok výcviku. Měl jsem dokonale promyšleno, jak se zachovám, co řeknu, grimasy, postoje a tak, ale skutečnosti se to vlastně ani nepodobá. Skutečnost je rychlejší a neptá se na malichernosti.

„Tak tedy vpřed proti toku času!" pronesl jsem hrdě nebo jsem to alespoň hrdě pronést chtěl.

Profesor mi potřásl pravicí. Stisk měl pevný, pohled nevyzpytatelný. Poté se rozloučila doktorka. K povzbudivému úsměvu přidala i polibek, zákaz, nezákaz. Pan Bhöme…, byl pryč. Rozhlédl jsem se. Dostalo se mi mnoha pokývnutí a mávnutí na pozdrav od ostatních, ale můj pobočník nikde. Asi je to tak lepší.

„Dobře. Zase se uvidíme, ne?" pronesl jsem do placu.

Rozpaky. Každý se najednou zdál být strašně zaměstnaný. No nic. Vydal jsem se spojovací chodbou k časovému sálu. Profesor odspěchal do chráněného řídícího centra, doktorka asi také. Rovněž ostatní někam postupně zmizeli.

Široké dveře se rozevřely do stran a já vstoupil do rozlehlého, potemnělého sálu. Stál jsem na dlouhé lávce vedoucí až do středu časovky. Ta se jakoby vznášela v prostoru. Jakékoliv ohraničení sálu jsem neviděl, vše se ztrácelo v zamženém šedém oparu. Sama časovka zářila jemným, namodralým světlem.

Mnohokrát jsem už tady byl, ale časovka ještě nikdy nejela naplno. Zaklapl jsem průhledné hledí přilby skafandru a vykročil.

Časovku tvořily dva okrouhlé horizontální prstence vzdálené od sebe několik metrů. Kolem prstenců se vinuly generátory polí. Celé to vrnělo.

Pomalu jsem došel až na konec lávky. Točila se mi drobet hlava, neboť jsem dýchal směs bohatou na kyslík, anebo to možná bylo samotnou přítomností rozjeté časovky. Vnitřní prstenec ohraničoval cosi, co nejvíce připomínalo lesklý, tekutý kov ve vířivém pohybu. Byla to otevřená červí díra a chystala se pohltit mou maličkost.

Srdeční puls i dech nabíraly na rychlosti. Je to tady. Nelze cuknout. Spíše ze zvyku než z čehokoliv jiného jsem na sucho polkl. Do krevního oběhu mi byly vstříknuty uklidňující léky. Cítil jsem to, bylo to příjemné. Můj multifunkční, robotický přepravník plný užitečných věcí na takovouto šílenou výpravu, stál už na okraji. Technici jej sem dopravili ještě přede mnou nebo přijel sám až za mnou. Nevšiml jsem si.

„Pane Svinovský, časovka je připravena. Teď je to už jen na vás," zazněl jen lehce nervózní, profesorův hlas z ampliónu.

Přikývl jsem. „Jdu…"

Už, už jsem chtěl vykročit, když se rozezněla výstražná siréna. Intuitivně jsem sebou cukl zpátky a ohlédl se. Na druhém konci lávky se rozevřely vstupní dveře. Objevil se tam někdo ve skafandru a běžel ke mně.

„Pane Bhöme! Okamžitě se vraťte zpátky! Hned! Ohrožujete skok!" zařval amplión.

Můj starý dobrý pan Bhöme. Kdo taky jiný. Nemůže mě nechat jít samotného, má to hluboko v sobě zakódováno genetickou úpravou.

Za ním se objevily další postavy. Chtěli ho zadržet. Pobočník se však běžel rychle, už jen pár metrů chybělo, nemůžou to stihnout. Zařval jsem přes mikrofon na přepravník, ať mě okamžitě následuje a natáhl ruku vstříc pobočníkovi. Pan Bhöme se přiřítil, na okamžik téměř zastavil, pevně mě zachytil a s lišáckým úsměvem na rtech nás strhl do červí díry…

Co se dělo pak? Upřímně řečeno nevím. Uvědomil jsem si jen pocit dlouhého pádu a pak jsem asi explodoval. Fakt nevím. Když si to teď později chci nějak vybavit, tak mi na mysl přichází jen takové přirovnání.

Každopádně když jsem přišel k sobě, ležel jsem na zádech a sledoval vlnění vysoké trávy nad sebou. Jen tak jsem ležel a snažil se dát si myšlenky do nějakého souvislého toku. Cítil jsem se jako po hodně dlouhé a divoké pařbě. Tak nějak. Bylo mi na blití.

Mozek se ale pomalu srovnával a to strašné houpání se uklidňovalo. Podíval jsem se ztěžka vlevo, pan Bhöme tam byl. Podíval jsem se vpravo, přepravník také. Ten už svými vysunutými čidly zkoumal okolí. Vzápětí mi do sluchátek přišlo oznámení, že okolní prostor je pořádku. Pro začátek dobrý. Nějakou dobu jsme tam jen tak leželi. Myšlenky se postupně vracely na svá správná místa a dělalo se mi lépe.

Pan Bhöme se mezitím zmátořil a posadil se. Odklopil hledí a hluboce nasál okolní vzduch. Pak se usmál. Zdálo se mi, že to byl bolestivý úsměv.

„Voní až moc přírodně," konstatoval pomalu a s povzdechem.

„Co vás to jenom napadlo?" vysoukal jsem ze sebe maličko vyčítavě.

Zavrtěl hlavou a ukázal si na přilbu. Ach, no jo. Odklopil jsem rovněž hledí a opakoval tu triviální otázku.

„Musíte mi to prominout, pane, ale nemohl jsem vás v tom nechat samotného. To bych nepřežil. Vždyť víte…," odpověděl naoko vážně.

„Hmm, vím. Profesor bude asi pěkně naštvanej."

„To je jeho věc. Ale už s tím nic neudělá."

„To máš pravdu. Buď nás přenese zpět oba, nebo nás tady nechá. Jinak to ani nejde. Myslím ale, že bude očekávat splnění primárního úkolu."

Pobočník pokývl a zhluboka dýchal. Asi mu nebylo stále dobře.

Já jsem se cítil už mnohem lépe. Přes kanylu do mě proudily povzbuzovače a jen v místě vpichu jsem cítil mírné svědění a tlak.

„Tak se tady porozhlédneme," řekl jsem a začal se sbírat ze země.

Pan Bhöme se těžce zvedl a podal mi ruku. Tak se vstává lépe. Ještě, že ho tady mám. Otevřel jsem přepravník, vzal si z něj zbraň v pouzdře a připnul si ji k opasku. Druhou záložní jsem podal pobočníkovi. Pak jsem ještě zprovoznil čočkovité komunikační zařízení, které zde necháme a které by mělo sloužit ke spojení z budoucností. Přes toto `rádio` bychom měli dostat informace týkající se našeho návratu, až bude znovu otevřena červí díra.

Cítil jsem se docela fit. Můj společník rozhodně hůř. Bylo to na něm až příliš zřetelně vidět. Určitě neměl ty životabudiče jako já.

Rozhlédl jsem se. Nacházeli jsme se na travnaté mýtině obklopené smíšeným, vesměs bukovým lesem. Bylo tak něco po poledni. Odcvakl jsem přezky na vyztuženém límci a sňal si celou přilbu. Ovanul mě vlhký, studený vzduch prosycený spoustou pro mě neznámých vůní. Pan Bhöme učinil taktéž, ale zavrávoral u toho. Nechtěl, abych si toho všiml. Tak jsem to jakkoliv nekomentoval. Přilby jsme uložili do přepravníku.

„Můžeme tedy vyrazit na cestu?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě pane,“ odpověděl unaveně. Díval se do země, to neměl ve zvyku.

„Nebo si ještě chvíli odpočineme. Vždyť nám nic neuteče,“ rozhodl jsem a snažil se najít v přepravníku něco pro pobočníka, aby mu to pomohlo.

Podal jsem mu krabičku se zásobou energo kapslí. Vděčně ji přijal. Bylo mu fakt zle. Sedli jsme si a jen tak se kochali okolní krajinou. Utekla tak půlhodina. Pan Bhöme slupnul asi už čtvrtou kapsli, když prohlásil, že je již odpočatý a že můžeme jít. Tak jsme se zvedli a podle kompasu zamířili k jihu, kde se v dálce táhlo mohutné horské pásmo. Přepravník vysunul pojezdové pásy a pomocné titanové nožičky a rozjel se pomalu za námi.

Po několik dalších hodin jsme hledali vhodné místo k vybudování stálého tábora. Přiblížil se soumrak, když jsme jej konečně nalezli. Ve výběžku podhorského údolí, na okraji mladého jehličnatého lesa se otvírala mělká skalní rozsedlina. Na dvě nestejné části jí rozdělovala malá říčka tekoucí od hor. Možná, že je dokonce napájená samotnými ledovci, které jsme dalekohledem spatřili na úbočích hor. Rozhodně to bude kvalitní voda.

V té rozsedlině jsme našli jedno pěkné místo, kryté skalním převisem, který tak vytváří prostornou, otevřenou jeskyni. Říčka teče o něco níže a tak snad nebude hrozit zaplavení. I když si myslím, že je ta jeskyně jejím výtvorem z dřívějších dob. Přístup tam je pohodlný a tak ho zvládl i přepravník. Všude ležela vrstva suchého listí, které sem zřejmě zahnal vítr.

Trvalo asi dvě hodiny, než jsme se tam ubytovali. Vytápěný stan se tam přesně vešel. Problém byl jen ve skládacím lehátku, bylo jen jedno. Pobočník si ale vytvořil z mladých větví a starého listí tak pohodlné spaní, že jsem mu téměř záviděl.

Nakonec jsem rozmístěním dvou vrhačů silového pole zabezpečil náš tábor a vytvořil z něj takovou malou pevnost, kam by nemělo proniknout zhola nic. Díky nim jsme mohli stanoviště zřídit i v otevřeném terénu, ale pevná skála za zády vám dodá přece jenom více jistoty.

Po společném a hlavně výživném, rosolovitém jídle jsme ulehli ke spánku. Pan Bhöme toho měl opravdu dost a tak usnul téměř vzápětí. Snad mu bude zítra lépe. Já usnout nemohl. Probíral jsem se dnešním dlouhým dnem. Věděl jsem, že toto místo v rozsedlině najdu. Četl jsem o něm ve fragmentech, ale co bylo zajímavé, nebylo tam nic o mém pobočníkovi. To že je tady se mnou některé věci ulehčí, ale některé zase možná zkomplikuje. Třeba potraviny. Pro jednoho jich bylo v přepravníku dost, pro dva málo. Nějak si už budeme muset poradit a čerpat z místních zdrojů.

Jelikož jsem si ještě před večeří začal vést poznámky písemnou formou, počítám, že tam u nás se muselo něco změnit. To je logické. Zapsal jsem si zhruba všechno podstatné, co se dnešní den stalo, tak jak jsem si to zapamatoval. Snad je to všechno.

5. července

Únava předešlého dne nakonec překonala mysl a já usnul. Noc proběhla v klidu a po snídani jsme se vydali hledat cíl naší mise jihozápadním směrem. Někde se začít musí.

Jsme deset tisíc let v minulosti na úsvitu doby moderního člověka. A co teď tady budeme dělat? Můj úkol byl: vysledovat přerod pravěkého člověka od pudového a primitivního chování k počátkům civilizace. A hlavně to trochu popostrčit. Je na tom závislá naše současná i budoucí existence jak na Zemi, tak v osidlování dalšího vesmíru. Samozřejmě, že takovýchto misí bude časem více. Já jsem spolu se svým černým pasažérem jen ten první.

Měli jsme být zhruba v době, kdy se definitivně pro budoucnost rozhodne, který lidský druh bude dál kráčet světem a který zakončí svou pouť. Samozřejmě víme jaký, ale stačilo by opravdu málo a všechno může být úplně jinak. Zbraně máme. Staré dobré laserovky dobíjené všudypřítomnými fotony.

Přepravník jsme nechaly střežit náš tábor a vydali se dál do údolí pod rozsedlinou po proudu říčky. Procházeli jsme smíšenými lesy a háji plných polomů, přes zarostlé lučiny a sem až zasahující výspy skalního řetězce. Nikde ani náznaku o lidské přítomnosti. Zvěře však bylo v okolí dost. S masitým jídlem si tedy nemusíme dělat starosti. Nějaká ta kapsle na trávení se v přepravníku najde.

Celý utrmácení jsme se večer vrátili zpět. Žádné lidi jsme nenašli. Já ale věděl, že časem to přijde. I v této na první pohled opuštěné oblasti.

6. července

Dnes jsme ještě procházeli nejbližší okolí a plánovali systémový postup pátrání. Stanovili jsme si různé směry a trasy na následující dny. Pak jsme odpočívali.

7. července

Jižní směr k horám. Terén se postupně zvedá a museli jsme hledat schůdnější cesty. Ušlá vzdálenost směrem tam, asi pětadvacet kilometrů. Používali jsme ruční scannery s dosahem až deset kilometrů a nic. Tento kraj k horám se zdá z hlediska lidí, pustý.

8. července

Jihovýchodní směr podél hor. Pokračujeme v průzkumu již třetí den. Začínám být z toho rozmrzelý, ale můj stále unavenější společník je trpělivost sama. Nelíbí se mi však jeho zdravotní stav. Dnes začal pokašlávat a určitě mu není dobře. Nedostal žádné očkovací látky tak jako já a nemá můj předešlý výcvik. Vůbec není připravený na takovouto akci.

Bylo to od něho bláznovství, že se sem vydal se mnou. Na druhou stranu jsem rád, že je tady. Co bych si bez jeho přítomnosti počal. Myslím to upřímně.

Vnucoval jsem mu medikamenty, které mám sebou, ale on hloupě odmítal. Prý to jsou mé léky a on nemá jakékoliv právo si je vzít. Rovněž jsem mu nabídl své lehátko, také odmítl. Průzkum okolí ale musí pokračovat, budu chodit sám, než se dá dohromady.

9. července

Východní směr. Dnes jsem za to vzal a ušel dohromady zhruba šedesát pět kilometrů. Lesy tímto směrem jsou řidší a tím možná i lepší pro osídlení. Avšak stále nic. I tak se zaměřím na tuto oblast podrobněji. Něco mi říká, že tady lidé musí být. Tělesně jsem na tom dobře, určitě za to může to nadupané pouzdro na mém stehně. Ostatně má vydržet až měsíc a v přepravníku jsou náhradní náplně.

10. července

Východní směr, trochu víc k severu. Pan Bhöme stále protestuje, že chodím sám a nemůže mě doprovázet, ale já jsem neústupný. Až mu bude lépe. Počasí je chladné ale stálé, pozdně letní a nezdá se, že by se mělo jen tak změnit. Zatím nic.

11. července

Stále ta samá oblast. Čím více se snažím něco nalézt, tím více mi to připadá marné. Křižuji krajinou sem a tam. Pořád nic.

13. července

Mám první stopu! Severní směr. Několik po sobě navazujících údolí. Dnes jsem konečně narazil na stopy po přechodném osídlení. A to docela nedávném. Několik dnů staré ohniště. Nová tráva v jeho okolí ještě nestačila vyrůst. Ihned jsem se vrátil a oznámil to svému pobočníkovi. Vzdálenost od nás je asi patnáct kilometrů. Škoda, že jsme se tam nevypravili hned ze začátku. Pan Bhöme se chce vydat na další průzkum se mnou. Je zbytečné mu to rozmlouvat. Musíme je najít.

14.července

Celý den jsme na cestě. Jdeme stále k severu, jak nás vedou stopy nebo alespoň náznaky stop. Večer scannery zaznamenaly sledovanou tlupu. Připravujeme se na přespání ve spacákách. Je chladno, ale sucho. Vrhač ochranného pole máme sebou. Jsme asi třicet kilometrů od našeho tábora.

15. července

Ani jsme nemohli dospat. Hned za rozbřesku jsme pokračovali dál. Po několika hodinách jsme je zahlédli. Bohužel scanner je označil jako neandrtálce. Bylo to trochu zklamání, ale na druhou stranu jasný důkaz souvislostí jejich vzájemného života po boku moderního člověka. Po krátké poradě jsme se rozhodli s nimi navázat kontakt. Pan Bhöme se cítí unaveně. Odpočineme si a zítra, až budeme mít vybavení, se k nim vypravíme. Snad budeme mít štěstí a nestane se nic špatného. Komunikátorem jsem vydal příkaz přepravníku do tábora, aby se k nám připojil. Navádí se přímo na komunikátor. Pojedli jsme a pak se pomalu uložili k odpočinku. Druhá noc venku.

16. července

Dnes se citelně ochladilo. Přepravník dorazil ještě za tmy. Vypadal v pořádku. Oblékli jsme se do speciálních kostýmů, imitující vzdáleně ošacení této doby, alespoň podle techniků, kteří připravovali mé vybavení. Zbraně jsme měli u sebe. Setkání bylo velmi rozpačité. Nejdříve se nás báli, ale z jejich ostražitosti bylo zřejmé, že jsou připraveni se na nás vrhnout, kdyby vycítili jakékoliv nebezpečí.

Jejich výzbrojí jsou kamenné sekery, oštěpy a něco jako kyje. Setkání ale proběhlo celkem klidně. Na kamery jsme pořídili celý záznam setkání. Rovněž přepravník ze skrytu vše monitoroval. Strávili jsme s nimi něco kolem dvou hodin, ale pak jsme se raději vzdálili, začínali být nervózní a nemělo smysl je dál provokovat. Tlupa čítá dvacet tři členů, včetně dětí. Pan Bhöme začíná mít zase náhlé záchvaty kašle. Musí si odpočinout. Vypravili jsme se zpátky do tábora. Po návratu jsem do přílohy deníku zapsal zjištěné poznatky a pan Bhöme se po jídle mezitím uložil ke spánku. Bylo toho na něj dost.

20. července

Předešlé dny jsem tlupu pozoroval jen z povzdálí. Včera byl se mnou i pobočník. Získali jsme spoustu poznatků z jejich života, stravy a

tak podobně. Vše je uvedeno v příloze. Jedna věc nás však zarazila. Všimli jsme si, že dva muži a jedna žena začali kašlat zrovna tak jako pan Bhöme. Asi je nakazil. A to by mohlo mít nedozírné následky. Virus z naší doby by to tady mohl dost pocuchat. Určitě proti němu nebudou imunní. Zítra nebo pozítří se tam musíme vypravit a chtě nechtě jim dát medikamenty.

21. července

Jsou pryč. Včera během odpoledne museli odejít. Scannery nic nezaznamenaly, musí být už mimo jejich dosah. To je zlé. Nedopatřením jsme sem zatáhli vir o deset tisíc let starší a odolnější. Nechci ani domyslet co jsme způsobili. Musíme je najít a přeléčit. Vrátili jsme se do tábora a připravili se na několikadenní cestu. Přepravník vezmeme sebou. K pozdnímu odpoledni jsme vyrazili k pronásledování. Počasí se zhoršilo, chvílemi dost vydatně prší.

22. července

Sledujeme jejich stopu nebo si to alespoň myslíme. Pobočníkovi je už mnohem lépe, vypadá to, že bude konečně v pořádku. Doufám, že to studené, sychravé počasí jeho nemoc nepřivolá zpět.

23. července

Stále prší. Od včerejška nepřestalo. I když jdeme většinou rovinatou krajinou s řidším porostem, cesta je pořád horší. Přepravník má chvílemi problémy, ale zvládá to. Je to opravdu kvalitní stroj. Ale nejhorší je, že jsme ztratili stopu. Zrovna jsme probírali naše další možnosti, když scannery zaznamenaly přítomnost lidských bytostí z jiného směru, než jsme předpokládali neandrtálskou tlupu. Okamžitě měníme směr. Do soumraku k nim dorazit nestihneme a tak jsme si zase vybudovali provizorní přístřešek, tak jako minulou noc. Skafandry nás sice chrání před vnějším chladem, ale i tak jsem v přepravníku zapnul klimatizaci a teplý vzduch zavedl pod přístřešek. Je to příjemné. Přestává pršet.

24. července

Překvapení! Je to jiná tlupa – jsou to konečně naši předci Homo sapiens sapiens. Zapomínáme na neandrtálce, musí si nějak poradit sami, každopádně stejně vymřou. A možná, že právě díky tomu. To mě jen tak napadlo. Asi ne. Navazujeme kontakt s lidmi. Když nás spatřili, byli překvapeni, no jak pak by ne. Snad se nám podaří získat jejich důvěru.

8. srpna

Uplynulé dny byly velmi hektické. Deník zanedbávám, snažím se psát jen poznatky do vědecké části. Je toho tolik. Každopádně, lidská tlupa nás jakžtakž toleruje. Pan Bhöme se je nenásilnou, mě se zdá, že velmi pomalou formou, snaží přesvědčit o naší neškodnosti. Zbraně máme ale stále u sebe, pro jistotu. Jisté problémy sice působí přepravník, ale zatím zůstáváme na místě, takže si snad ještě nevšimli jeho pohyblivosti. V žádném případě a to jsme se s pobočníkem dohodli, si nebudeme před nimi hrát na nějaké bohy nebo nadřazené bytosti. Jen se jim snažíme různými náznaky a posunky naznačit, že jsme jen o maličko vyspělejší, což je vlastně pravda. O řeči jako takové nemůžeme uvažovat. Ale jejich gestikulační „řeč“ těla a výrazů tváře, je velmi rozmanitá. Vše je popsáno v příloze.

2. října

Už jsme se s tlupou dobře sžili a mnohému je naučili. Sice to přesahuje rámec mých daných kompetencí, ale komunikační zařízení z místa skoku stále mlčí. Žádná zpráva z budoucnosti. Už nás měli kontaktovat, začínáme mít obavy.

22. října

Nadchází zima. Naše tlupa by měla být dobře připravena. Na okraji lesa v dosahu řeky, jsme společnými silami celé tlupy vybudovali takovou malou vesničku. Domky z hrubě otesaných klád s kamennou podezdívkou, obehnané lehkou palisádou. Není to nic moc, ale k přezimování to bude stačit. Stále žádné zprávy z budoucnosti…

asi 28. června

Jsme už tady téměř rok. Rok vyplněný namáhavou prací, výukou našich lidí a snad už odeznívajícími depresemi. Museli jsme to nějak řešit, jinak by to byl náš konec. Má *„pravěká“* velmi mladá žena, je těhotná. Pan Bhöme je ještě dál, on už houpá na kolenou svého měsíčního syna. Kdo by to do něho řekl a to ho znám celý život. Už jsme se vzdali pomyšlení na návrat. Dodneška nám nedali vědět. Tak jsme se tady alespoň slušně zařídili a postrčíme lidstvo více dopředu než by se kdo nadál.

Naše vědomosti nejsou sice nějak moc velké, ale všeobecný přehled bude také k urychlení vývoje lidstva dostačující. A to byl hlavní úkol celého velkého projektu časovky. Urychlit vývoj a vydat se ke hvězdám dříve, než Země jako kolébka lidstva bude zničena blížící se vesmírnou katastrofou, kterou jsem v našem čase odhalil.

***

17. ledna 2074

V pozdním odpoledni středoevropského času zasahuje rozpadající se asteroid drtivou silou Zemi v oblasti severního Pacifiku. Na šesti planetách obíhající jiné hvězdy, sledovali lidé to

ohromné divadlo v relativně přímém přenosu díky rozmístěným sondám po celé sluneční soustavě. A k dalším planetám a hvězdným soustavám se řítí hyperprostorem nové a nové kolonizační lodě.

Země se stává téměř mrtvou, rozžhavenou a bouřlivou planetou. Za tisíce let, až se vše uklidní a urovná, se tam možná vrátí.

Peter Taliga – Späť do bezstarostnosti

Minulosť

Bože, to je krása! povedala zrkadlu. Vlastne to nepovedala, len si to pomyslela. Hovoriť nemohla, ani o milimeter pohnúť perou, nieto ešte rukou či nohou. Žiadna fyzická aktivita. Nič. Mohla len vnímať svojimi zmyslami. A rozmýšľať. Takto nejako sa asi cíti človek, čo zostane paralyzovaný po mŕtvici. Neschopný slova, neschopný pohybu. Za iných okolností by vlastne bol tento stav hrozný, ale ona na to bola už dopredu pripravená, vedela, že to tak bude.

Vedela, že to tak bude, aj keď ráno si na to v prvom momente nemohla spomenúť. Myslela, že sa jej sníva zlý sen. Zo všetkých síl sa snažila ovládať svoje telo, ale to si robilo čo chcelo. Kričala ako pominutá, ale nevydala ani hlások. Cítila sa ako zaživa pochovaná v tesnej rakve a premkla ju panická hrôza. A čo ten hlas v jej hlave? Ten neustávajúci šepot. Až pohľad do zrkadla cez oči jej hostiteľa jej pomohol rozpomenúť a zorientovať sa a trocha ju upokojil. Spoznávala samu seba, ale po toľkých rokoch to vnímala ako pohľad na úplne cudziu bytosť. Ľudská tvár ju šokovala. Nádherná tvár na pomedzí detstva a dospelosti, veľké modré oči a dlhé hnedé vlasy. Bola krásna. *Bože čo to robí? Veď ona sa maľuje! Ja sa maľujem! Toto som už tak dlho nerobila. Tam hore žiadne šminky nemáme. A ani zrkadlá. Radšej...*

Keď so svojím mladším ja po pár minútach zišli dolu po schodoch a ocitli sa v kuchyni, už si nepripadala ako bezmocná bábka na šnúrkach. Proste sa viezla. Všetky tie pohľady, zvuky, vône a dotyky jej myseľ aj tak zamestnávali na plné obrátky. Chuť zubnej pasty v ústach sa jej teraz zdala ako tá najvoňavejšia ambrózia. Pred sebou zbadala matku. Len na chvíľu, pretože jej mladšia verzia vtedy nepovažovala za potrebné dívať sa na ňu a sadla si za stôl k staršiemu bratovi.

„Pohni, lebo nestihneš autobus," oznámila jej urgentným tónom mama. „A zas nechceš raňajky?"

Krásna ľudská hlava sa k nej otočila, aby jej niečo odpapuľovala a netušila pritom, že v jej vnútri práve druhá entita, o ktorej ani netušila, spustila srdcervúci plač s krokodílími slzami. Keby to bolo fyzicky možné. Samozrejme nebolo, ale jej pocity by sa dali opísať práve takto. *Mamička*, zašepkala si sama pre seba a opäť ju objal clivý pocit neskutočnej eufórie a silného zúfalstva zároveň, aký vie navodiť len pohľad na podobizeň dávno strateného blízkeho človeka. Po sedemdesiatichôsmich rokoch je aj jedno slovo a jedna sekunda v blízkosti skutočnej matky cennejšia ako sto hodín čumenia v biosimulátore s kryštalicky čistým zvukom vygenerovaným z jej spomienok a napriek tomu si je človek celý čas vedomý, že to nie je skutočné. Toto skutočné bolo. Strašne sa jej túžila dotknúť, objať ju, ale nešlo to. Kdesi v kúte jej mysle sa stále pripomínal skutočný dôvod cesty späť, ale hneď ako jedna modrooká hlava s dvoma koexistujúcimi mysľami vo vnútri vyšla von do slnkom zaliateho májového dňa pod nádhernou belasou oblohou, kde na jej zmysly čakalo toľko dávno zabudnutých pohľadov, zvukov, vôní, dotykov a chutí, načisto naňho zabudla. *Bože, to je krása!*

Pripomenul sa sám až v noci, keď si spoločne so svojou mladšou fyzickou variantou ľahli spať a jej v mysli vírili tie kvantá nádherných myšlienok a zážitkov z tohto dňa, ktorými zajtra, teda vlastne za sedemdesiatosem rokov, nejaký technik na stanici updatuje biosimulátor. A určite sa pobaví, keď mu štatistika vyhodí, koľko krát sa tam objavila veta 'Bože, to je krása!'. *A možno nie. Je to preňho len rutina. Určite sa úplne všetci cestovatelia vracajú s podobnými pocitmi, veď preto vlastne cestujú do minulosti...* A keďže hostiteľka konečne prestala myslieť na toho fešáka s dlhými mihalnicami, ktorý sa jej dnes konečne prihovoril, a plynulo prechádzala do stavu spánku, bola toto jej posledná myšlienka.

Prítomnosť

„Ahoj Jana."

„Ahoj Pierre."

„Prosím, posaď sa."

„Ďakujem." *Prvý človek, čo so mnou jedná trocha ľudsky po všetkých tých odmeraných procedúrach a sterilných vyšetreniach.*

„Máš ešte dve hodiny čas, tak si trocha odpočiň. Hlavne duševne. Musíš byť čo najviac vyrovnaná. Prvotný šok po prebudení v minulosti je u každého jedného cestovateľa dosť silná emočná záťaž."

„Takže sa nebudem môcť pohnúť?"

„Nie."

„Vôbec, ani trošku?"

„Nie, veď to už dávno vieš ešte z prvého inštruktážneho seminára."

„Jasné, len som zvedavá. Určite sa to ešte nikomu z navrátilcov nepodarilo?"

„Rozhodne nie. Už samotná povaha toho procesu to nedovoľuje. Určite si z neuroprojekcie pamätáš časť o efekte motýlích krídel. Aj pohnutie jedného prsta o milimeter by mohlo kompletne zmeniť vývoj budúcnosti a..."

„A možno by nebola žiadna vojna."

Trochu ho to zarazilo. „To áno, no možno by bola iná... a ešte horšia. Možno by mala oveľa rýchlejší a devastujúcejší priebeh a nestihla by sa vybudovať ani táto orbitálna stanica. A všetci čo sme tu, by sme ostali dole s tými ostatnými chudákmi a už dávno by z nás boli len cencúle."

„Vieš, často nad tým premýšľam," naklonila sa k nemu bližšie, „a dospela som časom k názoru, že keby sa nepostavila táto stanica, tak by k žiadnej vojne nedošlo. Minimálne k tej totálnej nie."

Zachmúril obočie a vážne sa jej zahľadel do očí. „Ako to myslíš?"

„Tak, ako to hovorím. Nikto by si nikdy nedovolil zničiť celú planétu. Politici možno boli špinavci, ale nie blázni. Ani jeden by si pod sebou nepodpílil konár. Akonáhle ale existovala možnosť úniku, zadné vrátka, bola len otázka času, kedy to niekto stlačí."

„Myslíš úniku sem do tohto obrovského oceľového monštra? Veď toto nie je život, ale prežívanie. Kto by to už len chcel?"

„Zabúdaš na Mars."

„Ach áno, Mars. Ale veď to bolo veľké fiasko. Úplná katastrofa."

„To vtedy ale ešte nevedeli. Múdre hlavy tej doby im nasľubovali, že za pár desaťročí bude z Marsu nová Zem. Biotechnologické mikroorganizmy... cha, taká blbosť! A naivita!" Odtiahla sa od neho a pohodlne sa rozložila v plastovom kresle. „A vždy tu bol plán B - náš súčasný stav. Nič moc, ale lepšie ako ten chaos na Zemi. Keď nadobro odišiel aj Golfský prúd, už to tam dole bolo na nevydržanie. Ľudí veľa, jedla málo. Tu vojna, tam konflikt. Inde zas nepokoje a masové protesty. A tie zmätené a zúrivé kvantá ľudí sa časom sformovali a ukázali prstom tým správnym smerom. Na tých, čo si aj vtedy ešte stále žili bezstarostne. Hladnému nevysvetlíš nič. Po dobrom, ani po zlom. Večne ich armáda udržať nemohla. Takže hneď ako bola stanica hotová, proste to tí hore odpískali. Pobrali si to najnutnejšie na cestu a prežitie, vrátane nás, a zbohom. Tvrdý reštart systému."

„Ale veď to všetko spustili Američania po napadnutí Čínou. A ty tvrdíš, že to bola len dopredu pripravená kamufláž?"

„Oficiálne išlo a inváziu, útok a protiútok, pridali sa Rusi... Ja som práve pozerala mimoriadne správy, keď po mňa prišla vojenská helikoptéra. Vraj že je núdzový stav a naložili ma bez akýchkoľvek odpovedí. Bez rozlúčky s rodinou. Ako to stihli tak rýchlo? Všetko to už bolo pripravené. Stavím sa, že z oboch strán sú tu tí, čo dávali najvyššie príkazy, niekde pekne poschovávaní v hybernačných komorách pod kompletne zmenenou identitou. Čakajú, kým sa to tam dole zas ustáli a dá samo do poriadku a potom ich preberieme k životu, aby nám zas láskavo rozkazovali. Keby bolo po mojom, dala by som všetkých elitných vypustiť do vesmíru. Načo sú nám? Načo nám budú potom? Ak nejaké potom vôbec bude..."

„Tichšie!" Priklonil sa k nej a zašepkal: „Za tieto výroky ťa môžu poslať do strojovne na veľmi dlho. Ver mi, permanentné dávky žiarenia rýchlo zmenia tvoj názor."

„A nech! Kašlem na to!" odpovedala mu bez mihnutia v nezmenenej ležérnej polohe. „Nech si potom zas narýchlo loadujú toho babráka Gomeza. Nič si ku mne nedovolia. Už dávno som aj tak mala hybernovať. Poslala som niekoľko žiadostí a nič. Starám sa im tu o drahocennú vegetáciu, bez ktorej by sme to tu veľmi rýchlo mohli zabaliť, šľachtím im lepšie a lepšie variety a čo z toho mám ja? Osemnásť hodín práce denne, minimálny prídel neidentifikovateľného hnusu, recyklovanú vodu a k tomu všetkému som ako bonus dostala túto paródiu na ľudské telo."

„Ale všetci zdieľame tento údel a dobre vieš, že bez modifikácie by sme v tomto prostredí dlho neprežili."

„To áno, ale k čomu to všetko je? Občas sa pristihnem, ako sledujem ľudí naokolo a cítim sa odporne stiesnene. Všetci navlas rovnakí – a rovnako škaredí. Fyzicky to už ani nie sú ľudia. Rozoznáš ich len podľa skenera na sietnici. A tie prázdne čierne oči nám vytvorili len preto, aby sa z nich nedal vyčítať ten smútok a beznádej čo prežívame."

„Tie oči máme pre lepšiu viditeľnosť v tmavom prostredí. Tak ako máme malý vzrast pre lepšie zvládnutie nízkej umelej gravitácie, syntetickú kožu pretože je oveľa odolnejšia voči vonkajším vplyvom a časom nedegeneruje, veľké pľúca pre efektívnejšie zužitkovanie riedkeho vzduchu a kopu iných vylepšených orgánov."

„Veď ja viem, viem... len je to na zbláznenie. Stále to isté dokola. Ako si povedal, je to len prežívanie. A tí hajzli z elity si zatiaľ pokojne pochrapkávajú a zobudia sa až keď bude všetko hotové. Tak ako vždy! Aj ja sa chcem zas naloadovať späť do svojho ľudského tela a len si tak vegetovať."

„A dosť! Toto rozhodne nie je odporúčaný relax a vhodná téma pred časovým skokom. Teraz buď rada, že cestuješ. A to ti hovorím ako dozorný lekár i ako priateľ. Niektorí nešťastníci sa k tomu možno ani nedostanú."

„Mňa by len zaujímalo, ako to celé skončí. Myslím s ľudstvom, so Zemou a tak. Páni, keby sa tak dalo cestovať aj do budúcnosti..."

„Nemožné," zasmial sa. „Efekt motýlích krídel, spomínaš? To čo ešte len bude nepoznáme a aj najmenší pohyb v prítomnosti to môže zmeniť. Predstav si, že minulosť je čiara, na ktorej konci je nakreslený bod – prítomnosť. Tá čiara môže byť všelijako poskrúcaná a krivá, vždy je to ale len jedna čiara – línia udalostí, čo sa už stali. Až po bod prítomnosti. Od neho vybiehajú všetkými smermi alternatívy budúcnosti a záleží len od prítomnosti, ktorým smerom to bude. Takže keď nevieme, aká bude línia budúcnosti, nemôžeme sa do nej logicky ani vydať."

„Páni, na lekára rozprávaš o cestovaní časom dosť odborne."

„Nie si prvá a ani posledná čo takto uvažuje. A keďže mojou povinnosťou je hlavne starosť o duševný stav skokanov, naučil som sa od technikov túto formulku a zvedavcom ju do zblbnutia opakujem."

Usmiala sa.

„A ešte to má pokračovanie... o minulosti..."

„Jasné, už tomu konečne začínam kompletne rozumieť. Je úplný rozdiel, keď mi to vysvetľuje priateľ v súkromí a keď to do teba strojovo hustia tí panáci na seminári. A neuroprojekciu aj tak vnímaš len na pol ucha."

„Tak aby som dodržal protokol, naposledy, oficiálne: aby sa predišlo zmene časového kontinua, nesmieš v minulosti vykonávať žiadnu fyzickú aktivitu. Vlastne sa to ani nedá, je to nemožné."

„Preto tam pošlete len moju myseľ..."

„Presne tak. Tvoju myseľ vo forme energie pošleme do teba samej, bez toho, aby si si to ty sama v minulosti uvedomovala. Táto veta znie ozaj hrozne, ale najvýstižnejšie to popisuje."

„Dosť by ma zaujímalo, ako je to technicky uskutočniteľné."

Zahniezdil sa na stoličke. „Uf, tak to už chceš od lekára priveľa. Ja sa len starám o tvoj zdravotný stav pred cestou a po návrate, technické detaily sú mi neznáme. A aj tak je to vlastne tajné. Viem len to, čo všetci – experimenty s nejakými lúčmi častíc a úplne náhodou objavili toto. Taká už je veda."

„Ale aj tak je to skvelý objav. Aspoň na chvíľu umožní vypadnúť z tohto hororu. Keby sme to nepoznali, už by sme sa tu asi povraždili navzájom."

„Sú tu síce aj biosimulátory, ale ceste časom sa to nevyrovná. Niekto môže namietať, že je to to isté, ale nie je to pravda. Pri návrate síce len vnímaš, ale všetko pociťuješ ako by si tam naozaj bola – teda absorbuješ fyzické vnemy tvojho hostiteľa. Zato biosimulátor je čisto mentálny proces. A všetci čo sa vrátili zhodne tvrdia, že potom aj prežitok v biosimulátore bol pre nich intenzívnejší. Keď si spätne púšťajú spomienky z obdobia návratu, cítia pri tom aj akési fantómové fyzické vnemy. Je to vraj rozdiel."

„Vraj? Takže ty si to ešte neabsolvoval?" „Nuž... nie."

„Ty? Hlavný dozorný lekár?"

„No, ja sa vlastne uspokojím s tým, keď vidím tie šťastné tváre navrátilcov. Znie to neuveriteľne, ale aj v tých našich bezvýrazných tvárach vidím vtedy šťastie a tie veľké čierne oči celé žiaria. Stačí mi toto. Kľudne nechám povolenie niekomu inému." *A ani nechcem, aby sa v mojich spomienkach vŕtal nejaký pako.*

„Neboj sa, za tých niekoľko sto rokov, minimálne, čo tu ešte budeme musieť byť, kým sa to dole ako-tak dekontaminuje a stabilizuje, sa určite vystriedajú všetci."

„Neviem, neviem. Jeden týždenne je veľmi málo a navyše sú tu stále väčšie nároky na energiu v iných úsekoch. Možno to časom aj zrušia, alebo pozastavia. Prednosť má zabezpečenie našich životných potrieb, zábava musí ustúpiť."

„Čo sa týka úseku botaniky a fytogenetiky, je všetko absolútne v poriadku."

„Áno, ale inde..." Pozrel na hodinky. „Vieš čo? Na toto už vážne nemáme čas. Poď do ordinácie, už ťa pomaly treba pripraviť na skok."

„A ty tam nebudeš so mnou?"

Srdce mu stislo silnejšie. „Odprevadím ťa, ale potom už musím ísť do skokovej komory, pripraviť prístroje čo ťa budú monitorovať. Uvidíš ma až tam, za sklom. Ale neboj, budem tam. Určite!"

Pred ordináciou sa s ňou rozlúčil a zaželal jej príjemný prežitok. Koniec koncov, všetci tam idú prežiť niečo čo si pamätajú ako veľmi príjemné. Detstvo, prvú lásku, svadbu, nezabudnuteľnú dovolenku niekde na slniečku... Preto to robia – na chvíľu, na jeden celý deň sa vrátia do bezstarostnosti. Aj ona v dotazníku uviedla prvú lásku, rodinu a detstvo – všetko tam bude. A ešte niečo neuviedla. Pre istotu. Skoky do dní so silnými negatívnymi prežitkami boli zakázané, pretože pri nich údajne hrozilo riziko poškodenia mozgu. Niektorí vraj aj zomreli. Dokonca ak niekto udal ako cieľový dátum obdobie vojny, bol automaticky vylúčený. Ale ona to musela zistiť. Čo sa to vlastne tej noci stalo? Uniesli ju? Má len neurčité spomienky, už je to tak strašne dávno. Všetkým vo svojom okolí vtedy prisahala, že to ju mimozemšťania uniesli

na svoju vesmírnu loď a robili na nej pokusy. Musí to zistiť!

Prítomnosť + 2h35m

„Pierre, poďte rýchlo! Niečo nie je v poriadku!“

Vedel to už od okamihu keď otvorila oči. Žiadny lesk a radosť, namiesto toho začala zmätene blúdiť pohľadom po miestnosti. Oči jej pristáli na vlastnom tele. Pokúsila sa dotknúť brucha, ale po pohľade na svoje ruky začala nepríčetne kričať.

Pohľad na vlastné ruky ju už nadobro vydesil. Sú to jej ruky, určite, hýbe nimi, je si istá, aj keď vidí rozmazane. Ale tie dlhočizné prsty! A tá koža! Celá sivá! Čo to znamená?

V tom momente sa oproti nej otvorila stena a vošli dve bytosti. Nízke malé telíčka, s veľkými hlavami a strašnými obrovskými čiernymi očami. Celí boli rovnako siví a vystierali pred seba ruky v známom geste – chceli, aby sa upokojila. *Panebože, tie ruky! Sú to tie isté! Uniesli ma mimozemšťania! A prerobili podľa seba!!!*

Neustále vrieskala, ale ani si to neuvedomovala. Strach jej úplne paralyzoval myseľ. Niečo bľabotali. V normálnom rozpoložení by možno rozoznala vzdialenú podobnosť s angličtinou, ale teraz to pre ňu bol ten najstrašnejší zvuk, aký kedy počula. Musí ho prekričať, inak sa zblázni. Musí utiecť!

Keď sa začala metať tak silno, že ju bolo treba pridržať na stole, hlavný dozorný lekár už vletel do miestnosti, aby jej vpichol silnú dávku sedatív...

Prítomnosť + 3h52m

„Neviem pane, vážne neviem. Takýto prípad sme tu už veľmi dávno nemali.“

„Čo sa vlastne stalo, Pierre?“

Odkašľal si. „Kompletná výmena mysle. Všetky analýzy to potvrdili. Ja...“

„Čože? Ako to? Veď to sa stávalo len v počiatkoch a dávno sme toto riziko eliminovali. Neskočila náhodou do obdobia vojny?“

„Vylúčené, kontrolovali sme to.“

„Určite?“

„Určite pane. A navyše, samotný program je proti tomuto viacnásobne chránený.“

„Tak čo sa stalo?“

„To už asi nezistíme pane. Ešte raz opakujem – striktne pochybujem o negatívnom emočnom vypätí v minulosti. Ako hovoríte pane, toto riziko sme už dávno eliminovali. Osobne si myslím, že ide o ten druhý prípad. Jana... teda doktorka Novakova bola ešte starý typ modifikanta, jej telo už vlastne dávno nadsluhovalo. Sám viete, že v minulosti sa tento problém u starších modifikantov občas vyskytol...“

„Áno, ale doktorka Novakova...,“ zamyslel sa, „ako to, že ako starý typ dostala povolenie na skok?“

„Hmm... neviem, pane. Chyby sa proste stávajú.“

„Práve ona, do šľaka! Nepoviem, keby to bol nejaký radový pešiak či dobrovoľník. Toto je ale citeľná strata. Urgentne potrebujeme niekoho na jej miesto.“

„Už som všetko zariadil pane. Osobnosť doktora Gomeza už sa loaduje do modifikanta. Do štyridsaťosem hodín bude proces kompletný.“

„Gomez, áno, pamätám si ho. Skúsený chlapík.“

„Áno pane.“

„Apropos, čo sa vlastne urobilo s tou vymenenou mysľou doktorky Novakovej? Už som z toho vypadol...“

„Ihneď po zistení a potvrdení problému sme ju spätne naskenovali do počítača a odstránili z pamäte všetky spomienky na dnešok.“

„Určite všetko, nič sa s ňou nevráti do minulosti?“

„Nuž... určitá možnosť rezistencie pamäte tu je, ale celý stav vedomia subjektu trval len pár desiatok sekúnd. Navyše, ak by si predsa len niečo po vyčistení stále pamätala, dávka podaných medikamentov zariadi zbytok.“

„Takže, všetko je v poriadku?“

„Všetko, až na to, že sme nadobro stratili doktorku Novakovu. Postup v tomto prípade je jasný – pôvodná myseľ sa za každých okolností musí vrátiť späť do hostiteľa v minulosti a zostať dominantná, čo znamená, že myseľ cestovateľa de facto odstráni. Proces prebieha v rovnakom okamihu, v ktorom došlo k výmene, samozrejme v stave spánku hostiteľa. Zmeny v časovom kontinuu sa teda obávať nemusíme, ostatne, už by sme si to asi všimli,“ povedal a pokúsil sa pritom usmiať, no neúspešne. *Idem rovno do biosimulátora, inak sa tu rozplačem.*

Budúcnosť?

Kapitán sedel vo svojej ubifikácii a premýšľal. Hoci od smrti doktorky Novakovej ubehlo už niečo vyše troch rokov a záležitosť sa podarilo ututlať, v poslednom čase si na ňu chtiac-nechtiac musí spomínať častejšie. Navyše, keď ťarcha zodpovednosti za jej smrť ležala aj na ňom. Tú jej žiadosť určite čítal, pamätá si to. Ale nikto vtedy nechcel meniť status quo, keď to pod ňou tak bezproblémovo fungovalo. *A akurát vtedy ju počítač vyhodnotí ako vhodného kandidáta na skok! A teraz je tu ten neschopný Gomez a opäť sú problémy.*

Myšlienky mu odskočili do výskumných laboratórií. Profesor Ugewe mu včera nedočkavo prezentoval výsledky posledného pokusu – podarilo sa im z minulosti fyzicky preniesť molekuly atmosférickej vody. Dokonca už existujú

nákresy zariadenia, ktoré umožní fyzicky cestovať do minulosti. Kedysi utópia sa pomaly stáva realitou. Profesor ho ubezpečil, že na bezpečnosť časového kontinua sa myslí prvorado a cestovať bude striktne možné len vyššie do atmosféry, čo ale poskytuje netušené možnosti využitia. *Uvidíme. Tie nákresy mi pripadali dosť smiešne. Niečím, čo vyzerá ako misa či dva spojené taniere sa bude dať cestovať časom? Uvidíme...*

Zdeněk Jarchovský – Kukátko času

Práskla dvířka šéfova auta a případ začal, bez varování a otázky na souhlas. Pokud se chcete vyhnout podobný překvapením, nepracujte u policie. I ostatní kolegové odjeli a nechali mě s parťákem na rozdělaném případu, ať si poradíme. To protože zločinci nemají odbory, nikdo jim nenařídí přestávku a nestávkují.

„A ne, abyste to zvorali!“ sykl mi šéf do ucha, přesně minutu po tom, když přijal zprávu o další události a rozdělil tým. My dva jsme skupina „b“, jistě slyšíte, jak to zní potupně?

Tenkrát jsem ještě nevěděl, že případy začínají hluboko v čase a nenápadně, drobné pramínky kauzálních souvislostí se slévají a mohutní jako ponorná řeka. Najednou někde vyrazí na povrch a všichni se diví, kde se vzalo tolika vody.

„Kriste pane, to je krve,“ povzdechl znechuceně Paul, můj parťák, a schoval fotoaparát. Víc se už nafotit nedalo. Já zajišťoval trasologii udupaného plácku a honil mě čas. Za hliníkovými tabulemi provizorně postavené ohrady stepoval koroner se svojí suitou a také novináři ucítili šanci. Já čichal spíš terpentýn.

Vprostřed plácku stál zvláštní kovový rám, žebrované nosníky, a na dvou křesílkách uprostřed té konstrukce řemení drželo dvě zhroucené lidské postavy a nikde žádná kola. Vše v barvě červené, každá píď konstrukce i posádky byla prošpikovaná kousky železa. Vzorky krve jsem sebral jen pro dodržení protokolu a to mě praštil do nosu ten terpentýnový odér. Ještě jednou jsem přičichl a měl jisto.

„Paule, dobrý. Většina toho je nějaký červený svinstvo, přece dva lidi nebudou mít dohromady padesát litru krve.“ O tratolištích jsme toho za deset let praxe věděli už dost. „Vytáhni kleště, zkus uštípnout výrobní štítek. Budeme chytřejší.“ Mávnul jsem na koronera, jako že už můžou dupat po místě činu, jak chtějí, a Paul se sakrováním přešel na dlátko a kladivo, ale s těmi byl vždycky úspěšný.

Měli jsme celý plac držet pod dohledem až do úklidu, tedy nuda. Prohlížel jsem si štítek, zkratka a piktogram mi byly povědomé, datum letošní. Paul právě telefonicky vyzvídal na oddělení jakékoli informace, když mi na rameno zaklepal chlápek v teplákách.

„Šéfe, buďte tý dobroty, pojďte mi nahodit elektriku.“ Vždycky mě potěší, když mi někdo má za šéfa, a hned jsem z fleku přiznal, že v kufřících nemáme žádné elektrikářské nářadí a elektrice nerozumím.

„Vy jste odsud?“ naznačil jsem směr a on přikývl. Tím směrem stál jen osamělý baráček a tak jsem získal svědka. Zaslechl ránu těsně po půlnoci. Znělo to jako autonehoda a protože vypadla elektrika, usoudil, že někde auto srazilo sloup s transformátorem, a spal dál.

„Co se vlastně stalo?“ začal vyzvídat na oplátku on, jenže my jsme i bez informačního embarga mohli mlčet.

„Vypadá to jako nehoda, takové divné zařízení. Nevíte náhodou, komu patří ten pozemek?“

„Náhodou vím. Je můj,“ pochlubil se muž. To jsem si ho prohlédl pozorněji, vypadal jako cyklista se svou šlachovitou postavou a oděvními doplňky. „Koupil jsem to tady za babku před hodně lety, a čekám, až se zvedne cena. A když vy jste teda od policie, nevíte, kam se poděly branky, lavičky a koše na basketbal? Už jsem to včera hlásil na okrsku.“

„Ne, tak tyhle věci nevíme, jsme od kriminálky,“ naše odznaky nebral jako polehčující okolnost a motal se okolo nás dál. Fakt se choval jako zvláštní pavouk a my mu nemohli pomoct, ale na druhé straně nebyl důvod ho zahnat. Tím spíš, že my byli na jeho pozemku. Zařídil ho jako dětské hřiště. Tak přitáhl na matky s dětmi, nezletilce všeho druhu a dosáhl ochrany místa ze všech stran. I město mu přispělo a místní policie se tu často ukazovala. Žádný vágus a ani feťák si netroufl se ani přiblížit, tady se gangy nervaly. Přesto někdo přes noc ukradl všechno vybavení, nezbyly ani nohy od laviček.

„A hele, to je přece Institut fyziky času,“ ozval se ten cvok, ale díval se Paulovi do ruky na zohýbaný štítek. „Jezdím přece denně okolo. Je to přesně dva a půl kilometru. Tam.“ Cvok, ale s dobrým srdcem. Nabídl se, že uvaří kávu a nejen uvařil, ale i přinesl. Vařič měl plynový, a už jsme nevařili z vody a on povídal.

Institutu fyziky času vládl jistý Jawier, občas ho byly plné noviny, vynálezce stroje času, a tím směrem nás to začalo táhnout. Dvě hodiny nás ještě nudilo představení na plácku, než ho zakončili hasiči pěnou a zásypem proti ekologickým pohromám. Paulovi se zatím podařilo přemostit měděným drátkem vypálené pojistky v baráčku a náš svědek se místo radosti chytal za hlavu. Polovina elektrických spotřebičů měla

vypálené obvody, ale přepěťové pojistky naštěstí ochránily počítač. Parťák zaťukal na klávesnici a zjistil přesný čas výpadku, čtyři a půl minuty po půlnoci.

„Cože? Pan Jawier je přece generální ředitel!“ Uniformovaná sebranka střežící Institut fyziky času padala do mdlob s důrazem na každou slabiku. Asi jako kdyby mravnostní policie vtrhla do Andělského hradu vyslýchat papeže. Celebrita jen o stupínek menší než gorila městské zoologické zahrady, která porodila již druhé mládě. Ne zahrada, gorila. Přesto se odvážili zvednout telefon a sami se nestačili divit, jak se události rozjely jako po namydleném toboganu. Směrem nahoru.

„Kriminální tým tři bé,“ hlásili jsme se ve dveřích prošedivělému seladonovi, který řídil celý ten podnik. Rozvaloval se za obrovským stolem a nehodlal vstávat, natož podávat nějakým nýmandům ruku. Salutovat civilistům se nemusí, přesto to vypadá profesionálně.

„No, to je rychlost. Právě jsem volal na presidium.“

„To se někde kříží informace. My jsme z terénu, jak říkám, tým tři bé,“ Paul se lehce ušklíbl a místo dalšího vysvětlování podal zohýbaný štítek.

„Ale to je přece ono. Hlásil jsem krádež. Jsou nějací mrtví?“

„Proč myslíte, že jsou nějací mrtví?“

Jawier si mě nakvašeně změřil pohledem. „Když jste kriminálka? Třeba přijdou z dopravního a napaří mi pokutu za špatné parkování. Tak jak to je?“

„S parkováním to máte v pořádku, majitel pozemku si nestěžoval, jen na tom vašem stroji času sedí dva mrtví. Možná je to nehoda, možná jen zabití z nedbalosti, a třeba vražda nebo sebevražda. To ještě nevíme.“

„A to vyšetřujete jen vy dva?“ v pohledu smísil údiv s pohrdáním. Sledoval jsem řeč jeho těla a on viditelně předstíral. Lhal a byl ve stresu. Naklonil hlavu na stranu a jakoby si podepřel bradu.

„Nebojte, za námi stojí ještě tým A a kriminální ústav plný profíků. Jen musíme najít správnou vyšetřovací linii.“

„Tak to jo.“ Jawier s uklidnil. „Posaďte se, dejte si kávu, čaj, občerstvení. Všechno bude. V jakém stavu je kukátko?“ Podívali jsme se na s Paulem na sebe dost srozumitelně a nechápavě, chlápek stále předváděl nátlak a převahu. „Mám na mysli ten geret. Žádný stroj času, tak tomu říkáme. Pracovní název.

„Jsem jen laik, ale řekl bych, že i z mého pohledu je vaše zařízení v hodně mizerném stavu.“ Vzal jsem iniciativu na sebe. „Je celý osekaný a prošpikovaný kusy železa, stejně jako ti v křesílkách. Teče z něj červená tekutina a smrdí po terpentýnu.“

„To je supravodivé médium. Kdy to dostanu zpátky?!“

„Určitě bez průtahů, záleží na rychlosti důkazního řízení,“ Paul se takticky vložil do hovoru a začal také lhát. Je lepší rozložit pozornost vyslýchaného, i když mu tak neříkáte. „Jakmile vyloučíme cizí zavinění a pak ten stroj času přestane být důkazním materiálem. Po zdokumentování stop, ohledání a vyčištění.“ Sekretářka přivážela jídelní vozíček obložený vším, co by mohl jeden ráčit.

„A odbahnění,“ napadlo mě. Jawierovi neunikl můj pobavený úsměv, pravý čas pro změnu směru pozornosti. „Jakým způsobem je možné takhle prošpikovat lidské tělo?“ Chtěl jsem se zvednout z křesílka a podat fotoaparát se záběry přes stůl, ale hned vedle mě se objevila druhá sekretářka a přístroj podala. Moc pěkný pohled.

„To je hrozné,“ okomentoval náš protějšek první záběr a ostatní prošel mlčky. „Jak říkám, žádný stroj času,“ schytal jsem unavený pohled od stolu. „Nic takového neexistuje. Novinářský žvást a praštěná návnada pro davy snílků, stejně lákavá jako kouzelné prsteny. Možná lákavější, protože se zdá být na dosah.“ Generální ředitel se kysele ušklíbl a pokynul směrem k baru, nejbližší sekretářka přiskočila a s tázavým úsměvem ukázala na poloprázdnou láhev z padesáti jiných. Mimochodem, šeredně vyhlášená značka, která na tuhle chvíli čekala padesát let v dubovém sudu. „Ten náš geret je jen ubohé časové kukátko, jeho princip je založený na extrémně silném a směrovaném magnetickém poli. Tak silném, že dojde k místnímu gravitačnímu kolapsu a zakřivení prostoru. Něco jako černá díra, čas se začne měřit metry a vzdálenosti sekundami.“ Takové a všechny podobné bláboly mi většinou procházely hlavou bez zdržení a spoléhal jsem na zapnutý diktafon.

„Jak se tak silný elektromagnet vejde do toho vašeho vozítka? Je to docela titěrná konstrukce?“ Paul opět donutil Jawiera změnit směr pozornosti.

„Cha, špatně jste poslouchal, mladíku. Supravodič, to znamená, že i nepatrným napětím dosáhneme při nulovém odporu vodiče nekonečně silný proud a tedy i magnetické pole. Teoreticky, samozřejmě.“ To mě uklidnil, nekonečné věci mě vždycky rozčilovaly a přišla řada zase na mě.

„Takže při zapojení toho vašeho supermagnetu se přitahují kovové předměty z okolí?“

„Velmi správně, mladý muži,“ Jawier se na mě podíval jako na úspěšného idiota, kterému se po měsíci snahy podařilo zavázat kličku na botě a neukousnout si při tom jazyk. „Proto se

všechny pokusy dělají na chráněném a bezpečném místě."

„A když je to vaše zařízení v provozu, zůstane na místě a je vidět?" To ze sebe dělal vola na oplátku Paul a sklidil příslušně utrápený pohled.

„Zůstane na místě a není vidět. Magnetické pole zakřiví prostor a předměty zdánlivě zmizí za obzorem prostoročasu. Ten efekt se těžko vysvětluje. Náš časoprostor je uzavřený, tvaru toroidu a informace z minulosti nemohou uniknout." Těžce si nad námi povzdychl: „Máte-li dobrý, ale opravdu dobrý dalekohled, uvidíte vlastní záda."

„Nezlobte se, že jsme trochu natvrdlí," vzal jsem si slovo já, „kdybychom v mládí více šprtali fyziku, tak nejsme u kriminálky a musel byste tohle celé vysvětlovat někomu jinému."

„To máte pravdu, i to se dá objasnit jako projev kauzality v praxi." Mávl netrpělivě rukou. „Co máte v ruce vy, to mě zajímá."

„Sebrali jsme všechny stopy, i když víme, že devadesát devět procent informací nebudeme potřebovat. Jenže to je rutina. Pár otisků bot, to vaše zařízení nemá kolečka, na místo ho přivezl asi nějaký menší náklaďáček. Určitě ho nenaložili jen ti dva, co zůstali na sedadlech. Spíš pět až šest lidí. Máme rozvor předních a zadních kol, vzorek pneumatik a pár kapek oleje z rychlostní skříně." Paul porušil střídání, ale na tohle měl lepší vyřídilku. „Známe přesný čas události, probereme záběry pouličních kamer, zjistíme typ vozu i oleje, odkud přijel a kam odjel a pročešeme každou podezřelou garáž."

„Tak až je najdete, dostane policie pořádný sponzorský dar." Jawier ožil, ale prolhanou řeč těla si udržel. „To bude krádež a poškozování cizí věci v ceně třiceti miliard. Zavřu je, až zčernají." Paul po mě mrknul.

„Pane Jawiere, potřebovali bychom se podívat na záběry vašeho kamerového systému. Bez toho se nehneme."

„Tak to bohužel, při manipulaci došlo k výpadku záznamu."

„Moment, to říkáte jen tak," dost mě překvapil, „pachatel nebo spíš pachatelé se tu musí patrně vyznat. Podívali bychom se na personální a také trochu po budově. Nebudete nic namítat?" Otráveně se po mně podíval.

„Nechám vám vystavit propustky."

Tým „A" honil sériového vraha, proto nám, malému bé, nikdo neupíral právo natlouct si čumáky u banálního štěku neslibujícího slávu a publicitu. Z pitevny přišla sbírka nehezkých záběrů neslučitelných se životem a jako diagnóza úmrtí dvacet jedna kilo šrotu. Ty si oba mrtví podělili přibližně rovným dílem. Patologovi se asi nechtělo třídit.

Dole v laboratořích našeho kriminalistického ústavu panoval naopak zákaz focení, to si prosadil Jawier, a technici v rozpacích stáli nad jednoduchostí zařízení a nechápali jeho funkci.

„To si snad dělají srandu," obořil se na mě jeden z techniků, když se mu podařilo otevřít masivní schránku na přídi rámu, tvářila se jako nárazník. „Nejsme tu přes kanadské žertíky."

Ujistil jsem ho, že mi jde o reálný stav věcí a ať dojde k jakémukoli závěru, bude správný.

„Tak to mě tedy podržte, tohle je přece děrný štítek!" Štítivě zamával papírovou kartou. „Takový zařízení přece nemůže pracovat."

„Co když právě proto. Vy jste odborník. Zařízení pracuje při extrémně silných magnetických polích, to přece většina polovodičových součástek nesnáší." Chvíli na mě zíral, ale po dalším pohledu do vnitřností geretu přikývl.

„Může bejt. Jenom nevím, kdo vám tohle přečte. Ty stroje už jsou dávno v muzeu."

Poděkoval jsem mu, vzal děrný štítek a Paula do muzea. Jestli si pamatujete ten fór o dvou policajtech a tučňákovi, tak jste blízko. Hned na začátku oddělení sledujícího vývoj počítačových pamětí ve vitríně seděla čtečka a děrovačka štítků. Absolutní pravěk počítačů.

Naštěstí stačilo ukázat kustodovi odznak, aby zavolal další povolané a všichni po dlouhém dumání zapnuli přívodní šňůru. I tenkrát znali střídavý proud, uteklo jen padesát let. Osazenstvo muzea povzbuzené úspěchem nám nabídlo výrobu děrného pásku, ale nám stačilo jen opsat získaných sto padesát cifer. Paul se loučil s ochotnými lidmi a na mě zbylo řešení problému.

O Rosettské desce jsem věděl své i o základech šifrování. Hledat podobné a opakující se. Tři řádky se lišily od ostatních, každý dvakrát šest čísel a první dvojčíslí byla stejná. Podtrhl jsem je.

„Ty vole, dyť to vypadá jako zeměpisná poloha. To jsi pašák," vyhrkl Paul překvapením. Neříká mi tak často a budu ho muset začít méně podceňovat.

„Pokud to není někde na Fidži…" Ale nebylo, podle Paula a trasového vyhledavače se udaná místa nacházela do dvaceti kilometrů. Namačkali jsme koordináty do GPeSky a vyrazili do města vedeni šipkou. Právě jsme přejížděli křižovatku. Když se šipka změnila na kruh a vzápětí se znovu objevila v obráceném směru. Dupl jsem na brzdu, až si všichni řidiči i chodci v okolí ťukali na čelo.

Zcela obyčejná křižovatka, nic zvláštního, kvůli čemu by člověk kradl stroj za miliardy a chtěl se podívat zpátky do času. Na místě označeném druhou koordinátou seděl na lavičce stařík a krmil holuby. Nejklidnější místo u jezírka v parku, holubi se před námi rozletěli na všechny strany a stařík se znepokojeně podíval.

„Nezlobte se, to jsme nechtěli," Paul se omluvil a dovolil si přisednout. „Když tady tak sedáte, nevšiml jste si něčeho zvláštního?"

„Tady se nic neděje," muž mávnutí rukou spojil s hozením hrsti drobků a jeho miláčci se opět slétli. „Přes den vůbec nic, ale v noci bych sem nešel ani za nic. Rvačky gangů, přepadení, znásilnění, vraždy a sebevraždy. Vyberte si, ale já si ničeho zvláštního nevšiml. Možná toho předávkovaného feťáka, co se utopil tady v jezírku. Toho lovili v poledne, jenže to nebylo žádný drama." Holubi dostali poslední dávku housky a já nabídl svou svačinu jako úplatek. „Tak před pěti lety, možná šesti. Vytáhli ho, vypumpovali jezírko, ale nic nenašli." Stařík byl vděčný za každou vyslechnutou minutu, jenže my jich tolik neměli volných.

„Mračí se," vyhodnotil jsem oblohu, „díky, pane, pěkně jsme si popovídali." Paul mu podal na rozloučení ruku a přidal pár zdvořilostních frází.

„Paule, pachatel chtěl asi vidět, co se opravdu stalo."

„Tak to trochu specifikuj. Co je pachatel? Ti dva mrtví jsou sice zloději, ale možná také oběti, v žádném případě ne sebevrazi. Věděli, co stroj dokáže, uměli ho naprogramovat a jen netušili, co se stane."

„Tak vyrazíme na třetí místo, nic nemůžeme zkazit." Šipka naváděcího globálního systém nás zavedla na silnici vedoucí k přehradě, změnila se v kruh na malé mýtině. V dohledu jen křoví, staré ohniště a strom se silnou větví. Dvě maminky na procházce s kočárky si na nic důležitého nevzpomněly, ne tak policista, který se na nás vyřítil a mířil pokutovým bločkem.

„Aha, tak to se omlouvám," zacouval v úmyslech, a dokonce kladně odpověděl na otázku. „Přesně tady jsem jednou našel oběšence. Sebevražda. Bude to tak šest let, a jestli máte chuť, tak se zastavte na okrsku." Zasalutovali jsme si navzájem a ještě ukázal cestu.

Složka případu byla sice skartovaná, ale stručný výpis z počítače nám docela stačil. Ani nás neudivilo, že údajný sebevrah pracoval v Institutu fyziky času jako hlavní inženýr vývoje před šesti lety. Projeli jsme si dostupné údaje z těch let a vyrazili do Institutu.

Na vrátnici s námi zacházeli jako v sametových rukavičkách. Připravená propustka, modré pláště a identifikační štítky. K tomu patřila i povinná přilba, kdyby nám snad něco chtělo spadnout na hlavu. Prošli jsme dílny a volně procházeli laboratoře i občas položili zvědavou otázku, ale nic náročného.

Veškerá výzkumná a výrobní činnost celé instituce stála na třech Jawierových patentech, to číslo nás neudivilo, o to překvapeněji si nás měřily dámy na personálním oddělení. Tam se přilby nenosily. Uvolnily pro nás databázi zaměstnanců současných i minulých a ponechaly osudu i s tiskárnou.

Generálnímu řediteli jsme za pozornost stáli, a určitě jeho zvědavosti. Odpoledne si nás zavolal a dožadoval se podrobností, které jsme neznali. K našemu překvapení neznal jména obětí, podle něj zlodějů. Ty musel určitě poznat podle absence.

„Pane generální," Paul vsadil na vlastní aktivitu, „jak daleko je vaše zařízení použitelné k cestování v čase?" Jawier si těžce vzdychl a podíval se káravě, kdože ho to zase tahá za fusekli.

„To jsme přece probírali posledně," odehnal pomyšlení mávnutím ruky.

„Ale přece," já jsem střídal, „stav techniky se pohne, budou nové materiály, vyšší energie a tímhle směrem výzkum jde. Jestli vy ho ignorujete, jinde se v tomhle směru experimentuje." Pátravě se po nás podíval, jestli mu stojíme za námahu a zapálil si doutník.

„Chlapci, budete muset hodně nastudovat. Začněte od Einsteina. Časoprostor, to jsou čtyři rozměry, čas dělitelný na chronony a vzdálenost chrononů činí deset na minus čtyřicátou třetí vteřiny. Rychlost světla znáte, tak si to spočítejte. Takže chronony tvoří pomyslnou matrici pro možnosti kvantově mechanické změny, ty se musí řídit jen povolenými násobky chrononů. Celý svět," podíval se na nás jako na pitomce, ale pak se odhodlal k pokračování, „jsem hodně stručný. Celý svět je určen konfiguračním integrálem vlnových stavů, který se řídí povolenými stavy matrice a ty jsou fixovány tachyony. Ty přilétají z budoucnosti a potvrzují změny v absolutní přítomnosti. Nic v absolutní minulosti se nemůže změnit, nikdo na takovém projektu nepracuje, to už spíš bude házet peníze do pece. Alespoň se ohřeje. A cesty do budoucnosti na Einsteinovském principu jsou možné, jenže ne se současnou dosažitelnou rychlostí daleko od relativistické. A bez možnosti návratu. Takže k ničemu."

„Já vašemu výkladu věřím, co mi zbývá, ale předpokládejme, že se nějaká cesta z budoucnosti uskuteční. Jiná civilizace vysoké technické úrovně, třeba za milion let." Paul nahodil háček, ale nezasekl.

„Zkuste to selským rozumem," zavrtěl hlavou, „život na téhle planetě teoreticky může vydržet až padesát milionů let. No, nedívejte se na hodinky. Kdyby se za tu strašnou dobu vyvinula technika schopná obejít nebo přerušit tachyonovou bránu, tak už tu jsou. S tykadly i bez. Využijí své informace, začnou padat jackpoty loterii, losy začnou vyhrávat a za vyhrané prachy nakoupí umělecká díla, zlato a bůhvíco. Jsme ideální doba pro takový vpád z budoucnosti. Přece nepůjdou krást mamuty nebo pazourky. Ale nejsou tu a to je důkazem,

že za celou dobu trvání naší civilizace k cestě časem zpět nedojde. Jen to naše ubohé kukátko. Staneme se historickými voyery."

„Tak tohle mě nenapadlo. Je to vlastně jednoduché." Paul mě předběhl, ale nevadilo mi to. „Máme takový návrh, jestli by nebylo možné dát dočasný zákaz zkouškám a provozu vašim časovým, jak říkáte gerétům. Alespoň než se případ uzavře."

„To není problém. Máme tu několik nepoužitelných kukátek ve stavu rozpracování a startovací plocha se dá externě zablokovat."

„Díky, to je od vás velice laskavé, trvá na tom náš policejní. Tedy myslím presidenta," zalhal Paul a otáčel se k odchodu, „a ještě prosím, mohli bychom se podívat na startovací plochu?"

„Ale klidně, chlapci, nic na ní neuvidíte. Jen vyčištěná a ohrazená plocha." Když jsme nereagovali na ty „chlapce" poprvé, tak jsme je přešli i podruhé a rozloučili se.

„Paule, ten chlap nás nerad vidí," utrousil jsem tiše za zavřenými dveřmi, „snaží se nás vodit za nos. Vůbec se nás neptal na podstatné věci. Nechtěl znát ani jména mrtvých. Buď nás sleduje, nebo ho prostě nezajímáme."

„Ale mě připadá sdílný, i tím zapíráním něco říká. Například vysvětlil, proč se tím časovým kukátkem muselo nejmíň šest chlapů vléct tři kilometry. Věděli, že možnost startu je zablokovaná, ale měli dost znalostí na vyřazení kamerového systému. Nepochybně dlouhodobí pracovníci, zřejmě hodně vědí o minulosti Institutu." Zastavili jsme na konci chodby u automatu na kávu a dopřáli si kalíšek. „Hele, tady to máme!" usmál se Paul na okno do dvora s výhledem na kruhovou plochu podobnou manéži. Vnější strana mantinelu měla obloukový tvar, ten mohl zadržet náhodně přitažené předměty zvenčí, aby nevlétly dovnitř.

„Jo, pěkné. A taky jsme neviděli žádné rozpracované zařízení, které by připomínalo to „kukátko". Ale vůni terpentýnu jsem cítil."

„Sakriš, to máš pravdu." Paul zapomněl, co pije a mocným lokem si opařil jazyk. „On nás přece vůbec nepotřebuje. Posadí se do duplikátu zařízení, naprogramuje čas a podívá se osobně, komu musí zakroutit krkem. Musíme tu plochu zablokovat sami."

„Máš samé dobré nápady, jen jak to chceš udělat?

„Stejně jako on. Nasypeme do tý manéže po obvodu matice nebo ložiskové kuličky." Paulovi to občas pořádně pálí a já jsem často za dementa. Ani jsme pořádně nedopili a vyrazili z Institutu.

V kanceláři jsme se vrhli na seznamy pracujících i nepracujících. Ještě v Institutu jsme se dopustili velké sexuální diskriminace a vyřadili všechny ženy. Určitě by si nestěžovaly, kdyby to na nás prasklo. Přece ženská nemůže zvednout padesát a možná víc kilo do výšky devadesáti centimetrů. O typu auta jsme už věděli, malý náklaďáček, jeden a půltunka. Nezajímali nás propuštění ani důchodci a nakonec jsme narazili na pět úmrtí odpovídající dobou. Dvě přirozenou cestou za asistence lékařské péče a třetí nešťastnou náhodou utopením v jezírku městského parku. Možná si to penzista s holuby trochu vyšperkoval, anebo policie historku učesala. Náš oběšenec byl v pořadí čtvrtý. Pátý případ zapadl na své místo jak poslední kostička mozaiky, dopravní nehoda na té křižovatce. Zcela nudný a běžný konec lidského života. Neznámý řidič vjel na chodník a ujel.

Vše se seběhlo v jednom roce a mrtví patřili k výzkumné špičce Institutu, teprve po jejich smrti začala stoupat Jawierova hvězda se třemi patenty. Potřebovali jsme prosít jen současníky a pamětníky změn vztahů, přátele mrtvých, podle kupecké matematiky museli být nejméně čtyři. Škrtali jsme jednoho po druhém také podle ročníku narození a zbylo jich šest.

„Stejně mi tu něco neštymuje," Paul si drbal neoholenou bradu a ten zvuk mi ve tři ráno už nevadil.

„Taky bych měl výhrady," připustil jsem, „spiklenci naloží „gerét" na korbu a vezou ho najisto na předem vyčištěnou louku. Proč by ne. Majitel pozemku nahlásil ztrátu vybavení a NĚKDO další do trávy rozházel drobné zlomky šrotu."

„Jestli mají spiklenci mezi sebou zrádce, tak ten je prostě napráší Jawierovi a shrábne odměnu. A nedivil bych se, kdyby to byl ten bodrý chlápek, majitel pozemku. Jezdí každý den kolem institutu." Na Paulovu intelektu se zřejmě podepsala pozdní hodina.

„Tady brzdi, jezdí kolem institutu autobusem nebo na kole a jen tak náhodou klábosí s Jawierem, když ten ho míjí ve svém BMV. Probuď se."

„Tak nějak to asi bude," dal mi zapravdu a zívnul. „Dneska toho bylo dost, jdeme spát." Položil ruce na stůl na ruce hlavu a v ten moment o sobě nevěděl.

Ráno mě probudil smích kolegů od dveří a vůně kávy, kterou mi pod nos strčil Paul. Zázračně se otřepal a ještě se stačil oholit. Od ostatních bazilišků bych mohl čekat leda kýbl vody za límec.

„Koukej se probrat," houkl mi do ucha. „Chrnět v práci by ti určitě neprošlo." A právě včas, do dveří vcházel šéf.

„Jste nějak bledý?" péče šéfa o zdraví zvedne náladu každému podřízenému. „Jaké jsou pokroky?" Vybral jsem si ospalky z očí a rychle přemýšlel.

„Myslím, že změníme vyšetřovací linii.“ Kdybych mu dupnul na palec, nemohl by valit oči víc. „Jsou tu jisté indicie, přece jenom dva mrtví, a k činu došlo evidentně se zřejmým úmyslem.

„Dobře, nebudu to z vás páčit, stačí, když mi to napíšete,“ souhlasil šéf neochotně a vytratil se.

„Paule, máš to u mě.“ Ten mlčky zavřel dveře a zapálil mi cigaretu.

„Dneska musíme sehnat ty vytipované chlápky!“ Upil mi z šálku a přemýšlel. Nic, co bych mu mohl zazlívat.

V Institutu fyziky času jsme se pořád nevyznali. Projít kilometr chodeb a dva hektary dílen je možné za hodinu, ale ne zkontrolovat všechny dveře. Až odpoledne, s bagetou v ruce a dalšími dvěmi kafi v břiše jsme zachytili první hledanou osobu.

„A co má být,“ postarší chlápek se tvářil směle, ale řeč těla ho zrazovala.

„Nemusíte se ježit,“ Paulovi se podařilo ho uklidnit. „Jsme na vaší straně. Vyšetřujeme dvojnásobnou vraždu a ne krádež. Předpokládáme, že nám můžete pomoci a my vám. Jste v ohrožení.“

„To jako jak?“

„Někdo po vás jde,“ ozval jsem se já, i zde platilo střídání. „Vyberte si sebevraždu oběšením, utopení v městském parku nebo sražení neukázněným řidičem. Co ještě může Jawier vymyslet?“ Zadíval se jak vůl po první ráně a pak pochopil.

„Co mám udělat?

„Potřebujeme zablokovat startovní plochu a vy víte, jak oslepit kamerový systém. Stačí nám deset minut.“ Muž přikývl.

Za dvě hodiny jsme se vrátili do Institutu s kapsami naditými maticemi. Paul sice trval na použití kuliček z kuličkových ložisek, jenže slevil hned, jak se dozvěděl rozdíl v ceně. Brali jsme to přes bránu do dvora, tam neměli průchozí detektor kovů. Ten by nás dostal.

„Hele, podej mi metr,“ sykl na mě parťák a přelézal bariéru. On jako měřil a já jako zapisoval. Potom jsme se vystřídali, v naději, že si dvou pitomých policajtů málokdo všimne a kamerový systém je slepý. Když Paul nenápadně poklepal na sklíčko hodinek, měl jsem prázdné kapsy a jednu matici v botě, ale jednalo se o zanedbatelnou ztrátu. Odcházeli jsme spokojení a ospalí a těšili se, jak skočíme do peří a při výplatě se podíváme na tučnější šek.

Znám dva prostředky buzení, telefon a budík, a oba nenávidím rovným dílem. Zvlášť ráno. Mobil nesvítil, třísknul jsem rukou po budíku, ale zvonění pokračovalo. Za dveřmi se o tlačítko opíral kolega z oddělení, nafoukanec z týmu „A“, a vypadal naštvanější než já.

„No, makej mladej, hoří ti koudel,“ zasyčel a zpražil pohledem zvědavou sousedku v noční košili, „už jsem bušil jako blázen a dole na tebe čekají.“ Skok do kalhot v pět ráno není moje oblíbená disciplina, zkuste si to sami. Dole opravdu čekali, na zadním sedadle si Paul mnul obličej, aby se probudil a z jeho pohledu se dalo vyčíst – už je to tady.

Ochranka Institutu fyziky času stála v pozoru u závory a ukazovala směr za budovu, na dvůr. Paul mlčel, ale měl pravdu. Uprostřed startovací plochy ze známé rámové konstrukce kapala červená tekutina s vůní terpentýnu a na sedátku se hroutila řemením přikurtovaná neidentifikovatelná postava. Past sklapla.

„To je Jawier?“ zeptal jsem se jen tak pro forma nejbližšího člena ochranky a on přikývl. Zopakoval jsem souhlasné gesto a nasadil vědoucí výraz. „Pokud vím, tak osobně vydal zákaz veškerých dalších experimentů až do odvolání.“

„To ano, pane, jenže ho zase osobně zrušil. Museli jsme mu pomoct, přece se nenecháme vyrazit z práce,“ bránil se muž.

„Jo, já být na vašem místě, tak udělám to samý. Přineste někdo kafe, nebo vám tu zdechnu.“ Paul mi podal šroubovák a já přelezl barieru, abych uvolnil slot na nárazníku a ukázal všem děrný štítek. Udržení případu a našeho tajemství záleželo jen na mé drzosti. „Někde v budově musí být programátor a čtečka. Navrhuji uklidit místo činu a ponechat událost v tichosti, než dorazí nějaký odborník.“ Náš nejvyšší šéf do mě zezadu drcnul a ve mně by se krve nedořezal.

„Co se tady, k sakru, děje. Měl jste mi to napsat!“

„Koncept mám připravený,“ lhaní z čisté vody mi vždycky šlo. „Musíme jen ověřit koordinátu na děrném štítku a prohlédnout kamerové záznamy. Do začátku pracovní doby je hromada času.“ Paul vážně pokýval a tím šéfa umlčel.

Stařík Jawier nezklamal, jak se ukázalo na velíně. S rutinou starého intrikána vypnul kamerový záznam.

„Paule,“ chtěl jsem vzájemně sjednotit legendy, „budeme hrát na nešťastnou náhodu, nehodu a shodu událostí. Místní nás podpoří už jen ve vlastní zájmu a z vděku.“

„Neblázni, falešná skromnost musí stranou a místní do toho raději netahej. To byla jasná sebevražda v pohnutí smyslů. Sedí i naprogramované koordináty na štítku. Shodné s místem startovní plochy. Víc od života nemůžeš chtít.“ Taková perspektiva mi nepřipadala nijak radostná, ale usmál jsem se a čtyřmi prsty pošťuchoval klávesnici počítače. Paul mi nosil kafe a

všemožně se o mě staral. Dobrý parťák je k nezaplacení. „Tak si představuji, jak se dá takové časové kukátko využít," zasnil se, v tom byl vždycky dobrý. „Třeba se můžeme podívat na lovce mamutů, jak opravdu žili, a archeologové můžou trhat lístky v kině. Nebo bych se podíval na Templáře, jak schovávají poklad a pak ho vykopal…" Jedna myšlenka a trhla mnou víc než dnešní ranní zvonek.

„Kristaboha, zanech fantazírování, jsme v pěkný rejži." Paulův obličej se měnil v jeden velký otazník. „Když se můžeme podívat na lovce mamutů, tak si každý, kdo si nastaví včerejší datum, může všimnout nás, jak sypeme matice." Ticho netrvalo dlouho a Paula napadlo řešení.

„To je vlastně pravda. Jenže v takovém případě všichni hlavouni, politici, senátoři, bankéři, nájemní vrazi, nevěrní manželé a paroháči prosadí zákon o zákazu nahlížení do historie v dosahu do padesáti let a možná i víc. Nezapomněl jsem na někoho?"

„Tak ještě vymysli, jaké bylo spojení mezi Jawierem a majitelem pozemku," vybídl jsem ho a zaskočil.

„Tak to asi už nezjistíme, leda by měl Jawier ve skříni cyklistické boty. Hlavně se podrobně rozepiš o těch chronónech, kvantové mechanice, stavové vlně a konfiguračním integrálu. Ať se nám šéf při čtení osype."

Jakub „Strýček Biolit" Štros - Dům

Dům s číslem 12 nebyl nijak výjimečný. Měl obdélníkový půdorys, dvě patra, několik komínů – pozůstatek z dob, kdy nebyl vybaven ústředním topením - a na střeše klasické tašky. Nahozen byl temně šedou omítkou. Ale hlavně – a to se jí líbilo nejvíce – to byla samota. Konečně bude mít klid!

V hlavě se jí rodily představy, přebytečné komíny se zbourají, depresivní šedá fasáda půjde dolů a místo ní…žlutá. Ne, okrová! Přilehlý pozemek, nyní zanedbaný a zarostlý plevelem, křovím a náletovými semenáčky, se zušlechtí. Támhle přijde bazén, tady garáž. Vše viděla zcela jasně. Potom se nadechla vzduchu, který byl – jak už to tak v říjnu bývá – vcelku chladný. Ale to jí nevadilo, byl to čistý, svěží horský vzduch. Osvěžoval mysl a přinášel do konečků prstů jemné brnění. Začala uvažovat, jak se dům bude líbit jejím dětem. Pětiletému Adamovi a tříleté Evě. Došla k závěru, že děti budou nadšené. Sice zde bude možná malý problém, až Adam začne chodit do školy, ale pevně se rozhodla, že ho bude vozit autem – problém tak byl snad zažehnán.

I vnitřek domu se jí líbil. Zábradlí na schodišti bylo sice trochu prožrané červotočem, ale to se vytrhá. Místo něj přijde moderní, železné. Samozřejmě, kuchyně bude potřebovat nové rozvody vody a elektřiny… Jak tak procházela domem, uvědomila si, že konečně našla, co hledala.

„Tak co, miláčku, vezmeme to?" otočila se na svého manžela. Ten se zamyslel. „Dům se mi vcelku líbí, jen cena se mi zdá trochu vysoká, když vemu v úvahu to, že potřebuje pár úprav, aby byl přesně dle našich představ." Oba pohlédli na realitního agenta. Ten se celou dobu (pokud zrovna nevykládal o výhodách toho či onoho) tvářil, jako by tam vůbec nebyl. Nyní si posunul své brýle, trochu zakoktal: „N-n-no… možná bych vám mohl sto tisíc slevit. Ale níž už jít nemohu…" než mohl spustit svou obvyklou písničku, že „takový dům, za takovou cenu je vlastně krádež, při které okrádá sám sebe", byl přerušen. „Bereme to."

*

To byl začátek října. V půlce října začala rekonstrukce. Tedy, vnitřních prostor. Jak se dohodli, vnějšek domu počká na jaro. Řemeslníci pracovali vcelku rychle – jak by taky ne, když pracovali pro jednoho z nejvlivnějších podnikatelů, pro kterého pár tisíc sem, pár tisíc tam, nehrálo žádnou roli. Na konci října prodali svůj pražský byt a prvního listopadu už před domem rachotily vozy stěhováků.

„Adame, kam běžíš? Zůstaň tady. Upadneš, zamažeš se a než v tom binci najdu čisté oblečení, budeš chodit špinavý," vyhrožovala Jana, jeho matka, která v jedné ruce držela malou Evu. „Miláčku… Zlato…" došla jí trpělivost. „Roberte!" zavolala zvýšeným hlasem. Její manžel se otočil, odtrhl od ucha mobil. „Ano?" zeptal se nevinně. „Vezmi, prosím tě, na chvilku Evu a pohlídej Adama, já se jdu podívat, jestli stěhováci dávají vše tak, jak jsem jim řekla…."

Po té, co se elegantně zbavila dětí, šla obhlédnout dům. Občas usměrnila stěhováky, kteří neustále vynášeli věci z náklaďáků. Dům už zevnitř vypadal skoro tak, jak si vysnila. Jen to chce ještě….

*

První noc v novém domě spali všichni – od Evy, která neustále plakala, přes Adama, který nemohl usnout, po Janu a Roberta, kteří se taktéž bezcílně převalovali – velice neklidně. Dokud byl na obloze vidět aspoň náznak slunečního kotouče, vše bylo v pořádku. Ovšem společně se zmizením posledních paprsků slunce, padla na všechny tíživá atmosféra.

„To nic není," říkal Robert Janě. „To se stává, když lidé spí poprvé pod novou střechou. Bude to lepší, uvidíš."

A opravdu, další den už Eva spala klidně a i Janě se podařilo usnout.

Probudil ji chlad. Otevřela oči. „Miláčku," začala jemně budit Roberta, který spal vedle ní. Ten se vzpíral, ale pak otevřel oči. „Je mi nějaká zima… zkus jít dolů přiložit, jestli tam zbylo ještě pár ohárků." To pro ně byla největší změna. Z bytu ve městě, kde stačilo otočit knoflíkem a plyn již udělal své, skočili rovnýma nohama do světa ústředního topení, které nemilosrdně, hodinu za hodinou, den za dnem, spalovalo zásoby uhlí. „Ach jo… tudle zimu to vydržím, ale na jaře, první věc, co nechám udělat, bude namontování toho kotle, který bez obsluhy vydrží třeba týden…" mručel Robert a hledal bačkory. Vyšel ze dveří ložnice a zamířil doleva. Napravo bylo jen schodiště na půdu. Vlevo naopak pokračovala chodba, na jejímž konci měly pokoje děti. Zhruba uprostřed bylo schodiště, které vedlo dolů. Tam byla kuchyně, jídelna, obývací pokoj, šatna a také těžké dřevěné dveře ukrývající schody do sklepa.

Robert sešel po schodišti dolů a zamířil si to ke dveřím do sklepa. Byl rozespalý, proto málem o něco zakopl. Protřel si oči. To „něco" byl Adam. „Co tady děláš? Proč nespíš?" vyjel na něj. „Já nemůžu spát, tati." V očích se mu zaleskly slzy. „No, dobře…ale proč nejsi u sebe v pokoji?" Adam se zamyslel. „Já chtěl prozkoumat dům, víš? Určitě je tu někde ukrytý poklad!" Robert si odfrkl. „Ty a ty tvoje poklady… Tak pojď," zvedl ho a odnesl do jeho pokoje. „Dobrou noc." „Dobrou, tati."

Potom šel konečně přiložit do kotle. Měl štěstí, trochu žhavých uhlíků ještě zbylo. Proto zvedl uhlák a nasypal do kotle další dávku uhlí. „Jo, ten automatickej kotel bude nutnej," povzdechl si, vyšel ze sklepa. V patře si – v koupelně – umyl ruce a šel si lehnout zpět k Janě.

*

V domě bydleli už týden a jejich život se vcelku ustálil. Robert pracoval z domova, Jana, díky svému vzhledu, nepracovala v podstatě nikdy, takže pro ni nicnedělání – nebo hráni si s dětmi – nebyla tak drastická změna…

Všichni už spali. Najednou noční ticho proťal výkřik. Intenzivní, bolestný, hlasitý výkřik, při kterém mrazilo v zádech, a tuhla krev v žilách. Jana se okamžitě probrala. Nevěděla proč, ale v očích měla slzy. Robert otevřel oči. Podívali se na sebe a rychle běželi k dětským pokojům na konci chodby. Robert zamířil k Evě, Jana k Adamovi.

Robert doslova rozrazil dveře, vrhl se k postýlce a odhrnul přikrývku. Ulevilo se mu. Eva tam pořád byla. Dokonce spala, teď otevřela oči, zamžourala a dala se do pláče. Robert přes ni opět přehodil peřinku a vydal se do Adamova pokoje.

Tam se mu stáhl žaludek. Našel tam Janu, jak hystericky prohledává skříně. „Kde je Adam?" zeptal se. „Já-já-já nevím!" Jana začala brečet. Snažil se jí uklidnit. „Klid, miláčku, určitě je někde dole." Běžel po schodech dolů, prohledával místnost po místnosti. Prohledal i sklep. Nic. Okna však byla zavřená, žádné nebylo rozbité a i dveře byly zamčené. Adam tedy musel být v domě!

Oba dlouho hledali, volali jeho jméno. Jana to nakonec nevydržela a zhroutila se. Robert zavolal policii. Za chvilku už před domem blikal policejní majáček.

„Dobrý den, jsem poručík Sekal, co přesně se stalo?"

*

Jana, která se mezitím dala trochu dohromady, i Robert, kterého zhroucení zřejmě čekalo, vypověděli v podstatě totéž. Výkřik a hledání Adama, který nikde nebyl. „Nebojte se, my ho najdeme," prohlásil sebevědomě Sekal. Potom na chvilku odešel do vozu. Vysílačkou požádal o policejního psychologa, aby ulevil rodičům, psovody, kteří prohledají dům a přilehlé pozemky. Pokud to bude málo, byl ochoten vyžádat i vrtulník.

Do rána už nikdo nespal. Hned s prvními paprsky slunce se rozběhla záchranná akce. Psovodi v domě nic nenašli a to prohledali pokoj po pokoji, sklep i půdu. V poledne už byl přivolán vrtulník. Poručík Sekal ještě s Robertem sepsal seznam možných nepřátel. V úvahu připadal i únos, musela se prověřit každá možnost. Jana dostala prášky na uklidnění, které ji přes den držely v klidu. Když jejich účinky vyprchaly, padlo zásadní rozhodnutí. „V tomhle domě už nebudu ani minutu!" a rozvzlykala se.

Další den už jsem vstoupil do příběhu já…

*

Je ráno, slyším mobil. Ale není to obvyklý budík. Zvednu to se slovy „jestli nejsi pěkná ženská, tak se ani nesnaž". Čekám na reakci. „Ahoj," slyším jen. Podle hlasu poznávám Roberta, manžela mé sestry. „Roberte, jsi to ty?" Chvilička ticha. „Ano jsem…poslyš. Musím ti něco říct. Ztratil se Adam." Měl jsem pocit, jako by Robert trochu brečel. „To určitě nebude tak žhavý, podívej se třeba na půdu – teda, má váš nový dům půdu, ne?" Přerušil mě. „Stalo se to už včera, volali jsme policii, jejich psovodi v domě nic nenašli. Teď pátrají venku…nevyloučili ani únos." Tak, to není sranda.

„Do hajzlu, co Jana?" „Zhroutila se, drží ji pod prášky…" povzdechl si. „Já, vím, je troufalé to žádat, ale Jana už nechce v domě být ani vteřinu a náš byt je už prodaný. Do hotelu nechce, chce

někam, kde to zná, kde se bude cítit bezpečně… Nevyměnil by sis s námi na pár týdnů byt?“

Chvilku uvažuji…už měsíc jsem nezaměstnaný. V současné době bez přítelkyně. Neváhám. „Jasně, to není problém. Mám přijet?“ „Ne, přijedeme my… pokud chceš s sebou nějaké své věci, stěhování samozřejmě zaplatím, ale my si bereme jen to nejnutnější, takže zařízené to budeš mít…“ „Ne, to, co potřebuju, se mi vejde do auta, takže v klidu, budu vás čekat, hned si sbalím…“

Za hodinu už drnčí zvonek. Otevírám dveře. Tam stojí Jana, vypadá strašně, kruhy pod očima, které jsou napuchlé od slz. Padne mi kolem krku a rozbrečí se znova. „Neboj, to bude dobrý,“ konejším ji. Když se trochu uklidní, posadím ji do kuchyně. Pak prohodím pár slov s Robertem. Kupodivu, vždy jsme spolu vycházeli vcelku dobře. Pozdravím i malou Evu. Ta se usměje. Asi jí nedochází, co se kolem děje.

„Možná to na vás bude trochu malé, vím, že jste zvyklí na lepší, ale víc jsem si nemohl dovolit…“ začínám trochu omluvně, když si uvědomuji, že moje 3+1 pro ně asi nebude žádný luxus. „Úplně to stačí,“ říká Robert. „Nevím, jak ti oplatit tvou laskavost…“ „To nech bejt,“ říkám. „No, začíná se stmívat a já bych rád dojel do svého nového působiště za světla,“ říkám trochu komediálním tónem, aby Jana přišla na jiné myšlenky.

Loučíme se, ještě jednou je ujišťuji, že vše bude dobré. Tašku hodím do kufru a už vyrážím.

*

Do domu, který jsem našel celkem snadno, jsem přijel ještě za světla. Na místě byl jeden policejní vůz. Parkuji svůj vedle něj, vytahuji tašku a zamířím ke vstupním dveřím. Je odemčeno. No, jak by ne, když je uvnitř policista, dochází mi.

„Haló? Je tu někdo?“ ohlašuji se. Z místnosti napravo se ozve šramot. Vyjde z ní policista. „Áááá, dobrý den. Vy musíte být Janin bratr.“ „Dobrý den, ano, jsem její bratr.“ Nabídne mi ruku: „Poručík Sekal, těší mě.“ Stisknu ji.

„Víte, pane, jsem rád, že tu jste. Je nepatrná možnost, že by se Adam mohl vrátit sám a bude lepší, když tu najde někoho, koho zná. Samozřejmě, kdyby tu byli jeho rodiče, bylo by to ještě lepší, ale vzhledem ke stavu vaší sestry…“

„Jasně, chápu. Poručíku, upřímně, jaká je šance, že ho najdete živého?“ Smutně se usmívá. „Nemohu být konkrétní, protože to sám nevím. Jisté je jen to, že je hodinu od hodiny menší… Pokud by to byl únos, tak by se únosci měli v příštích hodinách ozvat s žádostí o výkupné. Víte, váš švagr je velice majetný, proto bych možnost únosu nevylučoval….“

Po pár zdvořilostních frázích poručík odjel. Už se potřeboval trochu prospat a nic víc stejně dělat nemohl.

Já si mezitím prohlížím dům. Je opravdu pěkný. Přijde mi zvrhlé spát v manželské posteli mé sestry, proto se rozhoduji, že si ustelu na gauči v obýváku.

Začíná mi být zima, proto jdu do sklepa a zatápím, smrdí to tam kouřem. No jo, Robert vlastně nikdy nežil na vesnici a nezatápěl, honí se mi hlavou, když uvolňuji klapku na zadní stěně kotle. Teď bude mít kouř konečně správný tah.

Po hodině se dům opět prohřál na přijatelnou teplotu. Zapínám si televizi. Zprávy jsou v plném proudu, po pár vteřinách otupění registruji, že končící reportáž je výzva veřejnosti, aby pomohla při hledání Adama.

Proto prosím, pokud byste malého Adama viděli, kontaktuje polici na číslech, které vidíte pod chlapcovou fotografií. Taktéž připomínáme, že jen pár kilometrů od místa, kde se ztratil Adam, se už tři dny pohřešuje pan Josef Dub. Následuje jeho popis. Je to stařík, snad přes šedesát, s těžkým stupněm nějaké choroby, takže má mentalitu malého děcka. Nevnímám to.

*

První noc nemůžu spát. Jsem nervózní. Dům, osud Adama… v hlavě mi běží černé scénáře. Pohlédnu oknem ven. Obloha je zatažená, začíná sněžit…

Nakonec jsem asi přeci jen usnul. Ráno se probouzím, jdu k oknu a vidím, že venku je celkem slušná sněhová pokrývka. Sedám do auta a jedu do nejbližší vesnice pro čerstvé pečivo. Po návratu do domu si dělám snídani. Potom volám Janě, jestli jí něco nechybí. Je stále otřesená. Potom na chvilku mluvím s Robertem, který mi ještě jednou děkuje.

Celý den koukám na televizi. Kolem jedenácté večer už to nemohu vydržet a jdu spát. Usínám rychle.

Nevím proč, ale najednou otevírám oči. Zmocnil se mě zvláštní neklid, mráz mi běhá po zádech, třesu se jak osika, v očích mám slzy a na rukou husí kůži. Opatrně, abych nevydal sebemenší zvuk, natáčím hlavu. Rozhlížím se a poslouchám. Nic. Ne, přeci jenom něco. Drobné ťukání. Srdce mi buší tak, že mám strach, aby nebylo slyšet až v Praze.

Plesk. Teď něco evidentně plesklo. Nedýchám. Chvilka klidu, už si chci úlevně vydechnout, když v tom, plesk. Do háje.

Pomaličku se vysunuji z pod deky. Plesk. Vstávám. Plesk. Jsem si jistý, že tu někdo je. No jo…já kretén nezamkl. Jímá mě hrůza. Plesk. Co mám dělat? Plesk. Nemůžu jenom sedět a čekat, proto se, tišeji než myš, vydávám do kuchyně. Plesk. Vytahuji nůž. Plesk. Blíží se to! Na chvilku to ustane.

I tak mi srdce buší, jako by chtělo prasknout. Plesk. Už je to zase v pohybu. Najednou zavrzala podlaha. Málem nadskakuji. Plesk.

Teď, nebo nikdy. Jdu zdroji naproti. Nůž držím v pohotovosti. Vracím se zpět do obýváku. Pleskání už neslyším. Rozhlížím se. Plesk. Něco se mě zezadu dotklo. Zařvu, otáčím se a chci bodnout nožem. Úlekem však odskakuji.

Rychle nahmatám vypínač a rozsvítím lustr. V jeho světle vidím zdroj pleskání. Je to jenom takový malý starý děda, který je – což mě udivuje – zcela nahý, ale také špinavý jako prase. Proto to pleskání, to byly jeho bosé nohy na podlaze. Cítím částečnou úlevu. Oslovuji ho: „Je vám dobře, pane?“ Neodpovídá, rukou si kryje oči proti světlu. „Pane? Haló?“ Podívá se na mě, usměje se a chce jít blíž. „Stůj!“ zařvu na něj. Úsměv pohasíná, dává se do pláče. Sakra, co to…? Pak si uvědomuji, co jsem slyšel ve zprávách. Jelikož jsem nezamkl, musel se onen pohřešovaný důchodce vkrást do domu. Nemůžu mu to mít za zlé, vždyť skoro neví o světě.

Beru mobil a volám policii. Za půl hodiny už si ho odváží.

„No, člověk se tu opravdu nenudí,“ konstatuje poručík Sekal. „To mi povídejte, ještě teď se třesu,“ říkám mu. „Něco nového o Adamovi?“ ptám se. „Bohužel…“ Navzájem si popřejeme dobrou noc a loučíme se.

Nejsem schopen usnout. Srdce mi pořád buší divočeji, než by se na tuto noční hodinu slušelo. Dává se do mě zima. Pokouším se ji zahnat hltem Becherovky, ale nezabírá to. Co naplat, musím do sklepa, znovu zatopit, protože kotel už jistě vyhasl.

Seberu všechnu odvahu, co mám a jdu dolů po schodech. Uhláky jsou prázdné, proto musím do druhé sklepní místnosti, kde se skladuje uhlí. Beru lopatu, když v tom si všímám, že uhlí je – v jednom rohu – divně poházené. Beru lopatu a odhodím svrchní vrstvu u zdi.

Rázem vidím jakoby cihlovou obloukovou klenbu. Odhazuji uhlí dál a zjišťuji, že je to opravdu klenba. Uhlí padá i dovnitř, takže tam určitě musí být další místo. Po odklizení několik dalších lopat je mi jasné, že pokud bych se hodně snažil, bude v mých silách protáhnout se skrz a pokračovat dál. Jenže nemám baterku a navíc je zde možnost, že je chodba slepá, nebo že – až tam vlezu – se uhlí opět sesune a já budu zavalen.

Vybíhám nahoru po schodech a hledám nějakou baterku. Po chvilce hledání ji najdu v kuchyni, pod dřezem. Svítí dobře. Vracím se do sklepa, lopatou si trochu pročistím cestu a po břiše se šinu pod klenbu. Dělá mi to problémy, ale uvědomuji si, že je to přesně tak velké, aby tím – bez problémů – prolezlo dítě. Co když tam je někde Adam? Třeba je zraněný…

Svítím si před sebe. Plazím se po udusané hlíně, úplně, jako by se někdo snažil zasypat nějakou díru. Po dvou metrech se hlína prudce svažuje. Opatrně sjedu dolů a najednou chápu!

Místnost, kde je teď uhlí, vůbec nebyla místnost na uhlí, ale začátek schodiště, to se ode dveří jistě muselo táhnout dolů, na protější stěnu, tam zahnout doleva, až došlo k další stěně, tak se opět stočilo vlevo. Tam pak musely být masivní dveře, od kterých jsem viděl klenbu. Někdo však – nevím proč – místnost se vstupem ke dveřím zasypal. Čas zřejmě zapracoval na dveřích a ty se rozpadly v prach a trochu zeminy se nahrnulo i do nich…

Teď stojím asi v pětimetrové chodbě. Stěny tvoří opracovaný kámen. Strop je opět do oblouku. Dotýkám se stěn. Vůbec nejsou vlhké, ani porostlé mechem. Naopak… dokonce mi přijde, že jsou i trošku teplé. Seberu všechnu odvahu, co mi zbývá a postupuji chodbou dál.

Na jejím konci kdysi bývaly asi dveře, ale ty se také rozpadly. Jediné, co zůstalo, jsou rezavé panty ve zdi. Procházím dál a naskytne se mi úžasný pohled. Přede mnou je čtvercový sál, odhaduji, že strany jsou dlouhé snad deset metrů. A – co je podivnější – sál vypadá, jako by byl v minulosti obýván. Svítím ze stěny na stěnu a skutečně – u jedné ze stěn stojí stará dubová skříň. Vedle skříně palanda, jejíž slamník může člověk už jen tušit. A převrácený stůl. Potom si všimnu, že se po stěně plazí nějaký tlustý kabel. Jdu po něm a objevuji ve stropě – vcelku zfušovaně – přidělanou žárovku. Postupuji opačným směrem a světelný kužel mé baterky dopadne na vypínač. Je jen kousek od vchodu. Rychle k němu skočím a zkusím s ním otočit.

K mému údivu se ozve bzučení a žárovka se rozsvítí. Místnost mi rázem ukazuje v celé své kráse, ačkoli pár temnějších koutů stále zůstalo. Jedna slabá žárovka na takovou místnost zkrátka nestačí…

Najednou mi přeběhne mráz po zádech. A to hned ze dvou věcí. Za prvé, uprostřed místnosti je „cosi“. Vypadá to jako kruhový kamenný stůl. Je to vysoké asi půl metru. Dokonalý kruh porušuje akorát obdélníkový výstupek, na kterém je něco, co odsud dobře nevidím.

Mou pozornost upoutala druhá věc. V místnosti jsou tři kostry. Dvě na sobě mají jakousi vojenskou uniformu a vypadají docela staře. Jedna je opřena o onu věc. Z druhé zatím vidím jen lebku a nohu. Druhá je za převráceným stolem. Třetí je jiná. Z jejího oděvu takřka nic nezbylo. Leží kousek od oné kruhové věci. A je bělejší, než zbylé dvě.

Polknu a vykročím směrem ke koutku, kde je převrácený stůl, skříň a palanda. Cestou opatrně procházím kolem dvou koster a oné věci. Když se té věci ocitám nejblíže, cítím, jak vzduch praská, jako by byl nabitý elektřinou.

Teprve teď, když přijdu ke stolu, si všímám, že v masivní desce je zabodnuto několik střepin. Stěny za stolem taktéž nesou známky nějakého násilí, podle tvaru bych řekl, že jsou to díry od

nějaké automatické zbraně. Kostra drží v rukou pistoli a kolem nohou se jí válí pět prázdných patron. Pořádně si prohlížím uniformu, s nechutí oprašuji odznaky a insignie, které se na ní dochovaly. Do očí mě praští dva blesky, hákový kříž a orlice…

Zvedám se a přistupuji i ke druhé kostře. Její uniforma je na hrudi roztrhaná a zakrvácená, nicméně je velice podobná té, kterou jsem viděl na kostře za stolem. Není tedy pochyb o tom, že dvě kostry jsou z druhé světové války. Třetí je stále záhadou. Nemá u sebe nic, jen kus látky, podle kterého se nedá určit nic bližšího.

Vracím se ke stolu. Zkoumám ho a nic zajímavého. V šuplících nic není. Otevírám i skříň – je tam jenom helma a dlouhý těžký kabát od uniformy. Skříň je – jako zázrakem – zcela neporušena.

Moje pozornost se nyní upnula k té kruhové věci uprostřed místnosti. Opatrně (abych nerozbil kostru) kolem ní procházím. Dívám se na ni ze všech úhlů a pak vidím ve všudypřítomném prachu stopy. Musela je udělat nějaká malá noha, třeba dětská. Adam!

Jsou přímo na té věci. Už vím, že tu byl. A díky jedinému vchodu taktéž vím, odkud přišel. Nicméně stopy končí na té kruhové věci. A odtamtud dál nevedou. Přece se nevypařil!

Pozorněji si prohlížím onen obdélníkový výstupek. Je na něm několik vodorovných čar, které mají po stranách divné znaky. Asi nějaké stupnice. V některých drahách jsou zasazeny – přesně na začátku - barevné krystaly. I na nich je vrstva prachu, avšak je porušena, jakoby s nimi někdo hýbal. Ani nedýchám, když si baterkou svítím na rýhy, které v prachu udělal pohyb krystalů. Jsem schopen určit dokonce i to, kam byly krystaly posunuty.

Beru do ruky první z nich a opatrně s ním šoupnu. Vzduch zapraská, žárovka zabliká. Totéž dělám i s druhým a třetím. Když se dotknu čtvrtého, slyším divné hučení – otáčím se, ale stále jsem v místnosti sám. Posunuji i čtvrtý a poslední kámen, který tu je. Moje intuice a prázdné drážky mi říkají, že jich kdysi bylo víc, avšak jsou zde jen tyto čtyři. Když skončím s posunováním kamene, objeví se silný záblesk, který mě na vteřinku oslepí.

Zdá se mi to… ne, nezdá. Přímo na té kruhové věci se objevila pulzující koule bílého světla. Panensky bílé světlo, které bodá do očí… Co to, proboha, je?

Potom si vzpomenu na malé stopy dětské nohy, které byly přímo na oné věci. Pokud Adam pohnul s krystaly, byl jistě na té věci, takže se musel koule nějak dotknout…

Když se mé prsty dotýkají onoho světla, bojím se, jako nikdy v životě…

*

Slyším prasknutí a už letím. Místnost se otáčí, ne, já se otáčím čím dál rychleji. Po chvilce ji nevidím. Stále se otáčím, vidím před sebou jen jakýsi tunel, který je tvořený blesky. Hvízdá mi v uších, stále zrychluji. Náhle vidím, jak se – po pravé straně – tunel začíná trochu trhat. Místo toho, abych pokračoval rovně, letím k pravé stěně tunelu, kde se mezitím vytvořila průrva, kterou projdu. Zpomaluji, skoro už se ani netočím… Přestává mi hučet v uších. Záblesk.

Stojím na oné věci. Jsem úplně ve stejné místnosti. A přece je tu pár změn. Chybí kostry, slamník je plný slámy a stůl není převrácený…

Celý roztřesený sestupuji z oné kruhové věci. Na chvilku se musím posadit, jinak bych se pozvracel. Když se mi žaludek uklidnil, rozhlédl jsem se po místnosti pořádně. Něco zaslechnu. Jakoby vzlyknutí. Vychází to z rohu, kde je palanda. Pomaličku se k ní přibližuji. Nikdo na ní není… leda, že by…

Ohnu se, podívám se pod postel a… „Ahoj, strejdo.“ „Adame?! Jsi to ty?“

Tak teď už nechápu vůbec nic. Zrazuje mě snad moje mysl? Mám halucinace? „Strejdo?“ vytrhuje mě ze zamyšlené strnulosti Adamův hlas. „Jak to, že tu jsi?“ ptá se. „Já našel poklad, drahokamy! Chceš je ukázat?“ Ani nestihnu odpovědět a už mě opět táhne k té kruhové věci, k obdélníkovému výstupku a ukazuje na krystaly. Jsou tu přesně ty, které si pamatuji, jen nejsou zašlé prachem. Chce na ně sáhnout, ale v tom mu na poslední chvíli zabraňuji.

„Pojď,“ říkám mu. „Půjdeme se podívat nahoru a zavoláme mámě, že jsi v pořádku. Víš, jak si ji vyděsil?“ Plísním ho. Tváří se trochu provinile. „Jak dlouho tu vůbec jsi?“ Nechápavě se na mě dívá. „Přišel jsem chvilku před tebou.“ Zasměju se. „Hele, nekecáš mi takhle trochu? Jsi pryč už minimálně dva dny.“ „Nelžu!“ ohradí se a nafoukne tváře jako žába. „Nojo, dobrý, jdeme…“

Zamíříme si to přímo k východu z hranatého sálu, otevírám dveře a najednou mi po zádech přeběhne mráz – společně s uvědoměním, že tady by žádné dveře být neměly. Tedy, původně ano… ale ne tam, odkud jsem přišel já. Zmateně se rozhlížím po místnosti. Nevidím stopy po kulkách, nejsou tu kostry…. Děje se tu něco divného… nebo je to celé jenom sen? Určitě se každým okamžikem musím probudit.

Polknu a společně s Adamem, který vypadá, že si vše užívá, pokračujeme chodbou. Myslím, že teď už bychom měli narazit na uhelný zával… krutě se mýlím, chodba pokračuje, dokonce je i matně osvětlená. Světlo proniká okýnkem ve dveřích. Ve dveřích, které by tam – opět – neměly být. „Zůstaň tady a buď úplně potichu, rozumíš mi?“ Přikyvuje.

Nedýchám, blížím se ke dveřím. Pomaličku, abych nevydal ani ten nejmenší zvuk. Nakukuji okýnkem. Srdce se mi rozbuší jak kladivo v

kovárně. Uhlí tam není… jenom schodiště vedoucí do regulérního sklepa, dá-li se to tak nazvat. Najednou před okýnkem proletí nedopalek cigarety. Někdo tam tedy je! Mám riskovat a vyjít ven? Už chytám za kliku, když… je to němčina, co jsem slyšel?

Nikdy jsem netušil, že němčina, kterou jsem se nedobrovolně učil (byť s vcelku slušnými výsledky) na škole, mi někdy k něčemu bude. Teď jsem nastražil uši. Slyším klapnutí vysokých bot, jako by se někdo stavěl do pozoru. Slyším – dveřmi tlumený – hlas. Mluví spisovnou němčinou. „Vy jste kouřil, vojíne?“ „Ne, pane!“ vykřikne roztřeseně vojín. Vojín? Sakra, to by znamenalo, že tu mám co dočinění s armádou…

„Cítím tu kouř!“ „Možná z kotle…?“ nadhazuje vojín. „Nesmysl!“ vříská zřejmě vyšší šarže. „Je květen, venku je dvacet stupňů, opravdu si myslíte, že se topí, co?“ Chvilka ticha. „Dobrá, pro tentokrát vám to projde, ale jestli vás chytím příště, dostanete kulku, rozuměl ste mi?“ „Ano, pane plukovníku!“ Hmm… tak plukovník. Květen? Tady je něco hodně špatně, uvědomím si. Má být podzim a ne jaro. „Doktore, kde se zase loudáte?“ ptá se otráveně plukovník. Z dálky jsou slyšet hromy, asi jarní bouřka…

Slyšel jsem dost. Rychle se vracím k Adamovi. „Jdeme!“ Beru ho za ruku a vleču ho zpět do místnosti, odkud jsme přišli. Musíme se schovat. Nenapadá mě nic lepšího, než skříň. Oba se do ní pohodlně vejdeme. Chci vědět, co se děje, proto si nechávám malou skulinku. Adamovi radši překrývám ústa rukou. Po chvilce se ozve klapot dvou párů vojenských bot.

Do místnosti vstupují dva vojáci. Jeden z nich musí být plukovník. Vysoký, blonďatý, modré oči a taková kupa svalů, že mu uniforma praská ve švech. Druhý z nich pak onen doktor, pomenší, na první pohled přívětivý chlapík. Jejich uniformy mají šedou barvu.

„Tak, doktore Narre,“ oslovuje ho plukovník. „Chci vědět všechno, co jste tu – za celé ty roky – vyzkoumal. A to tak, že rychle!“ Divím se, jak němčině rozumím…

„Plukovníku Grausame, nechcete se posadit? Asi to bude na delší vyprávění.“ Podle tónu usuzuji, že ti dva se v lásce moc nemají. Plukovník – ač nerad – usedá za stůl, na jedinou židli. Opře si lokty o stůl, sundá svou čepici, položí ji po své pravé ruce a následně proplete prsty a začne o sebe narážet palci. „Tak, spusťte.“

Zjevně nadšený doktor Narr polkne a začne: „Jak jistě víte, je toto zařízení velmi staré. Možná ještě z doby před Kristem. Myslíme si, že by v tom mohli mít prsty již staří Keltové… ačkoli nemusí to být přímo oni, možná zařízení jen hojně využívali a…“ byl utnut.

„Doktore Narre,“ začal medovým hlasem plukovník. „Jsem velice rád, když vidím člověka se zápalem pro svou práci. Ale prosím, zkraťte to. Ovšem než znovu začnete, dovolte mi jednu otázku… Jak dlouho jste nebyl venku?“

Narr se zamyslel. „Venku? Ach…no…. Je pravda, že jsem z tohoto domu nevystrčil nos už tři roky…ale kdybyste věděl, jak je ta věc fascinující…“

Grausam ho opět přetnul. „Aha… tři roky,“ řekl soucitným tónem. „To vše vysvětluje.“ Narr se zatvářil nechápavě. „Co?“ zeptal se dychtivě.

Plukovník se rozeřval. „Vy ignorantský idiote! Je po všem! Válka skončila, Vůdce – nebo spíše to, co z něj zbylo – už týden hnije v Berlíně. A pokud si myslíte, že to hřmění venku je jarní bouřka, tak se pletete. To je armáda nasraných Rusů, kteří na potkání vraždí každého Němce, kterého najdou. Slyšíte?“ V místnosti bylo naprosté ticho. I přes tlusté zdi a vrstvu zeminy sem doléhalo dunění, jež postupně nabývalo na síle. „To jsou tanky, Narre, tanky! A podle intenzity, jakou střílí, bych řekl, že Rusové už narazili na naše poslední obranné postavení dole v lese. Pochybuji, že je dokážeme zastavit, do pár minut tu jsou, tak se sakra soustřeďte a řekněte holá fakta!“

Najednou mi do mozku udeří blesk. Blesk poznání. Němčina, šedé uniformy… květen, Rusové… pane bože, todle musí být sen! Jenom sen! Po tvářích mi tečou slzy… Přinutím se soustředit na dění v místnosti.

Narr znervózní. „Fakta…ach ano, fakta….“ Polkl. „Zařízení je možno využít pro cestování v čase.“ Celý se klepe. „O-o-ovládá se pomocí krystalů,“ koktá. „Původně jich bylo víc, ale máme jen tyto. Díky absenci krystalů jsou schopnosti stroje omezené. Například nemůžeme cestovat do budoucnosti. Taktéž nejsou eliminovány účinky časoprostorového víru, při návratech z minulosti….“

Cestování v čase? To by vše vysvětlovalo. Je to ale naprosto šílené. Adam se musel při své průzkumné výpravě dostat do sklepa, tam najít průchod, kterým jsem se proplížil já. Pro něj, pro dítě, to musela být hračka. Potom objevil místnost s krystaly a nějak s nimi hýbl…a jelikož seděl na stupínku, koule ho automaticky vcucla… šílenost! ŠÍLENOST! Řve mi mozek na celé kolo. Dýchám jak mamut, nutím se do klidu.

„Co znamená, že ‚nejsou eliminovány účinky časoprostorového víru‘“? ptá se plukovník. Narr se opět cítí jistější. „Víte, nemůžeme cestovat do budoucnosti, tak to nemohu určit jistě, ale při svých testech jsme posílali lidi do minulosti. S přesnými instrukcemi, takže se bez problémů vrátili. Jediný problém byl v tom, že se změnili. Respektive…. Zestárli.“

„Zestárli?“ udiveně vydechl Grausam.

„Podle jejich hlášení byli po cestě do minulosti úplně normální, stejně staří, jako když začali

cestovat. Prý až při návratu, během cesty Vírem, zestárli. Přibližně o tolik, o kolik jsme je poslali zpět. Jednou jsme poslali třicetiletého muže o šedesát let zpět. Když se vrátil, byl stařec nad hrobem. Šli jsme ještě dál. Poslali jsme jiného – tentokrát dvacetiletého – dvě stě let do minulosti! Výsledek? Vrátil se, ale jeho tělo do minuty zemřelo.“ Dramaticky se odmlčel. „Ovšem často se také stalo, že jsme poslali dva subjekty najednou. Oba se vrátily, ale víc jak tři minuty přežil pouze jeden z nich. Z toho jsme usoudili, že každému je jeho čas předem vyměřen. Ať už věříte v nadpřirozenou bytost, boha, osud, či v prostou biochemii lidského těla…. Náš čas je předem dán. Fascinující, že?“ Plukovník se chtěl zřejmě na něco zeptat, ale z Narra tryskala slova jako vodopád. Byl pyšný otec, který se chlubil úspěchy svého dítěte. „Proto nás napadlo vzít na smrt nemocného člověka, kterému nezbýval víc, než rok života a společně se zdravým jsme ho poslali pouze o pět let do minulosti. Když se vrátili, zdravý člověk – sice o pět let starší – žil. Nemocný se do minuty rozpadl v prach. Teorie toho, že každý má svůj čas pevně dán, se tedy potvrdila…“ Narrovi probleskl na tváři úsměv hodný jeho jména.

Plukovník chvíli mlčí, pak se zeptá. „Opravdu nelze cestovat do budoucnosti?“ Narr mlaskne, jako kdyby celý jeho výklad byl vlastně zbytečný. „Bez krystalu rozhodně ne….i když, jak se to vezme. Pokoušeli jsme se zbylé krystaly dopravit do pozice, která by nás přenesla do budoucnosti, něco je ovšem blokuje. Bohužel, nevíme co. Samozřejmě, možná by to šlo zkusit hrubou silou, ale neriskoval bych to. Ovšem… pokud vás to potěší, tak dnes – nazývejme dnešek bodem A – se můžeme dopravit do bodu B – včerejšek. Ale už zítra – bod C. Se bez problémů budeme moci dopravit do bodu A, tedy, do dneška. Máme to ověřené, každý den dělám značku a každým dnem jde jeden z krystalů posunout o kousek dál. Chápete?“ mrká na něj šibalsky.

„Myslím, že ano…“ procedil skrz zaťaté zuby plukovník.

Už asi tři minuty se ve mně stupňuje nervozita. Adam mi ruku doslova hryže, aby nevykřikl. A já konečně přicházím na to, co mě znervózňuje. Ono dunění, které bylo slyšet z dálky, ustalo… Najednou se otřese země, ze stropu se sesype trochu prachu, žárovka se rozhoupe. Plukovník vstává, vytahuje z pouzdra u opasku pistoli. „Narre, pokud se vrátíme do minulosti a nebudeme chtít zpět, účinky Víru se neprojeví, je to tak?“ Narr se tváří zmateně.

Slyším rychlou střelbu – kulomet někde v domě. Další zadunění, žárovka kmitá jak šílená. Najednou je slyšet sborové volání. Úplně jak z propagandistického válečného filmu.

„Narre!“ řve plukovník. „A-a-ano?“ odpovídá doktor. Vypadá to, že je silně otřesen. Rychlá střelba utichá. Kulometčíka asi dostali. Slyším tříštící se sklo a dusot několika desítek nohou.

„Rychle, nastavte tam nějaké klidné datum z minulosti, musíme zmizet,“ říká plukovník. Narr se pomalu otáčí a míří ke kruhovému zařízení. Štěknutí automatické zbraně je slyšet až moc blízko. Někdo běží dolů.

Dveře se rozlétnou a dovnitř vletí granát. „Kurva!“ zařve Grausam, převrhne stůl a kryje se za ním. „Narre!“ stihne zařvat, než místností projede záblesk následovaný ohlušující ranou. Všude je plno prachu, já už ani nedýchám, jsem skoro hluchý, píská mi v uších, Adam brečí, ale v tom brajglu ho nikdo neslyší. „Narre!“ křičí opět plukovník. Vidím, jak vykoukne zpoza stolu. A pak spatřím i Narra. Drží se za břicho, z úst se mu řine proud krve, oči vytřeštěné. Pomalu se blíží k oné věci uprostřed. Pak padne jako podťatý, přetočí se a dopadá tak, že se o zařízení opírá zády. Z úst mu stále kape krev. Je mrtvý. „Do hajzlu,“ zanadává si Grausam. Nicméně moc času nemá, do místnosti vpadnou tři Rusové, v rukou automatické PPSH 41. Jakmile spatří nacistu, krčícího se za stolem, spustí palbu. Plukovník ji opětuje. První výstřel, druhý, třetí. Jeden z Rusů se rozeběhne, skočí. Rázem se ocitá vedle stolu, takže má na plukovníka, který mezitím naslepo vypálil další dvě rány, odkrytý výhled. Bez milosti tiskne spoušť. Plukovník je dávkou olova roztrhán jako hadrová panenka. Naposled vydechne. Vše se najednou uklidní. Prach se začíná usazovat. Rusové se rozhlížejí, co by ukradli. Jestli nás v té skříni objeví, jsme mrtví! Zavírám oči. Prásk!

Odněkud z vrchní části domu se ozývá střelba. Vypadá to, že pár Němců se zabarikádovalo a klade odpor. Rusové rychle odbíhají, ale pro jistotu ještě hodí do místnosti granát. Ten přistává přímo na zařízení pro cestování v čase… přímo na panelu s krystaly. Vybuchuje! Ne…

Pořád slyším střelbu. Nahoře se bojuje. Rychle otevírám dveře skříně. Všude poletuje prach. Těla obou nacistů ještě ani nestačila vychladnout. Protřu si oči. Zamrkám. Nevěřím jim! Na oné věci, na stroji pro cestování časem, je opět koule panensky bílého světla. „Strejdo?“ začne Adam, oči plné slz. „Budeme zase cestovat?“

Přemýšlím. Střelba z vrchních částí domu pomalu utichá. Není moc času, Rusové se vrátí. Rychle přebíhám ke krystalovému panelu. Jeden z krystalů je – zřejmě silou výbuchu – posunutý daleko za hranici Narrovy značky. Najednou mi to přijde i logické. Já a Adam, jsme z budoucnosti, ovšem z budoucnosti, dle měřítek tohoto okamžiku. Má-li být měřítkem svět, ve kterém skutečně žijeme, pak je toto sice minulost, ale naše doba není budoucnosti, nýbrž „pouhou“ současností. Najednou plně chápu vysvětlení šíleného doktora s body A, B a C.

Střelba utichla. Není jiné volby. „Jo, budeme," usmívám se na něj.

Vstupujeme do koule. Opět je zde – pro mě již známý – tunel z blesků. Zdá se mi, že letíme opačným směrem. Opět se vše zrychluje a najednou…. I přes strašlivé hučení si uvědomuji, že jsem zapomněl na jednu věc….

Podívám se na svoje ruce. Jsou najednou starší, vrásčité. Podívám se na Adama, který se vznáší vedle mě. Doslova mi roste před očima. Z pětiletého kluka je rázem osmiletý, desetiletý. Praská na něm oblečení a ztrácí se někde ve víru času, mé ruce jsou již jen kost a napnutá kůže, začínám se třást. Slábne mi zrak, vše mě bolí. Trhlinu, která se opět utvořila ve stěně víru, skoro nevidím. Doslova prolétneme průrvou.

*

Jsem opět v místnosti, kterou znám. Všechno mě bolí, těžce se mi dýchá… jsem starý. Rozhlížím se. Matně rozeznávám dvě kostry. Doktor Narr a plukovník Grausam. Ale kde je ta třetí? Najednou nevidím. Aha, už vím, kde je třetí kostra. Necítím ruce. Na tváři mi asi hraje úsměv. „Adame?" zasípu. „Ano, strýčku?" odpovídá mi hlas starého muže. Je mu jistě více, jak šedesát. Najednou mě cosi zahřívá, mým tělem se rozlévá divné teplo, vše mě přestává bolet. „Jdi chodbou, pak odhrabej trochu uhlí a měl by ses dostat ven…" říkám z posledních sil. Vydechnu. Naposledy.

*

Adam byl v šoku, nejenže za pár sekund zestárl o více jak 60 let, ale nyní se mu tělo jeho strýčka doslova roztékalo před očima. Maso odpadalo z kostí a shnilo. Za pár sekund už po jeho strýci zbyla jen dokonale bílá kostra. Adam si jen matně uvědomoval, že je nahý… jako v halucinacích, se vydal k chodbě. Narážel do stěn, dokonce narazil i na vypínač, kterým zhasl žárovku. Místnost se rázem ponořila do tmy, ale on to nevnímal… Odhrabal část uhlí a po paměti se vydal nahoru…

*

Poručík Sekal si povzdechl. Zapnul si televizi. Byl čas na zprávy.

Vítáme diváky u hlavní zpravodajské relace televize Doga. U zpráv vás vítá Markéta Bledulová a Karel Podvraťáček. Dobrý večer.

Dům hrůzy, takový přídomek v posledních měsících získala jedna samota. Mladý manželský pár, tu přišel o syna. Ten jedné noci beze stopy zmizel, policie po něm sice stále pátrá, ale naděje na přežití jsou prý mizivé. Celá věc je o to záhadnější, že v domě zmizel i další rodinný příslušník, bratr matky zmizelého Adama. Naopak, jedné chladné noci se zde objevil muž, jehož totožnost je dodnes neznámá. Vypadá to, že prožil nějaký šok. Mohlo by se jednat o pohřešovaného Josefa Duba, ovšem muž jako pohřešovaný vůbec nevypadá... Více v následující reportáži.

Zazvonil telefon. Sekal ztlumil zvuk na televizi a zvedl to. „Máme ho," oznámil stroze hlas na druhém konci. „Adama?" Sekal se chvěl nadějí. „Ne, Duba. Jak slezl sníh, tak ho objevil nějakej chlap se psem. Už jsme na místě, jen jsem tě chtěl informovat, že aspoň něco máme z krku… Teda, máme štěstí, že se chladil pod sněhem, jinak by už byl pěkně rozteklej…a takhle aspoň nesmrdí…"

„Dobře, díky," povzdechl si Sekal a opět zvýšil hlasitost. Reportáž zrovna končila, teď byly na řadě veselé obrázky z výstavy pudlů a čivav…

Marek Veverka - Symetron

Sál šuměl nedočkavostí. Již každým okamžikem se měl celý svět změnit. Na čtvrté mezinárodní konferenci vynálezů pro zlepšení kvality života, zkráceně VZKŽ, dojde za chvíli k odhalení vynálezu, jenž postaví vše, dosud zdánlivě neměnné, na hlavu.

Profesor Toris již před nedávnem poodhalil na čem, že jeho laboratoř pracuje a i to nic neříkající „něco" nahnalo do konferenční síně tolik lidí, že sál doslova praskal ve švech.

Ševelení lidí utnula naráz drobná postava, jež se zjevila na pódiu, a jež se ihned přesunula k mikrofonu a počala si jej upravovat pro svoji výšku.

„Ehm, ehm" ozvalo se sálem odkašlání, a kdyby někdo z přítomných upustil stéblo trávy (pomiňme otázku, kde by ho vzal a proč by ho s sebou bral), jistě by místností zaznělo jako rána z děla. Ne tak hlasitě, nýbrž tak rušivě. Toliko totiž byla pozornost upřená jen a pouze k onomu drobnému muži v bílém plášti.

„Dobrý den vážené kolegyně, vážení kolegové, vážení hosté." uvedl onen muž svoji řeč a vida, že je plně vnímán, pokračoval dál. Mluvil pomalu, hlubokým tichým hlasem.

„Jmenuji se profesor Lucius Toris a dnes vám představím vynález, na němž jsme s mým týmem pracovali dlouhých dvacet let. Dvacet let, které se však vyplatily. Na j konci stojí Symetron."

Náhle přestal mluvit a opona za ním se rozevřela. Šero sálu prosvištělo několik záblesků fotoaparátů. Za profesorem stála na připraveném stolku malá černá krabička připomínající pouzdro na brýle. Profesor na ni ukázal a zopakoval: „Symetron".

Místnost na chvíli opět zaplnila šeptavá výměna názorů, leč umlkla hned, jakmile se profesor k oné krabičce přiblížil a otevřel ji. Lidé

s napětím očekávali, co je uvnitř. Profesor Toris otevřel krabičku a vyňal z ní … brýle.

Dav opět propukl v šum, teď ale spíše zmatený. Už, už by zklamaný dav propukl i v něco násilnějšího, když sálem zazněl opět profesorův hlas: „ Symetron – největší objev od vynálezu kola.“ Lidé byly stále zmatenější a tahle otřepaná fráze, jíž se ohání kdejaký kutil, když zjistí, jak vyjmout hřebík z prkna pomocí svých zubů, aniž by o ně přišel, je nijak neuklidnila. Profesor však pokračoval: „Jistě jste již někdy stáli před složitým rozhodováním a nebyli si jistí, kterou cestou se vybrat. A mnohdy jste pak svých činů litovali. Symetron učiní všemu takovému konec.“

Několik lidí opustilo sál. Další o tom začali uvažovat. Došli k závěru, že naletěli dalšímu bláznovi, co tvrdí, že zjistil, že jeho pouzdro na brýle dokáže spasit svět, protože jej vyrobili v době, která ho k tomu jednoduše předurčila. A nejednomu z nich prolétla hlavou myšlenka, že nechápou, jak mohou organizátoři někomu takovému dovolit vystoupit, a že to značně snižuje kredit konference.

Pak se ale stalo něco, co všechny zbylé uchvátilo a zapříčinilo, že ti, co odešli, posléze svého odchodu litovali. Profesor Toris stiskl cosi na levé nožičce brýlí a poté si je nasadil. Poté si vzal kus papíru a něco na něj napsal. Papír pak zvedl tak, aby na něj bylo vidět. Tím, co napsal směrem od hlediště.

„Řekněte číslo.“ ozvalo se sálem. Všichni se nechápavě otočili k pódiu. Pak se jeden z naštvaných diváků rozhodl a vykřikl: „Tři, ty šašku“. Profesor nehnul ani brvou a otočil papír, na němž se skvěla číslice tři.

Dav byl zmatený. Profesor si toho však nevšímal, vzal další kus papíru a opět na něj něco napsal. „Teď bych prosil osmiciferné číslo.“ Odkudsi zpoza nechápavých pohledů se ozvalo: „Jeden milion, osm set třicet dva tisíc, šest set pět.“ A poté z jiné strany dodatek: „Celých tři, ty šašku“ – patrně opět onen pán se svojí oblíbenou číslicí tři.

„No, sice jste mi řekli číslo šesticiferné a navíc nikoliv celé, leč…“ Místo posledních slov otočil opět papír, na němž stálo číslo Jeden milion, osm set třicet dva tisíc, šest set pět, celých tři. Lidé se podiveni opětovně posadili na svá místa a sledovali, co bude následovat.

„Vidím, že nerozumíte.“ konstatoval profesor Toris věc zcela očividnou. „Můj přístroj je vlastně vylepšeným temporálním oknem. Díky jistým matematickým postupům, dokážu s jeho pomocí, laicky řečeno, nahlédnout do budoucnosti. “ Profesor Toris se odmlčel a nechal působit svá slova. Nikdo ani nehlesnul.

„Po objevení metody, s jejíž pomocí jde budoucnost vypočítat, a upozorňuji, že o co bližší budoucnost se jedná, o to přesnější jsou výsledky, vyvinuli jsme způsob jak tuto budoucnost vizualizovat. Výsledek vidíte pomocí těchto brýlí přímo před sebou.

Mozky přítomných sotva stačily profesorovým slovům, nicméně zatím ještě stíhaly a pomalu jim docházelo, co se jim vlastně snaží profesor Toris říct. Najednou se na pódiu objevila černá kočka. Profesor Toris se k ní otočil, vzal ji do rukou a opatrně položil do asistentkou právě přineseného košíku. Poté si nechal přinést tři misky, které postavil na pódium a lahev mléka. Misky byly očíslované čísly od jedné do tří a profesor Toris je jednu po druhé naplnil a poté se opět otočil k divákům:

„Kočka bude má na výběr ze tří misek. Já však vím, že se rozhodne pro misku číslo…“ – stiskl znovu ono tlačítko na levé nožičce brýlí a po chvíli pokračoval: „Tři.“

Zraky přítomných nesňaly svou pozornost s kočky, čekajíc, jak se rozhodne. Ta si sice dávala chvíli na čas, nicméně po chvíli ze svého pelíšku vstala a vydala se neomylně k misce číslo dva… Tu však minula a s chutí se pustila do mléka z misky číslo tři.

Lidé opět propukli v zmatený šepot, ale profesor ho ihned rázně ukončil dalšími slovy:

Přístroj vybere nejpravděpodobnější varianty vaší budoucnosti a tu, která dosáhne nejvyššího počtu procent, vám zobrazí. Výpočty do jedné hodiny jsou, jak jste viděli, více méně stoprocentní. Výpočty do týdne se pohybují mezi 70 až 65%. Výpočty do měsíce mají úspěšnost 65až 50%. Výpočty do jednoho roku mají úspěšnost od 50% do 30%. A konečně, výsledky nad jeden rok mají úspěšnost menší než 30%.“ Profesor Toris opět ustal a nechal sál vstřebat tíhu svých informací.

„Po tomto objevu jsme si položili otázku, pakliže je těžké předpovědět přesněji naši vzdálenou budoucnost, neboť není nejspíše nezměnitelně daná, nedokázali bychom alespoň s pomocí znalosti všech možných variant a toho, co k nim vede, vypočítat cestu k budoucnosti nejdokonalejší? Dokázali jsme vytvořit algoritmus, který nám to umožnil.“

Za profesorovými zády se objevilo pět černých rakví. Profesor opět stiskl tlačítko na levé nožičce brýlí, poté odkryl víko jedné z nich a ulehl do ní. Než nad ním asistentka víko opět zavřela, pronesl: „Ve čtyřech z těchto rakví je zabudován smrtící mechanismus – nevím přesně, ve kterých – který asi za půl minuty spustí. Díky Symetronu jsem však v bezpečí.“

Rakev se zavřela a sál opět propukl v nervózní mlčení. Za pár desítek vteřin čtyři z pěti rakví vzplály. Poté, co byly plameny uhašeny, vyšel profesor opět vítězoslavně na pódium a zakončil svou prezentaci:

„Pokud se někdy v budoucnu dostanete do situace, kdy se budete muset rozhodnout mezi

dvěma a více variantami, Symetron rozhodne za vás. Pomocí složitých kalkulací vybere pro vás nejvhodnější cestu. Už nikdy špatných rozhodnutí!“

Poslední profesorova slova zanikla v ohlušujícím potlesku. Profesor se tomu nedivil, věděl, že přijde…

***

Pak už šlo vše ráz naráz. Masová výroba, všemožná i nemožná ocenění pro profesora Torise a na konci stálo neomylné lidstvo. Svět ovládly nové objevy a vynálezy, protože, kdokoliv si usmyslel, že něco chce, Symetron mu to umožnil. Lidstvo pomalu poznávalo vše.

Uběhlo asi sto let a dnes již starý profesor Toris seděl ve své pracovně, posázené medailemi, Nobelovými cenami a dalšími všerůznymi plaketami a oceněními. Vnitřně starý, leč vnějškem jinocha sotva dvacetiletého. Seděl ve svém křesle a smutně hleděl na dno sklenice whisky. Měl vše a mohl vše, a přesto se mu nic nechtělo. Nudil se, jenže nebylo co dělat. Vše už bylo objeveno, vše už bylo známo. Vše bylo možné – nesmrtelnost, teleportace, cesty ke vzdáleným světům, kde stejně nic nebylo, cesty časem, při níž již vše bylo prozkoumáno, podstata a původ vesmíru, smysl života. Odpověď na každou otázku, která by někoho napadla, byla již dávno nalezena. Neexistovalo jediné tajemství. Jediná záhada. Jediná neznámá. Vše přestalo dávat smysl – volby, všechen sport, jakékoliv spory či debaty nebo soutěže, vše končilo remízou – všichni věděli, co dělat, aby skončili, co nejlépe.

Lidstvo bylo znuděno. Už se ani nerodily děti. Nesmrtelné lidstvo nechtělo přivézt do chladného vševědoucího vesmíru další, co by trpěli, jako oni. Čas pomalu plynul a člověk pomalu rezignoval na vše. Univerzity a vůbec všechny školy přestaly v době, kdy ještě bylo dětí, vyučovat. Malé děti učili rodiče, protože věděli, co dělat, aby na tom byly jejich děti dobře, a střední a vysoké školy rozdávaly tituly ihned po přihlášení, protože bylo naprosto jasné, že díky Symetronu zvládne každý vše, co by si předeslal, a stávaly se tak z nich pouhé úřady pro přidělování titulů. Když měl tituly všichni, zanikly školy zcela.

Lidstvo se stalo dokonalým, avšak člověk sám považoval svoji existenci za zbytečnou. Nebylo, co dělat. Vše bylo předem jasné a nic už nikoho nepřekvapilo. Frustrace byla obrovská. Naše civilizace se stala nečinnou, a kdyby ji neobsluhoval dokonalý systém, jenž se staral o všechny její potřeby, už by dávno vymřela.

Stav, jenž se zdál nezvratným. Vypnout Symetrony nešlo, za tu dobu se na nich lidé stali psychicky závislí a ztratili schopnost se samostatně rozhodovat i v těch nejjednodušších situacích. Symetron je zcela pohltil. Byli by dezorientovaní a neschopní čehokoliv. Neexistovala jediná cesta ven z tohoto kruhu, do něhož se dobrovolně zapojili.

Tedy… až na jednu… Symetron připouštěl jeden způsob, jak vše ukončit. Jak dosáhnout klidu a zachovat lidstvo. Toris na jeho uskutečnění pracoval několik měsíců. Bylo to po dlouhé době něco, co ho alespoň částečně uspokojovalo. Teď je však konec, všechny přípravy jsou u konce. Nastal čas.

Klid místnosti narušil hluk fúzových motorů. Profesor Toris pohlédl z okna a na obloze spatřil vzdalující se modul mířící k měsíční základně. Převáží pět milionů novorozeňat vypěstovaných v Torisových laboratořích. Jen tak bylo možné zajistit, že po svých rodičích nezdědí závislost na Symetronu. Vychovají je androidé, roboti nerozpoznatelní od lidí. Budou mít normální dětství, normální život. Bez Symetronu. Jak jim záviděl tu nevědomost. Tu možnost poznávání. Radost z objevů. Z paměti androidů, základny, i modulu vymazali všechny zmínky o Symetronu a všech objevech, kterých bylo dosaženo s jeho pomocí.

Ale aby bylo vše dokonalé a o na Symetron se navěky zapomnělo, je nutné udělat ještě jednu věc. Věc, která ho přivede k poslednímu tajemství, jehož nešlo dosáhnout ani se Symetronem.

Profesor pozdvihl sklenici, připil na dálku šťastnému modulu a poté ji dopil. Pak přistoupil ke svému stolu a stiskl červené tlačítko.

Celý svět objal jaderný mír…

Iva Kolářová - Stroj času A. Swaina

Znáte ten pocit, když se probudíte do šedého deštivého rána s naléhavou myšlenkou na časopřenášecí motor alfa. Jistě že znáte. Komu se to alespoň jednou nestalo!

Dřív než spustíte nohy na podlahu a obujete si pantofle, pochopíte, že právě v tento den minulost ohrozí přítomnost přímo v galaktickém rozměru. Nebo snad přítomnost minulost? Kdo ví… V koupelně si opláchnete obličej studenou vodou a předtucha zmizí v hyperprostoru.

Po ranní očistě a krátké konverzaci se zrcadlem, které upozorní na váš rozcuchaný vzhled a kruhy pod očima, si jdete do ledničky pro snídani. Projdete kolem rádia, samo se spustí, a vy se vyděsíte. Skoro jako každé ráno.

„Zdravím vás, Arture Swaine,“ ozve se robotický hlas rádia Elen, pojmenovaného podle bývalé manželky, „dnes je třicátého března. Chcete naladit stejné rádiové vlny jako obvykle?“

„Ne, zkus mi usmažit palačinky,“ zabručíte.

Po dlouhé pomlce si rádio odpoví na svou otázku samo: „Slyším, že máte opět skvělou náladu. Něco vám vyberu, abyste se po ránu tak neradoval."

Spustí Yesterday Man od Chrise Andrewse.

Drzoun, pomyslíte si a otevřete ledničku. Zaslechnete podivné syčení. Zbystříte. Odkud ten zvuk vychází? Přitisknete ucho k lednici. Ne, odtamtud ne… Pokrčíte rameny, vezmete si mléko. Bezduše procházíte kolem kuchyňského okna, za nímž se mihne ten nejpodivnější letoun, jaký kdy spatřil světlo světa, jdete ke stolu a… teprve potom vám mozek sdělí, co jste opravdu viděli. Rychle se vrátíte k oknu a již zcela probuzeni sledujete, jak se přímo na vaši zahradu řítí hořící stroj z narezlého plechu.

Co to proboha je, říkáte si užasle.

Následuje rachotivý zvuk a hlučný náraz, při němž plameny ožehnou levý bok utopického letounu.

* * *

Určitě jsou uvnitř lidé, zděsil jsem se a neváhal jsem ani vteřinu, abych vyběhl ven. Všiml jsem si, že na pravém boku stroje jsou dvířka. Někdo se je snažil zevnitř vyrazit, ale marně. Nejspíš se při dopadu zkřížila. Rozběhl jsem se k nim a s vynaložením mé veškeré síly jsem je dokázal pootevřít. Cestující uvnitř se přičinili o zbytek práce a vyrazili dveře docela. Štiplavý kouř, obklopující celý vrak stroje, mi nedovolil si prohlédnout muže a ženu, kteří docela klidně vystoupili. Následoval je malý robot s neskutečně starým hasícím přístrojem. Ihned se pustil do své činnosti. Pobídl jsem ženu a muže, aby se nezdržovali poblíž hořícího stroje. Ustoupili tedy o pár kroků dál, ale poté se zastavili a celkem znalecky sledovali, jak jejich výtvor nakrmil lačné plameny.

„Ach, drahý, příště bychom měli raději odpojit hlavní řídící systém od toho kávovaru pana Loeffa," namítla mladá žena, oblečená do šatů, připomínajících svým stylem secesi. Dokonce i složitý drdol z kaštanových vlasů a způsob její mluvy, jakoby bral inspiraci v této době. Přes její půvabný obličej vedla špinavá šmouha.

Muž středních let oblečený v cestovním obleku, pocházejícím ze stejné éry, přitakal: „Máš pravdu, drahá, byl to hloupý nápad." Roztáhl deštník, protože stále pršelo, z kapsy vytáhl dýmku, strčil ji mezi zuby a dodal: „Špatné připojení nejspíš způsobilo výbuch v relativním pohonu pro překonání rychlosti světla. V důsledku toho nás stroj pravděpodobně přenesl do jiného světa, než jsme zamýšleli. Inu, nevypadá to tady jako v keltském oppidu, není – liž pravda?"

Poslouchal jsem ty dva s bezbřehým údivem a nekonečnou nevěřícností. Jak je možné, říkal jsem si v duchu, že znají časoprostorovou fyziku lépe než já?! Odkud se tady vzali… a proč se chovají tak nenuceně, když jim hoří dopravní prostředek?! Zažíval jsem v tu chvíli duševní otřes.

„Panečku," vypustila mladá žena ze rtů, když se jí k nohám přikutálela pružina ze zničeného stroje. „Zařízení pro zachycení a tlumení nárazů a chvění budeme muset příště lépe připevnit, drahoušku." Všimla si mých vyděšených a nechápavých výrazů, a proto decentně naznačila svému společníkovi, že by společenská etiketa vyžadovala aktuální reakci. Muž se rychle dovtípil, nabídl slečně rámě, a zvolna ke mně přišli.

„Mladý muži," oslovil mě, „děkuji vám za naši záchranu. Bylo to od vás velmi… vskutku velmi šlechetné."

Žena mi poděkovala líbezným úsměvem a krátkým ukloněním.

„To… bylo…" zamumlal jsem, „totiž, rádo se stalo."

„Omlouváme se za poničení vašeho… vznešeného sídla…?" Pohlédla na mě s otázkou v očích, zda je tento název vhodný pro hranatou krychli postavenou z panelů.

Hodlal jsem říct několik dalších nesmyslných slov, ale muž mě zarazil svou otázkou:

„Pane, jaký je letopočet?"

„Letopočet?" opakoval jsem nevěřícně.

„Ano," pobídl mě netrpělivě muž, „to je to několikamístné číslo, které se rok od roku mění, a lidé spolu navzájem vedou války, protože se ještě neshodli na jednotném stoupání…"

„2012," přerušil jsem ho netrpělivě.

„Oh," nadšeně zatleskala žena, „drahoušku, to bylo od tvého stroje času opravdu pozorné přenést nás právě sem! Až na ten výběr módy," poznamenala, když si zběžně prohlédla mé oblečení. Po chvíli se zvědavě zeptala: „Takhle se teď odíváte?"

Muž se připojil: „Váš oděv, promiňte, jestli se vás dotknu, vypadá tak trochu jako pyžamo."

„Asi proto, že to je pyžamo," odvětil jsem a pochopil, že právo pokládat otázky náleží i mně. „Odkud a proč jste vlastně přiletěli?"

„S tím se spojuje příběh delší, než slovník frazeologizmů," zívl si muž.

„Mohu znát alespoň vaše jména?"

„Ale jistě!" rozzářil se muž a poukázal na svou společnici. „Toto je má sličná asistentka Emily Jonesová a já se jmenuji…" Obrátil oči vzhůru, jako někdo, kdo se zamyslí více nad svým jménem, než nad Einsteinovou rovnicí gravitačního pole. „Archibald Edmund Mortimer Albert Reginald Edgar Jasper Swain…"

* * *

Je pravděpodobné, že vám náhodou na vaši zahradu spadne letoun s funkčním zařízením, jež dokáže přenášet osoby časem i prostorem?

Nepravděpodobné.

Je pravděpodobné, že jednou tou osobou bude váš prapradědeček narozený roku 1860?

Velmi nepravděpodobné.

A hleďme, na tomto případě můžeme viditelně pozorovat, jak jsou fyzikální zákony ještě zoufale neúplné. Pravděpodobnost tu zdaleka nestačí. Kdepak. Ještě něco totiž míchá kartami. Někdo to nazývá Bohem, jiný zase Osudem. Ať už je to cokoliv, vždycky to zapříčiní přesně to, co nečekáme nebo nechceme. Je to stejné, jako když losujete otázku před zkouškou. Ze třiceti jich umíte dvacet devět. Je tak nepravděpodobné vytáhnout si tu třicátou. S touto myšlenkou dlouze tápete v osudí, abyste si nakonec vylovili tu jedinou, která vám zhatí plány. Z toho plyne, že je – li něco zhola nemožné, dozajista se to přihodí.

To všechno mi proběhlo myslí v další půlminutě. Neváhal jsem už ani chvíli a pozval oba dva dovnitř. Posnídat s předkem a jeho asistentkou, znalých evidentně spoustu etap historie blíže než čtením knih, může občas zpestřit ranní rutinu. Zvláště, když je pro ně novinkou lednička, televize a další běžnosti naší doby.

Konečně usedli ke stolu. Rozhodl jsem se jim uvařit černý čaj a naservírovat kukuřičné kuličky v čokoládě zalité mlékem. Voda v rychlovarné konvici zponenáhla začínala bublat. Opřel jsem se o kuchyňský pult a mezitím přemýšlel nad oním záhadným člověkem, jenž dokázal sestrojit stroj času.

Letmo se mi vybavilo, co o něm můj otec vyprávěl, když jsem byl malý kluk. Podle jeho slov to byl líný lord s hlavou v oblacích, jenž neustálým dumáním o cestování v čase zahodil jak svůj život, tak i svůj titul a všechny peníze. „Jen kvůli němu přišli jeho děti skoro o všechno," říkával a důrazně mi opakoval, jak pochybné je snít a věřit vlastním nápadům. Vždy dodával: „Chceš-li být vážený a bohatý, nemůžeš spoléhat jen na svůj mozek." I když jsem to nerad slyšel, začal jsem se smiřovat s tím, že má otec možná pravdu. Až do doby, kdy jsem se nepozorovaně vkradl na půdu babiččina domu. Byl to ten samý, jenž Archibald a Emily využívali jako letní sídlo. Staré parkety tam vrzaly při každém šlápnutí a můj pohyb vířil množství prachu, jež se třpytilo v slunečních paprscích. Tu rozložitou místnost prostupovala vůně staré noblesy a zakázaného tajemství, čekajícího právě na mně. V krabici pod starými fotkami jsem našel zapomenutý sešit. Byl určitě sto let starý, div že se mi v rukou nerozpadl. Jemně jsem jej otevřel a prostoupil mnou pocit dobrodružství. Zdobným písmem plným rozmachu a elegance tam byl popsán návrh na vynález. Horlivě jsem listoval dál a jako u vytržení si prohlížel první náčrtky velkého stroje, který by dokázal jak létat tak i úspěšně překonat minimální hranici času. A následoval popis, jak stroj zprovoznit. Samozřejmě, některé vývody byly chybné, ale přesto jsem věděl, že tento sešit třímal v ruce génius. Génius, jehož jsem chtěl následovat a podobat se mu.

Ozvalo se duté „cvak", když konvice dovařila vodu, a to mě probralo z přemítání. Zalil jsem čaj a připravil snídani na stůl. Archibald nedůvěřivě pozvedl lžíci plnou kukuřičných kuliček. Dlouze na ně zíral, jakoby jim chtěl slušně vysvětlit, že nad úroveň pravé britské snídaně nikdy nevysáhnou, a pak je ochutnal. Na další lžíci se už neodvážil.

Emily přesně vystihla jeho myšlenky a připomněla mu: „Zapomněl jsi už, jak chutnalo to pivo ve Starém Egyptě? Hm…? Tak jez."

To mi dalo záminku vyptat se jich na jejich příběh. „Určitě jste toho už viděli spoustu, že?"

„Ach ano," zasnila se Emily, „Césarův Řím, Mozartovu Vídeň, renesanční Toskánsko, Shakespearovo divadlo. Byli jsme při tom, když stavěli pyramidy. Dokonce nám cestu zkřížilo několik mušketýrů. Mám dojem, že jeden se jmenoval Athos. Inu, do jakékoliv historické knihy se podíváte, můžete si v ní představit i nás dva. Vlastně, jsme tak trochu turisti."

„To je skvělé," uniklo mi ze rtů, „jak dlouho už cestujete?"

„Přibližně pět let," odpověděl Archibald a ledabyle vyhlédl z okna na zahradu. „Ale velmi se obávám, že naše cesta skončila."

Zamyslel jsem se a náhle mě napadlo: „Možná bychom dokázali sestrojit nový stroj."

Archibald pozvedl hlavu s příjemným úsměvem na rtech. V jeho zelených očích se odráželo nadchnutí a jasnější souhlas, než by to vyjádřila jakákoliv slova.

* * *

K poledni jsme se pustili do práce. Respektive jen Archibald a já. Emily, zaměstnána rozhovorem s mým zrcadlem, nebyla schopna ani naplánovat průběh stavby. Zatímco jí radilo, jaký by měla používat pleťový krém a jak správně nanášet šminky, trpce mě potěšilo, že má uměle inteligentní zrcadlo konečně využití. Dřív než jsem ho sestrojil pro svou manželku, dala přede mnou přednost jednomu z těch vážených a bohatých chlápků, jakého ze mě chtěl otec vychovat.

Archibald byl hotový s náčrty. Vyšel z pracovny bez saka, rukávy si vyhrnul až k loktům. Pokuřoval z dýmky. Na jídelním stole rozvinul plány a kývl na mě, abych se šel podívat.

Jeho dílo mě zcela ohromilo.

„Časoprostorový motor alfa čerpá relativní pohon do dalších pěti motorů," zvolal jsem nadšeně, „přesun je nárazový a řídí jej hypermotor a zařízení ohýbající stimul prostoru. Úžasné! Ale co mechanické ovládání?"

Archibald poukázal na místo, kde byly vyobrazeny páčky a tlačítka.

Zamyslel jsem se a po chvíli promluvil: „Už jste slyšel slovo ‚počítač'?"

A tak jsem začal pracovat na moderním doplňku, bez něhož se dnes málokdo obejde. Zpracování technických částí se ujal Archibald. Sladce poťouchlá Emily si brzy oblíbila současný styl života. Naučila se řídit můj starý chrysler a zvykla si nosit černé brýle. Nesundala je z nosu dokonce ani, když sledovala telenovely a to už je co říct. Tak plynuly dny a týdny a z nás tří se stali dobří přátelé. Přestal jsem vnímat rozdíl, který mezi námi panuje, vždyť teď bylo teď!, ale s postupem času, jak jsme stroj dokončovali, jsem si stále častěji uvědomoval, že oba dva znovu uletí, aby poznávali neznámé kouty věků.

V den, kdy jsem zprovoznil palubní počítač a vysvětloval Archibaldovi všechny jeho funkce, se mě nečekaně zeptal: „Proč jsi nesestrojil stroj času už dávno?"

„Prosím?" podivil jsem se té otázce, protože jsem jí byl překvapen.

Krátce přikývl. „Dokázal bys to, tím jsem si jistý."

„Nevím," odpověděl jsem neurčitě a pokusil se pokračovat ve výkladu: „…jen dvakrát ťuknout na obrazovku a objeví se menu, takže…"

„Arture, nemluvíš s idiotem," poznamenal s úsměvem.

„Já vím," řekl jsem omluvně. „Snažil jsem se ho sestrojit. Několik let jsem tomu věnoval, ale moc se mi nedařilo, tak jsem to vzdal a začal pracovat pro Technologický institut, abych se uživil."

Archibald mlčel s očima sklopenýma k zemi. Když se na mě podíval, jakoby se v jeho očích zračily vzdálené země. „Proč si myslíš, že s Emily cestujeme v čase? Kvůli cíli? Kdeže! Dnes tady a zítra jinde. Jaký se v tom dá najít cíl? Ne, cíl je jen mihotavé světýlko na konci. A kdo ví, jestli je opravdu tak zářivé? To hlavní je putování, nikoliv cíl. Nemělo by to tak být se vším, co děláš? Není to snad stejné jako v životě?"

„Občas by se hodilo znát naši budoucnost," poznamenal jsem a musel se opravdu ovládat, abych Archibalda nevaroval před tím, co ho čeká v jeho budoucnosti.

„A k čemu?" zvolal nevěřícně. „Myslíš si, že bys ji dokázal změnit?"

„Možná ano," uvažoval jsem.

„Právě naopak," odporoval, „nic se nedá změnit. Minulost, přítomnost a budoucnost jsou propojeny nekonečným tokem souvislostí. Věčné perpetum mobile, příteli! Jen si to představ, to co se stane v mé budoucnosti, budu jednou prožívat v přítomnosti, i když pro tebe už to bude minulost. To propojení nedovoluje učinit něco, co by změnilo všechny ty dimenze. Kdyby si někdo usmyslel přenést se do minulosti, aby radikálně změnil dějiny, měl by mít na paměti, že nemá šanci na úspěch. Ne… K čemu by ti bylo znát tvou budoucnost, kdyby ses jí chtěl vyhnout? Stejně by tě dohonila, to mi věř.

Já a Emily ale nechceme měnit, jen spatřit a pochopit. To je velký rozdíl, nemyslíš?"

V tom k nám vběhla rozveselená Emily a náš rozhovor byl ukončen.

Dlouho jsem o jeho slovech přemýšlel.

Opravdu dlouho.

* * *

Po krásném večeru stráveném s mými přáteli, převzala vládu vlahá červnová noc. Nastala chvíle loučení, která trvala méně, než se mi líbilo, a zároveň déle, než jsem mohl vydržet. Raději jsem zamaskoval svůj smutek kontrolou mechanických a počítačových funkcí. Potom jsem se objal s Emily, která mi na znamení toho, co jí náleží, zasunula do vlasů černé brýle, a žertovně prohodila: „Škoda, že jsi o sto let mladší než já."

Archibald mi pevně stiskl ruku na důkaz vděku za mou spolupráci i přátelství.

„Jaká je pravděpodobnost, že se znovu setkáme?" zeptal se mě s úsměvem. Zasmál jsem se a okamžitě věděl, co na to říct: „Nepatrná, díkybohu."

Vyšel jsem z kabiny a zabouchl za nimi dveře, pak jsem se zamyšleně vrátil do domu a z okna sledoval, jak se stroj času vznáší ve vzduchu, nabírá výšku a zmenšuje se na obloze a náhle zmizí z tohoto roku, aby se rázem objevil v jiném.

Šel jsem spát nad ránem.

* * *

Probudil jsem se do jasného dne s naléhavou myšlenkou na časopřenášecí motor alfa. Dřív než jsem spustil nohy na podlahu a obul si pantofle, pochopil jsem, že minulost neohrozí přítomnost v galaktickém rozměru. Nebo snad přítomnost minulost? Kdo ví… Opláchnul jsem si obličej, vyslechl kritické hodnocení zrcadla na stav mé unavené tváře. Prošel jsem kolem rádia Elen, lekl se a zaúkoloval ho hledáním nahrávky, vytáhl z ledničky mléko, sedl si ke stolu a…

V tom se ozval domovní zvonek.

Ding – dong.

„Ach bože," zívl jsem si, „kdo to je?"

„Nejspíš pošťák, brácho," odpověděl zvonek s uměle vytvořeným charakterem. „Jo, je to ten, co ti nosí inkaso."

„Vždyť už jdu," zabručel jsem a šouravě došel ke dveřím. Zvonek měl pravdu. Za dveřmi stál pošťák, ale tentokrát svíral v ruce dopis zažloutlý starobou. Převzal jsem ho. Pošťák nedokázal udržet svou touhu po rozluštění tajemství a poznamenal: „Na poště říkali, že to psaní leželo v trezoru spoustu let a že… že byl dopředu určený datum dodání. Zní to docela záhadně, viďte?"

„To ano," souhlasil jsem a zlehka roztrhl obálku. Vytáhl jsem dopisní papír a stačilo mi

přečíst několik zdobně napsaných slov, abych si byl jistý. Strojeně jsem se zasmál a vysvětlil: „Je to jen takový žert, víte? Žádná záhada."

Tak jsem se zbavil pošťákovy zvědavosti. Když odešel, sedl jsem si na verandu a četl:

Drahý Arture,

minulost i budoucnost jsou si podobné. Cokoliv, co se má stát v budoucnosti, bude jednou minulostí, jež se stane jen etapou v historii Země. Ale přítomnost je jediná chvilka, kterou člověk může prožít. Má jepičí život, a proto ji člověk musí správně uchopit, ať žije právě v jakékoliv dimenzi v jakémkoliv letopočtu. Jen v přítomnosti žiješ, proto v ní konej, co Tě naplňuje.

A věř mi, Arture Swaine, znovu se setkáme.

Jsem si tím jist.

Vždyť už se to stalo.

Petr Štěcha - Kořalka, ten kapalný stroj času

Toho večera se Josef, Fanda a Kája, pivní kumpáni od Stolu starých mládenců, v lokále vesnické hospody trochu nudili a tak byli vlastně rádi, když se ve dveřích objevil Pepek. Byl to prazvláštní človíček, místními lidmi neoficiálně pasovaný na obecního blázna. To pro jeho vzhled, chování a také, že přebýval za vesnicí, ve staré polorozpadlé pazderně. Navíc nikdo přesně nevěděl, odkud Pepek přišel. A pak, ty jeho šílené historky a vůbec vše, co říkal, bylo velmi neobvyklé a bláznivé.

Hospodský Eduard Pepka ve svém podniku neviděl moc rád a vždy se ho snažil rychle vyhnat, což ale nebylo obvykle tak snadné. Téměř pokaždé se totiž našel nějaký podnapilý host, který se bláznivého Pepka zastal. Zrovinka jako dnes. Než personál hospody stačil nežádoucího hosta zaregistrovat, zazněla z kroužku starých mládenců nepřeslechnutelná Kájova výzva:

„Pepku, pojď si sednout k nám, dáme si kořalku!"

Pepek ihned zareagoval a kvapně se přesunul ke stolu, k němuž ho zvali. Tam pak nesměle až ostýchavě usednul na volnou židli.

„Édo, dej nám sem čtyři vodky!" pokračoval Kája, aby dokázal, že svou nabídku prve myslel vážně.

Hospodský se zatvářil otráveně, neochotně připravil sklenky na tácek, naplnil je objednaným nápojem a vše pomalu odnesl štamgastům na stůl.

„Pepku, minule, než tě vyhodili, říkal jsi, že umíš cestovat časem," znovu pokračoval trochu provokativně a trochu zvědavě Kája.

„To je pravda. Můžu ti to dokázat třeba hned," odvětil Pepek.

„A to, jako, jak?" na to Kája.

„Jednoduše. Očaruju třeba tuhle kořalku, a když ji vypiješ, podíváš se do doby, na kterou přitom pomyslíš. Můžeš třeba letět časem do budoucnosti nebo do minulosti."

„Jestli těch keců nenecháš, můžeš třeba letět z hospody," ozval se v reakci na Pepkovu řeč hospodský, jenž stále ještě okouněl u stolu čekaje, co se ze vzniklé situace vyvine.

„Ale jen ho nech, dyť je to zajímavý," zastal se Pepka Kája.

„No jasně," přidal se Josef a zvedl z tácku jednu ze sklenek, cinkl o tři zbývající a pronesl: „Tak chlapi, popojedem!" a jedním hltem nasměroval celý obsah panáku do svých útrob. Podobně učinili i Fanda a Pepek. Jen Kája ještě otálel a v zápětí vyslovil přání:

„Pepku, tak mně tu kořalku očaruj!"

Ten bez okolků zakroužil rozevřenou dlaní levé ruky nad zbývající nevypitou sklenkou, cosi zahuhlal, snad zaklínadlo, a pak řekl:

„A můžeš pít. A přej si podívat se do nějaký jiný doby. Ale jen v duchu. Nesmíš to vyslovit."

Jenže Kája se znovu zarazil. Byl šokován sám sebou, tou samozřejmostí, s jakou, tak najednou, tomu bláznivému Pepkovi uvěřil. Až ho zamrazilo. Přemýšlel, nevěděl, co si přát.

„Tak co, budeš to pít nebo na to budeš jen koukat?" otázal se hospodský, který už, už chtěl tácek s prázdnými nádobkami odnést.

„Nespěchej na mě a radši nám běž natočit pivo. Vidíš, že máme vypito," odsekl pohotově Kája. „A Pepkovi dej taky," dodal.

A potom ten večer popíjeli a popíjeli, a vedli obvyklé hospodské řeči, dobírali si Pepka, jen očarované skleničky se jaksi báli dotknout. A tak se stalo, že tam takto zapomenuta zůstala, i když už všichni odešli a hospoda zavřela.

Netknutou začarovanou kořalku pak našel unavený hospodský Eda, když přišel ke stolu pro prázdné pivní půllitry. Protože ho čekal ještě dlouhý úklid, připravil si hrnek kafe a podle svého trochu zvláštního zvyku jej okořenil panákem tvrdého alkoholu. V tomto případě použil zapomenutou vodku. Byla by přece škoda ji vylít.

Mezitím Edova dcera Anička, jež pomáhala otci při vedení jeho živnosti, poklidila v kuchyni a odešla spát.

Hospodský, sedě u kafe, osaměl. Upíjel z hrnku a přemýšlel.

Jeho hospoda byla na krach. V krátkém čase musel hodně investovat, aby splnil nové předpisy. Neměl dost svých peněz, a tak se zadlužil. Jenže staří kunčafti postupně vymírali, nové hosty se nedařilo získat, kvůli neustávající

ekonomické krizi přestali přijíždět turisté do zdejšího kempu a těch pár zbývajících místních zoufalců podnik zachránit nemohlo. Jako každý večer v poslední době si tak Eda i dnes v duchu kladl otázku:

„Co dál s tradiční rodinnou živností?“ Východisko neviděl a ta nejistota ho ničila.

„Kdybych tak věděl, co bude za takových pět nebo deset let. Kdybych tak mohl vidět budoucnost, alespoň bych se na ni lépe připravil,“ pomyslel si. Potom dopil svůj nápoj a dal se do úklidu.

Když měl hotovo, vypnul televizi, pozhasínal a vystoupal po schodech do obytné části domu v podkroví. Tam, po provedení osobní hygieny, ulehl do postele a pokoušel se o spánek. I když býval po celodenním shonu velmi unaven, často se mu v posledních týdnech nedařilo usnout. Převaloval se z boku na bok, zíral do tmy, hlavou táhly černé myšlenky. I tentokrát. Zabral až k ránu.

Následné probuzení bylo neobvyklé. Ze spánku ho vytrhla hlasitá, rytmická hudba linoucí se zezdola.

„Co to tam ta Anča dělá, takhle po ránu?“ zamumlal sám pro sebe.

Těžce se zvedl a vlezl pod sprchu. Omyl se, vyčistil si zuby. To vše automaticky, bez přemýšlení, jako každé ráno. Muzika stále znějící z přízemí ho značně znervózňovala, proto se rozhodl co nejdříve sejít dolů a sjednat pořádek. Hodil na sebe župan a ještě si před zrcadlem uhladil vlasy. Ale, co to? Tohle zrcadlo neznal. Rozhlédl se kolem. I sprchový kout byl jiný. Vyběhl z koupelny do předsíně. Pak nahlédl do pokoje. Byl to jeho byt, ale to vybavení…

Na nic už nečekal a seběhl po schodišti. Prošel rychle přes kuchyň, kterou vůbec nepoznal. Potom vstoupil do zcela neznámé místnosti. To nemohla být jeho hospoda. Byl to úplně jiný svět. Překvapeně zůstal stát tam, kde se ještě včera nacházel výčepní pult.

Okolní vzduch přetékal rozličnými pachy a vůněmi, mezi nimiž dominoval smrad z přepáleného tuku. Za hlasité hudby „techno“ placem kmitaly postavy členů obsluhy oděné do jakýchsi téměř šaškovských oblečků. U jednoho ze stolů pak seděl týpek gangsterského vzhledu oblečený v kožené bundě. Na očích tmavé brýle, nakrátko střižené vlasy, ověšen zlatými řetězy. Na jeho rukách zářily nápadné prsteny. Jakmile Edu spatřil, ve tváři se mu objevil úsměv, pokynul pravicí na pozdrav a zvolal:

„Vítám tě, hochu, jen pojď! Pojď se podívat, co jsem tu vytvořil z té tvé zaplivané špeluňky.“

Když Eda dál jen mlčky a nevěřícně zíral, ten člověk, jakoby s pochopením, hovořil dál:

„Asi se divíš, co se to tu děje. Tohle je budoucnost a já jsem Pepek. Copak mě nepoznáváš?“ a s poťouchlým úšklebkem sáhl po lahvi koňaku, která stála na stole před ním, a nalil si do připravené napoleonky.

„Kdysi jsem koupil ten tvůj krachující podnik a zachránil ho,“ samolibě pronesl a hrdě se rozhlédl kolem. Pak upil koňaku, labužnicky zamlaskal, rychle si dolil a za okamžik znovu zahájil vysvětlovací monolog:

„Asi se chceš zeptat, kde ses tady vzal? No, víš přece. Vždycky jsem říkal, že umím cestovat časem. A dřív jsem si často hrál s tou začarovanou kořalkou, takže se mi tu teď občas poflakuje nějakej ten trouba z minulosti. Dobře mi tak, za to si můžu sám. Ale neboj se, až dám pokyn, kouzlo pomine a vrátíš se zpět do své doby.“

Vtom se Eda konečně zmohl na první větu:

„Cos to udělal s mojí hospodou, Pepku?“

„Snad PANE Pepku! Zapomínáš, že mi to tu teď patří? No, ale dobrá, můžeš mně tykat. Nakonec, jsme teď příbuzní. Vzal jsem si totiž vaši Anču. Vždycky se mi líbila. Rozjeli jsme podnikání ve velkým. Patří nám už i kemp a máme dneska celou síť podniků jako tenhle. Anča to všechno řídí a já cestuju časem a obchoduju s informacemi, které tak získám. Nevěřil bys, jak dobrej je to kšeft. Ale nejradši to mám stejně tady. Zaměstnal jsem tu ty místní vožungry, včetně tebe.“

Teď teprve si Eda všiml, že pobíhající zaměstnanci jsou mu vlastně povědomí. Vzápětí v nich poznal Josefa, Fandu i Káju, štamgasty od Stolu starých mládenců. A tam vpředu, u otevřeného okénka pro výdej objednávek motorizovaným zákazníkům, pod oboustrannou světelnou reklamou s nápisem „SUPERFASTFOOD PEPAN“ (asi podle Pepek, Anča) seděl známý člověk. Eda vytřeštil oči a nataženou paží ukázal směrem k němu. Jenže než stačil něco říct, promluvil zase Pepek:

„Ano, tamten, to jsi ty. A taky tuším, co tě teď napadlo. Ale mluvit se sebou nemůžeš. Mohl by ses dozvědět víc, než potřebuju. Raději tě už pošlu zpátky. Měj se!“

Takto ukončil Pepek konverzaci a zakroužil povědomým způsobem dlaní nad skleničkou s koňakem. Edovi se zatmělo před očima, a když opět procitl, stál u výčepního pultu ve svém lokále.

Bylo dopoledne, Anča se chystala otevřít, a jakmile ho spatřila, vyhrkla:

„Co tady blázníš v županu? Běž se oblíct! Už budeme otvírat.“

Raději nikomu nic neřekl. Vše si nechal pro sebe. Asi čtrnáct dní uběhlo běžným způsobem. Nic neobvyklého. Eda si už začínal myslet, že to všechno byl jen zvláštní živý sen. Hospoda dál mlela z posledního, dluhy narůstaly, skalní štamgasti dál přicházeli popíjet, jen Pepek se zatím neukázal. A pak to přišlo.

Jednou večer, před zavírací hodinou, hospoda už byla prázdná, se nečekaně otevřely dveře. Vešli dva nezvykle vyhlížející muži. Vypadali tak trochu jako filmoví gestapáci. Hned přistoupili k výčepu, za nímž Eda právě omýval sklenice.

„Znáte zdejšího muže zvaného Pepek?“ Tento strohý dotaz a kamenné tváře cizinců nevěstily nic dobrého.

„Znám. Občas sem zajde,“ odpověděl Eda a hned se také zeptal:

„Proč se ptáte? A vůbec, kdo jste?“

„Jsme Stráž časové posloupnosti,“ zněla odpověď.

„Jste shledán vinným z podílnictví na zakázaném přenosu informací mezi časovými hladinami, kterýmžto přenosem jste spolu zapříčinil globální chaos v jiné době,“ pokračoval zcela vážně jeden z mužů.

„Půjdete s námi k transportu mimo čas, kde setrváte, dokud nepatřičnosti vámi spoluvytvořené nebudou odstraněny,“ dodal druhý.

Eda nepřítomně hleděl před sebe.

„Tak se mi to přece jen nezdálo,“ zašeptal odevzdaně.

~~~

Toho večera se Josef, Fanda a Kája, pivní kumpáni od Stolu starých mládenců, v lokále venkovské hospody trochu nudili a tak byli vlastně rádi, když se ve dveřích objevil Pepek. Byl to prazvláštní človíček, místními lidmi neoficiálně pasovaný na obecního blázna. To pro jeho vzhled, chování a také, že přebýval za vesnicí ve staré polorozpadlé pazderně. Navíc nikdo přesně nevěděl, odkud Pepek přišel. A pak, ty jeho šílené historky a vůbec vše, co říkal, bylo velmi neobvyklé a bláznivé.

Hospodský Eda Pepka ve svém podniku neviděl moc rád a vždy se ho snažil rychle vyhnat. Jenže dnes měl po dlouhé době dobrou náladu. Právě dnes se totiž dozvěděl o nečekaném dědictví. Mělo se jednat o sumu, jež by vyřešila všechny jeho problémy jednou provždy. Mohl by zachránit i svou zadluženou hospodu, ba co víc, živnost by už mohl provozovat jen jako koníček, jen tak, pro potěšení. Měl tedy důvod k radosti, tudíž nic nenamítal, když zazněla z kroužku starých mládenců nepřeslechnutelná Kájova výzva:

„Pepku, pojď si sednout k nám, dáme si kořalku!“

Pepek ihned zareagoval a kvapně se přesunul ke stolu, k němuž ho zvali. Tam pak nesměle až ostýchavě usednul na volnou židli.

„Édo, dej nám sem čtyři vodky!“ pokračoval Kája, aby dokázal, že svou nabídku prve myslel vážně.

Eda pomalu rozestavil sklenky na tácek, naplnil je objednaným nápojem a pak strnul. Celá tato scéna mu cosi připomněla. Jen nevěděl co. Ta vzpomínka byla tak nějak zablokovaná. Na krátkou chvíli se zamyslel, ale pak to pustil z hlavy a svižným krokem odnesl připravenou kořalku štamgastům na stůl.

„Pepku, minule, než tě vyhodili, říkal jsi, že umíš cestovat časem,“ znovu pokračoval trochu provokativně a trochu zvědavě Kája.

„To je pravda, ale mám to zakázaný,“ odvětil Pepek.

„Jak, zakázaný?“ na to Kája.

„Jednoduše. Přišli takoví dva divní pánové, vypadali trochu jako gestapáci, a řekli, že když toho courání časem nenechám, budu litovat. Šel z nich strach. Tak jsem jim to radši slíbil,“ řekl Pepek a vypil naráz jednu z přinesených skleniček.

Tato jeho řeč vzbudila u stolu všeobecné veselí. Nicméně Pepek nedbal a osazenstvo putyky dál bavil svými historkami o cestování časem, až dlouho do noci. A jako jediný ze všech přítomných se přitom dokázal tvářit zcela vážně. Inu, byl to přece obecní blázen.

Ondřej Jahoda - Zloději snů

Kapitola první - Snílek

- I -

Slunce pomalu, ale jistě zapadá za obzor zelených lesů a jeho poslední paprsky rozzářily nebe i zem červení. Jak příznačná barva pro dnešní den! Král Béowulf, náš vládce, zemřel. Dnes byl slavnostně a se všemi poctami pohřben ve vysoké, bílé kamenné mohyle na kopci na samém konci pobřeží své země. Všechen jeho gótský lid, mladí i staří, ženy, muži i děti přišli vzdát poslední hold slavnému vládci. Thor budiž milostiv jeho duši! Valkýry ať jeho duši dovedou do síně slávy, do Valhally! Zemřel stár víc než devadesát zim.

Sedím tady dál u mohyly krále. Osamělý poutník a králův dvorní bard. Lidé? Ti už se dávno rozešli do svých domovů, slunce zapadlo, hvězdy vysvitly. Ale já už nemám kam jít. A tak jen přemýšlím o této zemi.

Co bude dál? Co teď bude s naším národem? Kdo zaplní vladařské místo? Král zemřel, aniž zanechal potomka. A všichni jeho blízcí zemřeli ve válkách. Podobně je na tom každá rodina. Není matky, která by neoplakávala syna. Není sestry, která by neztratila bratry. A prosté dívky oplakávají své mrtvé milé. Dlouhá Béowulfova vláda přinesla jen málo let míru a příliš mnoho let boje. A teď, po smrti našeho slavného krále,
~~~

si všichni nepřátelé brousí zuby na náš trůn a zbrojí do války.

A vojsko Švédů prý už překročilo hranice.

- II –

Paprsky slunce líně pronikaly velikými okny do místnosti. Věhlasná síň posluchárny A 309 byla téměř zcela zaplněna, i když slovům přednášejícího již téměř nikdo nevěnoval pozornost.

Jistě, profesor Křeček se snažil, tak jako vždy. Ale poslouchat tři hodiny teorií o periodizaci dějin bylo už i na mladé historiky trochu moc. A tak se každý s nudou vypořádával po svém. Někteří se bavili, jiní zívali, jeden ze studentů na své lavici dokonce spal, k nelibosti profesora.

„Martine, vstávej," budil černovlasého studenta jeho kamarád. „Vzbuď se!"

Martin Křížek se konečně probral.

„Co je?" pronesl mladík a zívl. Jeho safírově modré oči ještě značily ospalost.

„Už je konec," pousmál se jeho kolega.

A opravdu. Profesor Křeček už svůj dalekosáhlý přednes dokončil a k úlevě všech přítomných jim všem popřál hezký víkend a odešel.

„Jdeme do hospody?" zeptal se obou studentů mladý pár, sedící za nimi.

„Jasně," prohlásil Martinův kolega.

„Tak fajn," ukončil Martin Křížek domluvu. Skupinka studentů poté vyrazila ven, do víru velkoměsta.

- III –

Hospůdka U Kojota byla v pátek večer celkem slušně zaplněna. Místností se ozýval cinkot krýglů, zvuky starého jukeboxu a smích. A také vzrušená debata stálých štamgastů v oblaku hustého cigaretového dýmu. A všech deset hostů se i díky notné dávce alkoholu v krvi dobře bavilo.

Skupinka čtyř studentů seděla u stolu pod oknem. Martin Křížek, černovlasý mladík, jeho blonďatý kolega Petr, zrzka Ája a její dlouhovlasý vietnamský přítel, kterému nikdo neřekl jinak než Náčelník.

„Tak na profesora Křečka!" přiťukli si studenti, jakmile jim barman donesl další rundu. „Na tu naši zkurvenou historii!" prohlásil Náčelník.

„Na zkurvenou historii!" přidali se všichni, a pak se začali smát.

„Člověče, tys tam dneska fakt regulérně usnul, co?" obrátil se na Martina Křížka jeho kamarád Petr.

„Jo," přiznal Křížek, „Křeček je lepší než prášek na spaní," pousmál se. „Další tři hodiny a nevzbudili byste mě už nikdy," dodal.

„Tak to je přesné," přidala se Ája. „A zdálo se ti aspoň o něčem pěkném?" zeptala se.

„Kéž by," prohlásil Martin, „v poslední době se mi zdají jen samé noční můry. Děsivé, strašidelné a smutné sny," dodal. „Kolikrát se v noci probudím celý zpocený a vyděšený a přistihnu se, jak ze spaní máchám rukama kolem sebe, než si uvědomím, že jsem vzhůru. Jindy zase ve spánku škrtím polštář, jako bych chtěl někoho zabít," vysvětloval. „Posledně jsem ve spánku polovinou těla visel ve vzduchu. Probudil jsem se, až když jsem spadl na zem," dodal.

Náčelník se zamyslel. „To není zas tak divné. Posledně jsem ve spánku praštil rukou tady Áju do hlavy. Než jsem jí vysvětlil, že to nebylo schválně, uplynulo snad půl hodiny."

„Jasně ale… Ale ty moje sny jsou tak strašně realistické, tak živé! Jako bych vše, co se děje, doopravdy prožil! Pořád před sebou vidím všechny ty lidi, znám jejich jména, vybavuji si jejich tváře, desítky tváří! Cítím všechny vůně, pachy, zvuky, melodie… jako bych tam všude doopravdy byl. Jako bych se každého z předmětů v mých snech doopravdy dotkl. Nikdy dřív se mi nic takového nestalo," dodal. „Nikdy předtím na mě žádný sen neměl takový vliv. Je to zvláštní pocit. Zdá se mi, jako bych to vše, o čem se mi zdá, prožil na vlastní kůži, víte? Vím, je to nemožné, ale přece… Tak živé sny se mi dříve nezdály," řekl, „až v poslední době."

„Možná moc sleduješ horory," zamyslela se Ája, „ Nebo hraješ moc krvavých stříleček, nevím. Tvé podvědomí z toho pak vytvoří děsivě realistický sen, noční můru. Ale jedna věc, kterou ti jako studentka psychologie můžu říct, že je to naprosto normální. Lidem se vždycky zdá o tom, co prožili, viděli nebo slyšeli."

Martin se zamyslel, a pak se pousmál.

„Jenže mně se nezdá jen o tom, co jsem prožil. Zdá se mi i o tom, co jsem nikdy neprožil a ani prožít nemohl," namítal mladík.

„Tak nám o tom pověz!" prohlásila Ája zvědavě a Křížek začal vyprávět…

- IV -

Vzpomínám na tu chvíli, jako by to bylo před lety. Pozdní večer slavného dne, kdy královská síň Heoroth zvučela smíchem a veselím, cinkáním džbánů piva a hrdinskými písněmi o dobách minulých, ale hlavně slávou dnešního dne.

Vždyť právě dnes, dnes náš Pán Béowulf, ještě mladík, stal se slavným. Dnes jsme s ním my, jeho věrní gótští zbrojnoši, postavili zlu. A dnes náš vůdce sám přemohl tu nejděsivější stvůru, jakou kdy zem dánská spatřila, samotného Grendela. Příšeru, které se celé roky báli nejen všichni chrabří dánští bojovníci, ale i ti nejstatečnější vojvodové kmene. A nejvíc náš hostitel, dánský král.

Ne že by král Hróthgar byl zbabělec, to jistě ne. Ale přece jen je to už starší muž a ryku bitev dávno odvykl. Každý rok, den co den, třicet bojovníků, střežících jeho síň se rozprchlo, když viděli Grendela přicházet. Občas také Grendel

zabil ty, co uprchnout nestihli, a tak se zvěsti o jeho děsivé síle a moci šířily světem. Říkají, že prý dokáže i zabít pohledem.

Nikdo z jutských, saských, švédů ani fríských berserků nedokázal by to, co náš Pán Béowulf. Všichni ti náčelníci kmenů, všichni ti zbabělci, co si říkají Germáni, lekli se pověstí o Grendelovi tak, jako Dánové. Jen Béowulf se s ním dokázal utkat. A zvítězit.

„Porazil stvůru a ruku jí ťal
a Grendel strašlivý do tmy utíkal
když slavný Béowulf zvítězil
bude teď už navždy jen světlých chvil.
V zemi dánské ať mír vládne dál
Béowulf králi Dánů věrnost přísahal…“

Tak zpíval jsem a na lyru hrál v hodovní síni krále Hróthgara, když ve svém snu bardem Wilthynem jsem byl.

- V -

„Bard lorda Béowulfa?“ divila se Ája. „Máš zvláštní sny, Martine,“ dodala.

„A kdo vlastně ten Béowulf je?“ zeptala se.

„Nemám ani zdání,“ přiznal Křížek a napil se piva.

„Béowulf je hrdina starého anglosaského eposu stejného jména,“ prohlásil Petr zasvěceně. „Říká se, že – tedy pokud žil – bylo to někdy v pátém století našeho letopočtu v jižní Skandinávii,“ dodal.

„Ať je to kdo chce, zdá se mi o něm,“ řekl Martin Křížek, „I když jsem o něm nikdy v životě neslyšel.“

„Možná že slyšel,“ přemýšlela Ája nahlas, „Možná jsi někdy tohle jméno v televizi nebo ve škole zaregistroval a ani o tom nevíš,“ řekla, „Sny můžou obsahovat i informace, o kterých ani vědomě nevíš, že je znáš. Tvé podvědomí je pak náhodně spojí do jednoho celku. Je to normální, i když trochu nezvyklé. Máš zkrátka velkou fantazii.“

Petr smíchy vyprskl. „Fantazii, jo?“ začal se smát. „Křížek? Ten má míň představivosti než šutry ve Stonehenge,“ řekl.

„No, to je jedno,“ nedala se Ája, „Nejsem studovaná psycholožka, jenom studentka, ale jedno vím jistě,“ řekla a chytla Křížka za ruku, „Nemáš se čeho bát,“ utěšovala ho, „Tak živé sny, jaké se zdají tobě, Martine, se objevují zřídka. Většinou jen jednou za život, pokud vůbec.“

Martin se pousmál. Co se děje?“ řekla Ája..

„Ale nic,“ prohlásil mladík, „Jednou za život, říkáš? Tak to v mém případě neplatí,“ dodal, „Mě se stejný sen zdál už třikrát,“ dodal.

„Dobrá,“ rezignovala Ája, „Tak povídej.“

„Ale slibte, že se nebudete bát,“ prohlásil Křížek. „Tenhle sen je tak trochu hororový,“ dodal, „Tady mi poprvé šlo o život.“

- VI -

Solbern a Snorri na stráži vpředu, Ethelbert a Ethelgar kryli nás vzadu a my ostatní spolu s Béowulfem, našim vůdcem, jsme šli mezi nimi. Pochodovali jsme k vodopádu, k doupěti Grendela a dánští zbabělci, kteří si říkají bojovníci, nás následovali.

Je to tak, osud nám někdy přeje a jindy ne. Mysleli jsme, že jsme zvítězili a zbavili svět hrozné nestvůry. Ale zapomněli jsme, že jsou i horší noční můry, než rozzuření trollové, horští obři nebo Grendel.

Nevěděli jsme, že Grendel má i matku.

Znáte ženy – pro své dítě udělají cokoli, i život by za něj položily. Stejně tak ta stvůra, paní Grendelová. Na rozdíl od ní, naše mámy nikdy nebudou představovat nebezpečí pro krále i celou jeho zem. Grendelova matka ano.

Svého syna chtěla pomstít a tak začala zabíjet, tak jako on. A brzy se celá zem topila v krvi. Náš pán musel opět zasáhnout.

Vyhledali jsme její doupě. Béowulf, náš slavný vůdce, se vrhl skrze mocné proudy vodopádu do jeskyní, vstříc Grendelově matce sám. Dovnitř s ním jít nikdo nesměl. Tak to chtěl on, náš vůdce, hrdý a statečný, ale hloupý. Jistě, byl mlád, zbrklost ho omlouvá, ale…

…ale kdyby mne poslechl a nechal nás jít skrz vodopád s ním, snad bychom mu pomohli. Strhl veškerou slávu na sebe jako vždy, ale za jakou cenu? A zatím jeho krev po marném souboji s příšerou barví proudy vodopádu.

Dánové odešli domů a gótští druhové chtějí též. Říkal jsem jim, když už se zvedali k odchodu, ať vydrží ještě chvíli. Vím, jsme všichni zarmouceni ztrátou svého Pána, ale třeba to ještě přežil, myslel jsem si.

„A nevíš, jak by to asi mohl přežít?“ povídá naštvaně Leif zvaný Lišák, „Jak, když už vykrvácel do tohohle prokletýho jezírka,Wilthyne?“

Ale v tom najednou náš hovor přerušil tupý úder a šplouchnutí vody. „Můj Pane!“ vykřikl zděšeně Hathalar a ukázal k hladině jezírka pod námi. „Vždyť je to…“

„Béowulf !“ vykřikl jsem, když jsem poznal bezvládné tělo svého Pána.

„Zachraňte ho někdo!“ vyjekl Knut, „Pro Thora hromovládného!“

Ale to už jsem ze sebe strhl plášť, zbroj, odložil jsem meč a ladnou šipkou skočil jsem do vody. A pak… má hlava tvrdě narazila na kámen… a já …

… jsem si uvědomil, že se topím, že jsem vdechl vodu, černou, temnou, studenou. Vyděšen jsem rozmáchl ruce a…

… nahmatal jsem okraj své vany ve svém domě, ve své koupelně. Vynořil jsem se, a vykašlal jsem vodu, ale srdce, srdce mi stále bušilo. A hlava, tak ta mě vytrvale bolela.

- VII -

„A pořád mě bolí," dodal Martin Křížek, „jako bych tam skutečně byl, jako bych opravdu skočil do ledově studeného potoka a rozbil si čelo o šutr," dodal. „Vidíte?" ukázal kamarádům šrám na hlavě. „Je to jen pár dní. Od té doby mám tuhle jizvu na hlavě a pořád kašlu."

„Jak říkam, tvůj sen byl podmíněn tím, co jsi ve skutečnosti prožil. Usnul jsi ve vaně a skončil pod vodou," nedala se Ája, „Probral ses, až když ses nadechl vody," dodala. „Asi ses při tom taky praštil do hlavy. Proto se ti zdálo o tom, jak skáčeš do hluboké, chladné tůně. Proto ses probudil s boulí na hlavě a s kašlem," řekla. „To dává smysl, ne?"

„Možná máš pravdu," přiznal Křížek. „Jo, asi jo."

„Tak vidíš," přidal se Petr.

„Poslyš, Martine," zeptala se Ája starostlivě, „neměl jsi v poslední době nějaké psychické problémy?" řekla, „ty by tak děsivé sny mohly vysvětlit."

„Ne," zamyslel se Martin Křížek.

„Nepil jsi moc alkoholu?"

„Neřekl bych."

„Problémy v rodině?" ptala se dál.

„Moje rodina je už roky mrtvá," pronesl Martin smutně. „Autonehoda."

„To je mi líto," řekla Ája smutně, „ale v každém případě… Myslím si, že tvé problémy jsou jen dočasné," dodala. „Sám jsi řekl, že se tě noční můry trápí jen v posledních dnech a týdnech," řekla. „Je pravděpodobné, že tě to brzy přejde."

„Doufám," oddechl si Martin Křížek. Barman donesl další rundu.

„Tak přátelé, na konec všech nočních můr i jiných věcí, které nás trápí," prohlásil Náčelník a pozvedl krýgl.

„Na zdraví!" přidali se ostatní a taktéž pozvedli své sklenice v rukou. V tu chvíli se Křížkovi poodhrnul rukáv košile a na Martinově zápěstí objevila velká rudá skvrna, kterou dosud skrýval.

„Co se ti stalo?" zeptal se Petr a odpověď Křížka byla okamžitá a bezmyšlenkovitá.

„Ale, to mi udělal ten pitomý drak," prohlásil automaticky.

V té chvíli se na něj všichni podívali tak nějak podivně.

„No… přece jak jsem lepil toho draka," snažil se z téhle situace vylhat „Od… cigarety mi to chytlo a já… No, spálil jsem se," řekl a začal se zvedat ze židle. „Hele, Petře, zaplať dneska za mě, jo? Musím už jít, mám ještě něco důležitého na práci," dodal, hodil na stůl stokorunu a odešel pryč. Jeho přátelé jen nechápavě koukali. Martin Křížek zmizel z hospůdky U Kojota rychleji než blesk.

- VIII -

Král Béowulf vládl zemi gótské víc, než padesát zim. Zprvu zbrkle a bojovně. Vedl víc válek, než dokážete spočítat na prstech ruky. Ale tak, jako se v útlém mládí proslavil bojem s příšerami a mnohými nepřáteli, dokázal se ve stáří proslavit svou moudrostí i úsilím pro štěstí svého lidu a prosperitu země.

Časem si nechal někdy i poradit a já, jeho dvorní pěvec a věrný rádce, jako jediný dokázal jsem ho vždy přesvědčit o tom, co je správné a co ne. Vím, je troufalé to tvrdit. Jistě, beze mne, Wilthyna, by slavný král Béowulf nebyl ničím. Ale bez něj jsem ničím já. Jeho poslední činy totiž nevedly ke šťastnému konci.

Odedávna střežil jeskyni na severu naší země strašlivý drak. Střežil místo, kde pohřbili rudovlasí Keltové před mnoha lety svého velkého druida. Poklad, který jeskynní hrobka skrývala, byl nesmírný. Věděli o něm všichni, ale dokud ono místo střežil drak, nikdo se poklad neodvážil vzít. Ani slavný Béowulf, dokud byl mlád. Gótský drak byl totiž nejhrůzostrašnější a nejsilnější ze všech draků. Největší a nejstrašnější saň světa. Dokud drak střežil jeskyni, nikdo do ní nevstoupil.

Až jednoho dne mladý chamtivec počkal, až půjde drak na lov a ukradl z pokladu zlatý pohár. Když to drak zjistil, začal útočit na blízké vesnice a zabíjet lidi. A král Béowulf musel jednat.

„Toho mladíka dejte pověsit," Pronesl rozzlobeně. Pak si vzal svůj meč, zbroj a královský plášť a s jedenácti bojovníky vyrazil draka skolit. A já jsem šel s ním.

Jistě, bylo to šílenství a oba jsme to věděli. Drak byl nejméně padesát stop dlouhý, chrlil oheň, a když roztáhl v letu křídla, dokázal prý zastínit samo slunce. Všichni z nás se báli, i těch deset nejlepších královských berserků. Ale přestože král i já jsme byli už příliš staří na boj, museli jsme do boje s drakem jít. Museli jsme svůj gótský lid bránit.

Bitva proběhla až příliš rychle.

Vlastně ani nevím jak. Přišli jsme k jeskyni a drak se na nás okamžitě vrhl. Chrlil na nás oheň a já se kryl svým štítem. A pak, pak dřevěný štít vzplál a já ztratil vědomí. Netuším, jak se boj vyvíjel dál, vím jen to, co jsem slyšel. Družiníci se prý rozutekli až příliš rychle a jen jeden z nich zůstal s králem až do hořkého konce. Jen Wigláf, pouhý mladík, mladší než já, když jsem poprvé doprovázel svého vládce do boje s Grendelem.

Král padl, dříve však zasadil drakovi smrtící ránu. S Wiglafovou pomocí nestvůru skolil. Ale k čemu mu to však bylo platné? Do své hodovní síně se už vrátilo jen jeho tělo, přineseno čestnou stráží na svém štítě. A o mě se postaraly mastičkářky, které obvázaly mou zraněnou levici.

Drak i Béowulf si tedy navzájem vzali životy. Na rozdíl od krále ale draka nikdo oplakávat nebude.

- IX -

„Avignon Shopping Park, konečná zastávka. Vystupovat," ozval se z reproduktoru tramvaje známý neutrální ženský hlas. Teprve v tu chvíli Martin Křížek zbystřil pozornost.

Vyskočil z tramvaje a zamířil k budově kolejí, svému domovu.

Prchal pryč nočními ulicemi města tak rychle, jak to jen dokázal, pryč od těch, kteří ho nedokážou pochopit. Ale mám, co jsem chtěl, ne? Pomyslel si. Svěřil jsem se přátelům se svými sny. Je moje vina, že mě po dnešku budou považovat za blázna.

Vstoupil do bloku C. Budova kolejí byla nezvykle tichá. Kromě vrátného na recepci tu neviděl nikoho. Došel ke svému pokoji a vydal se do koupelny.

Konečně klid, oddechl si.

V temnotě noci, jen trochu prozářené světlem pouliční lampy spatřil v zrcadle svou vlastní tvář. Pořád ty stejné, safírově modré oči. Pořád stejně černé, krátce zastřižené vlasy. Jsem to pořád já, napadlo ho, když se ukládal ke spánku, Jsem to pořád já, ať už se se mnou děje cokoliv. Vím, je to šílené, ale… Není přece možné se ve spánku ve vaně praštit do hlavy tak, aby vám tekla krev. Není možné, dostat ve spánku kašel, který se pomalu blíží zápalu plic. Ne, ve snu ne. Jen ve skutečnosti.

Vím jistě, že před mým snem s drakem jsem popálenou ruku neměl. Probudil jsem se, a zranění zkrátka bylo tam. Jako by se mi to všechno stalo během spánku. Stejně tak sen, kdy jsem skočil do tůně. Jako bych tam všude skutečně byl, jako bych všechno doopravdy prožil. Člověk si ve spánku na ruce jen těžko vypálí kolem celého zápěstí jednolitý pruh kůže. Ale bojovník, kryjící se štítem proti plamenům šlehajícím z dračí tlamy? Možná.

Ale ne. Ne, to přece nejde," pomyslel si Křížek, když ulehl ke spánku. I když, má to svou logiku…ale ne. Ne, ne, ne! Nic z toho se přece nemohlo stát!

To byla jeho poslední myšlenka.

Je to všechno jenom sen…

Pouliční lampa venku blikla a zhasla.

A Martin Křížek konečně usnul.

A v tu chvíli se z prostoru za ním ozval vzdálený hlas.

„Jen sen?" povzdechl si hlas odnikud. „Kéž by, Martine Křížku, kéž by!"

V temnotě za Křížkem se začala formovat zářící, neidentifikovatelná koule jakoby stvořená z jasného světla. Rostla, sílila, měnila svůj tvar. Stříbřité paprsky světla, vycházející z koule zaplnily místnost. Světelný objekt se zvětšoval a formoval, až se nakonec vytvaroval do podoby lidské bytosti. A ta bytost se porozhlédla po místnosti a pak promluvila.

„Paměť blokována, vnímání pozastaveno," prohlásil neznámý do komunikátoru, „Aktivujte přenos."

A pak zářivý stín lidské bytosti pomalu vklouzl do nehybného, spícího těla Martina Křížka a spojil se s ním…

- X -

Sedí tu sám, u mohyly slavného, moudrého a mocného krále – aspoň takový se lidem zdál být. Ale co bude teď? Přemýšlím a…

…najednou mu někdo položil ruku na rameno. „Mistře barde," řekl sladký dívčí hlas a vytrhl ho ze snění. „Zazpívejte nám něco!" povídala mi dívka mladá, krásná, štíhlá, asi šestnáctiletá. Podíval se na ni a na skupinku dětí, které dívku obklopovaly. „Prosím, mistře Wilthyne," opětovala dívenka svoji prosbu a pohlédla do jeho safírově modrých očí. A děti na něj hledí stejně jako ona, prosebně, dychtivě, s úctou k černovlasému bardovi. Takové přání se nedá odmítnout.

„Tak dobře," pousmál se, „Povím vám něco, co mě před chvílí napadlo. Je to o životě a smrti našeho Pána a krále, Béowulfa, a jeho slavných činech v zemi dánské," řekl a dal se do zpěvu…

„Slyšte! Slyšte tento zpěv o slávě Dánů,
věhlasu vládců dávných věků,
kdy urození muži udatně si vedli!"

…

Kapitola druhá – Ztracen v minulosti

- I -

Byl překrásný den.

Zlatavé slunce jasně zářilo na hluboké lesy, louky, jezera a pastviny. A na jasné, modré obloze nebylo téměř ani mráčku. Jen občas chladný vánek přivál sněhobílá oblaka, aby zastínila rodnou hvězdu, než další poryv větru dal slunci opět volnost, aby hřálo tak silně a zářilo tak jasně, jak se sluší a patří na nádherný jarní den.

Tisíce rudých, modrých, žlutých i jiných květů zdobilo rozlehlou louku, malý potůček zurčel kdesi blízko. Vysoká stébla trav se snažila co nejvíce vyrůst do výšky a získat co nejvíce z té záře zlatých paprsků. Ale bylo tu ještě něco…

Na louce ležel jakýsi muž. Jako by ztratil vědomí či usnul tak hlubokým spánkem, jako nikdy. Tenhle černovlasý mladík tu spal a snil kdoví o čem.

Stříbřitá vážka mu přistála na nose a probudila ho.

Mladíkovy safírově modré oči se otevřely a pohlédly na krajinu kolem něj. V tu chvíli se vyděsil. „Kde to sakra jsem?" napadlo ho, než se objevila myšlenka druhá, tíživější.

„A jak se sakra jmenuju?"

- II -

Jasná, silná záře, která sílí, roste, pohlcuje vás celou bytostí a pak…

Pak nic. Jen temnota, nic víc.

„Kruci!“ zaklel komandér Alawin, když konečně znovu nabyl vědomí. „Co se to k čertu právě stalo?“ nechápal a začal odpojovat drobné blikající elektrody, připojené ke spánkům, temeni, krku a hrudi. Pak vstal z křesla a obrátil svůj zrak do temné, z podivného černého materiálu zbudované místnosti, ozářené modrými krystaly na stěnách. Byly tu podivné přístroje, sloužící k neznámým účelům, desítky počítačových terminálů s holografickými monitory a u nich několik osob. A venku za okny jen hvězdy a nekonečný vesmír.

„Dariene?“

„Ztratili jsme spojení s objektem,“ oznamoval technik.

„Pozor! Signál ztracen!“ hlásil hlavní počítač. „Transfér vědomí nedokončen.“

„Vidíš?“ pousmál se Darien.

„Jak je to možné?“ obrátil se velitel Alawin na své kolegy.

„Netuším. Přesun na dané koordináty v čase a prostoru proběhl v pořádku. Paměť objektu byla vymazána, ale z nějakého důvodu nejsme schopni odeslat do jeho centrální nervové soustavy tvé vědomí,“ hlásila druhá technička Mirra.

„No tak to je perfektní,“ řekl velitel ironicky. „A jeho stav? Je stále ve spánku, nebo nabyl vědomí?“

„To nedokážu říct,“ řekl Darien.“

„Do hajzlu!“ zaklel komandér Alawin zděšeně, „Snažíš se mi říct, že nám teď možná někde po středověku bloudí člověk z jednadvacátého století?“

„Přesně tak,“ odpověděl Darien. „Ale jeho paměť je vymazána. I kdyby byl při vědomí, netuší kdo je a co se s ním děje.“

„Možná bude tenhle zážitek považovat jen za další sen,“ uvažovala operátorka.

„To doufám,“ oddechl si Alawin. „To doufám. Dariene! Zjisti, v jakém stavu je náš objekt a zda nenabyl vědomí,“ zavelel, „A Mirro! Probuďte z hibernace kapitánku a veškerou posádku a svolejte je do velitelského centra. Budeme potřebovat každou pomocnou ruku. Musíme objekt přenést zpět do jeho doby dřív, než se mu paměť vrátí. Při troše štěstí tohle všechno dobře dopadne.“

„Jistě, komandére,“ ozvali se Darien i Mirra.

- III -

Skupina bojovníků pochodovala loukami a hvozdy. A nikde kolem sebemenší známka civilizace. Jen hluboké lesy, rozkvetlé nivy a široký proud řeky, podél něhož kráčeli dál a dál. Jedinými obyvateli této pustiny byli zajíci, vlci, lišky a všudypřítomní komáři.

Touto pustinou putovala malá skupina jezdců, doprovázená obrovským davem pěších bojovníků, ozbrojených kopími, sekerami, palcáty a vidlemi. Byli ozbrojeni od hlavy až k patě, navlečeni do kroužkové zbroje, helmic, se štíty v rukách, nebo alespoň s režnou halenou a čapkou na hlavě. Někteří dokonce neměli boty. Ale všichni byli, zdá se, připraveni k boji.

V jejich čele, za bojovníky držícím stříbřitou zástavu s černým havranem, jel na svém černém hřebci majestátní, bělovlasý stařík oděn do hermelínového pláště a kovové zbroje, se zlatou čelenkou na hlavě.

Po jeho boku jely na svých koních tři mladé dívky. Nejstarší z nich bylo asi dvacet. Nejmladší nemohlo být víc, jak šestnáct.

Postupovali vpřed po kamenité, dešti vymleté stezce tak rychle, jak jim stav cesty dovoloval.

Najednou kohosi spatřili.

Na pěšině uprostřed luk stál černovlasý, asi dvacetiletý mladík. Na sobě měl jakési podivné, modré kalhoty, ještě podivnější černé boty, červenou halenu s nějakými symboly a hnědý kožený kabát. Kde se tam vzal, nikdo netušil.

První z praporečníků si podivného muže v dálce před sebou všiml a upozornil svého Pána.

Neznámý neudělal nic. Jen stál na svém místě a tu zvláštní jednotku se zájmem pozoroval.

Konvoj zpomalil a zastavil se pár metrů před neznámým.

„Ustup,“ obořil se na něj praporečník, ale jeho Pán ho zastavil.

„Družiníku, nech jej býti,“ prohlásil.

A pak se stalo něco nevídaného. Sám velitel se svými společnicemi přijeli až k němu a sklonil hlavu na pozdrav.

„Buďte zdráv, pane,“ řekl velitel. „Promiňte mým bojovníkům to neomalené přivítání. Mí slovanští válečníci nemají žádného vychování,“ řekl. „Povězte, kdo jste a co pohledáváte v této bohy zapomenuté pustině?“

Neznámý mladík promluvil. „Co tu pohledávám?“ pousmál se zoufale, „upřímně, nemám ani zdání. Doufal jsem, že mi to řeknete vy. Nevím, jak jsem se tu dostal. Sakra, neznám ani své jméno!“ Dodal.

„Bohové vás ve své moudrosti krutě postihli,“ pousmál se velitel, „nuže, což kdybych se tedy představil já? Jméno mé jest Samael Carroque, kníže všech Slovanů, avšak mí poddaní mne nazývají Sámo, nebo Krok. A toto jsou mé drahé dcery, Cassandra, Theodora a Livia. Mí Slované jim říkají-“

„Nechte mě hádat,“ skočil mu do řeči překvapený mladík, „Kazi, Teta a Libuše?“

„Tak tedy přece jen si vzpomínáte,“ souhlasil Sámo.

„Ani ne,“ prohlásil mladík zklamaně, „jen se mi zdá, že jsem vaše jména už někdy slyšel,“ řekl, „ale nemůžu si vzpomenout odkud.“

„Otče, může jet s námi?“ zeptala se nejmladší z dívek, asi šestnáctiletá. „Může jet s námi, prosím!“ Žadonila.

„Dobrý nápad,“ souhlasil neznámý mladík.

„Nuže dobrá," souhlasil kníže Sámo, „Jestliže chcete, přidejte se tedy k nám," řekl. „Můžete býti mým hostem, mladíku, dokud si nevzpomenete, kdo jste a odkud pocházíte. Pak se jistě rád vrátíte do své rodné vsi," prohlásil. „Avšak jsem nucen vás upozorniti, že jste si nevybral právě vhodnou dobu, příteli. Mí bojovníci míří bránit město Vohoštovo."

„Město Vohoštovo? Nemyslíte snad… Vogastisburg?" mladíkovi překvapením zazářily oči.

„Tak jej nazývají Frankové," souhlasil kníže Slovanů. Je to má nejlepší pevnost. Jen tam se ubráníme spojeným vojskům krále Dagoberta."

„Fajn, jdu s vámi," souhlasil mladík. „Tuhle bitvu si přece nemůžu nechat ujít."

- IV -

Během hodiny se komandéru Alawinovi podařilo narychlo shromáždit všechny doposud hibernované členy posádky ve velícím centru. Byla to prostorná, dlouhá místnost zbudovaná ze stejného, matně zářivého černého kovu, jako operační místnost. Všech šestnáct členů posádky zde zasedlo k dlouhému, blyštivému černému stolu, schopnému velitelům, technikům a operátorům holograficky zobrazit veškerá nezbytná data přímo před jejich zraky. Kapitánka Ridith Asgarthéa vstoupila, usadila se ve svém křesle v čele stolu a začala zasedání. Data se zobrazila před jednotlivými členy posádky.

„Dobrá…" začala Kapitánka Ridith, „Nebudu zdržovat a tak přejdu rovnou k věci. Dnes ve 14: 37 Galaktického času došlo k události, kterou jsme ani zdaleka nečekali a která může naprosto fatálně ovlivnit celé naše dosavadní snažení v náš neprospěch," řekla. „Náš pokus o změnu časové linie v roce 631 ve prospěch slovanských kmenů nevyšel. A co hůře, ztratili jsme spojení s naším objektem M. K., číslo 137. Komandére?" obrátila se kapitánka na Cassa Alawina.

„Všechno se zdálo v pořádku. Objekt byl v REM spánku, naší činnosti si nevšiml. Ovšem pak nastaly problémy," pronesl. Posádka sledovala přesná data z jeho hlášení. „Při pokusu o přenesení vědomí operátora do nervové soustavy objektu došlo k přerušení přenosu. Důvod? Dle analýzy technika Castora Dariena zřejmě v důsledku interference, způsobené narušením prostoru galaxie v důsledku války.

A teď konkrétně: objekt M. K. číslo 137 trpí totální amnézií. Je při vědomí. Bloudí pralesy střední Evropy, poblíž bodu nasazení, což bylo zhruba 48 stupňů 48 minut severně, 17 stupňů 5 minut východně na planetě Zemi, dne 23. 4. roku 631. To je zhruba vše. Je naprosto nezbytné jej okamžitě vrátit zpět do jeho doby, než změní minulost tak, že už tyto změny nedokážeme vrátit zpět. Dotazy?"

„Ví se, kde přesně teď objekt M. K. je?" zeptal jeden z techniků.

„Ne, ale nebude daleko, Luciane. Pěšky v téhle době se daleko dostat ani nemůže."

„Nelze ho prostě teleportovat zpět?"

„Ne. Interference ovlivnila i transportní paprsky. Tato možnost nepřipadá v úvahu," vysvětlovala Mirra.

„Máme tedy jedinou možnost. Musíme okamžitě začít pátrací operaci," podotkla kapitánka a zvedla se z křesla. S ní povstali i ostatní. „Vespene?" obrátila se na kolegu po své pravici, „Připravte loď na skok do roku 631, a to co nejdříve. Komandére?" obrátila se na Alawina, „Vezměte si raketoplány 1 a 2. Až tam budeme, prozkoumejte nejbližší okolí bodu nasazení a M. K. najděte. A rychle, rozumíte?"

„Jistě, kapitáne," souhlasil Cassus Alawin a zasalutoval. Poté zmizel z místnosti tak rychle, jako blesk.

- V -

„No páni!" křikl mladík, když poprvé v dálce spatřil mohutné hradby města Vohoštova.

Vogastisburg byl nádhernou ukázkou slovanské architektury. Bylo to město zbudované na obrovském ostrově uprostřed mocných proudů řeky. Stovky dřevěných budov tu stály na pahorku, obklopeném vodou, chráněny před nepřáteli přirozeným vodním příkopem. S okolím spojoval město pouze dřevěný most, který bylo možno v případě obléhání shodit, aby se žádný nepřátelský válečník do pevnosti nedostal. A všechny ostatní odradil mohutný hliněný val a vysoká dřevěná palisáda. Deset tisíc obyvatel městečka tak mělo k dispozici nejlepší ochranu, jakou kdy mohla slovanská pevnost poskytnout.

A na každé z věží vlál prapor se stejným symbolem, jaký mělo Sámovo vojsko, symbolem havrana.

„Neřekl jste mi, že tohle je vaše pevnost, kníže," zaradoval se mladík. „Je úžasná!"

„Děkuji," pousmál se Sámo. „Vogastisburg jest největší pevností v zemi Moravanů," vysvětloval, „jednou z mnoha, kteréžto dal jsem zbudovati na ochranu své říše. Na tisíc kopáčů budovalo ji po dobu téměř deseti let. A tohoto roku – konečně – se nesmírně vysoké náklady na její stavbu zúročí. Již brzy tato pevnost splní účel, pro který byla zbudována."

„Ale proč Vogastisburg? Odkud dostal své jméno?"

„Promiňte, mladíku," řekl kníže Slovanů, „Nemám mnoho času s vámi nyní hovořiti. Musím se sejíti se svými vladyky a projednati taktiku nadcházející bitvy," omlouval se. „Jestliže však chcete, Livia vás po městě provede a poví vám vše, co budete chtít znáti," dodal.

Mladík se uklonil, tak jak to viděl kdysi v televizi.

„Jistě, výsosti," prohlásil.

„Princezno?“ obrátil se na ni a ona se chytila jeho paže.

„Tak tedy pojďte,“ usmála se na mladíka Livia.

- VI -

Lesy Panonie ještě nikdy ve své historii nezažily to, co se zde dělo právě teď. Kvantové motory dvou stříbřitých raketoplánů burácely nad krajinou, plašily lesní zvěř, která na něco takového nebyla zvyklá. Jen díky maskovacímu poli, obklopujícímu každý z těchto dvou strojů, je nebylo možné na nebi spatřit. A navíc, modrou oblohu bez mráčku vystřídaly mraky černé, bouřkové, zastírající celou oblohu. Náhodný pozorovatel by si tak hluk motorů snadno spletl se zvukem hromů a blesků.

„Fénixi, tady komandér Alawin,“ hlásil Cassus vysílačkou svou polohu, „Oba týmy na svých pozicích. Záchranné týmy připraveny k akci.“

„Dobrá, Alawine,“ ozvala se z orbity kapitánka Asgarthea. „Začněte průzkum. A informujte mě okamžitě o jakékoli nastalé změně,“ dodala.

„Rozumím,“ řekl a vysílačku deaktivoval. „Dariene?“ obrátil se na svého kolegu.

„Je to přesně 4 hodiny 58 minut, co jsme s M. K. ztratili kontakt. I pokud by teoreticky byl celou dobu při vědomí, nemohl nikdy v tomhle bažinatém terénu urazit pěšky víc, jak dvacet kilometrů. A pokud ho nedostal vlk nebo medvěd, měl by stále ještě žít.“

„Doufejme,“ prohlásil Cassus Alawin, „dobrá. Mirro, slyšelas?“

„Jistě, komandére. Prozkoumáme okolí do vzdálenosti 20 kilometrů.“

„No, raději 25, pro jistotu,“ navrhl Darien.

„Rozumím,“ ozvala se z vysílačky Mirra. „Hodně štěstí, pánové,“ dodala.

„Zapínám infrasenzory,“ řekl Darien.

„V týhle pustině stejně kromě zvěře víc, než jedna jediná lidská bytost nebude,“ prohlásil komandér Alawin. „Při troše štěstí jsme do půl hodiny zpátky na lodi.“

„Doufejme,“ souhlasil Darien, a chopil se kniplu.

Motory raketoplánu zaburácely, louky pod nimi se pod náporem vzduchu zachvěly a stroj vystoupal vzhůru a začal snímat krajinu pod nimi.

Ale známek života tu bylo přece jen víc, než průzkumníci čekali.

- VII -

Pevnost Vogastisburg netrpělivě čekala. Stráže na hradbách a věžích hleděly k obzoru, pozorovaly a vyhledávaly každý nepřátelský pohyb. Vojáci ostřili své meče, sekery, či kopí, měšťané běhali zmateně či vyděšeně sem a tam, připravovali se na největší bitvu, jakou ve svých krátkých a mizerných životech zažili. A mezi nimi, uprostřed toho všeho shonu, mladá a nádherná princezna v rudé róbě, zdobené stříbrem a perlami, kráčela bok po boku s mladíkem černých vlasů a štíhlé postavy. Oba mladí lidé byli zabráni do rozhovoru, jako by ani nevnímali svět okolo nich, jen sebe.

Princezna Livia a mladík kráčeli pevností, jejími nedlážděnými, blátěnými ulicemi, kolem primitivních dřevěnic, jejichž spáry ve zdech byly vymazány hlínou a střechy pokryty jednoduchými slaměnými došky. Jen chrámy a paláce byly postaveny z materiálu trvanlivějšího, z kamene. Ani lid té prosté a divoké země, zdá se, nebyl na tom nejlépe. Měšťané byli oděni v prosté lněné, nebo vlněné šaty, chudě a prostě jako všechny primitivní národy. Od prvního použití pěstního klínu v pravěku Slované moc dalekou cestu neušli.

Obloha nad městem se zatáhla a černé mraky se přihnaly ze západu. Ale déšť ještě stále nepřicházel. Libuše tak mladíkovi mohla ukázat celou akropoli města Vohoštova.

„Tam stojí knížecí palác,“ vysvětlovala neznámému, „A tato menší kruhová stavba napravo jest svatyně bohyně jara, Lady,“ dodala. „Vidíš? Stojí před ní kněžky v bílých šatech,“ dodala.

„A tahle svatyně? Ta největší?“ zeptal se mladík. „Ta s dřevěnou sochou před vchodem?"

„Vohoštův chrám,“ usmála se Libuše, „Chrám boha zdaru, štěstí, a spravedlnosti.“

„Takže celé město je zasvěceno bohu Vohoštovi,“ pochopil mladík.

„Přesně tak. Každá pevnost, kterou dal můj otec vystavět, jest zasvěcena jinému bohu. Tato je zasvěcena bohu štěstěny. Otec ji daroval Tetě a jejímu manželovi, knížeti Milanovi z kmene Moravanů jako svatební dar.“

„Chytré,“ podotkl mladík, „A sňatkem své dcery upevnil s Moravany spojenectví!“

„Přesně tak. V zemi, kde hrozí neustálé nebezpečí, že nás napadne francký král, nebo avarský kagan je to nutné.“

„No jistě! Frankové i Avaři útočí. Jen spojenectví všech kmenů a systém pevností vás proti takovým nepřátelům může ubránit,“ řekl mladík.

Princezna Libuše se nestačila divit. Zastavila se a její hnědé oči pohlédly překvapeně do těch jeho. „Tedy, upřímně… Jsi oblečen jako potulný blázen, mladíku, avšak myslí ti to opravdu dobře. Mohl bys klidně býti knížetem,“ pousmála se. „Rozumu a mazanosti na to máš dost,“ usmála se.

„Děkuji, princezno,“ usmále se i mladík.

„ Víš co?“ prohlásila princezna, „dokud nezjistíme tvé jméno, budu ti říkat… Přemysl.“

„Přemysl? Divil se mladík, „Zdá se mi, jako bych to jméno odněkud znal… Co to znamená?“ zeptal se.

„Ten, kdo mnoho ví a mnoho přemýšlí,“ vysvětlovala. „Je to…“

Svou větu však nedokončila.

„Co to k sakru…?“ prohlásil. Zvony Vohoštova Chrámu začaly bít jako o závod.

„Ale ne!“ lekla se princezna Libuše.

„Co se děje?“ nechápal mladík.

„Frankové!“ vykřikla. „Pojď,“ vzala ho za ruku a táhla pryč. „Frankové jsou tu!“

- VIII -

Prohledávali pralesy Panonie už celé hodiny a stále nic. Po M. K. ani stopy. Jen občas potkali lesní zvěř či bojovníka spěchajícího touto pustinou v plné zbroji někam do dáli. A všichni mířili stejným směrem.

Komandér Alawin rozumně rozkázal, aby oba průzkumné týmy válečníky sledovaly. Všechy cesty vedou do Říma, pomyslel si Alawin. I nás bojovníci zavedou tam, kam chceme.

Po několika dalších hodinách se jim jejich snaha vyplatila.

„Tam! Vidíš, komandére?“ ukazoval Darien dolů před sebe.

„Co to…?“ divil se komandér. Jednotliví bojovníci, kteří doposud ojediněle putovali lesnatou pustinou, se začali shlukovat. Z desítek se stávaly stovky a počet narůstal. A jak pokračovali podél toku řeky, počet válečníků rostl dál. Jakmile se dostali až k pevnosti na ostrově uprostřed vod, změnil se počet bojovníků na tisíce. Celá armáda mužů se sekerami, štíty, kopími a meči se právě střetla v obrovské bitvě.

Vojáci jedné strany se pokoušeli překonat dravý proud řeky a pak i mocné hradby města. Znovu a znovu se ozýval třeskot seker a mečů, znovu a znovu byly oštěpy vrhány jedním i druhým směrem a kopí bojovníků obou stran, útočníků i obránců, znovu a znovu zasahovala nepřátelská těla a srdce, mrtví po desítkách padali k zemi, jejich krev barvila tok řeky do odstínů rudé a červené.

Prudký vítr a hustý déšť pak ještě více ztížily útočníkům jejich úkol, což pomáhalo obráncům vítězit. Jedna vlna útočníků za druhou sice překonávala nánosy bláta i dravý proud, ale jen málo z nich se dostalo až přes řeku. A i ti, kdo se dostali až na ostrov, byli okamžitě zabiti obránci města. A i ti, kdo hradby z posledních sil překonali, byli zabiti měšťany za hradbami, přímo v ulicích. Ale sil obráncům města pomalu, ale jistě ubývalo…

A útočníků bylo stále velice, velice mnoho.

„Vidíš ho?“ zeptal se Alawin Dariena.

„Ne,“ přiznal technik, „ale někde tady bude. Nikde v okruhu 30 kilometrů lidé nejsou. Jen tady. Jestli přežil, bude ve městě. Nebo v bitvě.“

„Rozumím,“ komandér aktivoval vysílačku. „Odvolejte hledání,“ volal druhému týmu. „Mirro, rozumíš?“

„Jasně, šéfe,“ ozvalo se z vysílačky, „Co se děje?“

„Přileťte sem,“ přikázal komandér Alawin. „Přistaňte někde za městem, maskovací pole nechte zapnuté. Vyzvedneme si M. K. až bitva skončí.“

„Pokud vůbec přežije,“ dodal Darien.

„Jaká bitva?“ nechápala Mirra, avšak rozkaz svého velitele okamžitě uposlechla. Stromy pod plavidlem se zavlnily, když raketoplán 2 náhle změnil směr a zamířil k Vogastisburgu.

- IX -

Bitva skončila. Všichni nepřátelé zahynuli nebo uprchli. Ale ztráty se počítaly na tisíce na obou stranách. A město samotné bylo zničeno také. Desítky domů byly vypáleny až do základů, valy a palisády pobořeny. Město Vohoštovo, dříve perla panonských lesů, bylo nyní pouhou troskou své dřívější slávy. Avšak hustý déšť, tekuté písky a všudypřítomné bahno na březích řeky Moravy pomohlo mnohem slabší a hůře vyzbrojené armádě Slovanů nad zákeřnými Franky zvítězit.

Bitva trvala celý den a noc, ale když skončila, spojená vojska Franků, Sasů, Bavorů a Durynků se rozprchla. Slovanské kmeny byly znovu svobodné. Všichni bojovníci oslavovali svého knížete a slunce se opět vyhouplo na nejvyšší bod oblohy. I přes znatelně nižší teploty zářilo tak, jako dříve, skrze hustý závoj černých mraků, plujících po obloze.

Princezna Libuše a Přemysl společně kráčeli cestou ven z města, přes široké pláně a nekonečné louky, kde tisíce barevných květů opět vzhlížely ke slunci a lapaly každý paprsek sluneční záře.

„Tak co tvé vzpomínky? Ptala se princezna, „Vrátily se již?“

„Ne,“ prohlásil Přemysl smutně, „Jen matné záblesky vzpomínek. Nic víc.“

„A až si konečně přece vzpomeneš?“ vyzvídala princezna. „Vrátíš se tam, odkud jsi přišel? Nebo zůstaneš?“

„Přál bych si zůstat,“ řekl mladík, „ale nejsem si jistý, jestli můžu,“ dodal. „Co když tam někde na mě čekají moji přátelé? A rodina? Určitě jim budu chybět. Nepochybuju, že mě budou chtít vidět taky.“

„Tedy, dokud si nevzpomeneš, kdo jsi, můžeš zůstat zde. Můj otec se o tebe jistě postará,“ prohlásila princezna. „Prosím, zůstaň tu se mnou… s námi,“ opravila se rychle. „Zůstaň, prosím!“ řekla, a pohlédla prosebně do jeho očí. Když se jejich pohledy setkaly, oba se pousmáli. Líbím se jí, napadlo ho. A ona je tak krásná! Mohl bych tu zůstat, už kvůli ní…

„No dobrá,“ řekl jen, „Možná. Ještě uvidíme.“

Od té chvíle už pokračovali po cestě tiše, beze slova, a drželi se přitom za ruce.

- X -

„Máte ho?“ ozvala se Mirra.

„Máme,“ hlásil Darien. „Tam, vidíš?“ zamířil na něj laserem.

„Aktivujte paprsek," rozkázal Komandér Alawin. „Transport za 3, 2, 1…"

- XI -

Dvě mladé duše stály v objetí uprostřed té nejkrásnější, nejromantičtější krajiny, jakou mohly Panonské nížiny zrodit. Drželi se za ruce, hleděli jeden druhému do očí. A pak se jejich rty se dotkly a…

„No jasně!" vydechl Přemysl, když se líbat přestali. „Už vím, kdo jsem, Libuše," řekl a radostí ji objal. „Koněčně si vzpomínám!"

V tu chvíli proud zářivých paprsků obklopil jeho tělo a mladík, zvaný Přemysl, zmizel z tohoto světa tak rychle, jako blesk.

Jen princezna Libuše tu zůstala stát… Vyděšená, zoufalá a nechápající, tak, jako nikdy dřív za celých šestnáct let jejího života.

…a slzy velké jako perly stékaly z jejích nádherných, smutných, tmavě hnědých očí.

Kapitola třetí – Poslední den lidstva

- I -

Světlo… A pak záře… Nesmírná, nekonečná, všeobjímající zář obklopila Martina Křížka na několik vteřin, než vše kolem něj pohaslo. A pak…

Temnota. Klidná, tichá, temnota všude kolem něj. Až po chvíli se vprostřed té temnoty rozzářila světla.

Modré zářící krystaly na zdech jen matně ozařovaly temnou, z podivného černého materiálu zbudovanou místnost. Byla to velká síň snad desítky metrů do šířky i délky, s nízkým stropem, s podlahou pokrytou složitými geometrickými vzory.

Ve stěnách se nacházela obrovská okna a za nimi, venku v prostoru, jen tisíce hvězd a nekonečný vesmír.

Martin Křížek nechápal, kde se právě nachází a jak se tam vlastně dostal.

Najednou se uprostřed místnosti objevila postava. Tedy, spíše iluze lidské postavy, než skutečný člověk. Byl to spíše zářivý, trojrozměrný obraz lidské bytosti ženského pohlaví v černomodré uniformě se zlatým označením hodností na ramenou, který se volně vznášel v prostoru. Ta vysoká, štíhlá dáma měla černé, modrými jiskřičkami blýskající se vlasy a obličej podobný lidskému.

Jen ty oči… Ty tmavé, téměř černé oči byly tak velké a hluboké, jaké neměl žádný člověk, kterého kdy Martin Křížek spatřil.

Chtěl se jí dotknout, aby věděl, jestli spí, nebo bdí… Ale jeho ruka projela zářivým tělem ženy jako nic.

Byl to jen hologram.

- II -

Díval se na ni a nevěděl co říct.

A pak promluvila ona.

„Vítej, Martine Křížku," řekla. „Vítej na hvězdné lodi Fénix."

„Hvězdné lodi?" nechápal Martin. „Proč jsem tady? Co ode mě chcete?"

Hologram mladé ženy však neodpověděl. „Všechny tvé otázky budou zodpovězeny již brzy," řekla jen.

„No paráda. Ale můžeš mi laskavě říct, kde to jsem?" nedal se Martin, „A kdo jsi ty?"

Neznámá mu však odpovědět nedokázala.

„Všechny tvé otázky budou zodpovězeny již brzy," zopakovala jen.

„Kruci," zaklel Martin. Jako bych mluvil do zdi, pomyslel si.

V následující chvíli se stalo něco zvláštního. Dva mocné proudy světelné záře podobné té, kterou viděl, když se dostal sem, se objevily vedle té postavy. A když záře potemněla a jediným zdrojem světla v místnosti se opět staly krystaly na stěnách, objevili se v místnosti dva další lidé, muž a žena, ve stejných modročerných uniformách, jaké nikdy neviděl. Teleportovali se tu kdoví odkud.

Oba byli lidé z masa a krve, na rozdíl od postavy ženy. Ale jejich těla se hologramu podobala. Přestože vypadali jako člověk, jejich postavy byly oproti lidem vyšší a štíhlejší, bez nedokonalostí. A jejich oči, ty temné, hluboké oči! A jejich vlasy byly stejně jiskřivé jako vlasy holografické ženy. Muž měl vlasy stříbrné, vlasy ženy se podobaly barvě zlata. A jejich kůže se vyznačovala podivným, tmavě bronzovým nádechem, jaký nikdy neviděl.

„Vítej, Martine Křížku," řekla žena, „odpusť naší Aspaře," dodala. „Je to jen jednoduchý hologram, její schopnosti jsou omezené. Na otázku, kterou nemá naprogramovanou, nedokáže dát odpověď."

„Ale my ano," prohlásil neznámý muž. „Já jsem Cassus Alawin, komandér hvězdné lodi Fénix a toto je Ridith Asgarthea, kapitánka," řekl.

„Eh… Těší mě, že vás poznávám?" hlesl Martin Křížek překvapeně.

„Jistě chceš vědět, proč jsme tě přenesli právě sem, " pokračoval Komandér Alawin.

„Chceš vědět, kde jsi, že?"

„No to tedy sakra chci," přerušil ho Křížek.

„Raději by ses měl posadit," špitla Aspara. Vedle Martina Křížka se náhle, jakoby ze vzduchu, zhmotnilo veliké bílé křeslo.

„Spíše, než kde jsi by ses měl ptát kdy jsi," dodal Cassus Alawin.

„Kdy?" nechápal mladík.

„Přesně tak," potvrdila kapitánka, „Píše se rok 12 347 vašeho letopočtu."

- III -

Martin padl šokovaně do křesla.

„Dvanáct tisíc tři sta čtyřicet sedm?" vykřikl zděšeně.

„Přesně tak," přitakal Cassus.

„Takže… jste něco jako cestovatelé v čase? A kde vlastně právě teď jsem?"

„Jsi na samém vnějším okraji naší galaxie," řekla Ridith. „Přesvědč se sám!" ukázala k oknu.

Martin vstal z křesla a pohlédl z průzoru ven. Před sebou spatřil Mléčnou dráhu tak, jako zatím žádná lidská bytost jeho doby. Měl celou galaxii před sebou, stovky milionů a miliard třpytivých teček hvězd. Viděl před sebou mocné jádro galaxie, kde svit milionů sluncí splýval do jediné nesmírné, oslepující záře… Viděl jednotlivá ramena galaxie, kde počet hvězd postupně klesal, a záře pohasínala… Viděl i prostor mezi nimi, kde svit hvězd slábl stále více, až téměř k temnotě… A také obrovský, temný oblak prachu a plynů tam, kam už záře hvězd nedosáhla, na samotném vnějším okraji galaxie. Viděl miliony hvězd, miliardy… A kdyby jeho zrak byl jen trochu lepší, možná by spatřil i jednotlivé hvězdy a jejich planety… A snad i samotné Slunce… Nebo si to alespoň myslel.

kde asi je Země? Pomyslel si.

„Je někde támhle," prohlásila Ridith, jako by mu četla myšlenky. Ukázala k okraji jednoho z ramen galaxie. „V Rameni Orionu. Tam je Země," řekla. „Nebo spíš byla," dodala.

V tu chvíli si Martin s hrůzou uvědomil, že tady něco nehraje. S jeho rodnou galaxií nebylo něco v pořádku.

Celou Mléčnou dráhou zmítaly podivné záblesky. Nejdřív je považoval za novy nebo supernovy, které vybuchují a berou tak s sebou do hrobu celé své soustavy. Jenže pak začalo záblesků přibývat a zároveň s nimi hvězdy jedna po druhé začaly pohasínat. Nejen pár hvězd, ale celá galaxie se pomalu, ale jistě začala ponořovat do tmy.

„Co se to děje?" zeptal se Martin.

„Válka," řekl Cassus Alawin. „Galaktická." „Poslední válka v dějinách lidstva."

- IV -

Hologram Mléčné dráhy se objevil namísto Aspary.

Zobrazoval miliardy teček červených, modrých a bílých. Jedna po druhé začaly všechny hvězdy hasnout.

„Probíhá boj mezi dvěma frakcemi, Říší a Aliancí," vysvětlovala Ridith. Všechny tečky na hologramu pomalu pohasínaly a virtuální galaxie se nořila do tmy. „Obě strany mají zbraně tak mocné, že dokážou zničit samotné hvězdy. Jedna po druhé budou hvězdy zanikat a s nimi i jejich planety, obývané lidmi…

„…A až tahle válka skončí, nic z naší galaxie nezbude," dodala. Pak hologram zhasl. „A lidstvo jako takové zanikne."

„Ne," řekl Martin. „Tomu nevěřím!"

„Už ve vaší době přece existovaly nukleární zbraně schopné zničit celé lidstvo. Představ si, jakou ničivou silou disponujeme teď! Jediná střela a hvězda zanikne. A s ní i celá její soustava. Tohle je 124. století, mladíku," prohlásil Cassus.

„Všechen tento vývoj civilizace vede k jedinému," dodala Ridith.

„K apokalypse," přidal se Cassus.

„Ale to přece…" vydechl Martin. „Vždyť přece nikdo z lidí není tak hloupý, aby zničil sebe i všechny lidi světa!"

Cassus se pousmál.

„A co Karibská krize?" prohlásil.„Kdybychom vám tenkrát ve studené válce nezachránili kůži, skončil by svět už ve dvacátém století. "

„Vy?" divil se, „no dobře ale… nejde galaktické válce nějak zabránit?"

„Právě proto jsi tady," řekl Cassus.

„Já?"

„Přesně tak," souhlasila kapitánka.

- V -

„Využili jsme tě, abychom budoucnost mohli změnit jednou provždy," dodala kapitánka Asgarthea. „Vstoupili jsme do tvého těla, když jsi spal. S tvou pomocí jsme změnili linii času, abychom Galaktické válce předešli.

„Takže… takže to nebyly sny!" prohlásil Křížek radostně. „Byla to skutečnost!"

„Jistě," souhlasil Cassus Alawin. „Vše, cos prožil, se stalo doopravdy. Je to jednoduchý proces. Ve spánku jsme zablokovali tvou paměť, odvysílali do tvého mozku vědomí někoho z nás, převzali nad tvým tělem kontrolu… A pak už stačila jen maličkost. Opravit dějiny lidstva. Pár věcí změnit, někoho zachránit či zabít, zabránit události či dovolit jiné, aby se stala… Postupovali jsme tak, aby ke Galaktické válce nikdy nedošlo."

„Takže jsem opravdu byl bardem krále Béowulfa? Byl ve Vogastisburgu? Není to další sen?" zeptal se Křížek.

„Není to sen. Vše, o čem jsi snil, se skutečně stalo. Jen jsme nečekali, že si to budeš pamatovat," dodal Cassus, „Potlačit tvé vědomí je zřejmě těžší, než jsme čekali," dodal. Vědomí našeho technika, vybavené patřičnými znalostmi té doby, ve tvém těle prožilo to všechno, co se ti ve snu zdálo… tedy až na poslední příhodu. V té ses ty sám skutečně probudil v sedmém století, naprosto nečekaně."

„Takže celou tu dobu jste to byli vy!" Prohlásil Křížek naštvaně. „Vy parchanti! To nemáte žádnou úctu k člověku?"

„Pochop to," položila mu Ridith ruku na rameno, „Museli jsme tě využít. Kdybychom minulost nezměnili, žádná budoucnost lidstva by nebyla."

„Všechny lidské bytosti světa by zahynuly v nesmyslné válce," dodal Cassus. „Triliony lidí." Museli jsme tě zneužít. A navíc, kdyby se nestala

chyba, nikdy by ses o nás nedozvěděl. Považoval bys všechno jen za sen."

„Ale… Proč jste mě využili tolikrát? Tolikrát jste vstoupili do mých snů! Copak vám nestačí změnit minulost jen jednou?"

„Vlastně ne," řekl Cassus. „Nestačí."

- VI -

„Víš, Martine," začala vysvětlovat Ridith, „jedna změna v linii času nic nedokáže, byť by byla sebevětší. Čas je jako proud řeky, někdy plyne tak, jindy onak, nikdy ne naprosto stejně, ale přesto nakonec vždy dospěje ke stejnému cíli.

„Stručně řečeno," zkrátil to Cassus, „Pokud chceš zabránit nějaké události, nestačí jedna změna minulosti. Musíš linii času měnit neustále, pěstovat ji a podporovat, měnit tak dlouho, jak je potřeba, abys nakonec dosáhl svého cíle."

„I kdybys zabil Hitlera ještě jako dítě," vysvětlovala Ridith, „Druhé světové válce. Někdo jiný by zaujal místo vůdce německého národa. Možná komunista, Možná socialista, anarchista nebo nacionalista… jistě, bez Hitlera by to byla jiná válka. Ale pořád by to byla Druhá světová. Válce se nedá vyhnout jednou jedinou změnou, pokud příčiny, které k ní vedly, přetrvávají."

„Tak jako všechny cesty vedou do Říma, všechny linie času vedou ke Galaktické válce. Je jen jedna možnost, jak se jí vyhnout. Postupně, poctivě, neustále měnit minulost celých deset tisíc let tak, aby všechny příčiny zmizely, a k válce nikdy nedošlo. I kdybychom proto museli změnit minulost tisíckrát nebo milionkrát, uděláme to. Je to naše svatá povinnost."

„No dobře," souhlasil Martin. „Vím, děláte dobrou věc," řekl. „Kdyby mé planetě hrozila absolutní zkáza, kdyby všichni lidé na Zemi měli zahynout a já jediný měl tu moc všechno změnit, pak bych taky neváhal ani vteřinu a začal jednat. Ale proč jste využili právě mě?"

„My sami do minulosti jen tak cestovat nemůžeme. Jak jistě vidíš, naše těla se vlivem dlouhodobého pobytu ve vesmírném prostoru za posledních deset tisíc let vyvinula. Částečně vlivem nízké gravitace, částečně vlivem radiace a genetických vylepšení," dodal. „To už přesně nevíme. Už dávno se nepodobáme člověku ze Země. Kdybychom v těchto tělech cestovali do minulosti, každý by si nás okamžitě všiml," řekl. „To by mohlo způsobit nevratnou změnu minulosti. Nikdo nesmí pojmout sebemenší podezření."

„Chápu," prohlásil Martin. „Ale proč jste si museli vybrat zrovna mě?" zeptal se.

Cassus i Ridith se na sebe podívali.

„Protože jsi sám," řekla kapitánka. „Jakékoli změny v tvém chování si nikdo nevšimne. Nemáš nikoho, kdo by si uvědomil, co se s tebou děje. Rodiče jsou mrtví, sourozenci žádní, přítelkyni nemáš. Ani přátelé si neuvědomují, že se tvé chování v poslední době v důsledku naší činnosti změnilo. A navíc…"

„Co?" zeptal se Martin.

„Nic," řekla Ridith, „zapomeň na to."

„Co se děje?" nedal se odbýt Martin Křížek. „Jestli je to důležité, chci to vědět."

Měl by znát odpověď, pomyslel si Cassus. Jak se zdálo, Ridith pochopila.

„Navíc ti naše činnost už stejně neuškodí."

„Už brzy totiž zemřeš," konstatoval Cassus.

- VII -

Martin Křížek nechápal.

„Zemřu? Jak?" v jeho očích bylo vidět děs, a naprosté zoufalství.

„To přesně nevíme," prohlásil Cassus, „Podle historických záznamů tvé tělo nikdy nebylo nalezeno a historie o důvodech tvé smrti mlčí," řekl. Před Martinovými zraky se objevil dokument, nadepsaný jeho jménem. „Vidíš?" ukázal Cassus na první stránku. „Martin Křížek, narozen 17. 11. 1991, naposledy spatřen 21. 12. 2012. To znamená, že od té doby tě už nikdo neviděl."

„21. prosince?" Vykřikl Martin, „ale vždyť to je už za dva dny!"

„Tak to máš poslední možnost se rozloučit se všemi, které máš rád," řekla Ridith.

„Ne!" křikl na ni Martin, „ne, to není pravda! Já budu žít ještě dlouho a šťastně! A jestli jednou zemřu, tak nejdřív za sedmdesát let!

„Svému osudu neujdeš," prohlásil Cassus. „Co se má stát, stane se."

„Ale to není spravedlivé! Vždyť jsem si toho ještě moc ze života neužil! Je toho tolik, co jsem chtěl vidět! Tolik jsem toho chtěl ještě prožít!"

„Nic z toho už nestihneš," řekla Ridith smutně. „Je mi to líto, ale je to tak."

„A co když se pletete?" nedal se Martin, „co když nemám umřít? Cestujete v čase. Měníte minulost! Co kdybyste mě nechali žít? Komu by to vadilo?"

„Nejde to, Martine. Minulost je daná. Musí proběhnout tak, jak jsme naplánovali. Jen tak zabráníme zániku lidstva. Jedna jediná malá změna v našem plánu, a staletá snaha vyhnout se Galaktické válce vyjde nazmar," řekl Cassus.

„Jedna jediná událost se změní a budeme ji muset opravovat tisíckrát!"

„A co kdybyste si mě nechali tady, v budoucnosti? Zmizel bych z roku 2012. Ale nezemřel," navrhl Martin.

„Nejde to," prohlásila Ridith. „Ty máš zahynout 21. 12. 2012. A to se stát musí, i když se ti to nelíbí. Po pravdě, nelíbí se to ani mně. Ale nedá se nic dělat."

„Kdybychom tě mohli zachránit, udělali bychom to. Ale nemůžeme."

Martin Křížek se chytl za hlavu.

„Tak co tedy se mnou bude?" hlesl.

„Vrátíme tě zpět do tvé doby," řekla Ridith.

„A pak?“

„Pak už nás nikdy neuvidíš,“ dodala. „Necháme tě tvému osudu.“

Martin se zamyslel. „A zase mi vymažete paměť tak, jako ve Vogastisburgu?“

„Není třeba,“ prohlásil Cassus. „I kdybys naše tajemství někomu prozradil, nikdo ti neuvěří. Jen by tě považovali za blázna.“

„Tak to pěkně děkuju,“ naštval se Martin Křížek. „Víte co? Neměli jste mi tohle všechno říkat. Kdo chce opravdu znát datum své smrti? Mohl jsem žít šťastně a spokojeně ještě dalších 48 hodin. Takhle se děsím toho, co se mi stane.“

Nevědomost je sladká, pomyslel si.

„Sbohem, Martine Křížku, bylo mi ctí se s tebou setkat,“ řekla Ridith a zvedla svou ruku na rozloučenou.

„No počkejte, to přece nemůžete…!“ Vykřikl Martin, ale nestihl svou větu dokončit. Proud jasné záře ho obklopil tak jako před tím. Martin z hvězdné lodi Fénix definitivně zmizel zpět do své doby.

- VIII -

Ve městě zuřila bouřka. Déšť padal z nebe tak hustě a vytrvale, jako snad nikdy. Lidé se raději schovávali do bezpečí svých domovů nebo do hospod a kaváren. I hospůdka U Kojota byla zaplněna téměř tak, jako vždy. Pravidelné hosty neodradil ani déšť, ani hromy a blesky.

Hustý cigaretový dým se vznášel v místnosti, staří štamgasti si vykládali stokrát opakované historky, pomlouvali politiky a popíjeli pivo jako obvykle. V rohu tiše hrál jukebox ty neustále stejné, dávno vyčpělé songy. A skupinka studentů historie se opět sešla.

Všichni nejbližší přátelé Martina Křížka. Svolal je, aby se s nimi viděl naposled. Ještě jednou chtěl se všemi mluvit a taky se trochu napít, než zemře. Přece jen, i když nikdy neměl žádnou rodinu tak tihle tři, Petr, Ája i Náčelník, byli ze všech lidí na světě definici rodiny nejblíže. A tak pili, bavili se a povídali si o tom, co se kolem nich děje.

„…Ne, normálně ji tam dusil asi půl hodiny! No a pak tam na tu zkoušku přijdu já, jo…“ vykládal Petr nějakou vtipnou historku, „a Profesor Křeček říká: ‚To je hrůza! Jsou to historici a neumí ani německy, ani latinsky!’ No a já mu říkám: ‚Pane profesore! Já umím jak německy, tak latinsky.’ ‚Tak mi odcitujte první větu z Caesarových Zápisků o válce Galské,’ řekl. A já: ‚Galia est omnes divisa in partes tres…’ A on: ‚Máte za jedna, běžte!’ No chápete to? Pět minut, ani ne! Možná dvě jsem tam byl,“ dodal Petr. „Jen jsem řekl jednu větu a za Jedna. A předtím se učím týden v kuse od rána do noci a vyhodí mě.“

„Je to idiot,“ prohlásil Náčelník, „co, Ájo?“

„Totální. Mně řekl, že jsem ženská a že nemám na vysoké co dělat. Prý mám zůstat doma u plotny a starat se o děti a ne o vědu,“ dodala.

„Ten chlap je na univerzitě už moc dlouho, už mu to nemyslí. Kolik mu je, devadesát?“

Studenti se smáli, až na Martina Křížka.

„Spíš tak sedmdesát,“ prohlásila Ája s úsměvem na rtech. Pak se podívala na Martina.

„Co s tebou dneska je, Marťo? Tys nás tady všechny pozval, ale vůbec ti není do smíchu. Celou dobu se tu tváříš tak smutně, jako bys měl umřít,“ řekla.

Taky že jo, pomyslel si Martin.

„Usměj se trochu, kámo!“ křikl na něj Petr, už trochu pod parou. „A napij se! Dneska máš teprve druhé pivo! Co se děje?“ řekl a poplácal Martina po zádech.

„Ale nic,“ zakabonil se Martin Křížek. „Nic se neděje,“ dodal, ale moc své okolí nevnímal. Jeho mysl už byla někde jinde. Nevšímal si kamarádů, ani okolí, byl uzavřen do sebe. Jediné, na co teď dokázal myslet, byla smrt.

„Tak jak se to asi stane?“ pomyslel si.

„A není to vlastně je to jedno? Hlavně ať aspoň chcípnu rychle.“

- IX -

„Pozor! Pozor! Stav Ohrožení!“ ozývalo se chodbami hvězdné lodi Fénix ze všech interkomů. „Veškerá posádka okamžitě do operačního centra! “ hlásila Aspara.

Cassus Alawin ani nečekal na teleport. Doběhl do centra operací sám během pár vteřin.

„Co se děje?“ otázal se přítomných techniků a operátorů. Stále však nemohl popadnout dech.

„Narušení časové linie,“ hlásil Castor Darien.

„Kde?“ zeptal se Komandér. „V kterém bodě?“

„Ještě to nevíme přesně. Zřejmě někde v roce 631.“

„A kdy to začalo?“ vyzvídal komandér.

„Před pár minutami,“ odpověděl technik.

Komandér se zamyslel.

„Poté, co Martin Křížek opustil naši loď?“

„Ano,“ souhlasil Darien. „Myslíte, že to s ním nějak souvisí? Mohl Křížek v sedmém století způsobit nějakou změnu?“

„Doufejme, že ne,“ řekl Komandér a zapnul vysílač na pravém zápěstí. „Kapitánko?“

Miniaturní podobizna Ridith Asgarthey se holograficky zobrazila nad jeho zápěstím. „Co se děje?“ zeptala se.

„Máme problém,“ řekl Cassus Alawin. „Křížek zřejmě nějak změnil minulost.“

„Pro hvězdy!“ zaklela Ridith, „Okamžitě ho teleportujte zpět!“

„Ale madam! Je právě uprostřed města,“ hlásil Castor Darien, „Lidé si všimnou, že najednou zmizel.“

„K čertu s městem,“ prohlásila kapitánka. „Musíme to risknout. Záchrana historie je naše nejvyšší priorita.“

- X -

V posledních hodinách a dnech zažil Martin Křížek opravdu hodně překvapení. Možná víc, než v celém svém životě. Že se ale znovu setká s cestovateli časem z budoucnosti, to nečekal ani on, zvláště poté, co ho ponechali jeho osudu.

A kruci, pomyslel si, když ho při cestě domů náhle obklopila jasná záře. Věděl, co ho čeká. Posádka Fénixe ho povolává zpět.

V operačním centru hvězdné lodi na něj už čekali nejen kapitánka Ridith a komandér Cassus, ale i technici a operátoři, všichni do jednoho. Postávali či seděli u svých terminálů a čekali. Postava Martina Křížka se zhmotnila před jejich zraky vprostřed místnosti.

Slova se ujala kapitánka.

„Martine, co jsi provedl?“ řekla místo pozdravu. Tahle věta mladíka překvapila.

„Celá linie času se hroutí,“ prohlásil Cassus, „Historie se nám mění přímo před očima. A možná za to můžeš ty.“

- XI -

„Já? Divil se Křížek.

„Ano, ty. Co jsi provedl v sedmém století?“ ptala se Ridith. „Změnil jsi něco? Prozradils něco, co lidé v minulosti neměli vědět? Řekni nám vše, cos viděl, s kým jsi mluvil a co jsi v minulosti dělal.“

„Proč je to tak důležité?“ divil se Martin, „vždyť přece jedna malá změna historii neohrozí. To jste přece říkali.“

„Pořád to nechápeš, co?“ prohlásil Cassus. „Minulost musí proběhnout tak, jak jsme naplánovali. A ty jsi změnil v sedmém století. Celá historie se od té doby mění, změny se množí, dějiny se přepisují na tisícovkách míst. Ten proces probíhá právě teď. A kdo ví, jak bude minulost vypadat pak? I tvoje doba se změní. Celý tvůj život. Možná se ani nikdy nenarodíš! Změní se vše, i budoucnost. Takový paradox nesmíme připustit. Musíme to zastavit dřív, než budou změny tak rozsáhlé, že to ani my nedáme do pořádku.“

„Celá léta jsme poctivě upravovali linii času, aby se lidstvo vyhnulo Galaktické válce. A jediná tvoje malá změna nám všechny naše plány může zhatit,“ řekla kapitánka Ridith.

„Tak to jste v prdeli,“ zasmál se Martin sarkasticky. „Tak, jako já.“

„Nehraj si na ublíženého. Tenhle problém se týká i tebe. Řekni nám raději vše, co jsi udělal v roce 631. A nezapomeň na sebemenší detail.“

„No dobře. Nestalo se toho celkem nic moc,“ řekl Martin, „Celkem dlouho jsem jen tak zmateně bloudil neznámou krajinou a nepotkal ani živáčka. Až pak…“

„Pak co?“ zeptal se technik Darien dychtivě.

„Pak jsem potkal knížete Sáma,“ prohlásil.

Darien okamžitě zobrazil na svém monitoru historické záznamy z databáze Fénixe.

„Samael Carroque, neboli Sámo nebo také Krok. Původně benátský kupec francko-slovanského původu. Nejvyšší vůdce kmenového svazu západních Slovanů od roku 626, kdy pomohl panonským kmenům zvítězit v jejich odboji proti avarské nadvládě. Zemřel roku 658. Dvanáct žen, tři dcery, žádné další známé potomstvo.“

„Kníže Sámo?“ prohlásil Cassus. „To bude ono! Co jsi mu řekl?“

„Celkem nic. Moc jsme se nebavili, velel celému vojsku. Ale vzal mě s sebou do Vogastisburgu.“

Operátor zobrazil před jejich zraky mapu a záznamy o městě.

„Vogastisburg, neboli město Vohoštvo, nebo také Valy u Mikulčic. Založeno 629. Původně malá pevnost, později jedno z hlavních sídel Velkomoravské říše. Sídlo Mojmíra I. a moravského arcibiskupa Metoděje. Zničeno povodňovou vlnou roku 907, vypáleno maďarskými nájezdníky roku 909. Opuštěno v průběhu desátého století.“

„A co se tam stalo?“ vyzvídal Cassus.

„Bitva,“ řekl Martin.

„To víme. Zúčastnil ses bitvy.“

„Ne, vlastně jsem nebyl přímo v bitvě. Byl jsem v centru, princezna Libuše mi ukazovala město, když to začalo.“

„Libuše, vlastním jménem Livia Carroque. Narozena 614, zahynula 689.“

„Tak ty ses setkal s Libuší?“ ptala se Mirra.

„Jasně,“ souhlasil Martin. „A zdá se, že jsem se jí zalíbil.“

„Cože?“ vyhrkla Ridith.

„No, po bitvě jsme se procházeli po okolí. A Panonie je na jaře docela romantické místo. Chodili jsme loukami a lesy a docela dobře jsme se bavili. A pak…“

„Co?“ naléhala na něj kapitánka.

„No, víte, jak to chodí. Slovo dalo slovo,“ vysvětloval Křížek, „A pak jsme se najednou z ničeho nic začali líbat.“

Komandér Cassus Alawin se pousmál. „Líbal kněžnu Libuši. A pak že tenhle mladík je neschopný najít si ženskou.“

„Záznamy to tvrdí,“ bránila se Ridith. „Ne já.“

„Hele, původně jsem to neměl v plánu. Ale líbila se mi. A zdálo se mi, že se líbím i já jí. Tak co byste udělali vy?“ prohlásil Martin. „A říkala mi Přemysl, ale nevím proč.“

Ridith se zamyslela.

„Možná, že tohle je ta změna, kterou hledáme,“ řekla. „Dariene? Hledej slovní spojení Libuše a Přemysl.“

„Jasně, kapitánko,“ prohlásil Darien. „Libuše, dcera Krokova a Přemysl, zvaný Oráč.

Zakladatelé vládnoucí dynastie kmene Čechů ve střední Evropě. Sezdáni 633, sedm dětí."

„… 'Si děláte prdel, ne?" prohlásil překvapený Křížek, „Přemysl a Libuše? Vždyť jsou to jen postavy z pověstí! Nebo ne?"

„Naši průzkumníci sledují každý časový bod minulosti. Každou důležitou událost, osobnost či datum uvedou do naší databáze. Jejich záznamy nelžou," řekla Mirra. Máme k dispozici veškeré důležité informace o průběhu posledních 10 000 let."

„Každá pověst má většinou reálný základ," vysvětloval Cassus, „A tahle také."

„Martine," řekla Ridith, „Tvoje seznámení s Libuší vedlo zcela nepochybně ke změně minulosti. Místo skutečně žijícího Přemysla se kněžna zamilovala do tebe. Je teď na nás, abychom to všechno napravili. Minulost se musí odehrát tak, jak byla zaznamenána."

„Přesně tak," souhlasil Cassus. „Musíme Libuši vyhledat a seznámit ji se skutečným Přemyslem. Musíme dát ty dva dohromady. Jen tak se linie času napraví. Jen tak Libuše a Přemysl založí vládnoucí dynastii."

Martin Křížek se pousmál. „A proč tak složitě?" prohlásil, „Mám jednodušší řešení, které vám také jistě pomůže."

- XII -

Den byl překrásný. Zlatavé slunce zářilo tak jasně, chladný vítr tiše vál, takže nebylo ani vedro, ani příliš zima.

Ideální den. Avšak nikoli ideální místo.

Pohřebiště na akropoli Vogastisburgu nebylo pro potěšení z nádherného počasí zrovna vhodné místo. Bylo vyhrazeno spíše těm, kteří o někoho přišli. A po té nešťastné bitvě s Franky praskalo dosud malé a bezvýznamné pohřebiště ve švech.

Obyvatelé narychlo vykopali tisíce hrobů. Některé z nich byly jen velké díry v zemi, kam přeživší naházeli hromadu těl a zakopali je. Avšak hrob Přemysla si princezna Libuše vymínila tak, jak se sluší a patří, s náhrobkem, idoly bůžků, lojovými lampami i s oběťmi bohům. Jen tak může Přemyslova duše po smrti vstoupit do Onoho světa, v posmrtném životě.

Princezna klečela na hrobě a plakala. Modlila se k bohům za spásu mladíkovy duše.

A v tu chvíli se stalo něco velice zvláštního.

Zahřměl hrom, ačkoli na nebi nebyl ani mráček. Zářivý blesk udeřil do hrobu Přemysla tak, jako předtím, když mladík zmizel a bohové si k sobě vzali jeho duši i tělo. Jasný svit princeznu oslnil… A ona instinktivně přivřela oči…

A když je znovu otevřela, nemohla svým zrakům uvěřit.

„Přemysle!" vykřikla a vrhla se mu do náruče. A Martin Křížek, alias Přemysl, ji objal. A pak ji políbil. A znovu. A ještě mnohokrát …

- XIII -

Den přešel a zavládla noc. Tisíce hvězd zářily na nočním nebi. Leželi na louce, Libuše i Přemysl, leželi tam spolu v objetí a hleděli vzhůru k nebesům tak šťastně, jako nikdy.

Možná tam někde nahoře na oběžné dráze naší planety stále letí Fénix, pomyslel si Martin Křížek. A sleduje každý náš krok.

- XIV -

„Co jí řekneš, když se zeptá?" Vzpomínal Martin na své poslední chvíle na lodi.

„Řeknu jí, že mě udeřil blesk, ale to už si myslí teď, ne?" zeptal se Cassuse Alawina.

„Zřejmě ano. Dá se to předpokládat. No dobrá, a co dál?"

„Řeknu, že si mě bohové povolali k sobě na Onen svět. Ale pak své rozhodnutí změnili a vrátili mě zpět."

„Dobře, Martine," chválila ho Ridith, „Nezapomínej, že tahle dívka je sice z roku 631, ale rozhodně není hloupá. Neuvěří každé lži. Ale její víra v božstva jako Perun, Veles nebo Radegast je nesmírně silná. Skutečně věří, že bohové jsou existující bytosti. Pokud svou smrt a zmrtvýchvstání zdůvodníš jako boží vůli, přijme to."

„Dobře," souhlasil Martin. „Rozumím."

„Tak to by bylo všechno," prohlásil Cassus, „vše, co potřebuješ vědět, jsme ti řekli."

„A opravdu to chceš udělat?" nechápala Ridith. „Jsi si svým rozhodnutím jist?"

„Ne," odpověděl Martin Křížek upřímně, „ale rozhodně nechci zemřít ve 21. Století."

„Ale nemáš v těle nanity, které by tě chránily proti nemocem. Nemáš v krvi vakcínu proti moru, choleře nebo dalším chorobám. V sedmém století stejně nepřežiješ déle, jak dvacet, třicet let," namítala Ridith.

„A možná ani to ne," prohlásil Casus. „Raný středověk je krutá doba. V bitvě můžeš padnout třeba za měsíc."

„Nevadí," prohlásil Martin, „ale aspoň strávím nějaký čas s ní," řekl.

„Tak sbohem," loučila se kapitánka Ridith dojatě, a Cassus Martinu Křížkovi podával ruku na pozdrav.

„Hodně štěstí, Martine," řekl komandér, „snad se už nikdy nesetkáme."

„Taky doufám," usmál se mladík, když ho obklopila jasná záře. Naposledy zamával posádce Fénixe na rozloučenou…

…a zhmotnil se na svém vlastním hrobě.

- XIV -

Leželi spolu, na louce s tisíci květy v rozpuku, leželi a drželi se za ruce, oba zamyšleni. Pak Libuše promluvila.

„Víš, včerejší noci měla jsem sen," prohlásila. „V tom snu stála jsem na skále vysoké nad řekou Vltavou. Hleděla jsem se do dáli a spatřila jsem město na posvátném pahorku, kde kdysi dávno, po smrti knížete Čecha byl můj otec

nastolen knížetem. Viděla jsem desítky věží, tyčících se k nebesům… Stovky domů, tisíce lidí, žijících v nich… Mocné hradby, nikoli ze dřeva, nýbrž celé z kamene… Viděla jsem město veliké, jehož sláva hvězd se dotýká…“

„Jednou ho založíme my dva, společně, “ navrhl Přemysl.

„A budeme mu říkat Praha.“

Svoboda Pavel - Fax z Andromedy

Jsem poručík okresní policie a za těch patnáct let co u ní sloužím jsem vyšetřoval řadu případů. Kromě drobných či vážnějších přestupků tak samozřejmě také různá přepadení, větší krádeže, ale také, jak my říkáme, trestné činy ublížení na zdraví a bohužel často končící smrtí poškozeného – jednoduše po našem „mordy“. Tenhle případ o kterém bude řeč má sice úřední název: „Antonín Velíšek, smrtelný pracovní úraz“, ale já jej nazývám, jak je shora uvedeno, „Fax z Andromedy.“ Zaryl se mi do paměti hodně hluboko.

Už po staletí si klade lidstvo fatální otázku : Jsme ve Vesmíru sami? Nebo jsou tam i jiné bytosti a když ano, proč se neozvou? Vždyť my je k návštěvě vyzýváme dost dlouho a oni stále nic? Proč mlčí? Nelíbíme se jim snad?

Mám přítele, který pracuje v kartografickém Ústavu a jeho koníčkem je astronomie. Častokrát na toto téma hovoříme, já tvrdím, že žádné vesmírné bytosti kolem naši zemičky nelétají, natož pak, aby se po naši zemičce inkognito procházeli. On tvrdí, že pravdu nemám a že to je jen otázka času a nalezení toho správnému komunikačního systému mezi nimi a námi. Nesouhlasil jsem s ním, ale nedávno jsem mu dál málem za pravdu.

Dostávám od velitele pokyn, abych zajel do jednoho městečka v našem kraji, kde došlo k náhlému úmrtí mladého zaměstnance místní pošty. Moc se mi tam nechtělo, nastala červnová vedra a dívat se na nebožtíka není zrovna žádná lahůdka. Jenomže služba je služba, voňavé případy se v naší profesi prostě ostentativně vyhýbají.

Mladík leží na podlaze vedle svého psacího stolu a evidentně nejeví známky života. Doktor záchranné služby označil jako příčinu úmrtí úraz elektrickým proudem. Když tam dorazím, vítá mne pan vedoucí místní „Post- office,“ vysoký, ramenatý muž s krátkým černým knírem. Řízným pozdravem připomínající výstřely z brokovnice zahalasí: „Čekáme jen na vás, pohřebáci jsou připraveni na odvoz, provoz pošty nemůžeme dlouho zadržovat, Tonda leží v zadní místnosti.“

Uvítání tedy stručné jako telegram – konečně jsem přece na poště, ne? Tonda, správně pan Velíšek Antonín, je, byl zaměstnancem místní pošty a měl na starosti telegramy, faxy a všechny ty další přístroje, které jsou schopni předat srdečný pozdrav nebo jadrnou nadávku na druhý konec světa v mžiku. Začínám od podlahy. Sehnu se k jeho tělu a zaregistruji na jeho pravém ukazováku mírnou seškvařeninu. Tudy si našel proud cestičku a zařádil si v něm natolik, že ho poslal k nebeským výšinám. Levé chodidlo má obnažené, plátěná letní botka leží opodál.Na palci má nehezky odlouplou kůži, tak tudy proud vyskočil ven. Zvednu hlavu a vidím, že vedle litinového radiátoru je elektrická zásuvka, jejíž kryt leží na podlaze, kontakty zásuvky jsou mírně opálené. Dále spatřím na stole šroubovák jehož hrot jeví jasné roztavení. Je mi to ihned jasné, je to typický případ, když se někdo štourá v něčem, v čem se šťourat nemá, a pak to takhle končí.

Ukážu na obnaženou zásuvku a na inkriminovaný šroubovák a toho poštovního hromovládce se zeptám: „Proč se v tom vůbec hrabal?“

„Blbnul nám fax,“ zní břitká odpověď.

„Jak to blbnul?“

Pan poštmistr si zatahá za knír, zahučí: „Komolil texty.“

„Aha, a pan Velíšek tomu rozuměl?“

„Samozřejmě, vždyť ho obsluhoval.“

„Já ale mám na mysli, jestli rozuměl elektrice?“

Pan vedoucí zatřepe rameny a hrábne si do husté černé hřívy..

„Vždyť jde přece jen o obyčejnou zásuvku?“

„Jenomže tu může opravovat jen osoba s oprávněním, měl ho?“

Knír pana vedoucího se hrozivě zavlní. Méně nejistým hlasem mi odpoví, že ho Velíšek neměl.

Já se do něj jízlivým hlasem trefuji. „Tak proč jste nevolali servis?“

Pan Pošta pokrčí rameny: „Zavolal bych ho, samozřejmě, ale on se do toho pustil sám, bez mého vědomí, to podotýkám.“

Obvyklá obrana všech vedoucích, já nic já muzikant. Doklady o školení z bezpečnostních předpisů jsou samozřejmě okamžitě k mání, i když málem voní čerstvou tiskařskou černí. To už také znám. Co teď? Přímý svědek žádný, na první pohled všechno v pořádku, kromě pana Antonína Velíška, svobodného mládence, který během vysokoškolských prázdnin vykonával na zdejší poště brigádu – jinak prý studoval informatiku. Teď se asi věnuje jinému druhu

komunikace, o které my živáčci nemámeni ani předtuchy.

Náhle mi bleskne hlavou a napadne mi takový dost irelevantní nápad. Požádám pana vedoucího, aby mne předložil nějaký ten zkomolený fax. On se tomu diví, já se tvářím na oko odborně, ale co z toho faxu vykoumám to mi není vůbec jasné. Během několika vteřinek držím ten zkomolený fax v ruce a čtu : ´´Gratu… kontakt - opravte si odchylku – správně O,7O pars. Andr. – GO7- stop -.´´

„Co to má znamenat?“ ptám se překvapeně. Vedoucí pokrčí bezradně rameny.

„Není udán odesilatel?“ dodávám.

„Není,“ souhlasí pan Pošta.

„Ani odesílací čas, dokonce ani místo určení?“

„Ani odesílací čas, ani místo určení,“ opakuje po mně šéf místní pošty.

Ptám se dál: „Není to náhodou nějaký vzkaz nějakému dodavateli o závadě na jeho výrobku, nebo vás napadá něco jiného?“

Pana vedoucího nenapadá nic, mně napadá jediné, pořídit základní fotodokumentaci a výpovědi, pak to tady zabalit, počkat na podrobnou lékařskou zprávu a pak případ uzavřít jako smrtelnou nehodu z vlastní viny, jak jinak?

Se svým přítelem kartografem a amatérským hvězdářem probíráme ten případ z takového vyššího pohledu. Ten zkomolený fax jsem mu raději neukázal. On mi rádoby učeně vypráví, že v posledním čísle Astronomického časopisu se píše, že jistý profesor Henri Blachwhite z organizace NASA, přiznal, že při startu sondy Voyager 2, došlo k malé chybičce. Týkalo se to jakýchsi souřadnic místa startu sondy. O nic vlastně nejde, přesvědčuje mne chlubivě přítel, řádově se jedná asi o tři tisíce našich pozemských kilometrů, ve vesmírném měřítku úplná prkotina. No jo, vzápětí dodává, ale kdyby tu naší sondičku polapili marťané, nebo jiní vesmírní nezbedové a náhodou by vyluštili ty vzkazy, co jsou vyryté na platinové destičce a kdyby si poslechli hudbu Johanesa Bacha a za předpokladu, že se jim bude zamlouvat a rozhodli by se nás mile pozdravit, tak se může stát, že vzhledem k té nitěrné chybičce nedojde pozdrav na správné místo, ale kamsi o tři tisíce kilometrů dál. Třeba mezi divochy z Amazonských pralesů, nebo do sněhových plání severního pólu pralesů.

Jak je vidět, tak má můj přítel velký smysl pro humor. Já se však nad jeho výrokem zamyslím a vážně se ho zeptám: „Hele, ty srandisto, kde může být ta sonda Voyager teď?“

Přítel si přihne plzeňské dvanáctky a šťouchne si do mne.

„Já myslel, že tě zajímají smrťáky a ty máš zájem i o hvězdičky, jenomže asi o ty muzikálový, co?“

Rozzlobím se.

„Já to myslím vážně.“

„No dobře ty detektive, teď může být někde tak v souhvězdí Andromédy, stačí?“

***

Když přijdu domů, sáhnu po starém středoškolském atlasu a rozevřu ho na stránce, kde jsou barevně vyobrazeny zemské polokoule. Pak vyjmu z pouzdra středoškolské kružítko, zapíchnu ho do místa startu, odměřím na něm podle atlasového měřítka tři tisíce kilometrů a učiním kruh. A hle, na jeho obvodě leží, kromě jiných měst, taky ta malá venkovská poštička s kníratým poštmistrem a vychladajícím Antonínem Velíškem – tedy s rozdílem plus minus nějakých deset či dvacet kilometrů, nebo víc?. Ale kilometr sem kilometr tam, vždyť je to prkotina.

Dojdu k oknu a podívám se do noční červnové oblohy. Hvězd je na ní jako máku na koláči. Ten zkomolený fax si zakládám do své sbírky pozoruhodných kuriozit. V mých mozkových polokoulích mám takové dráždivé šimrání. Co kdyby náhodou panu Antonínu Velíškovi ten fax vlastně ani neblbnul? Hrome, vždyť by to byl první doložený kontakt s námi a s dosud neznámou mimozemskou civilizací? No to by byl ale gól! A mládenec Velíšek Antonín, student informatiky by byl první oběť.

Jiří Rác - Ještě jednou

Schůze správců CERNu

Okolo oválného stolu se těsnali ti nejvýznamnější fyzici, kteří byli zaměstnanci CERNu a měli v něm tu největší váhu. Velitelé jednotlivých sekcí, specialisté na všemožné druhy částic a mnoho dalšího. Nebylo obvyklé, aby se takhle všichni scházeli, ale dnešní záležitost byla nejvýznamnějšího kalibru.

„Pánové, čelíme tu významné hrozbě. A ještě děsivější volbě, která s tím souvisí. Pokud by se potvrdily naše nejčernější obavy, tak by mohlo dojít i k narušení časoprostorového kontinua, jak ho známe,“ zahájil setkání profesor Fridrich Müller, v současné době ředitel CERNu. Přítomní si vyměňovali nejisté pohledy a mírně šuškali mezi sebou. Teprve, když utichli, tak se prof. Müller rozhodl pokračovat.

„Náš nejnovější urychlovač času dnes brzy ráno v opakovaném testu prokázal narušení časoprostoru a tedy i vyvrátil Einsteinovy teorie

související s rychlostmi přesahujícími rychlost světla. Vše trvalo sice jen pouhou tisícinu sekundy, ale i tak jsme zaznamenali znepokojivé údaje. Obávám se, že se dostáváme do křížku se silami, jenž nejsme schopni plně pochopit a experimentování s nimi by nás mohlo ohrozit v širokém měřítku. Pohleďte do zpráv připravených před vámi," pokračoval profesor Müller a sledoval, jak všichni uposlechli jeho výzvy. Všichni až na profesora Plüsse, který jenom zarytě seděl a do zprávy se ani neobtěžoval dívat. Profesor Müller však dobře věděl, že profesor Plüss je se zprávou seznámený mnohem lépe, než kdokoliv jiný. Před touto schůzí se spolu několik hodin dohadovali právě o tomto zmíněném projektu, až dostal profesor Müller strach o duševní zdraví svého kolegy.

„V několika místech v okolí urychlovače došlo k vytvoření časových bublin, kde běžel čas pomaleji, nebo se zastavil a výsledkem toho bylo v těchto oblastech na všech hodinách zpoždění o tři a půl vteřiny. Ano, tři a půl vteřiny proti jedné tisícině provozu. Pánové, dovedete si představit, co by to mohlo znamenat, kdyby se to odehrálo v nějakém větším měřítku? A hlavně, jaké síly se musí vyskytovat na hranici těchto dvou různých časoprostorů? Vůbec nemůžeme tušit, co by se mohlo stát. A to jsem ještě nezmínil další výchylky jako narušený vliv elektromagnetických polí a několik dalších, o nichž se můžete dočíst ve zprávě. A pro tohle vše, s těžkým srdcem, navrhuji uzavření tohoto urychlovače na dobro. Obyvatelstvu a těm na vyšších místech samozřejmě řekneme, že byla nalezena výrazná konstrukční odchylka, která by znamenala velké riziko při spuštění," pokračoval dál profesor Müller a jeho kolegové začali postupně přikyvovat. Všichni se shodovali na tom, že tato situace by mohla být až příliš nebezpečná.

„Nepromítne se to do našeho financování? Personálních změn?" zaváhal profesor Něckyj a poznamenal věcnou námitku.

„Obávám se, že ano. Ale radši tohle, než něco, co nedovedeme zvládnout. Vždyť všechny naše výpočty a odhady v tomto směru se po testu ukázaly jako chybné! Pánové, věda je o obětování. A my musíme nyní obětovat, aby nedošlo na oběť nejvyšší!" postavil se rezolutně profesor Müller a další jej brzy následovali. Se situací nakonec souhlasili všichni. Téměř všichni, až na stále sedícího profesora Plüsse.

„Blbost, dokážu to spočítat. Jen mi dejte čas a prostředky! Ano, spletl jsem se, ale kdo z nás ne? Tuším kde je chyba a přijdu na to! Ty to víš Fridrichu a vy ostatní taky!" vystartoval ostře profesor Plüss, který už to celé nevydržel. Atmosféra v místnosti ještě zhutněla a nikdo nechtěl udělat další krok.

„Remi, je to moc riskantní! Viděl jsi ty následky? Čím to vysvětlíš? Všechno jsme zkontrolovali pětkrát a zdá se to v pořádku. Navíc s časem bychom si radši neměli zahrávat. Kdo ví, co se může nakonec stát?" pokusil se do svého kolegy vtlouci rozum profesor Matný, jeden z mladších členů této rady.

„Tak to zkontrolujeme pošesté! Snížíme některé výkony a vystopujeme to! Sakra, jsme na prahu něčeho velkého a vy to teď chcete všechno hodit za hlavu?" nevzdával se Remi, ale podvědomě už mu bylo jasné, že tuhle bitvu prohrál. Strach v očích jeho kolegů, stejně jako nesouhlas jej odsoudily do role poraženého. Až příliš jednoduše se dali vyděsit něčím, jehož pochopení jim bylo prozatím velice vzdálené.

„Zabíjíte vědu!" vykřikl ještě Remi, než chvatně odešel z místnosti, aby nebyl svědkem, jak všichni odhlasují uzavření urychlovače. Zařízení, které bylo jeho jedinou nadějí.

***

O 25 let později, řídící místnost odstaveného urychlovače CERN

Za tlumeného osvětlení postava v bílém plášti přecházela sem a tam a neustále něco nastavovala na všelijakých kontrolních panelech. Ty byly povětšinou vypnuté a postava je aktivovala pomocí přenosného zdroje energie. Vždy jej však připojila jenom na chvilku, něco v nich ověřila a zařízení opět vypnula. Takhle po místnosti pobíhal asi celou hodinu, než s ruční baterkou došel k hlavnímu panelu a v odrazu několika monitorů šla spatřit jeho jmenovka – Remi Plüss.

„Po tolika letech," oddechl si spokojeně, když se ujistil, že všechny přípravy byly konečně hotové. Něžně pohladil chladně kovový panel a v jeho očích byla vidět neskutečná úleva muže, který by snad konečně mohl najít svůj klid. Ještě, než se však Remi rozhodl pokročit dál, tak otevřel brašnu, kterou zde měl s sebou a na čelo panelu položil rámeček s fotografií.

„Sonio, jestli to vyjde," podíval se s roztouženým pohledem plným naděje a nedořekl možný výsledek svého snažení. Fotografii své ženy v letních šatech s veselým úsměvem věnoval ještě jeden pohled, než z kapsy vylovil dálkové ovládání.

„Je čas to spustit," povzbudil se Remi zahánějíc to drobounké klubko obav, kdesi hluboko ve svém svědomí a stiskl tlačítko na ovladači. Tma však i nadále setrvávala a očividně se nic nedělo. Remi se nervózně podíval na své hodinky a sledoval postupující vteřinovku.

„Je to jen pár vteřin, teď už nemá cenu nikam spěcha ..." utěšoval se Remi, když se rozsvítila světla v místnosti, aby je postupně následovaly kontrolky všech ovládacích panelů. Nejprve se rozsvítily hlavní kontrolky, které byly krátce na to doplněny rozsvěcujícími se displeji a úplně nakonec na nich začal nabíhat operační systém.

Remi už však připravoval svůj notebook a propojoval jej s hlavním ovládacím panelem.

„Je cesty zpět a stačí už jenom drobný update," usmíval se Remi, jak se mu jeho cíl začínal blížit mílovými kroky. Někdo by v jeho výrazu možná viděl šílenost či bláznovství, ale pro Remiho to byla naděje, odhodlání a hlavně věrnost. Netrvalo to nakonec ani příliš dlouho a všechny systémy byly aktivovány. Následovalo několik zmáčknutých tlačítek a aktualizace softwaru pro celý urychlovač byla zahájena.

„Tak, teď ještě tři hodiny počkat, než se to aktualizuje a budu to moct spustit. No, neuškodí, když ještě pár věcí zkontroluju," zauvažoval Remi, odhodlaně pokýval hlavou a vylovil ze své brašny dvojici zařízení, které si sebou vzal na kontrolu zařízení v přilehlých místnostech. Sice vše překontroloval už dvakrát, ale opravdu nechtěl připustit, aby se něco pokazilo v poslední fázi.

***

Aleš Wiessner překvapeně kráčel chodbami uzavřeného urychlovače. Zařízení, které mělo být již dvacet pět let vyřazeno z provozu, se totiž během noci zaktivovalo. Nadějný fyzik, který se jako obvykle ponořil do dlouhých výpočtů, díky nímž se zde nacházel i ve tři ráno, kdy k aktivaci došlo, se nabídl, že to osobně prozkoumá. Nyní svého rozhodnutí litoval, protože prázdný komplex, který sám naběhl do provozu, na něj působil značně děsivě. Už se skoro blížila šestá hodina ranní a od aktivace uběhly skoro tři hodiny, které strávil Aleš cestou sem.

Aleše notně překvapovalo, jak jednoduché bylo se sem dostat. Nemusel procházet žádnou z kontrol a pouze využil tunelů, které vzájemně propojovaly jednotlivé urychlovače. Pro člověka, který měl oprávnění ke vstupu do komplexu, už tak nebyl problém se dostat skoro kamkoliv. Vycházela mu z toho tedy teorie, že s tímhle musel mít něco společného někdo s přístupem. Ale to přinášelo zase otázky, proč? Proč by to vlastně někdo dělal a jaký by k tomu měl důvod?

„Řídící místnost by měla být … tady," zabočil Aleš doleva a opravdu se před ním objevila chodba s dveřmi do kýžené místnosti. Před dveřmi se však nejistě zastavil a na chvilku litoval, že kdy poslechl svého otce, aby se dal na studia fyziky. V mládí váhal právě mezi fyzikou a biologií. Nakonec se však zhluboka nadechl a vešel dovnitř.

***

Jakmile se otevřely dveře, tak se Remi vyděsil natolik, až upustil měřící zařízení, jehož výsledky si právě procházel.

„Profesor Plüss?" zarazil se překvapeně Aleš, když rozpoznal postavu jednoho z nejváženějších členů CERNu, byť byl mnohdy označován za kontroverzního.

„Profesor Wiessner? Co tu děláte?" položil očividnou otázku jako první Remi, čímž Aleše notně zaskočil.

„Zjišťuji, proč je tu všechno on-line, a vy?" odpověděl Aleš a sám se bez váhání zeptal na tutéž otázku.

„Jak vidíte, provádím jistý experiment," pokrčil rameny profesor Plüss, sebral ze země poškozený přístroj a s povzdechem jej vrátil do brašny. Data však stihl projít už předtím a vše naznačovalo, že může bez obav spustit celý urychlovač.

„Jaký experiment? Nikdo v laboratořích nic neví o tom, že by tohle celé mělo být aktivováno," pokračoval Aleš v podezíravém dotazování na svého mnohem staršího kolegu.

„Můžete se připojit. Jedná se o světový unikát, který ještě nikdy nikdo nespustil. Pracoval jsem tady na tom v utajení, protože ostatních urychlovače jsou neustále obsazeny a navíc tenhle na to má ideální parametry," rozhodl se to Remi zahrát na vědeckou zvědavost svého kolegy. Už z jeho výrazu poznal, že by to mohlo vyjít.

„Bude mi potěšením, ale pořád jste mi nevysvětlil, jaký experiment to má být," polevil Aleš v ostražitosti a nyní se zajímal spíše jako fyzik, než někdo, kdo se rozhodl zde vyšetřovat několik podezřelých věcí.

„V podstatě je to prosté. Hodlám emulovat částice omega nad rychlost světla s reverzním spinem," objasnil Remi základní princip svého experimentu. V ten moment před ním nestál mladý talentovaný profesor fyziky s českými kořeny, ale socha muže, který měl možnost spatřit medúzu před svým zkameněním.

***

Alešovi trvalo dlouhé desítky sekund, než si to celé poskládal vše dohromady a další desítky, než se vnitřně uklidnil.

„Ale profesore, jestli je to prakticky možné a vychází to z vašich teorií, tak by to znamenalo …" vypravil ze sebe konečně Aleš, ale měl potíže to dořict.

„Zpětný tok časoprostorového kontinua. A přesně to mám v úmyslu. A není to jenom teorie, ale před 25 lety se provedl úspěšný pokus," doplnil svého mladšího kolegu Remi bez jakýchkoliv potíží. I to naznačovalo, jak si vším tímhle jistý.

„Ale tehdy s tím byly potíže a nikdo neví, co přesně by se mohlo stát. Proto tenhle urychlovač uzavřeli," namítal Aleš, který se snažil ovládnout chaotickou změť svých myšlenek. Nebyl si jistý, na co se má ptát dřív, a tak situaci zatím řídily jeho sebezáchovné pudy.

„Ano, byla tam drobná chyba, ale povedlo se mi ji vyřešit už před těmi pětadvaceti lety," namítnul Remi, čímž Aleše poněkud překvapil.

„Proč jste to tedy nezveřejnil? Co jste dělal od nalezení té chyby?“ rozhodil nechápavě rukama Remi.

„Od té doby jsem prováděl deseti tisíce výpočtů, tisíce simulací a stovky pokusů, které potvrzují všechny mé teorie. Samozřejmě jsem je musel udržet v tajnosti, mimo zraky mých kolegů. Ale jsem si naprosto jistý, že správným nastavením dovedu urychlit částice tak, aby jejich pohyb vyvolal inverzní pohyb časoprostorového kontinua,“ pokračoval triumfálně Remi, jako by právě bojoval o titul mistra světa.

„Posun času,“ vydechl Aleš, když si začal uvědomovat celou šíři toho, co se tu odehrávalo.

„A nejenom to – dokážu je urychlit na takovou míru, že když ztratí svou nadsvětelnou rychlost narušující časoprostorové kontinuum, tak dojde k zpětnému posunu ne jen o desítky setin sekundy, ale o celé stovky dnů!“ vydechl nabuzeně Remi a Aleš na něj nevěřícně vytřeštil oči. Chvilku nic neříkal a snažil se zvážit důsledky, jaké by to mohlo mít.

„Ale čeho tím vlastně dosáhnete? I kdyby to fungovalo a vy jste takhle vrátil čas, tak se to bude všechno odehrávat zase stejně až do bodu, kdy tady budeme stát znova. Sám jste to ve svých teoriích přeci jasně naznačil – použil jste přirovnání, že to je jako přetočení filmu na začátek, aniž byste s ním udělali cokoliv dalšího,“ namítl Aleš, který právě demonstroval znalost Remiho práce. Ten by za jiných okolností cítil hrdost nad tím, že někdo studoval jeho teorie, ale v téhle situaci šlo o něco úplně jiného. Remi se místo odpovědi otočil na fotku své ženy a chvilku na ni beze slov hleděl. To Alešovi samozřejmě nemohlo neujít a sám udělal několik kroků vpřed, aby zjistil, na co se profesor díval.

„To je ..?“ chtěl se zeptat, ale Remi ho přerušil: „To byla.“

Následovala další chvilka ticha, jak si to Aleš pospojovával dohromady a uvědomil si skutečnou pravdu. Ten opravdový důvod, proč se o tohle všechno Remi rozhodl pokoušet.

„Ale takhle se to akorát stane znova. Všechno se možná vrátí do bodu, kdy omega částice ztratí svou nadsvětelnou rychlost, ale potom se to bude ubírat stejným směrem až do tohohle bodu,“ opakoval i nadále Aleš základní principy z Remiho teorií.

„Výpočty tomu nasvědčují to ano, ale spousta lidí se už mýlila. Newton, Einstein a když se zmýlili oni, proč bych nemohl i já?“ pousmál se Remi a prozradil jedinou tenounkou nitku, kterou se po většinu svého života držel. Nitku, na jejíž konci by mohl být opět se Soniou.

***

Ticho, které mezi oběma muži vzniklo narušilo až pípání Remiho notebooku, že update a následná kontrola softwaru byla dokončena.

„Co tedy uděláte?“ zeptal se Aleš, když mu došlo, že nastal zlomový bod celé téhle situace.

„Samozřejmě, že to spustím. Pokud máš pravdu, že nenastane žádná chyba, tak všechno proběhne přesně podle mých teorií a vrátíme se zpět do tohohle bodu. A pokud tam opravdu bude chybka, tak bude všechno jinak a stejně nebude mít cenu to řešit,“ trval si i nadále na svém rozhodnutí Remi. Nemohl říct Alešovi úplně všechno, ne to, že se pokusil tam úmyslně zanést chybku. Drobounkou skoro nepatrnou chybičku, která může něco změnit, ale také ne. V tom nejhorším případě už by to nemusel řešit a měl by konečně klid, ale v tom lepším … právě v to Remi doufal.

„A když se odehraje všechno tak, jak tvrdíte ve svých teoriích, tak se opět dostaneme do téhle situace a do tohohle bodu a vše se bude opět opakovat dokola. Profesore, tím byste mohl vytvořit nekonečnou smyčku!“ narazil Aleš na další z problémů, které Remiho napadly. Nazval si to pracovně 'věčné prokletí osamělého blázna'. Pokaždé se musel usmát, když si tohle označení vybavil.

„Jsi věřící?“ zaskočil Remi Aleše, který tuhle otázku nechápal. Rozhodně ne v současném kontextu situace.

„Samozřejmě, že ne. Nikdo žádný reálný důkaz o existenci boha nepředložil, tak nemůže existovat,“ zakroutil rezolutně hlavou Aleš.

„Já se neptal, jestli věříš v boha. Já se ptal jestli věříš. V něco, v nějaký princip .. v někoho? Já ano, já věřím, že každý může žít lépe a šťastně a proto věřím, že se tohle …“ vysvětlil Remi záměr své myšlenky a nyní rukou obsáhl řídící panel za sebou, jakožto symbol celého urychlovače.

„… se může povést. Že takhle můžu něco změnit a dosáhnout na to, co mi bylo upřeno. Nebo jsi snad nikdy nechtěl udělat něco jinak? Změnit něco ve svém životě, čeho jsi dlouho litoval a nemohl vrátit?“ dokončil Remi svou myšlenku a přiměl Aleše k dalšímu zamyšlení. Vrátil se opět k bodu, kdy si vybral fyziku před biologií. Vybavil si den, kdy si vybral jednu ze dvou prestižních univerzit, stejně jako den, kdy se rozvedl se svou manželkou, což bylo vlastně kvůli tomu, že začal pracovat pro CERN. Ano, měl před sebou ještě mnoho let, ale uvědomil si, že během těch uplynulých provedl už tolik rozhodnutí, o kterých pochyboval, jejichž změnu tolikrát v mysli zkoušel. Všechny ty možné scénáře, kterými se mohl jeho život ubírat jinak.

„Ale jak víte, že bych se rozhodl jinak?“ namítl Aleš.

„Nevím, ale věřím, že to je možné. A to pro mě znamená být věřící. A proto taky věřím, že tohle celé může něco změnit,“ dokončil vysvětlení jednoho ze svých životních principů Remi. Aleš by si nyní přál, aby o všem mohl několik dní

přemýšlet, všechno podrobně a hluboce zvažovat, jak to dělal pokaždé, když řešil něco důležitého.

„A proto … si dám čas na to, abych něco změnil," dořekl Remi a až nyní si Aleš uvědomil, že už stál u řídícího panelu. Stisknutí jednoho tlačítka, které uvedlo v chodu první generátory částic. Možná by to šlo ještě celé nějak vypnout, ale Aleš jenom dokráčel vedle Remiho a sledoval monitory, jak se urychlovač pouštěl do své práce.

«Je až ironické, že urychlením bychom se nakonec mohli dostat zpátky do tohohle bodu,» byla jedna z jeho posledních myšlenek před dosažením bodu, kdy částice byly vystřeleny nad rychlost světla. Nad hranici, kterou mnozí označovali za nepřekonatelnou, nad hranici, kterou Einstein označil za nemožnou překročit.

***

Před 35 lety, výchozí bod, aneb jak to vlastně bylo

Pro každého znamenalo štěstí něco jiného. Někdo jej viděl v bohatství, někdo v úspěchu a jiní zase ve slávě. Remi Plüss, mladý švýcarský fyzik, jej kdysi dávno viděl právě v úspěchu. A ten se mu skutečně podařil. Pracoval v CERNu, měl přístup i k zbrusu novému urychlovači a známí fyzici si velice dobře pamatovali jeho jméno. To vše se však změnilo, když potkal Soniu Willmart, obyčejnou dívku pracující v obchodě. Málokdo by dával tomuto páru šanci na úspěch, ale i v tomto případě se potvrdilo, že cit dokáže porazit mnohé. Jenže jejich osudové setkání u pokladny číslo tři v supermarketu v malém městečku Aubonne, kam se Remi dostal díky technickým potížím svého vozidla, mu navždy změnilo všechny životní priority. Bylo zajímavé sledovat jejich první kontakty od Remiho až nečekaně pravidelných návštěv Aubonne, kudy si vždy zajížděl, až přes jejich první rande a dále. Ale nakonec vše dospělo k tomu, že oba novomanželé nyní seděli v letadle směřujícím k tropickým ostrovům a mohli se těšit na své líbanky.

Remi znaveně zavřel svůj laptop, kde studoval poslední průzkumy částic, které by mohly potenciálně překročit rychlost světla a jak je tomu obvyklé u podobných teorií, popřít tak Einsteinovu teorii relativity. Zatím se to ještě nikomu nepovedlo, ale některé nové pokusy vypadaly velice nadějně. Pracovně je nazývali částicemi Omega a oním klíčem k jejich nadsvětelnosti byla teoretická možnost jejich záporné hmotnosti, která se doposud předpokládala pouze u antičástic. V běžném stavu tedy tyto částice měli pozitivní hmotnost, ale díky působení různých vlivů se dařilo jejich hmotnost již několikrát změnit. Místo aby se však nyní zabýval těmito převratnými objevy, teoriemi, jak dosáhnout oné záporné hmotnosti, tak se podíval na svou spící novomanželku. Na její dlouhé hnědé vlasy, jenž se divoce kroutily na její blůze, která neodhalovala příliš, ale ani málo. Líbil se mu její milý a nevinný úsměv, i když ve skutečnosti byla spíše divoká a nespoutaná. Srovnal se ve své sedačce, upravil si své brýle na nose do příjemnější pozice a chtěl si také zdřímnout, když s sebou letadlo nepatrně škublo.

„Turbulence?" poznamenal si pro sebe Remi a začal opět přemýšlet jako fyzik, odhadovat jejich aktuální výšku a možné kolize větrných proudů rozdílných teplot, ale rovnice mu nevycházely. Letadlo s sebou zakolísalo znovu a tentokrát silněji, načež se i Sonia neklidně zavrtěla, byť spala ještě dál. Na klidu Remimu nepřidal ani signál určený pro zapnutí pásů. Instinktivně nejprve připoutal Soniu a až poté sebe, ale ve výsledku to nakonec nehrálo roli. Kymácení se náhle vrátilo a začalo přetrvávat, což znervóznilo i ostatní pasažéry, kteří si začali vzrušeně šuškat. První náznaky paniky přineslo navýšení intenzity otřesů a to se již probrala i Sonia.

„Co se děje?"

„Porucha?"

„Mamíííííí!"

Ze všech stran se začaly ozývat další a další poplašné fráze. Panika pomalu nabírala na obrátkách a společně s ní i kymácení letadla.

„Remi, co se děje?" zeptala se Sonia vyděšeně svého muže. Vždy se jej ptala na technické věci a nesnažila se předstírat, že by tomu mohla rozumět lépe než on. Remi ji pevně objal.

„Netuším miláčku. Buď jsme nalétli do nějaké bouře nebo něčeho podobného, nebo nám něco selhalo na letadle," vypotil ze sebe Remi a i on chtěl propadat panice. V objetí se Soniou se ale držel jakžtakž při smyslech a kontroloval se. Bez ní by nikdy takového stavu nedosáhl. Mohl to přisuzovat adrenalinu, touze zapůsobit na ni mužně nebo snad i něčemu jinému, ale pro něj to bylo prostě díky Sonie.

„Budeme v pořádku, že?" zableskla se v Soniiných očích slza a Remi se pokusil o úsměv.

„Dokud budeme spolu, tak pořád," zalhal ji podvědomě, když se letadlo prudce zhouplo a začalo padat k zemi.

***

Všeobecně se říkalo, že když člověk umře, tak ho obklopí jasné světlo, přivítají andělé a bude se cítit skvěle. Vzhledem k tomu, že Remi měl okolo sebe tmu, bolelo ho snad vše, co jej napadlo a nikde ho nikdo nevítal, tak byl buď v pekle nebo naživu. Tma okolo něj začala pomalu mizet, jak otevřel oči a začal vnímat oslepující světlo.

„Tenhle je živý!" zabušil mu v hlavě něčí hlas, div se mu jeho mozek nerozhodl vyskočit z hlavy a zdrhnout. Rozmazaný obraz světa se mu pomalinku začal dávat dohromady a vytvářet obrysy předmětů. S přibývajícím časem

postupně rozeznával více a více barev a hlavně viděl ostřeji.

„Je na tom špatně, ale přežije," ozval se další hlas, který patřil stále ještě notně rozmazanému fleku sklánějícímu se nad ním. Ty fleky se tu momentálně vyskytovaly dva a něco s ním dělaly.

„Zastavíme tohle krvácení a dáme mu hibernační injekci," poznamenal druhý hlas a zmínil prostředek zpomalující chod organismu. Díky tomu doktoři získávali drahocenné minuty, krvácení se výrazně zpomalovala a přežívalo více pacientů.

„Je tady někdo další naživu?" zeptal se hlas, který patřil tomu prvnímu fleku. Remi si vlastně nemohl být jistý, kterému fleku patřil, ale předpokládal, že to bude ten první.

„Ne, všichni jsou mrtví," zapohyboval se neurčitě druhý flek a Remimu se udělalo špatně. Zatímco se snažil dát dohromady své smysly, tak úplně zapomněl na Soniu. Pokoušel se pohnout rukou, čímkoliv, ale tělo odmítalo poslušnost. Nakonec zmobilizoval všechny síly, aby se zmohl alespoň na pár slov: „So-nia, k-kde … So-nia?"

Oba fleky na chvíli ztichly, než Remiho zaplavil ulevující chlad, který jej pomalu připravoval o vědomí. Jenže jeho podvědomí už si to vše spojilo dohromady a vytvořila se rána, kterou snad nedovede spravit ani čas.

***

A nyní je jenom na Vás, jaký konec z následujících si vyberete …

***

Ten pravděpodobný konec, o 35 let později

Aleš se rozhlížel okolo sebe a sledoval, jak se hodnoty urychlovače vracejí na svůj původní stav. Po několika okamžicích se musel zhluboka nadýchnout, protože během celého vrcholu reakce nedovedl klidně dýchat v očekávání, co se vlastně nakonec stane. On zatím žádné změny nebo cokoliv jiného nepociťoval, čímž se jasně vykrajovala odpověď ve formě slova nic. Remi křečovitě svíral řídící panel a zhluboka oddechoval.

„Jak je to možné? Vždyť, vždyť to mělo fungovat?!" zakřičel nahlas a do jeho hlasu se pomalu prodírala zoufalost. Aleš se neodvažoval cokoliv udělat a jenom sledoval, jak Remi začínal pomalu vzlykat a klesl do kolen. Nebyl si jistý, jestli se ho má pokusit utěšovat, nebo co by vlastně měl říci a tak jenom stál opodál a sledoval jej.

„Sonio …" vzdechnul Remi, než jeho vzlykot ustal, jakoby se v něm něco zlomilo. Něco, z čehož neměl Aleš vůbec dobrý pocit.

„Ne, někde jsem něco musel zapomenout … výpočty přece byly jasné!" vstal Remi z podlahy a do výrazu tváře se mu dralo šílenství. Zničení jeho poslední naděje jej tedy konečně shodilo na tu druhou stranu pomyslné hranice mezi genialitou a šílenstvím.

„Možná stabilizátory byly špatné nastavené, nebo snad nestabilní přísun energie …" začal mumlat Remi a přecházel po místnosti od jednoho zařízení ke druhému v zoufalé snaze najít chybu. Aleš však tušil, že se nic takového nestane.

„Profesore, zmýlil jste se …" odvážil se konečně něco říci, ale Remi ho snad ani nevnímal a i nadále pobíhal z místa na místo neschopen přiznat si neúspěch.

„Možná, že někde odešel nějaký kontrolní obvod, měl bych to zkontroloval …" přestával Remi vnímat stále více a více, dokud jej Aleš nechytil za ramena a nezastavil.

„Profesore Plüssi! Nepovedlo se to. Měli bychom to vypnout …" zanaléhal Aleš, ale nebyl si jistý, jestli se Remi nepokusí o něco agresivního. Ale ten se jenom nečině zastavil a hleděl kamsi do prázdna, mimo Aleše. Ten profesora ještě nějakou dobu nepouštěl, jak byl otřesen změnou jednoho z nejvýznamnějších průkopníků částicové fyziky. Před sebou totiž měl už pouze jenom šíleného muže, který se nedovedl přenést přes tragédii ze své minulosti, jíž se snažil po svůj život dlouhá léta napravit.

***

Ten horší konec

Velké množství záchranářů procházelo troskami spadlého letadla a snažilo se usilovně najít nějaké přeživší. Byly to už dvě hodiny, co se dostali na místo havárie, ale doposud se jim nepovedlo vyprostit nikoho živého. Jednalo se o děsivou scénu, kdy se na klidném pobřeží Francie rozprostíralo značné množství ohořelých trosek rozmístěných v okolí několika kilometrů a mezi nimi se nacházela další a další těla nešťastně zahynuvších pasažérů.

„Lucu, našel jsem dalšího!" zakřičel jeden ze záchranářů, aby k němu okamžitě přiběhl jeho kolega. Společně pak v rukavicích s námahou zvedli kus letadla i s okénkem a odhalili pod ním pár zachumlaný v náručí. Oba záchranáři k nim okamžitě přiskočili a snažili se najít jakékoliv známky života, ale po chvilce se jen zklamaně zvedli a vyměnili si smutné pohledy.

„Merde, taková katastrofa, nikdo to nepřežil!" postěžoval si první a jen těžce zadržoval svůj vztek mísící se se slzami. Sice už viděl spoustu nehod, havárií, ale doposud nic tak velkého.

„Neměli bychom je alespoň zapytlovat?" poznamenal Luc, který se snažil držet své emoce pod kontrolou a někde úplně mimo. Ale i na něm bylo vědět, že už toho za dnešek viděl až příliš.

„Ne, Lucu. Necháme je ještě chvilku takhle. To je to jediné, co jim můžeme ještě společně dopřát," projevil posmrtnou úctu první ze záchranářů a jeho kolega mu přikynul, aby

společně věnovali mrtvým minutku ticha, než se vydali pokračovat ve své práci.

***

Ten opačný konec

Bylo to bolestivé probuzení a Sonia nechápala, co přesně se stalo. Cítila se dezorientovaná, žížnivá a jako by měla každou chvíli zvracet. Ale tohle vše se jí dařilo tak nějak překonávat, takže se mohla soustředit na to, aby si uvědomila, cože se to přesně stalo a kde to vlastně byla. Druhou otázku ji zodpověděla jednoduchá prohlídka jejího pokoje v jasně bílé barvě, přítomnost kontrolních přístrojů a kapaček po její straně. Jen málokdo by si dovolil zapochybovat, že se jednalo o něco jiného než nemocniční pokoj. S odpovědí na první otázku však měla větší problém, protože její vzpomínky byly notně nejasné. Dovnitř pokoje vešla sestra v čistém úboru a vřele se na Soniu usmála, když zjistila, že je vzhůru.

„Bonjour paní, nemusíte se ničeho obávat, jste v pořádku a v bezpečí. Jenom se moc nehýbejte, vaše zranění jsou ještě vážná," promluvila skoro dívčím hlasem černovlasá sestra a došla až k Soniině lůžku. Zde namátkou zkontrolovala kapačku, pohlédla na přístroje a spokojeně si pokývala hlavou.

„Sestro, co se stalo? Víte, nemůžu si vzpomenout? A kde přesně to ležím? Tohle není Švýcarsko, že?" zeptala se spěšně Sonia a trochu víc se pokusila naklonit k sestře, ale okamžitě svého pohybu zalitovala. Hlava se jí okamžitě zatočila a ještě vše doplnila palčivá bolest.

„Říkala jsem vám, abyste byla opatrná, ano?" naklonila se k ní okamžitě sestra a pomáhala jí se stabilizací na lůžku.

„Omlouvám se, sestro, ale mohla byste mi odpovědět?" uklidnila se trochu Sonia a tentokrát hlavu otočila pomaleji a s větší rozvahou. Sestra se však zatvářila poněkud nejistě, jakoby nevěděla, zda-li má odpovědět.

„Nejsem si jistá, že to je dobrý nápad, madam. Teď byste měla hlavně odpočívat a ne se zbytečně rozrušovat. Nebojte se, všechno vám řekneme," pokoušela se ji ukonejšit sestra a hlavně ji odradit od dalšího vyzvídání. Jenomže Sonie se něco nezdálo a měla v podvědomí hodně špatný pocit, že je něco v nepořádku. Věděla, že nepatří mezi nejchytřejší dívky ve svém okolí, ale vždy si dovedla poradit a když ne, tak jí vždy rád poradil … Remi! Sonia se opět trochu chvatně otočila k sestře, která se snažila nenápadně odejít z místnosti, ale přistižena pohledem Soniy se zastavila.

„Kde je Remi? Kde je můj manžel?" zeptala se hodně zoufalým hlasem Sonia, když si vzpomněla na svou nejmilejší osobu. Na toho stydlivého člověka, který se nakonec odvážil ji pozvat někam ven a ona nikdy nelitovala, že souhlasila.

„Madam, prosím uklidněte se," pokoušela se sestra uklidnit Soniu, která si vše začala pomalu uvědomovat, jak se jí vracely jednotlivé vzpomínky. Na jejich cestu na letiště, na toho nevlídného mladíka, který popletl výdej letenek, na trochu těžší zavazadla, na něž se Remi jen usmál a bez dohadování za ně připlatil.

„Co se stalo s mým manželem?" žadonila doslova Sonia, která se posadila a ignorovala veškerou fyzickou bolest, kterou jí to posazení způsobilo.

„Prosím uklidněte se a lehněte si. Je mi to líto, ale prosím uklidněte se," přispěchala k ní sestra a pokoušela se ji opět uložit na lůžko, když si to Sonia z těch jejích několika slov uvědomila. Její vztek na neochotu sestry promluvit o událostech, její zoufalá snaha zjistit, co se stalo s jejím Remim, to vše bylo pryč a ona jenom automaticky ulehla na lůžko. Sestra nakonec nemusela nasadit žádné uklidňující prostředky, byť to již začala zvažovat. Když nakonec odcházela, tak v pokoji zanechávala brečící ženu, jejíž nedávno nově nabité štěstí utrpělo bolestivý a krutý pád na zem.

***

Ten dobrý konec

Letadlo se prudce otřásalo, házelo s sebou ze strany na stranu a nemalé množství předmětů létalo sem a tam. Nedalo se ničemu divit, že bylo několik lidí zasaženo a objevilo se několik ran. Někteří pasažéři se už začínali pomalu loučit se svými životy a ve všeobecném zmatku a panice se daly zaslechnout i různé modlitby. Remi se Soniou se už také pomalu vzájemně loučili, když se letadlo zhouplo a jeho pád přešel do stabilizovaného letu.

„Remi, co se stalo?" zamrkala překvapeně Sonia, jakoby tomu všemu nechtěla věřit. Remi opatrně pustil jejich sevření, aby se rozhlédl po letadle. I ostatní pasažéři se překvapeně rozhlíželi a až o něco později se někteří další odvažovali doufat, že tohle není jenom sen a opravdu tenhle let přežijí.

„Zdá se, že se jim to povedlo zvládnout," zkonstatoval Remi, který nemohl tušit víc, než kdokoliv jiný v jejich okolí.

„Takže budeme v pořádku?" zadoufala Sonia a Remi se pokusil vykouzlit veselý a povzbuzující úsměv.

„Vypadá to, že ano. Nejspíš to byly asi jenom vypadlé pojistky, které vyřadily elektroniku a teď se jim je povedlo znova nahodit," vyprodukoval Remi alespoň nějakou teorii, na kterou přišel uvědoměním si svých poznatků o letadlech a jejich stavbě.

„To jsem ráda, jednu chvíli jsem se už opravdu bála," objala Sonia Remiho a cítila se stejně šťastná, jako když si Remiho brala.

„Vážení pasažéři, omlouváme se vzniklé potíže, které nastaly problémem s elektronikou letadla.

Naštěstí se nám je podařilo včas vyřešit a vše by již mělo být v pořádku. Abychom si však byli jistí, tak přistaneme na nejbližším letišti, kde dojde k přísné kontrole všech systémů. Děkujeme vám za pochopení a ještě jednou se vám omlouváme," přerušil úlevné hovory mezi cestujícími proslov kapitána letadla, který stručně nastínil situaci. Remi a Sonia se na sebe jenom láskyplně usmáli a objali se. To, že se do místa svých líbánek nedostanou přesně podle plánu, jim bylo v současné situaci úplně jedno, protože měli jeden druhého.

Libuše Čermáková - Vztek

Kalifornské zemětřesení pozměnilo tvar dna světového oceánu. Ostrovy se zvedly nad hladinu, ostrovy zmizely. Jako na houpačce. Nejvíc to odskákalo Tichomoří, ale to se čekalo už od dvacátého století. Změna je život a nově vytvarované oblasti získaly na atraktivitě. Turisti měli nový cíl.

Hlavně přibyly ostrůvky. Takové ty tečky na mapě, které nikoho nezajímají – pokud se zrovna neplaví na jachtě a náhodou nezakotví u břehu některého z nich.Domorodci mohli doufat, že skrze turistiku se zvedne jejich životní úroveň. To doufání si mohli odpustit, protože zájemců o cestování nepřibylo, spíš naopak. Světová krize má svoje důsledky, zvlášť, když se v ní kapitalismus zmítá posledních padesát let.

Přesto se nějaký ten dobrodruh občas objeví. Pořád existují nadšenci, které zláká kouzlo zapadajícího slunce a stříbřitě třpytivé hladiny. Blázni, kteří slyší na volání dálek, pravděpodobně nevyhynou.

Plavidlo se pohupuje u mola, které jako molo ani moc nevypadá. Posádka si vyrazí do ulic přístavního města, které zůstalo vesnicí, i když by rádo postoupilo do vyšší třídy. Jenomže zapomenutý ostrov, ležící mimo oblíbené trasy, si nemůže vybírat. Bere, co se nabízí. Domorodci jsou chudí a hrdí na to, že mají alespoň nějaký přístav.

Na ostrovech, vzdálených od dobrodiní civilizace, rostou palmy. Navíc tam existuje džungle plná divoké vegetace. Domorodé vesnice se ukrývají v zeleném a vlhkém prostředí a obyvatelům nevadí, že bývají objevováni cizinci. Většinou je nikdo nehledá. Svět, který pořád prochází nějakou zkouškou, má vlastní starosti. Amerika se pracně vyrovnává s následky ničivého zemětřesení a teroristické skupinky střeží naftové vrty stejně bedlivě, jako respekt k Prorokovu učení.

Zástupce kapitána se pokouší neztratit důstojnost při balancování na hrbolatém dřevěném chodníčku. V období dešťů se tahle vymoženost může hodit. Na tomhle ostrově zatím nebyl. Neměl důvod. Málokdo má důvod zavítat zrovna sem. Jestli má Zeměkoule řiť, může to být tady.

„Pochybuju, že tady něco objevíme, pane." Toho chlapa byl Tropické krásce čert dlužen. Nechce přijít k rozumu. Místo aby se spořádaně plavil a celodenně naléval kořalkou, hledá poznatky, zážitky a kdoví, co ho ještě napadne! A nezdá se, že by chtěl přestat a v pohodě si propíjet játra, jak to dělají ostatní klienti.

Mark Otisk, který nedávno zbohatl na obchodech s ropou, protože část jeho předků pocházela z arabského poloostrova a nikdy nepřerušila spojení s rodinou, jejíž moc nějakou náhodou nepřetržitě sílila, předstírá, že zástupcovo vyjádření neslyší. Nebo nic nepředstírá a jenom nedává pozor. V duchu se zabývá myšlenkami na charitu. Jestli chce vstoupit do vysoké politiky, nemůže vynechat dobročinnost. „Naplánoval jsem výlet do vnitrozemí." Zástupce se pokusí o protest, ale koho to zajímá?

Přístav páchne. Před tím Marka cestovka nevarovala. Může požadovat slevu kvůli smradu z ryb a ještě něčeho? Je to shnilotina? Nebo bahno?

Vždycky se objeví nepříjemnosti, které člověka otráví. A je nezbytné se s nimi vypořádat. Mark usoudil, že dobročinnost musí počkat, protože při plánování výpravy se dá sotva něco vhodného vymyslet.

Zástupce se na nějakou dobu odmlčel. Trápil svoje mozkové závity. Jak je to ve smlouvě? Může si ten chlap něco takového dovolit? Táhnout lidi někam do džungle? Klika je, že lidojedi vymizeli. Nešoupnou námořníky do kotle, plného vroucí vody. Zástupce, ovlivněný kreslenými vtipy, se pousmál. Lodní kuchař by byl pro kanibaly hotové požehnání. Jen kdyby měli dost velký kotel.

Domorodci dostali zabrat. Civilizace je převychovala, aby se na ně vzápětí vykašlala, protože musí řešit vlastní selhávání. Jak je to vlastně s civilizací? Doba je nejistá... „Máte na mysli pochod džunglí, pane?"

„Ne tak docela. Jen se maličko podíváme..."

A hned zase půjdeme? Sakra. Pán má náladu na srandičky. Jemu je fuk, že chlapi budou nadávat. Ptát se, jak dlouho to potrvá, to nemá význam.Zákazník platí, a proto si může vymyslet kdejakou hovadinu. „Nebude to moc riskantní?"

„Taková procházka?" Mark Otisk odpověděl tázkou. Zástupce kapitána mu šel na nervy už na lodi. Pobíhá v uniformě, která mu vylepšuje

postavu a chová se jako král. Co si ten náfuka o sobě myslí?

*

Vedro a vlhko jako v prádelně. Kombinace, známá z cestopisů. Mark si otírá čelo a má pocit, že pochoduje pod sprchou. Muži, které zástupce kapitána vybral do jeho doprovodu, mlčí.Snad je to lepší, než kdyby mluvili. Nad jejich hlavami se vznáší ovzduší naštvanosti. Tahle výprava nesmí trvat dlouho. Vzpoura visí ve vzduchu. Mark se pokouší odhadnout, jakou by mu námořníci dali šanci. Radši je nebude provokovat. „V první vesnici končíme. A protože vidím chýši…“

Nad unavenými lidmi se rozprostřela skoro viditelná úleva. Marek cítí vstřícné rozpoložení zúčastněných. Děkuje Bohu, že jim tu osadu postavil do cesty.

„Měli by nás přivítat,“ poznamenal zástupce. Místní obyvatelé mívají obdobné zvyky. Jsou vstřícní, vítají hosty. Pokud nevítají, vezme rozumný člověk nohy na ramena. Nečeká na to, až zjistí, proč se vesničané naštvali.

„To ticho je divný,“ přiznal Mark. Co kdyby se otočili a vyrazili zpátky? Nebýt tak unavení…

Vesnice jako z obrázkové knížky. Střechy chýší pokrývá listí, všechno je hnědé a zelené, i stěny, spletené z kdoví čeho.

„Tamhle sedí nějaký dědek.“ Muž, který obvykle uklízí palubu, ukazuje na jednu z chýší. Stařec, který bez hnutí čeká ve vchodu do domorodého obydlí, budí dojem , že ho tam zapomněli při stvoření světa. Zírá jakoby do ztracena. Zdá se, že nikoho a nic nevidí.

„Je slepý,“ usoudil Mark.

„Pro vesnici má nejmenší cenu. Toho snadno obětujou.“ Zástupce zůstal u pomyslné čáry, oddělující ves od bujné vegetace.

„Nás se domorodci bát nemusí.“ Jenomže místní mají z něčeho strach. Mark se ododlal a vykročil přímo ke starci.

Ten sebou trhl. Hluk ho polekal.

„Neboj se, dědku… Jsme přátelé.“ Jak si popovídat s domorodcem, který má tak odporně zakalené oči?Člověk se cítí mizerně.Je to nepřirozené.

„To říkat každý.“ Domorodec se vyjadřoval lámanou angličtinou.

To znamená, že nejsme na úplném konci světa. „Kdo každý?“ Co když se tady děje něco mimořádného? Mark se třeba proslaví. „Jsi tady sám.O kom mluvíš?“

„Sám ne. Já a Ubura.Ostatní odešli.“ Stařec pokyvuje hlavou.

„Jaká Ubura?“

„Dívka. Je znesvěcená.“

„To ji potkalo něco hodně zlého?“

Domorodec se ponořil do vlastních úvah. Trvalo to dost dlouho. Mark by s chutí odešel, ale asi by se zachoval nezdvořile a tihle ostrované bývají nevyzpytatelní.

„Ubura je moje vnučka.“ Zní to smutně. Marek cítí zoufalství starého muže. Cítí i jeho bezmoc. Neví, jestli se má dál vyptávat.

Pozdní odpoledne rozhodilo dlouhé stíny a mýtina se zahalila pohádkovým kouzlem, které se sem sneslo z oblohy. Zasahuje i džungle, odkud se ozývají pronikavé zvuky.

„Ubura je zavřená v chýši.“

„Proč?“ Ten stařec něco chce. Hledá řešení. Mark neměl zájem o to, aby ho místní vtáhli do své domácí šarvátky.

Po další odmlce, vyplněné takřka hmatatelným tichem, se starý muž vzchopil. Dospěl k rozhodnutí. „V noci přišli žraločí lidé. Oni zneuctili Uburu. Je zavřená v chýši dokud nezjistíme, jestli nečeká dítě.“

Barbaři. Uburu znásilnili noční návštěvníci – nebo vetřelci. A zdejší divoši jí skutečně moc pomáhají. Drží ji v chýši, dokud se neukáže, jak to s ní vypadá. Mark by s chutí projevil spravedlivé rozhořčení, ale ten smutný děda si to nezaslouží. On Uburu do chýše nenahnal – a jestli, tak to udělal velice nerad. Ti lidé tady žijí podle tradice, která řídí každý jejich krok. Proto musí znásilněná chudinka čekat, jestli neotěhotněla. „A když dítě čeká?“

Stařec se schoulil. „Zabijou ji.“

Ohromení vzalo Markovi slova z pusy. Svět je šílený. Má to vypadat, že takový není, že lidstvo zvládne i nemožné, ale pravda je jiná.

„To je zákon.“ Stařec sotva šeptal.

„Ten zákon je hloupý. Můžu vzít Uburu sebou. Udělám dobrý skutek. Postarám se o ni – a o dítě.“ Taková forma charity se ve volební kampani náramně hodí.Lidi si mají pomáhat. Každý, kdo prošel nějakou pohromou, kterých globální oteplení přineslo tolik, až přestalo hrozit přelidnění, ocení, že kandidát na prezidenta o pomoci nejenom mluví.Mark se právě odhodlal, že přijme image zachránce – vyvést zemi do klidných vod je dobrý cíl. Takový by mohl zaujmout. A mimochodem, právě něco takového lidstvo potřebuje – každé místo na planetě volá po tom, aby se našel schopný člověk, který ukáže, kudy dál pokračovat. Pokusy už byly – ale nějak to nevyšlo. Lidstvo zatím tápe. Něco by se stát mělo. Jen zjistit, co by to mělo být. A zatím – Ubura má svůj šťastný den.

Stařec váhá a Mark chce rychle pryč. Vesničané možná nebudou daleko.Tihle divoši někdy bývají hodně nebezpeční.

„Proč ne? Odveď tu chudinku.Vypadáš jako rozumný muž. Věřím ti. A kdyby ji měli zabít…Vždyť nemáme na vybranou.“ Starci se roztřásl hlas.

To je pravda. Tady je Ubura odsouzená. Buď skončí na okraji zdejšího společenství,a to ještě dopadne dobře. Bude jenom zneuctěná a každý

ji obejde obloukem. Nebo ji rovnou zabijou. „Musíme sebou hodit."

Muži z Markova doprovodu neprotestují, ale taky se nesnaží pomáhat. Drží se mimo. Uburu. Všechno, co s ní souvisí, je výhradně Markova věc.

Osvobození dívky je dílem okamžiku. Marek námořníkům rozumí. Mají vlastní pravidla. Na pevnině bývá nepřítel skrytý. Může číhat. Schovává se, aby v nestřeženém okamžiku zaútočil. Proto tolik pohledů k okraji džungle. Námořníci jsou nejistí. Na moři je snadno rozpoznatelné, kde kotví nepřátelská loď.

Uburu vypadá unaveně. Není divu. Po tom, co v noci vytrpěla... Mark by rád věděl, co jsou ti žraločí lidé zač, ale zeptat se? Dívka možná neumí mluvit jinak, než svou rodnou řečí. A kdyby se jí vyptával na žraločí lidi, mohla by z toho mít šok. I když zdejší domorodci mají blíž k přírodě a měli by být odolnější, než ti, kteří zchoulostivěli v pohodlí civilizace. V poslední době už to sice není to samé, co dřív, ale lidstvo nepřestává doufat.

Uburu zatím neví, že vstupuje do nové životní etapy. Její dítě se narodí do společnosti, která hlásá, že respektuje humanitu. Uburu se naučí číst a psát. Její zachránce Mark Otis jí zajistí dobré vzdělání. Posléze si dívka ze zapomenutého ostrova najde i manžela.

Její potomek se včlení do společnosti, kde se ho nebudou ptát jak a kým byl zplozen. Uburu může být dokonce šťastná. Její rod bude pokračovat v nové zemi.

*

„Za prezidenta Otise bylo všechno snazší." Margaret poslouchá poddůstojníky. Zábavička u kafe. Jak jinak? Tenhle zvyk lidstvo neopustí, dokud bude existovat třeba jen jedna jediná dvojice lidiček, kteří mají chuť na kus řeči. Je to tragicky úsměvné, ale lidé se uklidňovali u kafe hned potom, co se v Kalifornii přestala třást země. A kdyby se jenom třásla! Margaret se na tu náročnou epochu nemohla pamatovat,stejně, jako si nemohla zapamatovat éru prezidenta Otise. To školství se postaralo, aby hrdinství a zásluhy předků zůstaly v povědomí všech občanů .

Službu konající detektivové se shromáždili v jediné větší místnosti na okrsku. Margaret sice výzvu neslyšela, protože si hned po příchodu dopřála nápoj, který chutnal jako kafe. Každý s věcí obeznámený spotřebitel by bez výčitek odpřísáhl, že to káva není ani náhodou. To jen chemie je pořád vyspělejší. Detektiv Margaret Nollová srkala horkou a skoro černou tekutinu, přičemž usoudila, že by na té velké sešlosti, o níž všichni mluví, neměla chybět.

Zpráva rozhodila celé oddělení. „Jeden masakr nestačil. Nějaký úchyl si dopřál hned dva." Velitel Diro neskrýval úžas. Násilná činnost je běžný jev. Psychopati jsou snaživí a životaschopní, ale z toho, co se dozvěděl hned po ránu, mrazilo Januse Dira v zádech.Byl poměrně otrlý, ale tohle bylo příliš. I když se velice snažil, nedokázal z hlavy vypudit obrázky, které před chvílí prohlížel. A to je zrovna dnes tak úžasné ráno!

Nadechl se a očima spočinul na lidech, kteří čekali na jeho vyjádření. Uniformovaní i v civilu oblečení strážci zákona. K čemu je veškeré jejich úsilí, když někde číhají predátoři? Jednoho dopadnou, další zaplní uprázdněné místo. Jakmile saň přijde o jednu ze svých hlav, okamžitě jí naroste nová. Jenomže lidí, odhodlaných bojovat s drakem, soustavně ubývá.

Janus Diro se vrací do skutečnosti. K posledním obětem. A den jako by zešedl, veškerá jeho krása se vytratila.

„Rodiče jsme našli pobodané, děti uškrcené." Přestože si dával záležet, nevzrušený projev nezvládá. Nějak to nejde. Obvykle si dokáže udržet odstup, ale na tohle není dost trénovaný ani on. „Dům vypadal v obou případech normálně. Dveře nedotčené. Akce se obešla bez násilného vniknutí. Chystali se večeřet. Stoly byly – taky v obou případech - prostřené pro pět osob.Obě rodiny jsou čtyřčlenné: rodiče plus dvě děti. Manerovy našla kolegyně, Bodyovy spolužačka starší dcery."

„Oběti něco spojovalo?" Margaret přemýšlí, kde bude dobré začít.Jestli se tady neutrhl ze řetězu sériový vrah, stalo se něco stejně odporného. Jen zjistit, co tu katastrofu spustilo.

„Byli věřící, ale nechodili do stejného kostela."Velitel posunkem přivolal mladého technika.

Obvykle s ním Margaret laškuje – a není sama. Ostatní ženy následují její příklad – a technik se nebrání. Margaret má pro pohledného mládence slabost, ale snaží se to držet na uzdě. Technik má útlé ruce, je vysoký a pravděpodobně bude něžný...

„Nejdřív napadl děti. Matka uviděla, že jsou spoutané a v tom ji omráčil."

Margaret pozorně poslouchá. Musí si udělat obrázek. O lidech i o věcech.

„Vrah použil to, co našel v domě." Technik sice vypadá moc dobře, ale jeho hlas uspává. Nejsme dokonalí.

„Doktore?" Náčelník se nakloní směrem k Imrichovi, který už zvládl první ohledání. Margaret s ním před časem spala. Cítila se divně – jakoby neživě. Byla to nuda.

„Muži vypadají nejhůř, ale jejich zohavení bylo provedeno až post mortem."Imrich vyslal směrem k Margaret jeden ze svých vroucích pohledů.

Ach jo. Kdyby v posteli dosáhl úrovně, odpovídající síle jeho ohnivého pohledu...„Co

dělali? Byli bohatí?“ Margaret otevřela nový zápisník.

Velitel přistoupil k tabuli. „Muži měli vcelku dobrá místa. Dobře placená. Jeden ve Státní agentuře pro rozdělování zdrojů, druhý evidoval státní zakázky. Stát je dobrý zaměstnavatel. Svoje lidi sice nepřeplácí, ale...“

Shromáždění povzdechlo. Jako jeden muž.

„A ženy?“ Za jiných okolností by Margaret připomněla, že není nutné vždycky stavět na první místo chlapy, ale v tomhle případě? Bylo lhostejné, kdo v téhle hitparádě obětovaných zvítězil.

„První byla učitelka, druhá ošetřovatelka. Pomocná a dobrovolná. Obě pracovaly jako dobrovolnice. Zadarmo.“

Margaret si pohrává s prázdnými listy. „ Takže vrah může být dobrovolník, který s některou z obětí pracoval. Nebo s oběma?“

*

Omlácené auto brzdí u krajnice. Den brzy skončí. Silnice není vhodné místo pro osamělého kluka. Muž vidí chlapce, který se zdá unavaný a tady nemá co dělat. Měl by být doma a těšit se na večeři.

„Nechceš svézt?“

„Doma říkají, že nemám nastupovat do auta k cizím lidem.“ Vyzáblý mládeneček těsně před pubertou. Ještě nemutuje. Má skoro dívčí hlas.

„To ti říkají správně.“ Muž vypadá jako dobrák. Zdání často klame, to ale chlapec neví. Je moc mladý na nepěkné zkušenosti.

Trochu se ochladilo, ale do tmy ještě pořád zbývá spousta času. Odpolední slunce vysušuje svět. Zvedá se vítr. Silnice se stává prašnou cestou, nad jejímž povrchem se chvěje žhavý vzduch.

„Máš to daleko?“ Muž se chystá pokračovat v jízdě.

„Mhm...“ Chlapec nastupuje do auta. Nic neříká. Prostě se odhodlal.

*

Velitelovo naštvané dupání rozpohybovalo celé oddělení. Margaret tuhle divokou atmosféru zná.Vedení chce výsledky a vrah si užívá svoje zvrácenosti.

„Našli dalšího. Vykuchal ho. Jako ty ženský.“ Chlapi u vedlejšího stolu zírají na Margaret lhostejnými pohledy lidí, které už nic nevyvede z míry. Mají čerstvé informace. Prozrazují je, čímž upevňují vlastní nadřazenost.

Margaret momentálně kašle na souboj pohlaví. Ve frontách stávají všichni: Chlapi, ženy, každý, kdo nutně potřebuje chleba a ví, že když bude nakupovat po obědě, odejde z obchodu s prázdnou. Někdy se stojí fronta na mléko, jindy na ovoce. Podle momentální situace. Jisté je, že vždycky bude něčeho nedostatek a zákon schválnosti určuje, že se to dotkne právě toho zboží, které člověk potřebuje právě teď. Ihned. Margaret si připomíná, že musí koupit mýdlo a hned taky doufá, že mýdla je dost.

Realita může vypadat všelijak...

Zkoumá fotografie. Někdo je položil na její stůl. Co to říká – její? O tenhle omlácený kus nábytku se dělí s kkolegou z opačné směny. Je to jejich stůl. Patří jim oběma. Někteří lidé spolu mají děti, jiní zase stoly.

Chlapi to odhadli správně. Vrah toho muže téměř vyvrhl. Jako ulovenou zvěř. Na tom něco je. Ten mizera se chová jako lovec. Uchvátí kořist, předvede to svoje krvavé umění – a zmizí. Pokračuje v lovu.

Nic ho nezastaví. Je to úkol pro policii. Lovec jinak nepřestane.

„Povolali pomoc,“ oznámí velitel.

Margaret přikývne. Jen tak, mimoděk. Nevzrušeně. Aby velitele nenapadlo – to, co už stejně ví. Pomoc z ústředí je akt ponížení.

Podívejme se! Spásu hledejte u vyšší moci. Nafoukaná banda dorazí, předvede, co umí a dokáže, že Margaret a její tým jsou tlupa neschopných idiotů. A vrah zatím zlikviduje další oběť. V horším případě to budou oběti.

„Budou tady během půl hodiny,“ odhaduje velitel.

„To abych někam vypadla,“ zavtipkuje Margaret ochable. Chtěla by být někde daleko. Tam, kde se nevraždí. Svět, kde se nevyskytuje agresivita. Svět bez sadistů. Bez úchylů... Je to sen. Kdyby se lidi nezabíjeli, neměla by Margaret co dělat. Neměla by peníze na jídlo a na ostatní nezbytnosti.

Nad podlahou poletuje prach. Drobná zrníčka víří ve zlatavých paprscích, které sem skrz špinavé okono vysílá slunce.

Žena, která vstoupila do místnosti, budí impozantní dojem. Umí zapůsobit, uvědomuje si Margaret a je jejím příchodem znechucená ještě víc, než před chvílí.

Zase se všichni sešli v největší místnosti a zase šumí sbor nesrozumitelných hlasů.

Posila, vyslaná ústředím, čeká, až shromáždění ztichne. Velitel tleská a Margaret si na pár vteřin připadá jako navrácená do školních let.

„Snažila jsem se zpracovat veškeré dostupné údaje.“

„Říkají, že profilujou, ale v podstatě jsou to jasnovidci,“ ozvalo se za Margaretinými zády. Poznávala hlas a v duchu souhlasila. Tahle ženská, hrdě čnící na stupínku, se nemůže spokojit s policejní zprávou o ohledání místa činu. Co za tím asi je? Kouzla? Na konci osvíceného jedenadvacátého století, kdy by člověk moc rád kolonizoval Měsíc, zatímco má co dělat, aby nezničil vlastní planetu? Že by vědci objevili pravidla paranormálna? Takhle praštěné lidstvo snad nemůže být. Margaret zahnala

zábavné představy a soustředila se na přednášející.

„Je nezkušený a impulzivní. Neplánuje. Nemá odborné znalosti. Postupuje metodou pokus omyl.“

Margaret poslouchá. Zatím nic nového pod sluncem.

„Jak se dostal do domu?“ Velitel tuší, jaká bude odpověď. Margaret taky ví svoje, ale bude ráda, když to někdo vysloví. Netrvá na tom, aby to byla ona.

„Jestli to není přítel obou postižených rodin, existuje další možnost. Vrah se nezdá nebezpečný. Může to bytněkdo obvykle bezbranný. Invalida, dítě. Osoba, v jejíž přítomnmosti člověk odkládá opatrnost. „Odhadla bych ho na adolescenta.“

Místnost zašuměla.

A je to venku. Vraždící kluk, vraždící dívka... To snad ne! I kdyby měla dost agresivity, bude jí chybět síla.

Fuj. Margaret si představila kluka před pubertou. Nůž v ruce a žár v očích. Tohle viděl ten chlápek, kterého našli rozřezaného v autě. V rachotině, která se nerozpadla snad jen zázrakem.

Pomoc z ústředí pokračovala. „Hledáme ztracené dítě. Rodina to neohlásila, možná to nikdo neví. Taky se ho třeba chtěli zbavit. Mít doma takový poklad... Kluk se potlouká a dělá průšvihy. Taky chodí za školu.Naše společnost staví děti na piedestal. Většinou je to správný postup. Děti jsou budoucnost. Ale ve zvláštních případech...“

„To se snadno řekne.Potřebujeme přesnější vodítko. Spousta děcek se někdy projeví agresivně. Jsou ve věku, kdy si nevědí rady a jsou zmatení.“ Velitel se zvedl, ale proti ženě z ústředí vypadal jako člověk nízkého vzrůstu. Jakmile si to uvědomil, poodstoupil.

Ješitný v každé situaci. Je to chlap... Margaret si vzala slovo. „Takových dětí jsou spousty. Nenajdeme ho. Určitě ne dnes. A asi ne tenhle týden.“

Žena se nevzdává. „Podívejte se na mapu. Ty vraždy mají systém. Pohybují se v jednom směru. Vrah má namřeno domů nebo někam jinam. Musí mít cíl.“

„Je to zneužívané dítě?“ Ptá se některý z uniformovaných.Margaret se diví, že tenhle dotaz nepadl dřív.

„Tahle móda už je překonaná,“ odsekla žena.

“Jestli se nepletete a já doufám, že ne” - Margaret nechtěla být jedovatá, ale ta suverénní osobnost si o to koledovala. “Kolem toho kluka jsou problémy. Spousta problémů. Je násilnický. Když ho nemůžeme najít jednoduše, zkusila bych to přes oběti. Musel ubližovat ostatním. Nebo se pletu?”

Přednášející přikývla.”Hledejte místo, kde je mezi dětmi víc šikany, než je běžný průměr.Nebo bych vsadila na dítě, které má nadprůměrné množství úrazů. Než se náž vrah pustil do dospělých, musel nějak trénovat.”

Takhle si Margaret představuje pátrání. Vždycky ji deptalo vědomí, že šikana je všude – a rozpíná se. Okolí se o nápravu nesnaží . Dospělí, instituce, ba i rodiny přijímají neutěšený stav. Slibují svým dětem, že až vyrostou, nebudou se muset bát. Lžou, protože šlověk se bojí pořád. Strach je věrný průvodce. Mění se strašidla, toť vše. V dětství nás děsí útočnost spolužáků, v dospělosti nás ze spaní budí obava z tornáda. Katastrofy, které lidstvu přinesla změna klimatu, se stávají moderními bubáky pro dospělé. Bojíme se sami sebe, hrůzu nám přináší okolí. Život je úžasné dobrodružství.

*

Benzinová pumpa je smutné místo pro kluka, který se ztratil. Mládeneček, který se poflakoval kolem stánku s občerstvením, vypadá jako bezradné štěně. Oli se podívala do jeho očí a roztála. Kristián má skoro stejný pohled.

“Co tady děláš? Kde máš rodiče?”Kluk se jen tak poflakuje. Někde se stala chyba.

“Autobus. Ujel mi. Máma mě bude čekat...”

“Tak jí zavolej.” Děti jsou bezradné. Snadno propadají zmatku.

“Mobil... Je pryč.”

“Tak mi řekni číslo.” Oli by si s chutí vynadala. Zase zachraňuje. Už cítí, že má o povinnost víc.

“Číslo jsem měl v mobilu.”

Tahle generace jednou převezme svět. No nazdar!

“Nasedej!” Oli otevřela dveře svého kombi. “Odvezu tě.”

“Kam?”

“Na policii. Tady tě nemůžu nechat.Adresu znáš -“

„Jilmová jedenáct,“ oznámil snaživě. Už zase se tváří jako ztracený pes. “Máma je v práci. Ráno přijede a číslo domů znám.”

Kličkuje. Co je vlastně zač, ta jeho máma? “To u vás doma vůbec nikdo není?”

“Sestra je u babičky.”

Přesně tohle Oli nechtěla. Doma na ni čeká Kristián. Určitě už vyhlíží kuchyňským oknem. Včera mu slíbila, že půjdou na motokáry.

“Hele, víš ty co? Vyspíš se u nás. Ráno tě odvezu domů. Mám to při cestě.” Tím si nebyla tak docela jistá. Jilmová ulice leží někde směrem k nemocnici, ale Oli tam nikdy dřív nebyla. Okolí nemocnice zná málo. Přijede, zaparkuje, odpracuje si svoje hodiny a pak pospíchá domů. Na bloumání po městě nemívá čas ani náladu.

*

Večer bývá Oli unavená. Příprava večeře ji občas téměř obtěžuje. Pořád vymýšlet, co vyrobí ze surovin, které zrovna má. Které stihla koupit.

Ráda by se svalila do křesla a poslouchala televizi. Jen tak odpočívat, na nic nemyslet...

Kristián byl rád, že mu přivedla společnost.

"Jmenuju se Tadeáš," představil se kluk. Zdál se překvapený. Možná pochází ze špatných poměrů. Oli takové děti zná. Vídá je v nemocnici. Mají zaprané oblečení, zdají se zanedbaná. V jejich vzhledu je něco nesprávného. Jako kdyby nedbaly na hygienu – což je docela dobře možné. Někteří rodiče na své děti nedbají. Mají je rádi, záleží jim na nich, jenomže láska není všechno. Děti potřebují i něco navíc. Je složité to vyjádřit, Oli sama to taky jenom cítí.

Tadeáš není barbar. Zvládá formality, Oli se pousmála . Občas to přehání. Moc uvažuje.

Zatímco se děti bavily, připravila jídlo. Tadeášovi ustlala na gauči v obývacím pokoji. Ten kluk možná do rána zmizí. Hned by bylo o starost míň. Oli zkusila lehkovážný přístup, jenomže se jí nedařilo. Bylo by zlé, kdyby Tadeáš zmizel.

Několikrát se pokusila zavolat na telefon v Tadeášově domově, ale neuspěla. Chlapcova matka by si měla dělat starosti. Jestli pracuje...? Co s tím? Lidé jsou různí a mateřství z ženy pečlivku neudělá. Třeba si myslí, že kluk už je doma a spí. Kdyby mu neujel autobus, bylo by to tak nějak.

*

"Mám to!"

Margaret zaslechla výkřik a zpozorněla. Uniformovaní hledali vzorně. "Co máš?"

Dívka právě dokončila akademii. Ještě věřila, že svět čeká, až ho spasí. "V Jilmové ulici žije holčička, která je samý úraz. Už si všimla I sociálka."

"To bude vážný. Ty baby se vzpamatujou vždycky až poslední." Margaret občas musela spolupracovat s pracovnicemi, které měly dbát o blaho svých svěřenců. Když viděla, jak málo těm ženám leží na srdci děti, o které se měly starat... Výmluvu na to, že úřad je přetížený, nedokázala přijmout. Ona ty osoby bytostně nesnášela. Možná v tom byl jakýsi iracionální prvek. Možná fungovalo podvědomí. Ta, která se starala o holčičku, které před týdnem sešili tržnou ránu na hlavě, postupovala přesně podle předpisů.

"Jedeme tam." Margaret se rozhodla dřív, než přečetla všechny podklady.

*

"Neměl jsem ho tam nechávat,"

Oli se nutí do klidu. Tadeáš mává kuchyňským nožem a ona doopravdy netuší, čeho je ten kluk schopen. Možná si něco dokazuje, možná předstírá. Možná je doopravdy zkažený.

Takový se musel už narodit. Ale v každém člověku je schované dobro. I v tomhle klukovi. Zdá se vyděšený. Že by měl strach sám ze sebe?

"Prožil jsi něco hodně ošklivého, ale jsem si jistá, že v jádru nejsi zlý kluk." Hlavně jestli Kristiána nesvázal moc pevně. A jestli mu pusu zalepil šetrně. Aby se neudusil... Oli se snažila Tadeáše přesvědčit, že to nemá dělat, ale on byl jako v tranzu. V takové situaci je vyjednávání zbytečné. Ztráta času.

Oli chápe, že právě čas je jejím nepřítelem. Tadeáš ztrácí klid a to je moc špatné. Bude nezvladatelný. Otáčí volantem, poslouchá Tadeášovy pokyny a horečnatě hledá kudy z toho ven.

Čím dřív budou na místě, tím dřív bude jasno. Tadeáš se může zklidnit. Tahle děcka jsou nešťastná. Trpí, aniž by věděly, co se v nich děje.

"Všechno bude dobré," uklidňuje Oli Tadeáše i sebe. Možná si s ním dokáže poradit. Najít schůdnou cestu.

„Tady to bude." Něčím připomíná stroj. Všechno dětské se vytratilo.

Auto hrkotá po hrbolaté silnici. Tady by se jezdit nemělo. Vláda je chudá a silnice jsou nesjízdné tak často, až se tomu nikdo ani nediví.

„Zastav."

Poslechla. Ten sotva dvanáctiletý kluk drží v ruce nůž. Křečovitě svírá rukojeť, je celý rozklepaný a nevyzpytatelný. Oli se pokouší ho litovat. Málem se vyladila na tu správnou vlnu. Jenomže se jí vybavil svázaný Kristián. S tou zalepenou pusou neměl daleko k čirému zoufalství. Jeho sebevědomí kleslo na bod mrazu. A to už sám sebe viděl jako mužského.

Tadeáš sahá po klice. Ještě kdyby se víc otočil. Stačí pár vteřin a vystoupí. Jeho rodiče si budou vědět, rady. Oli se ulevilo. A vtom ji sráží prudká bolest pod žebry. Udělal to! Neuklidnil se! Bodl.

*

Dům je nepříjemně tichý. Tadeáš by nebezpečí vycítil. Může dovnitř. Ticho není nepřítel.

Přesto postupuje opatrně. Potrpí si na překvapení.

Sára se povaluje v obývacím pokoji. Vždycky zabírá nejlepší místo před televizí. I když vysílání za moc nestojí. Koho zajímá, co vláda zase vymyslela a jaké opatření jsou v plánu na příští rok?

Tadeáš chce vlastnit prostor. Aby tam, kde vládne on, Sára nelezla. Ruší. Překáží mu.

Holčička se přikrčila. Škoda, že babička musela odejít. Pospíchala. Ale to ona vždycky. Ani babi, ani tety, nikdo se nechce potkat s Tadeášem. Jsou z něj neklidní. Babička se na něj vůbec nezeptala. Takhle to trvá nějakou dobu. Tadeáš je zlý a moc. I dospělí si toho všimli.

Žena otvírá dveře domu. Hrůza. Tak brzy ráno a už je vedro. Pak nemají tát ledovce. Pořád se děje nějaká ta katastrofa.

Zaslechla pláč. „Sáro, co je?!“

„To Tadeáš! Tahá mě za vlasy!“

Ten bastard. Myslela na svého syna a nenapadl ji mírnější výraz. Vždyť ho nechala u silnice. Už nemohla dál. Zase ublížil sestře. Je to nekonečný příběh sestavený ze Sářina trápení a bolesti. A z nevinného Tadeášova výrazu. Prosila ho. Nařizovala a on koukal jako jelimánek. Nakonec pochopila, že jestli se ho nějak nezbaví, Sára nepřežije. Tadeáš útočil na sestru, kdykoli měl příležitost. A dával si záležet, aby těch příležitostí bylo co nejvíc.

Marie si to zprvu odmítala přiznat, ale časem povolila. Její syn nenechá na pokoji nikoho – a nic. Nejhorší bylo, když zabíjel Sářiny křečky. To si pokaždé vychutnal.Úžíval si i to, že Sára plakala, prosila, slibovala. Neměla na to, aby ho změnila.

„Nech ji, prosím.“ Žena mluví unaveně. Snaží se uplatnit autoritu, kterou nemá. Jedno ví jistě: syna nenapraví. Tadeáš je ve svém živlu. Mává nožem a ostří je blízko Sářina obličeje.

„Umím to. Pamatuješ, jak jsme vykuchal tu sousedovu slepici? A králíka?“

Aby se nepamatovala! Tehdy si musela přiznat, že porodila krvelačné monstrum. “Nedělej to – prosím.“ Žadonila. Tadeáš je toho schopen. Nevyhýbá se násilí. Bere ho jako samozřejmost.

„Podříznu ji.“

Hrůza, kterou cítí, je pro Tadeáše potěšením.Marie se klepe a nedokáže přestat.

„Polož ten nůž!“ Od dveří se ozývá klidný hlas. Tadeášova matka pootočila hlavu. Tohle bude policie. Díky, že existuje šťastná náhoda!

„Podříznu ji,“ opakuje Tadeáš.

Je jako loutka. Není možné ho nechat být. Stačilo by netahat za provázky. Marta přijímá všechno co se děje s odstupem. Jako kdyby skrz okno sledovala život cizích lidí.

„Nemá to význam. Tím nic nezískáš.“ Margaret se snaží zapůsobit, ale kluk, který drží nůž na krku malé holčičky, působí jako všeho schopné stvoření. V jeho očích chybí lidskost.

Tadeáš unikl pohyb v kuchyni, která zůstala za jeho zády.Otevřeným oknem vlezl do domu uniformovaný policista. Margaret zírá dopředu. Snaží se tomu klukovi vsugerovat , aby se neohlížel, aby se soustředil na vyhrožování a nevšímal si okolí. Povedlo se. Rychlá akce, která následuje, zbaví Tadeáše zbraně, která je jeho oporou.

Proběhlo Když mu policista sevřel ruku, Tadeáš se rozkřičel. „Ať mě nechá, mamí, řekni, ať mě nechá!“

Nechce to slyšet. Její srdce buší, ale nic to neznamená. Nebolí to. Je konec. Utrpení se rozplývá jako mlha. Marie zírá do ztracena. Jen ať ho ten muž nenechá.Ať tu zrůdu, které dala život, někam zavře a zahodí klíč.

Tadeáše už naložili do auta a jeho matka pořád zůstává nehybná. Margaret se pokouší vcítit do stavu, v jakém se žena nachází. Nejde to. Roky trápení vybudovaly bariéru, za kterou se nikdo nedostane.

*

Injekce zabrala. Malá Sára usnula ještě před odjezdem záchranky.

„To kafe voní přímo úžasně.“ Margaret se neovládla. Po přestálém napětí byla o něco míň policajt a o něco víc žena.

„Při tak vyjímečné příležitosti...“ Zní to zahořkle, ale na to má Tadeášova matka nárok.

„Někdy bych si přála, aby byl všeho dostatek. Třeba i toho kafe.“ Margaret o tom zatím moc nepřemýšlela, ale najednou ji napadlo, jak skvělèby to mohlo být.

„Platíme za viny svých předků.“ I ta běžná fráze zněla z ústa Tadeášovy matky nějak jinak. „Možná chcete vědět, čím to je. Proč je můj syn takový. Já s ním byla u specialisty, opravdu jsem hledala, kudy z toho ven. Prý je to genetické“

Někdy Margaret po dětech touží. Tentokrát ne.

„Já ho u té silnice doopravdy nechala. Hned potom, co pokousal Sáru. Prý neměl co dělat. Nudil se.“

Margaret pokyvuje hlavou. Neví, co odpovědět.

Marie se pomalu zvedne a otevře okno. Zdálky se ozývají hlasy. „Jen málokdo si dovede představit život s takovým...“

„Dítětem?“ Margaret dooplnila slovo, které se k Tadeášovi nehodilo.

Jeho matka se viditelně otřásla. „Kdo to nezažil, netuší... Tadeáš byl v centru veškeré pozornosti.“

„A manžel?“ Tady by měl být muž. Ochránce.

„Ten se zhroutil. Tadeáš použil vrtačku. Na ruku... Garáž byla plná krve,“ mumlá žena.

„Tadeášův otec se odstěhoval?“Chlapi nic nesnesou. A tohle toho mužského muselo ranit. Na těle i na duchu.

„Omyl, detektive. Je pohřešovaný. Jednoduše zmizel.“ Hořká slova poznamenávají ovzduší v místnosti. Jako kdyby se nenadále ochladilo.

„Ráno se probudíte a přemýšlíte o tom, jaká hrůza se zase stane. Volají vás do školy. Dítě přece nemůže být úplně zkažené. Rodiče jsou vždycky vinni. A vy si říkáte, že je to trest. Prozřetelnost na vás hrne problémy a vy máte obstát. U nás to odnášela Sára. Já na ni neměla čas. Pořád jsem něco vyřizovala. Tadeáš zničil židli v učebně fyziky, Tadeáš zbil spolužačku... Pořád něco. Škola si pozve rodiče. Chodíte ode dveří ke dveřím. Učitelé na vás koukají jako na

chátru. Ve slušné rodině by se takové dítě sotva našlo.

A i to je omyl. Tadeáš není jediný. Takových, jako je on, by se našlo! Jejich rodiče schovávají tu svoji hanbu jak se dá. Jsou jako poznamenaní. A taky dostávají zabrat ze všech stran.

Hodné dítě zůstává stranou. Tadeáš nás vysával jako upír. On potřeboval krev, na kterou by se mohl dívat. Zpočátku mu stačila rodina. Nejbližší. Lidi, které by měl mít rád. Jeho to ani nenapadlo. On nás ždímal. Likvidoval všechno, čeho se jenom dotkl.

Najednou mi došlo, jakého hříchu se dopouštím. Okrádám hodné dítě o čas, který mu právem patří. Nedávám mu najevo svou lásku, protože jsem ubitá všemi omluvami, obviněními a pocitem, že jsem způsobila obrovský malér, protože jsem selhala. Co jsem udělala špatně? A co jsem měla udělat líp? Jinak?

Otázka, kterou vám nikdo nezodpoví."

Margaret se moc snažila pochopit, co tahle matka snášela. Syn, kterého přivedla na svět, ničil její rodinu. Mučil její nejbližší. Jak to mohla vydržet?

„V tom okamžiku jsem si byla jistá. Kdybych ho nevyhnala z auta, snad bych ho i zabila," přiznává Marie a Margaret jí věří.

Venku dovádějí děti. Zapomněly na nedávnou senzaci. Výskají.

„Než se narodil, říkal doktor, že čekám dvojčata. Ukazoval mi je na ultrazvuku. A narodil se jenom Tadeáš. On svého bratříčka jednoduše sežral. Oba byli tady." Marie se zlehka dotkla svého břicha. „Tadeáš se zachoval jako žralok. Vím, že to tak dělají. Viděla jsem film."

*

„Už zase zpívají." Muž se naklání ze zanedbané verandy hotelu. Na ostrov rychle padá tropický podvečer. Tady noc přichází rychle. Turista naslouchá slovům, kterým nerozumí. Melodie stoupá k nebi. Domorodci, kteří opustili džungli obsadili prostor v městečku. Během desetiletí se neměnilo. Je pořád stejně nepůvabné, pořád chudé.

Muži vykřikují slova, která jsou pro ně jen shlukem hlásek. Zapomenutý jazyk znají už jen starci, kteří zůstali uprostřed džungle. Zpívající netuší, že vzývají žraločí lidi, kteří sestoupili z hvězd. Prosí je o soucit s lidskou rasou. Dodržují tradici, aniž by věděli proč.

Svoboda Pavel - Pocta Stephenu Hawkingovi.

Sedíme s kámošem Jaromírem Šavrdou v kavárně a popíjíme modrý portugal. Neviděli jsme se věčnost, takže si máme co říct.. Chodili jsme spolu do gymnázia, on je teď asistent na katedře astrofyziky, já taxikařím. On má peněz jen taktak, já se v nich málem topím. Bavíme se o politice, o ženských o fotbale a když přejdeme na téma úsporný balíček naší komediální vlády, tak se kámoš rozčílí, že na výzkumu by se šetřit nemělo, hlavně ne na astrofyzice. S pronikáním do Vesmíru, a ehm, pravděpodobně i do dalších Vesmírů…Přeruším ho: „Hele Jarouši, vzpomínáš si ještě na Helenku, černovlasá, seděla v lavici před námi?" Jarouš se vědecky zamračí. „Helenka? Nezajímavé, to změna směru termodynamické šipky času až nastane smršťování vesmíru…" rozhodí bojovně ruce a bum! Trefí se rovnou do sklenky portugalu. Ta spadne na zem a jsou z ní střepy. Portugal se rozstříkne po podlaze, vypadá to jakoby někdo podříznul kohouta.. Asistent Šavrda vyhrkne sprostý slovo a přivolává číšníka. Já ho nabádám, aby zachoval klid, hlavně nerušit ticho kavárny. On zamrká očima až se mu zapotí brýle, začne si je utírat ušmudlaným kapesníkem. Tihle vědci si ani kapesník neumí vyměnit. Já se soustředím na rozbitou sklenku, protože se mi na ní něco nezdá. Civím na ní a začínám valit oči. Její střepy se začnou najednou vrtět, shlukují se k sobě a proměňují se ve sklenku, rozlité víno se do ní nalévá a sklenka se vznáší jako holubička a dosedne v tichosti na stole. Šavrda to zatím nevidí, nasadí si brýle, otočí se a přivolává číšníka. „Pane číšníku," osloví ho zkormouceně, „já jsem shodil sklenku vína na zem, tady, rozbila se, byl byste tak laskav a…" Šavrda se podívá na stůl a vyboulí svůj astrofyzický zrak. Číšník se dívá střídavě na něj, střídavě na podlahu, střídavě na sklenku portugalu a kroutí nechápavě hlavou. Šavrda se mu koktavě omlouvá, číšník disciplinovaně odchází, Šavrda sedí jako zmrazený. „ Viděl jsi to?" ptá se mne, když se jakžtakž rozmrazil, v očích má náznak strachu. Já pokrčím rameny, odpovídám, že jo, viděl jsem to, divný, viď? On blekotá, že napřed sklenka, pak střepy a pak zase sklenka??? Já ho vybízím, aby raději dopil ten portugal. Ale on se zbrkle zvedá a koktá, že, že, že musí zpátky na Akademii. Při tom se na tu sklenku dívá jakoby to byl jedovatý had. Odchází velmi nejistým krokem.

Doma si sednu do křesla a přemýšlím o té příhodě v kavárně, ta rozbitá a zase nerozbitá sklenkou mi nedává pokoj. Změna šipky směru času ? Uf, tomu jsem nikdy nerozuměl a teď,

když taxikařím, je mi to fuk. Když vezu zákazníka tak vždycky odněkud někam. Ještě nikdo mně nepožádal, abych ho odvezl zpátky - do minulosti. Jo, jeden ožrala na mně chtěl, abych ho odvezl na Karlštejn že chce mluvit s Karlem čtvrtým, poslal jsem ho do háje.

Dostávám hlad, zvednu se, dojdu si do ledničky pro humrový chlebíček a naleji si sklenku bílého ryzlinku. Asi pět vteřin to držím v ruce a v tom mne napadne ďábelský plán. Jen tak, z hecu, upustím chlebíček a sklenku na podlahu. Schválně, jestli se to samo zvedne a slepí se to dohromady. Nezvedlo se to. Chlebíček se rozmáznul jako psí hovínko a ryzlink mi vystříknul až na kalhoty. Zachovávám klid. Soustředěně se na tu blivaninu dívám…soustředně, soustředěně… a nic. Sakra, co jsem to provedl za volovinu, nadáván si v duchu. Dávám si druhou sklenku ryzlinku.

Mám domluveno s jedním stálým zákazníkem, že ho v půl třetí ráno odvezu na letiště, letí do Kyrgistánu usmlouvat nějaký megakšeft. Mám tedy pět hodin času, dám si tedy dvacet. Spánek na mne přichází jako milá voňavá slečna, jemně mne pohladí po čele a já usínám. Sny se neřídí jednosměrnou šipkou času, jejich čas si skotačí jak se mu zachce. Tu přítomnost, tu minulost, tu budoucnost, tu vzájemné prolínání se střídá rychlostí, no, řekněme, že světlo je vedle ní courák Zdá se mi, že sedám do svého taxouše a projíždím čtvrtí kde dříve bývaly zakouřené továrny a staré činžáky. Dnes se v ní provádí řada demolic a místo nich vyrůstají sklobetonové krychle. Při pohledu na ně mi vytane mi na myslí snímek z Televizních novin, jak byl před třemi dny odstřelen bývalý vysoký komín jedné zdejší fabriky. Vzbudilo to zaslouženou pozornost, komín totiž spadl přesně tam, kam ho odstřelovači nasměrovali. Každá z těch tisíce cihliček se usadila na předem naplánované místo. Já mám na tuhle čtvrť melancholické vzpomínky, zde bydlela moje první studentská láska. Velká láska, ale jak se to zpívá v jedné písničce – to všecko vodnés čas –. Na chvilku zastavím, vystoupím z taxíku a pohnutě se dívám na velkou hromadu sutin bývalého komína, kousek za ním jsme s mojí milou randili. Upírám zrak na tu hromadu sutin čím dál tím usilovněji a koukám, koukám a nevěřím očím. Ze sutin stoupá bílý kouř, cihly se zvedají a zvedají, kouř mizí a komín se tyčí k nočnímu nebi jako vykřičník. Nebrnká mi něco v hlavě??? Fofrem sednu za volant a dupnu na plyn. Když dojedu na smluvený sraz, otevřu dveře taxíku, pozdravím známého zákazníka a on usedne vedle mne. Podívá se mi na košili a udiveně poznamená, že jí mám nějak zaprášenou? A taky prý mám prach ve vlasech a na obočí? Sevřu pevně volant a omlouvám se, že to nic, jedu přímo ze stavby a nestačil jsem se upravit. On odpoví hmm a mlčí. Když mu pomáhám na letišti se zavadly, neujde mi, že mám od prachu i kalhoty a i boty. Zákazník mizí v letištní hale, já zapadnu do taxíku a hasím si to rovnou domů. Přirazím k chodníku u paneláku kde bydlím, vypnu motor, zhasnu světla, zamknu taxík. Dnes už nejezdím a hotovo!

Dám si sprchu a šup na válendu a za chvíli usínám. Zdá se mi takový zmatený sen jak zapínám televizi,.právě tam probíhá přenos z třicátého pátého jednání parlamentu. Předseda parlamentu oznamuje program zasedání : Odstřel komínu a jeho záhadné znovu postavení. Program je odsouhlasen - jednomyslně. Poslanec Kazimír Švestka je první na řadě. „Kde to jsme, kde to jsme?“ prská a pokračuje. „Odstřelíme komín a on je do rána na svém místě?“ Poslanec Antonín Buben, věčný šťoura, mu oponuje: „Není na svém místě, je o metr a půl posunutý doleva.“ Poslanec Brouk Evžen je zuřivý perfekcionalista, uvádí suchá fakta: „Komín byl neoddiskutovatelně odstřelen, já byl u toho a další stovky lidí přihlíželo se mnou. Navíc odstřel přenášela televize, byli tam hasiči, policie a dvě záchranky, kdo je proti?“ Nikdo není proti. Přihlásí se poslanec Koule Alfréd, člen výboru pro obranu a vystřelí: „Nemá v tom prsty Al- kaida?“ Levice zahučí: „Nééé!“ Pravice přímo zavyje: „Anóóó!“ Lidovci zvolají: „Je to začátek Armagedonu!“ Zelení smířlivě zamručí: „Udělejme si raději přestávku.“ Parlament unisono zaburácí: „Přestávka, přestávka!!!“. Předseda to vzdává. Dvoukřídlé dveře vedoucí k bufetu jsou málem vylomeny.

Parlament je vystřídán záběry ze zasedání Akademie věd. President Akademie,Vincenc Papoušek, se levou rukou tahá za vousy a pravou rukou ukazuje ke stropu. Bliká tam nedomrlá zářivka. Akademie nemá tak dlouhý žebřík, aby ji vyměnila. Má charisma biblického proroka – tedy ten Papoušek. „Kolegové,“ hlásá, „tady u nás, ve Střední Evropě, v Praze Karlíně , Švábky dvanáct, se poprvé prokázala teorie o obratu termo-dynamické šipky času. Zbouraný komín se sám znovu postavil. Stephene Hawkingu, ať si kdekoliv na svém elektricky pojízdném křesle, tvá teorie o změně termodynamické šipky času byla ve Švábkách, Praha, Česko, padesátá druhá rovnoběžka, čtrnáct a půltý poledník, potvrzena! Vzdáváme Ti hold!“ Přítomní akademici vstávají a zvedají ruce k blikající zářivce. Další záběry jsou z městských ulic. Národ je v tranzu, lidé se srocují na ulicích, živě diskutují, u koně Svatého Václava vyhrává big-bend, na kostele u Jindřicha se rozhoupal umíráček, protože velký zvon má porouchané elektrické houpání. Ke komínu Ve Švábkách se chodí málem jako k Panence Marii z Lourd. Televizní komentátor záběry doprovází vzrušeným hlasem: „Zatím Evropská Unie a

NATO o tom neví, ale až se to dozví?. A což teprve Irán, Čína a Putin? Do Česka začnou proudit zástupy turistů, ze všech koutů světa, Astrofyzikové, matematici, filozofové, theologové, předpovídatelé osudů z karet, ze sedlin kávy, z čar na dlaních a z tvarů, či patvarů nosů, jakož i lidových léčitelů zahltí chudinku Prahu, vezmou hotely jak pěti hvězdičkové tak i nehvězdičkové útokem, Karlův most se prohýbá jako stará matrace, na Císařské louce a i ve Stromovce vyrostou jako houby po dešti obytné stany, někteří se rozhodnou přespávat ve spacích pytlích v parku přímo před Wilzoňákem. Praga caput regni zažije nevídaný rumec, že by mu japonské EXPO bledlo závistí. V pouličních amplionech se hrají Hašlerovy písničky, cizinci se snaží lámanou češtinou zpívat ´ poštaryhzameckychšchodech Přepnu na sportovní kanál a koukám jak divej. Je tam záběr kavárnya jak tam sedíme s přítelem Šavrdou. Šavrda živě gestikuluje, v brýlích se mu blýská, snad nevyhrál soutěž v sudoku pořádanou pravidelně Matfyzem každý rok? Ne. Překotně, přímo sopečně, vykládá teorii o změně směru času z přítomnosti do minulosti. „Švábky, Švábky!," vykřikuje do ztichlého prostoru kavárny, až se několik hostů vyplašeně dívá na náš stůl. Já ho chvilku nechám vyvádět a pak ho rázně přeruším: „Hele asistente, nevyváděj tolik, jseš přece vzdělanej člověk!"

Přikvačí číšník, nazvedne káravě levé obočí, to asi odkoukal od Saturnina, a ptá se, kdože tady chtěl švábky?! Já ho požádám o sklenku modrého portugalu, Šavrda taky o sklenku, ale je jen o čistou sklenku. Číšník nadzvedne pravé obočí a váhavě odchází. Šavrda do mne uličnicky šťouchne a člověče, teď něco uvidíš! Přichází číšník, mračí se jako magistrátní úředník, staví modrý portugal na mojí stranu a na druhou stranu čistou sklenku. Šavrda ji uchopí, povstane, druhou ruku si vyžádá pozornost a bum, sklenka je na podlaze. Cinkot roztříštěného skla postaví kavárnu na nohy. Číšník nadzvedne obě obočí a vyštěkne, pane?! Šavrda se mu pokorně ukloní. „Lopatku a smetáček prosím," požádá ho. Obojí je hbitě přineseno. Šavrda se sehne a smete střepy na lopatku a podává ji číšníkovi a říká mu: „A teď dávejte pozor." Číšník zírá do lopatky jakoby byl na ní nevybuchlý granát. Střepy sklenky se prapodivně vrtí, hromadí se k sobě, slepují se a šup, je z nich zase neporušená sklenka. Šavrda začne pobíhat po kavárně a huláká, Švábky, Švábky! Přítomní vstávají od stolů a míří k šatně. Číšník sáhne po mé sklence a vyzunkne ji do dna. Přikvačí pan vrchní, na Šavrdu vykřikne, že na něj zavolá policii. Šavrda nastaví sklenku vrchnímu před oči a vyzývá ho k nesmlouvavé odpovědi: „Je ta sklenka rozbitá nebo ne!" Vrchní mu ji vytrhne z ruky a mrští s ní o podlahu a zaječí: „Je na padrť, jasný."

Šavrda radostně povyskočí a zvolá: „Lopatku a smeták a honem a to budete čubrrnět!:

V tom se rozezvučí můj mobil. Já se probouzím a přikládám ho mrzutě k uchu. V mobilu to zabouří: „Člověče, kde se couráte?" hřímá v něm rozčilený hlas: „Je půl třetí ráno a vy nikde? Jestli ten odlet nestihnu, tak si mně nepřejte!"

„Promiňte," blekotám. „Stefen Hóking, no ten astrofyzik, obrácená šipka plynutí času, co jezdí po světě na tom svém pojízdném elektrickém křeslýlku…"

„Do Prčic se šipkou! Mně nezajímá nějakej Hóking a jeho křesýlko, nastartujte taxík a ať už jste tady! Jak plyne Vám čas mně nezajímá, ale mně přímo utíká před nosem, nepřejte si jestli mé letadlo"

Iva Kolářová - Projekt PoBr08

Probral se v chladném vězení bez oken, mříží, lůžka. Syrová místnost postrádala veškeré vybavení. Jediné, na co se mohl dívat, byly čtyři kovové stěny, dlažba i strop s malou ventilací a blikajícím světlem. Nedokázal se rozvzpomenout na žádnou světlou jiskru ze své minulosti. Pravdou bylo, že se mu v mysli nevybavovala ani jedna vzpomínka. Nevěděl, jak se jmenuje, jestli má rodinu, přátele, odkud pochází. Nabízelo se mu patřičné vysvětlení: Zbláznil jsem se. Jistě, určitě jsem protrpěl nějaká traumata a má osobnost se rozdvojila. Vybavovala se mu spousta cizích názvů, které kdysi slyšel, ale nevěděl, kde a od koho. Vstal a zatočila se mu hlava. Detailně si prohlédl svou celu a ujistil se ve svých nejhorších domněnkách.

„Pusťte mě ven!!!" zakřičel a strach, že nikdo na jeho slova nezareaguje, jím prostoupil, stejně jako rozčílení. „Nemáte právo mě…"

„Zadržovat?" ozvalo se ze stropu. Hlas zněl roboticky, ale zároveň i povědomě. „Sám jste souhlasil s naší smlouvou."

„Cože…?" hlesl zničeně vězeň. „S takovou blbostí jsem nikdy nemohl souhlasit! Nevím, co jste zač, ale je mi to jedno!!! Pusťte mě ven!!! HNED!!!"

Chvilka ticha a pak se z reproduktoru ozval úsečný ženský hlas: „Dobrý den," pokračovala žena znuděně, jakoby říkala následující větu už

po sté, „podle 13. výnosu Tajné nezávislé laboratoře se zaměřením na obnovený výzkum hlubinné i transpersonální psychologie a neobehaviorismu s využitím extrospekce a experimentálních metod nemáte právo, abyste byl propuštěn dříve, než naše sledování i zásahy neskončí."

Vězeň sice nerozuměl jedinému slovu, ale příliš drsně v jeho uších zazněl konec dlouhé věty: „…dříve, než naše sledování i zásahy neskončí." Vyprchalo z něj naštvání, dostavil se strach. „Jakých zásahů…?" zeptal se tiše.

Muž uslyšel šustění papírů a nespokojené vzdychnutí. „V rámci výzkumu naše pokusy nesmíte znát, abyste se na ně nemohl předem připravit." Krátké odmlčení, zřejmě žena uslyšela pokyn k dalšímu konání. „Pane," oslovila vězně, „za pět vteřin spustíme pokus 285 nastavený programem PoBr08. Přeji vám štěstí." Tiché cvaknutí, když vypnula mikrofon. V tom se podlaha rozsvítila a začala se rozevírat. Stěny se smršťovaly. Dříve, než se stihl z šoku vzpamatovat, uskočil dál. Snažil se uklidnit, ale stěny se blížily doprostřed místnosti, takže za okamžik stál na špičkách nohou, aby nespadl do bezedné díry. Stěny se zastavily a ze stropního ventilátoru se plížil do místnosti lezavý chlad. Stačilo pár minut a chtělo se mu spát. Neznal způsob jak se udržet při vědomí a v tom mu na mysli vytanula zvláštní melodie, která ho nabíjela další energií a chutí zůstat naživu, i když se mu před očima tvořilo neskutečno mnoha podob. Smysl písně mu unikal, ale slova utkvěla.

„Výborně," ozvalo se z reproduktoru.

Než vězeň pochopil, že propast byla jen optickým klamem, cela kolem něho už zase nabyla normální podoby. Stále se cítil k smrti unavený.

„Minule ti trvalo delší dobu, než sis vzpomněl na svůj život. Dokonce jsi chtěl skočit do propasti," oznámil další hlas, který také matně poznával. Patřil muži.

Minule, opakoval si vězeň v duchu. Sám sebe se ptal, kolik dní nebo měsíců strávil v této kobce, ale nedokázal si odpovědět. Pouze ho trýznila vzpomínka na číslo pokusu: 285. Tiše se zeptal: „Proč jsem souhlasil?"

„Ach, jo," povzdechl si hlas, „můžu ti to říct, ale pak to zapomeneš."

Vězeň se zády opřel o chladnou kovovou stěnu. „Pak se nic nestane, když se to dozvím."

Dlouhé ticho vystřídalo tiché slitování: „No, dobře, dobře… Zapínám program Memory 2.0, fáze jedna i dva." Na okamžik se odmlčel a dodal: „Promiň nám to, brachu." V reproduktorech se ozvalo nervózní ťukání prstů o tlačítka klávesnice.

Stěny se před očima vězně rozplynuly. Stál na neposečené louce zalité odpoledními paprsky slunce. Dětský smích a jasný úsměv krásné ženy. Zavěsila se do něho a políbila ho na tvář. „Patriku, v kolik máš poradu?"

Patrik chtěl krásce říct, aby mu pomohla, ale z jeho úst vyšlo: „V půl šesté."

„Nemrač se tak, zlato," přitulila se k němu jeho žena, „už dávno jsme si slíbili, že na práci se má myslet v práci. Co hrozného se vám může stát, než že vyhodíš laboratoř do vzduchu?" Zvonivě se zasmála a znovu ho políbila. Patrik se do ní opět zamiloval. Vytanula mu na mysli vzpomínka na dávnou lež. Své ženě namluvil, že vydělává peníze v laboratoři, v níž provádí pokusy na myších. Nic zajímavého, utvrdil děti, když chtěly, aby je vzal s sebou do práce. Ve skutečnosti zastával místo v Tajné nezávislé laboratoři se zaměřením na obnovený výzkum hlubinné i transpersonální psychologie a neobehaviorismu. Už deset let tu pracoval jako organizátor stavby a účinnosti svého vlastního vynálezu: PoBr08. Nejdokonalejšího stroje, jenž prozkoumá funkci lidského mozku do posledního závitu a vyvrátí možnost existence duše. Podmínkou se stal člověk. Někdo, kdo by se obětoval a vstoupil do stroje bez nároku na návrat. Nikdo se však nehodlal vzdát života, proto nemohli program spustit.

Obraz se rozplynul a Patrik se přenesl do starého fordu, který řídil. Slunce zahalily tmavé mraky. Hustě pršelo, ale Patrik se řítil po dálnici, aniž by čekal nějaké nebezpečí. Děti v autě usnuly a žena prosila Patrika, aby zpomalil. On mrknul na hodinky a s hrůzou si uvědomil, že ukazují tři čtvrtě na šest. Sešlápl plyn až k podlaze, fordka se celá roztřásla. Musím to stihnout, opakoval si v duchu. Znovu se podíval na hodinky a v tom ucítil náraz zleva do auta. Šlápl na brzdu, ale už bylo pozdě, ze strany je naboural náklaďák.

Cítil se otřeseně, když v další vzpomínce procházel temnou chodbou. Ale zároveň i odhodlaně. Zabočil doprava a málem se srazil se svým kolegou i kamarádem zároveň. „Co se ti stalo, brachu?" zděsil se, když Patrika spatřil. Zhroucený muž věnoval příteli nesmlouvavý pohled. „Našel jsem dobrovolníka do našeho programu."

„Vážně?" ptal se kamarád nervózně. „Koho?"

„Mě," hlesl Patrik.

* * *

Muž u ovládacího pultu přepnul program Memory 2.0 do fáze dvě. Na malé obrazovce spatřil, jak Patrika uklidňuje zapomínání. Propadal se do krásného snu a tišivého zapomnění. Kolikrát ještě, teskně se zeptal sám sebe jeho kamarád. Kolikrát ještě, starý brachu?

Nikola Najbrová – The Game

INTRO

„Nezapomeňte si hlídat čas a sledovat své deníky, závisí na tom váš úspěch v téhle hře,“pokračoval Rogart ve své řeči směřované k týmu 12-ti nových hráčů. Všichni byli oděni do dobového oděvu a v jejich tvářích se zračilo vzrušení zvyšující se s každou uplynulou minutou, která je brzdila v odstartování jejich mise. Obvzlášť Gabriel nemohl zakrýt své nadšení. Pečlivě se na tento okamžik připravoval, studoval do podrobna všechny detaily každého úkolu a byl si tedy téměř jistý svým vítězstvím.

„Připomínám vám, že není dovoleno jakkoliv zasahovat do časové linie a už vůbec ne navazovat intimnější vztahy s lidmi. Budete neustále pod dohledem a za jakýkoliv malý přestupek budete okamžitě diskvalifikováni. Soustřeďte se na hru, plňte zadané úkoly, jak nejlépe dovedete, a za dva měsíce se ukáže, kdo bude nový šampión.“ Rogart dokončil svou řeč, která byla doprovázena velikým aplausem všech zúčastněných. Napětí se stupňovalo a všichni netrpělivě čekali na odstartování hry.

Zanedlouho poté začala časomíra odpočítávat zbývající vteřiny. Hráči zhluboka dýchali, aby se zbavili nervozity, někteří si protahovali tělo, jako by se chystali podat sportovní výkon, jiní strnule sledovali časomíru bez viditelného pohybu. - A bylo to tu. Čísla se pomalu blížila k nule. Všichni zúčastnění se dali do odpočítávání posledních chvil. Jejich hlasy se slily v jeden hřmotný baryton, který stupňoval už tak velmi napjaté emoce hráčů. Poslední vteřiny plynuly, „Tři, dva, jedna..!“ a po soutěžících nezbyla ani stopa.

I.

Bylo sedm hodin ráno a Erika se chystala na cestu do školy. Snědla si svou skromnou snídani a povzbudila se kávou, poté přes sebe hodila plášť, zběžně si pročesala zlatavé vlasy, vzala si tašku s věcmi a pospíchala na autobus. Když do něj nastupovala, zjistila, že je volné její oblíbené místo vzadu v rohu. Vždy si ráda krátila cestu pozorováním lidí kolem a tohle místo bylo skvěle situované. Autobus se rozjel a Erika si vyhlížela svůj první objekt.

Všimla si pána, který seděl kousek od ní, před sebou rozevřené noviny, na nose brýle, vrásky na čele. Erika se snažila zkoumat výraz jeho tváře. Bylo jasné, že brouzdal v části s vážnou tematikou, byl zarmoucený tím, co četl. Ani teplé paprsky sluníčka nerozzářily jeho zasmušilou tvář.

Erika se nyní soustředila na ženu sedící nedaleko muže s novinami. Dívala se ven z okna a bylo zjevné, že krásné počasí jí dělalo radost. Její pohled směřoval mimo dění v autobusu, směřoval do budoucna, v duchu plánovala, kam se vydají s rodinou o víkendu na výlet. Tyhle myšlenky jí na tváři vyloudily úsměv, o kterém ale ona sama neměla ani ponětí.

Poté se Eričin pohled zatoulal ke vzdálenějšímu sedadlu. Seděl tam mladý muž, který se choval velmi nevýrazně a Erika by si jej snad ani nevšimla, kdyby neseděl ve stejném úhlu jako usmívající se žena. Začala ho pomalu zkoumat a připadlo jí, jako by jí na něm něco nesedělo a snažila se přijít na to, co by to mohlo být. Prohlížela si jeho tvář a pohyby a hledala nějaké výrazy, které jí byly známé. Nemohla z něj nic vyčíst. Jako by nejevil zájem o nic víc, než o své poznámky. Nezajímalo ho dění kolem, jeho tvář byla lhostejná a zároveň velice soustředěná. Erika snad nikdy nic takového neviděla. Začala se o něj zajímat o to víc. Zkoumala jednotlivé partie jeho těla a musela uznat, že tento muž byl velice pohledný. Měl lehce zvlněné tmavší vlasy a oči nejspíše hnědé barvy. Rysy ve tváři byly mužné, stejně tak stavba jeho těla byla impozantní. Bylo proto udivující, že nestál o to se ukazovat. Erika se snažila soustředit svou pozornost na další cestující, ale kdykoliv tak učinila, její oči po chvíli sklouzly zpět směrem k tomuto mladému muži. Bylo na něm něco, co ji fascinovalo. V duchu doufala, že si jí všimne a věnuje jí milý pohled a třeba taky úsměv, ale tento muž nespustil zrak ze svých poznámek ani na vteřinu. Po chvíli se zvedl a rychle vystoupil z autobusu. Erika se za ním dívala a čekala, jestli se třeba neotočí. Neučinil tak. Erika cítila velké zklamání a smutek. Sama si tuhle reakci nedokázala vysvětlit. Dívala se na prázdné místo, které tu po chlapci zbylo, a začala přemýšlet o tom, jestli si nenechala právě ujít šanci na seznámením s někým, kdo by pro ni mohl něco znamenat.

II.

Na druhém konci města se Gordon právě chystal podniknout riskantní kroky. Krátce po své teleportaci udělal osudnou chybu, nedal si pozor na peníze, které dostal k dispozici, a byl oloupen. Nyní mu chyběly ke splnění úkolů. Musel je sehnat a to co nejrychleji, aby mohl dodržet herní plán. Nechtěl za žádnou cenu dopustit, aby ho Gabriel předehnal. Měl s ním letité spory a oba byli favority soutěže.

Vytáhl z kapsy malé zařízení, které mu ukázalo, které banky může vyloupit bez toho, že by zasáhl do časové linie. Opatřil si věrnou napodobeninu pistole a s ledovým klidem vešel do nejbližší vhodné banky. Vybral si ženu za přepážkou, která vypadala nejvíce povolně, přistoupil k ní a donutil ji vydat mu peníze. Žena byla vystrašená, ale dokázala si zachovat hlavu na to, aby potají stiskla alarm. Pomalu mu vydávala bankovky, zatímco policisté, kteří křižovali ulice nedaleko, se připravovali k útoku.

Když Gordon vycházel z banky, přiskočili k němu policisté s namířenými pistolemi. Gordonovi nezbylo, než se vzdát. Strašně se na sebe zlobil, že kvůli neopatrnosti přišel o výhru. Věděl, že už se nedá nic dělat. Zanedlouho pro něj přijdou uklízeči a teleportují ho zpátky.

Nechal se zatknout a dovézt na stanici, kde čekal do doby, než byl předán pánům v oblecích. Ti ho naložili do auta a vezli ho na bezpečné místo.

„Tak, pane Gordon, tímhle jste se diskvalifikoval. Moc dlouho jste si tu nepobyl," promluvil k němu uklízeč se statnou postavou. Gordon na něj vrhl vzteklý pohled a příkře odpověděl: „Tak dělejte, ať to mám už za sebou."

Uklízeč použil malé zařízení, nastavil vhodná data a po chvíli celá posádka auta zmizela v nenávratnu.

III.

Erika nastoupila do vlaku, posadila se na místo a snažila se zbavit nervozity, kterou cítila. Dnešní večer byl pro ni velmi důležitý. Snad dokonce nejdůležitější v jejím životě. Poprvé se jí dostalo ocenění za její práci a nadace výtvarných umělců uspořádala na její počest výstavu obrazů, které dosud namalovala. V duchu si připravovala svou děkovnou řeč, když v tom si všimla mladíka nedaleko svého sedadla. Byl k ní otočený zády, ale i tak jí připadl povědomý. Chvíli ho pozorovala, ale pak se opět zahloubala do scénáře dnešního večera. Byla příliš nervózní a nejistá na to, aby se teď zaobírala lidmi kolem sebe. Přála si, aby dnešní večer proběhl bez chybičky.

Po nějaké době přišel průvodčí. Erika jen automaticky natáhla ruku s jízdenkou bez toho, že by se starala o dění kolem. Po chvíli ale musela odtrhnout hlavu od svých poznámek. Průvodčí právě hovořil k onomu mladíkovi. Něco bylo v nepořádku. Erika se snažila vyrozumět, o co šlo. Vypadalo to tak, že mladík si koupil jízdenku od jiné společnosti a tím pádem nebyla platná. Neměl ani dostatek peněz na to, aby si koupil jízdenku novou. Když scénu pozorovala, uvědomila si, odkud toho muže zná. Byl to přece ten mladík, kterého si prohlížela v autobuse před pár dny! Erika neváhala, přistoupila k oběma a rychle celou situaci vyřešila: „Tady jsou peníze, platím za něj," řekla průvodčímu a podávala mu bankovku. Muž na sedadle byl překvapen, ale neodmítl. Průvodčí si vzal peníze a vydal muži platnou jízdenku.

„Moc vám děkuji, nevím, jak bych se vám odvděčil,"pravil muž, když průvodčí odešel.

„Jednoduše,"odpověděla Erika, „dělejte mi společnost po dobu cesty."

„Velice rád." odpověděl muž. „Jak se jmenujete krásná dámo?"zeptal se. Erika mu věnovala vřelý úsměv a představila se. „Já jsem Gabriel a velice mě těší, že vás poznávám."odpověděl a poté si k ní šel přisednout.

Celou cestu pak strávili konverzováním o všem možném. Erika se uvolnila, úplně zapomněla na svou výstavu - tak byla unešená Gabrielem. Čím déle měla možnost s Gabrielem mluvit, tím více se jí začínal líbit. Měla chuť pokračovat ve vzájemném poznávání, a proto když se vlak blížil do cíle, nesla to velice špatně a rozhodla se podniknout odvážný krok.

„Za chvíli jsme tam,"pravila a po malé pauze jedním dechem vyhrkla: „Co kdybychom spolu někdy zašli na večeři?" Pohlédla mu do tváře a plná napětí čekala na jeho odpověď.

„Eriko," začal opatrně se svou odpovědí, „ty víš, že jsi neskutečně úžasná dívka a já bych byl rád, kdybychom spolu mohli strávit více času, ale nejde to. Rád bych ti vysvětlil proč, ale nemůžu. Nezlob se na mě, prosím."

Erika se snažila dělat, jako že se nezlobí, ale v nitru to v ní vřelo a chtěla plakat. Nemohla se smířit s tím, že vystoupí z vlaku a Gabriela už nikdy neuvidí. Vše jí bylo jedno, její výstava, pocty, ocenění. Hned by to vyměnila za možnost strávení dalšího času s Gabrielem. Tahle šance tu ale nebyla, Gabriel ji pohřbil.

Přijala jeho nabídku pomoci se zavazadly, která donesl až k taxíku, rozloučila se s ním a nechala téct slzy po svých tvářích. Ještě nikdy se jí nic podobného nestalo. Cítila, že tento muž byl pro ni osudový a ztratila ho ještě než měla možnost ho pořádně poznat. Připadlo jí to nefér. Proč jí odmítl? Vždyť si tak rozuměli!

Mezitím Gabriel se snažil soustředit na svůj další úkol. Zatím neměl žádné problémy. Všechny úkoly plnil na 100% a podle plánu. Nyní potřeboval sehnat podpis s věnováním pro Rogarta. V hlavě si chystal vhodnou strategii, ale myšlenky mu pořád utíkaly za Erikou. Cítil se provinile. Věděl, že jí svým odmítnutím ublížil. Kdyby se věci měly jinak a on se nemusel za nějaký čas vrátit zpět, určitě by neváhal a strávil s ní veškerý svůj čas. Erika se mu líbila, dle jeho názoru krásnější děvče ještě nepotkal a bylo pro něj velice obtížné ji odmítnout. Ale muselo to být.

III.

Gabriel právě zvládl první část svého dalšího úkolu, když s úspěchem odcizil oblek významné značky z obchodního centra. Našel si vhodné místo, převlékl se, upravil si vlasy a vydal se do nedaleké galerie. Vmísil se mezi hosty a procházel se mezi jednotlivými obrazy. Patřily umělkyni, která se jednoho dne stane velmi slavnou. Ona o tom v tuhle chvíli však ještě neměla ani tušení. Rogart byl jejím velkým fanouškem, a proto nebylo divu, že jeden z úkolů bylo opatření intimního věnování od této umělkyně Rogartovi.

Gabriel však pro staré umění moc pochopení neměl a snažil se co nejrychleji odhalit, kdo že je tou umělkyní, aby rychle získal, pro co přišel, a mohl se soustředit na další úkoly. Obrátil se k paní, která vypadala, že se v této branži vyzná.

„Prosím vás," promluvil k ní, „nevíte, která z těch dam je Laura Paschi?"

„Samozřejmě," odpověděla paní. „Vidíte támhle tu slečnu v těch červených šatech? To je Laura."

Gabriel poděkoval a pomalu se přemisťoval směrem, který mu paní ukázala. Oči nespouštěl ze zad umělkyně, která právě živě diskutovala o jednom ze svých obrazů. Když ji měl na dosah, osmělil se a oslovil ji. Laura se otočila a oba dva zůstali stát v úžasu. Gabriel si prohlížel její tvář, světle hnědé vlasy a tmavé oči, které mu nebyly neznámé. „Eriko, ty jsi Laura?" vyblekotal ze sebe.

„Už to tak bude."odpověděla Erika a věnovala mu velký úsměv. Byla šťastná, že ho vidí. „Co tu děláš? Myslela jsem, že se o umění nezajímáš."

„Já ne, ale můj přítel, je tvůj fanoušek. Poprosil mě, jestli bych mu od tebe nedonesl podpis s věnováním."odpověděl Gabriel a opětoval její úsměv.

„Fanoušek? A kde prosím tě viděl moje obrazy? A to nemohl přijít sám?"smála se Erika.

„Bohužel, je nemocný. A opravdu se mu líbí, co děláš. Napíšeš mu prosím to věnování?"zeptal se Gabriel. Erika se na něj podívala, popošla k němu blíž a řekla:

„Ne, nenapíšu." Poté se otočila a udělala pár kroků směrem od něj. Gabriel byl touto odpovědí zaskočen. Erika se najednou ohlédla přes rameno a dodala: „Leda, že bys se mnou šel na tu večeři."

Gabriel nyní nemohl odmítnout. To věnování potřeboval a toužil s Erikou strávit večer. Během výstavy dělal Erice doprovod, ona se ho snažila poučit o umění a po skončení vyrazili na večeři do blízké restaurace. Strávili spolu nádherné chvilky, čím více se poznávali, tím více byli vzájemně přesvědčení o tom, že v sobě našli spřízněné duše. Erika se s žádným mužem necítila tak, jak se cítila s Gabrielem, a Gabriel cítil smutek nad tím, že bude muset Eriku v blízké době opustit.

Když dojedli večeři, Erika pozvala Gabriela k sobě do hotelu. Gabriel nebyl přesvědčený o tom, že to byl správný nápad, ale Erika na tom trvala. Chtěla mu napsat věnování pro Rogarta na jeden ze svým menších obrazů, které měla na pokoji.

Když vešli do jejího pokoje, Erika okamžitě Gabriela objala a políbila. Gabriel se nebránil, bylo těžké jí odolat. Cítil se s ní nádherně, cítil se doma. Hladil ji po tváři a díval se jí zamilovaně do očí. Po chvíli uhnul pohledem a na jeho tváři se rozhostil smutný výraz.

„Co je s tebou?"ptala se Erika. „Stalo se něco? Udělala jsem něco špatně?"

„Ne, ty ne." odpověděl Gabriel. „Já dělám všechno špatně, neměl bych tu s tebou být a dělat ti naděje. Nemůžu tu pro tebe být a nechci ti ublížit."

Erika se k němu přitiskla a snažila se ho uklidnit: „Nedělej si s ničím starosti, nemysli na budoucnost, teď je teď a my jsme tu spolu a můžeme být šťastní." Po těchto slovech ho znovu políbila a poté se s ním octla v posteli, kde spolu strávili celou noc.

Když se ráno probudila, Gabriel byl pryč. Nebyla ale smutná, věřila, že se k ní vrátí.

IV.

Gabriel byl na cestě za dalším úkolem. Měl se dostat do blízkosti známého herce a pořídit co nejlepší fotografie. Za opravdu povedené fotky mohl obdržet hodně bodů. Nyní si musel pečlivě naplánovat strategii a sledovat čas. Podle jeho deníku měl jen 50 sekund, kdy bude v dobrém úhlu na to, aby mohl vyfotit jeho tvář.

Sehnal si fotoaparát dobré kvality, zjistil, ja se s ním pracuje, našel si vhodné místo a vyčkával. Přitom myslel na Eriku a na předchozí noc. Nemohl ji dostat z hlavy. Věděl moc dobře, že kvůli ní riskoval diskvalifikaci, ale kdyby měl na výběr, stejně by jí znovu podlehl. Něco na ní bylo. Nebyla jak ženy, které znal. Pohrával si s myšlenkou, že by vztah s ní nemusel hned ukončovat. Toužil ji opět vidět a dotýkat se jí. Věděl, že by to neměl dělat, ale nemohl si pomoct.

Mezitím zahlédl herce, jak se přibližoval jeho směrem. Kráčel se svými ochránci po obou stranách a jedl sendvič. Spěchal na schůzku se svým agentem. Gabriel začal pořizovat fotky, jak nejlépe dovedl. Teď tomu herci upadl kus svačiny na košili. „Jen ať se ta fotka povede!"říkal si Gabriel. Tohle by pro něj mohl být velice úspěšný den a body navíc.

Když úkol splnil, podíval se do svého deníku a zkontroloval termín dalšího úkolu. Zítra ve tři hodiny odpoledne a musí odjet hodně daleko. Bude se muset vydat co nejdříve na cestu.

V.

Uplynul asi týden od doby, kdy se Erika naposled viděla s Gabrielem. Celou tu dobu se snažila neodcházet z domu, pokud nemusela, jen pro případ, že by se Gabriel objevil ve dveřích. Většinou seděla v blízkosti telefonu nebo nervózně chodila po bytě. Ale Gabriel se neozýval. Začínala být zoufalá a do hlavy se jí vloudily pochyby.

Zrovna připravovala večeři, když uslyšela zvonek. Okamžitě se rozběhla ke dveřím, zhluboka se nadechla a otevřela je. Byl to Gabriel. Usmíval se na ni a v natažené ruce držel kytici rudých růží. Položila ji na odkládací stolek a vrhla se mu do náruče. Byla tak šťastná, že ho vidí, že zapomněla na všechny výtky, které si na něj přichystala.

„Kde ses toulal?“ptala se. „Myslela jsem, že už tě nikdy neuvidím.“

„Nebuď blázínek,“odpověděl. „Co bych si bez tebe počal? Vždyť na tebe myslím, kudy chodím!“

Po téhle větě ji políbil a odnesl do postele. Strávili spolu nádherný večer. Erika nechtěla tuhle chvíli pokazit a rozhodla se nepokládat Gabrielovi otázky ohledně jeho nepřítomnosti. Tušila, že jí něco tají, ale zároveň cítila, že mu může věřit. Stačilo jí, že byl v tuhle chvíli s ní.

Další den ráno, když se probudila, jako první věc se snažila zjistit, jestli je Gabriel na blízku. Bála se, že by ji mohl opět opustit, tak jak už to jednou udělal. K jejímu štěstí ležel vedle ní, podpíral si hlavu dlaní a pozoroval ji. V jeho očích se zračila láska a zájem. Erika cítila velký příval štěstí proudící celým jejím tělem. Usmála se na Gabriela a políbila ho s přáním dobrého rána.

„Budu muset odjet,“promluvil k ní po chvíli. „Ale za pár dní se k tobě vrátím. Slibuju.“

Erika věděla, že se vrátí. Jen nechtěla být těch několik dní bez něj. Nemohla mu ani zavolat.

Takhle se to opakovalo několikrát. Gabriel se bez ohlášení objevil ve dveřích, strávil s Erikou nějaký čas a pak zmizel. Během chvílí, kdy na něj čekala, si Erika domýšlela, co by za těmito odchody mohlo vězet. Je snad ženatý? Je to zločinec? Vymýšlela si miliony různých důvodů, ale nikdy se Gabriela přímo nezeptala. Slíbila mu to. A také vždy, když se vrátil, byla příliš šťastná na to, aby se těmito věcmi zaobírala. Tajně doufala v to, že jednoho dne se jí svěří a spolu najdou řešení a bude z nich pár jak se sluší a patří. Rozhodla se být trpělivá. Za žádnou cenu od sebe nechtěla Gabriela odehnat.

VI.

Byl slunný nedělní den a Gabriel se chystal za Erikou. Byl šťastný i smutný zároveň. Chvíle strávené s ní byly ty nejkrásnější chvíle v jeho životě. Ale za pár dní se bude muset vrátit zpět do svého světa. Bez ní. Jak se čas krátil, uvědomoval si tento fakt čím dál víc. Nedokázal si představit život bez Eriky a pomalu upadal do deprese. Kdyby mohl, všeho by se pro ni vzdal a zůstal tu s ní, ale nešlo to.

Erika otevřela dveře a uvítala ho polibkem a objetím. Gabriel ji tentokrát nechtěl pustit a držel ji pevně, jako by se od ní nechtěl už nikdy odloučit. Erika neprotestovala.

Když povolil sevření, Erika mu řekla něco milého a pozvala ho ke stolu. Uvařila mu svou specialitu. Gabriel ochotně přijal a pustil se do jídla. Byl rád, že mohl odvést svou pozornost jinam. Byli zrovna uprostřed rozhovoru, když v tom někdo zazvonil.

„Ty někoho čekáš?“zeptal se Gabriel a bylo na něm vidět, že lehce znervózněl.

„To bude možná sousedka, má mi vracet mixér. Vydrž chvilku,“odpověděla Erika a šla ke dveřím.

Po chvíli se vrátila zpět do pokoje a Gabriel mohl vyčíst výraz překvapení a strachu z její tváře.

„Je tam nějaký pán a hledá tě. Měla bych se bát?“zeptala se Erika nejistým hlasem a s napětím očekávala jeho odpověď.

Gabriel věděl, že tahle chvíle nastane, jen nedokázal odhadnout, kdy přesně. Šel k Erice, pohladil ji po vlasech, políbil na čelo a ujistil ji, že vše je v naprostém pořádku. Poté šel směrem ke dveřím. Erika šla instinktivně za ním, protože o něj měla strach, když najednou onen muž vytáhl malé zařízení, kterým zamířil na Eriku, a ona v tu chvíli ztuhla a vypadala teď jako barokní socha. Poté si šel sednout na křeslo, a když se uvelebil v příjemné poloze, promluvil ke Gabrielovi.

„Porušil jsi pravidla. Víš, co tě teď čeká?“

Gabriel to věděl moc dobře. Čekala ho diskvalifikace. Byl s touto možností smířený už když se rozhodl pokračovat ve vztahu s Erikou. Byla pro něj důležitější než výhra v nějaké soutěži a jediné, co ho teď mrzelo, bylo, že s ní nebude moct být poslední dny, které mu ještě do konce soutěže zbývaly.

„Zklamal jsi mě,“pokračoval muž. „Byl jsi favorit soutěže, vsadil jsem si na tebe dost velké peníze.“

Gabriel se na něj podíval a vytušil svou šanci. Rozhodl se přijít s nabídkou.

„Nech mě ve hře a ty peníze vyhraješ. Dám ti i podíl ze své výhry.“

Muž se na něj zkoumavě podíval a usmál se.

„Věděl jsem, že umíš hrát. Možná bychom se mohli domluvit, ale musíš se okamžitě přestat vídat s tou ženou. Nejsem jediný, kdo tě sleduje. Všechno bys tím pokazil.“

„Udělám to, ale dovol mi tu zůstat ještě poslední noc. Záleží mi na tom. Jen jednu noc.“

Muži se to moc nelíbilo, ale věděl, že když na to přistoupí, přijde si na opravdu hodně peněz. Gabriel byl nejlepší hráč ze všech zúčastněných. Nakonec se rozhodl Gabriela ponechat ve hře, a když si stanovili podmínky dohody, opustil byt.

Pár sekund na to se Erika rozpohybovala. Šla směrem ke dveřím, ale nikdo tam už nebyl.

„Kam se poděl ten muž?“ptala se.

Gabriel mohl prostě odpovědět, že to byl omyl, nebo si mohl vymyslet jakoukoliv jinou výmluvu, ale v té chvíli, když se podíval Erice do očí a viděl, jak moc ho má ráda a jak moc si o něj dělá starost, nechtěl jí dál lhát. Nezasloužila si žádnou z jeho lží.

„Eriko, posaď se, musím ti něco říct.“

Tím zahájil svou řeč, ve které se snažil co nejcitlivěji vysvětlit Erice, co je zač a co tu dělá. Erika se nejdřív usmívala, protože si myslela, že

si z ní dělá srandu, když ale Gabriel pokračoval s vážným tónem, měla za to, že je blázen nebo že si z ní dělá blázny a snaží se s ní rozejít tímto způsobem. Během celého rozhovoru vyměnila spousty obličejů i názorů a v závěru, když viděla, že Gabriel opravdu trvá na svém a poskytl jí důkazy, které podpořily jeho tvrzení, byla úplně němá úžasem.

„A co to tedy znamená pro nás?“ptala se ho, když konečně procitla do reality. „Vrátíš se zpět tam, do svého světa, a budeš předstírat, že se mezi námi nic nestalo?“pokračovala a pomalu jí začínalo být do pláče.

„Já tě miluju, miluju tě tak, jak jsem ještě nikoho nemilovala! Chci být s tebou, chci si tě vzít, mít s tebou děti, psa, chci s tebou zestárnout. Chci to celou svou duší! Nevěřím tomu, že budu schopná tohle pocítit k někomu jinému. Ty jsi ten, koho jsem tak dlouho hledala, a teď tě mám ztratit? Tohle nejde, já bez tebe nemůžu žít!“

Erika se rozplakala. Cítila, jako by se uvnitř ní protrhla hráz, která držela všechny pocity v klidu, a teď se z ní valil příval všeho zoufalství a byl k nezadržení. Gabriel ji oblímal a líbal a snažil se ji utišit. Věděl, že potřebovala slyšet nějaké ujištění nebo aspoň náznak toho, že existují možnosti, jak by spolu mohli zůstat. Bohužel ji takové ujištění dát nemohl, protože sám věděl, že pravděpodobnost toho, že spolu budou moct zůstat, byla velmi nízká.

„Eriko, já ti slibuju, že až mě teleportují zpátky, tak budu dělat všechno pro to, abych se mohl za tebou vrátit. Slibuju ti to, věříš mi?“

„Věřím.“odpověděla Erika a dívala se do Gabrielových očí, které viděla zamlženě přes všechny slzy, které měla stále v očích. Trošku se uklidnila, ale pořád se nemohla smířit s jejich osudem a v srdci byla nešťastná. Přála si, aby tohle všechno byl jen zlý sen, ale vše bylo až moc reálné a kruté.

Poslední večer se snažili strávit spolu naplno, nechtěli se od sebe hnout ani na krok, dokonce vůbec nespali, aby nepřišli ani o jedinou vteřinu času, který jim ještě zbýval. V některých chvílích spolu nemluvili, jen leželi přitisklí jeden k druhému a snažili si užít tu blízkost, která pro normální páry je samozřejmá, ale pro ně v tento moment byla tím nejdražším artiklem.

Když jejich čas vypršel a Erika zůstala sama, klekla si k posteli a začala se modlit, ačkoliv to ještě nikdy ve svém životě nedělala. Byla zoufalá, nevěděla, co dělat, ale zároveň cítila, že by byla schopná udělat všechno pro to, aby tu Gabriel s ní mohl být.

VII.

V hale vládlo veselí. Diváci se na tento moment tolik těšili. Všichni soutěžící odprezentovali své úkoly a porota jim udělila body. Rogart uváděl svou řečí všechny do varu a každý byl zvědavý, kdo se stane vítězem. Když se blížil ten moment, všichni upírali zrak na velkou obrazovku a v duchu proklínali Rogarta, který je schválně ještě napínal a s odpovědí otálel.

„A vítězem se stává.. Gabriel Ventri! Gratulujeme!“

Gabriel šel k Rogartovi za ohromného potlesku všech diváků. Skromně poděkoval za podporu a obdržel šek na obrovský balík peněz. Tuhle chvíli si v duchu tolikrát představoval a tolikrát po tom toužil, ale nikdy ho nenapadlo, že by tu mohl stát a být smutný. Okamžitě by všechny ty peníze vyměnil za to, aby mohl být s Erikou. Mával na všechny strany a s předstíranou radostí převzal všechna ocenění.

Když bylo po ceremoniálu, snažil se najít profesora Edgara. Díky němu tahle soutěž mohla fungovat a byl to ten nejchytřejší člověk, kterého Gabriel znal. Potřeboval od něj pomoc a teď mu mohl i zaplatit.

Našel ho v jeho laboratoři. Zrovna prováděl testy na svém novém zařízení. Byl do své práce tak zabraný, že nevnímal nic, co se dělo kolem, ani neodpověděl Gabrielovi na pozdrav.

Gabriel tedy přistoupil blíž, a když upotal profesorovu pozornost, zkusil to znovu. Profesor si Gabriela moc dobře pamatoval a byl rád, že ho vidí. Pogratuloval mu k výhře a byl zvědavý, proč ho Gabriel v tuto hodinu navštívil.

„Potřebuju se dostat zpátky. A chci tam už zůstat.“

Profesor se zarazil a zkoumavě na něj pohlédl. V tu chvíli ho okamžitě přestala zajímat práce s přístrojem a věnoval veškerou svou pozornost Gabrielovi. Gabriel mu důvěřoval, a proto se mu svěřil se svým příběhem a poprosil ho, aby ho vrátil zpět. Byl ochotný mu dobře zaplatit.

„O peníze tu nejde,“ řekl profesor. „Problém je, že je to proti zákonu. Existují striktní pravidla, která mi vědci musíme dodržovat. Za jakékoliv zneužití se platí těmi nejvyššími tresty.“

„A co kdybych to udělal já sám bez vaší asistence? Potřebuju jen vědět jak.“

„Zjistili by to. O každém skoku se vede databáze a prověřují se všechny dané informace. Tohle je velice nebezpečný podnik a nemůžeme si dovolit dělat chyby, jakákoliv chyba v časové linii nám může způsobit velké problémy. A až by na tebe přišli, okamžitě by povolali uklízeče a potrestali tě a Erice by hrozilo nebezpečí, protože o tobě ví. To bys dopustil?“

Gabrielova tvář potemněla. Samozřejmě, že nechtěl, aby se Erice něco stalo. Udělal by vše, aby ji ochránil.

„Je něco, co bych mohl udělat? Je vůbec nějaká možnost? Ona mě potřebuje, čeká na mě. Bude nešťastná a já taky, jestli s ní nebudu moct být.“

Profesor se zamyslel a po chvíli řekl: „ Myslím, že mám jedno řešení.“

Gabriel byl dychtivý jeho odpovědi, už si představoval, jak se s Erikou zase shledá, ale když si vyslechl profesorovu řeč, úplně pohasl. Tím řešením nebyl způsob, jak se dostat zase k sobě, ale jak na sebe zapomenout. Profesor na tomto stroji pracoval mnoho let a nabídl ho Gabrielovi k použití.

„Je to to nejlepší, co můžeš pro vás dva udělat. Ona nemůže za tebou, ty nemůžeš za ní, oba se budete jenom trápit. S použitím tohoto přístroje ale za pár sekund ztratíte veškeré společné vzpomínky a budete volní."

Gabriel věděl, že má profesor pravdu, a přál si, aby byla Erika šťastná, ale pořád se nemohl odhodlat k tomu, aby to opravdu učinil. Erika pro něj byla vším a vzpomínky na ni byly ty nejkrásnější, jaké v životě měl. Nebylo pro něj jednoduché se jich tak lehce vzdát.

„Nesmíš být sobecký, mysli na Eriku. Zaslouží si žít svůj život a být šťastná."

Poslední profesorova slova Gabriela pohnula k rozhodnutí. „Tak dobře, udělejte to rychle, prosím."

„Bude to trvat jen pár minut. Ale energie tohoto přístroje tě přijde na hodně peněz."

„Co je mi do peněz, vemte si třeba celou mou výhru, jen to už konečně udělejte."

Po těchto slovech profesor zavedl Gabriela do skryté části laboratoře a usadil ho do velkého křesla. Namířil na něj paprsek a odešel do vedlejší místnosti, která řídila veškeré úkony. Když zadal všechna potřebná data, mohl spustit svůj přístroj, který pomalu vymazával jednotlivé vzpomínky na Eriku.

Tehdy si Gabriel uvědomil, že Erika tam není, aby mohla podstoupit ten samý proces, a tedy jí zůstanou veškeré její vzpomínky. V ten moment se snažil proces překazit, ale bylo pozdě. Zlomek času na to, si už na Eriku vůbec nepamatoval.

„Odpusť mi chlapče, ale dělám to pro tvé dobro."řekl profesor a dokončil celý proces.

Svoboda Pavel - Krystalka.

Olda je zaměstnancem okresní spořitelny. Žije s tetou, která mu vaří, pere, žehlí a každý čtvrtek chodí do kavárny si zahrát žolíky. Na nočním stolku má bibli, ve které si před spaním čte. Dost často usne s brejlemi na nose. Puberta u Oldy proběhla aniž by s ním jen trošičku zacloumala. Za to s ním cloumá takové klukovské hračičkování. Je fanda do starých vyřazených klumpů, jako jsou jednolampová nebo dvoulampová rádia. Nekouří, do hospody nechodí, děvčata ho nezajímají. Nejvíce z těch svých klumpů si Olda váží omšelé krystalky po pradědečkovi. Večer co večer si nasadí na mírně odstávající uši odrbaná sluchátka a drátkem škrábe po hrbolatém povrchu lesklého kamínku, až se mu podaří zachytit zvuk vysilače okresního města. Vzrušeně se zaposlouchá do hlášení o napadení zeleninových plodin slimáky a že jediná obrana proti nim, je nalít jim na talíř pivo. Program pak pokračuje zprávami a končí dechovkou místních hasičů.

Jednou se Olda zúčastnil vystoupení gymnasijního profesora Albrechta Koulínského, který v místním spolku zahrádkářů přednášel o meteoritech, které právě v tomto letním čase mají své reje. Zahrádkáře nejvíce zajímali zda mají vliv na kvalitu okurek, rajčat či pozdního salátu. „Nemají," odpověděl jim stroze profesor - očekával totiž otázky na úrovni své přednášky. Na další dotazy, jako co by se stalo, kdyby nějaký meteorit vletěl do čerstvě nadojeného kozího mléka, srazilo by se ?, se profesor nervózně podrbal ve sporých šedinách a otřel se čelo zmuchlaným kapesníkem a v duchu si zabědoval - proboha proč jsem vlastně jezdil?

K dotazu se ostýchavě přihlásil zvídavý Olda: „A pane profesore, je pravda, že naší zemi navštěvují mimozemšťané a viděl už vůbec je někdo?"

Profesor se vychovaně vysmrkal, shovívavě se usmál a váhavě odpověděl.: „Ehm, zajímavá otázka, máte asi na mysli neidentifikovaná létající tělesa, zkráceně UFÓNI, že?. No, kolen tohoto jevu je mnoho sensacechtivých zpráv, ale jejich přítomnost nebyla dosud vědecky potvrzena. Víte ono to není jen tak, je v tom problém jiného prostoru než toho, který my známe a hlavně rychlosti pohybu zřejmě většího než rychlosti světla. Ale to by si vyžadovalo delšího odborného výkladu, vysoce odborného. Další dotaz?"

Nikdo žádný dotaz neměl a tak přednáška skončila. Přítomní zahrádkáři si poručili pivo a k tomu ostré utopence. Profesor Koulínský se kvapem rozloučil.

Za tři dny sedí Olda u krystalky a drátkem přejíždí po krystalu, ale ozývá se jen takové pískání. Že by měl regionální rozhlas poruchu? Na dotaz mu moderátor sděluje, že poruchu má on, ať si laskavě nechá opravit rádio. Olda mu nevrle odpoví, že neposlouchá rádio, ale krystalku. Moderátor se neudrží, zachechtá se a nazve ho pošukem. Olda mu vztekle odpoví, aby si trhnul levou. Jenomže pískání a skřípění v krystalce neustává. Olda je z toho mrzutý, dokonce mu i tetiny lívanečky přestávají chutnat. Zkusil tedy odvolat místní starožitnictví pana Ruprechta Viléma zda nemá náhodou na skladě starší krystalku. Neměl, nabízel mu kravské zvonce, ale ty Olda nechtěl, dělají moc

hluku. Už, už chtěl Olda svojí vrtošivou krystalku vyhodit, když v tom najednou skřípění a pískání ustalo a ve sluchátkách se ozvala neznámá stanice: „Oldo, tady pitrmani, ahoj.“

Olda zatřepe sluchátkem, rozhlédne se po pokoji, nikdo tam nestojí. Nasadí si sluchátka na ucho a poškrabe s napětím drátkem po krystalu. A opět se ozve: „Oldo, my nejsme stanice okresu, ani kraje a ani hlavního města, my jsme z vesmíru.“

Olda se načuří. „Co blbnete, kluci pitomý, dělejte si šoufky z někoho jiného.“

„Co to jsou šoufky? My všechny ty vaše výrazy v databázi ještě neznáme.“

Olda vstane, otevře dveře do kuchyně, otevře dveře do předsíně, otevře dveře do ložnice, otevře okno na ulici, nikde nikdo. Otevře šatník, podívá se pod postel, prázdno. Tetinka je v kavárně na žolíkách. Tak kdo tady, hergot, na něj mluví ?

Přistoupí rázným krokem ke krystalce a rázně uchopí sluchátko, div ho nerozmáčkne. „Hele kluci, nebo kdo vlastně jste, já mám jiné starosti než poslouchat ty vaše pitomý vtípky!“

Ze sluchátka se ozve: „Oldo, my nevtipkujeme, my jsme výsadek z vesmíru, ale ne z toho vašeho vesmíru, jsme z vesmíru co je za ním.“

Olda se sice v jednom odborném časopise dočetl, že astrofyzikové připouštějí možnost jiných vesmírů než toho našeho, ale to byly jen takové sci- fi bláboly.. A vůbec, jak by se sem do mého pokojíku ty pitrmani, nebo jak si říkají, dostali?

Je mu odpovězeno: „Oldo, my se pohybujeme rychlostí větší než rychlost světla, to je pro nás courák, “

Olda se zachechtá. „Ale, ale, a jak to že vás není vidět?“

„To právě způsobuje ta větší rychlost.“

„Aha, a jak dlouho vám trvala cesta k nám, konkrétně ke mně do pokoje?“ Vždyť to musí být miliardy a miliardy kilometrů?“

„Oldíku, to jsou vaše pojmy, my nemáme žádné metry, kilometry a vůbec už ne světelné roky.“

„I vy kluci, a co tedy máte?“

„Spíš co nemáme, Oldo - nemáme prostor, teda ten váš prostor jak ho vymyslel Einstein a jemu podobní. Nemáme minulost, přítomnost budoucnost, my prostě jenom jsme a momentálně pátráme jaké máme sousedy. “

„Aha, a máte také oči, ruce, nohy a mozek jako my?“

„Oči, ruce a nohy nepotřebujeme máme jen mozek? To je naše tělo.“

„No ne, a kolik měříte, tedy na výšku?“

„Něco kolem půl metru, tedy podle vašich měřítek.“

„A jak velký je ten váš vesmír?“

„Asi jako váš měsíc, podotýkáme – podle vašich měřítek.“

Olda si podepřel bradu a usilovně přemýšlí. Kdo to s ním může takhle mluvit? Nějací pubertální kluci? Ale jak se mohli napojit na jeho krystalku?

Ve sluchátkách se opět ozve: „Ty nám nevěříš, viď?“

„To teda nevěřím, jste neviditelný a mluvíte se mnou dokonce česky.“

„Máme vaší řeč v databázi, prostudovali jsme vaši odbornou literaturu a i vaše náboženské spisy, hlavně bibli.“

„No ne, dokonce Bibli. A k čemu jste dospěli?“

„Vaši vědci vymýšlejí neustále nové a nové objevy, ale neuvědomují si, že si jim tím jen zvětšují Neznámo. To Bible je rozumnější, třeba takový Karatel…“

„Snad Kazatel, ne?“

„Promiň, Kazatel, řekl vám to jasně. Je čas budování a čas zmaru. Když tomu budete věřit budete mít věčný klid. Pro nás je to sice nepřijatelné, ale nicméně jsme ochotni o tom s ním diskutovat.“

„To snad nemyslíte vážně? Vždyť Kazatel je přes tři tisíce let po smrti?“

„To v klidu zvládneme, neboj.“

Olda si zamne čelo, odfrkne si a rázně hovor ukončí: „Hele vy…vy pošahaný pitrmani, nechte si ty svoje pindy, nejsem na ně zvědavej, mám jiný problémy, čau!“

Ve sluchátkách to zaskřípe: „No jak chceš Oldíku, snažili jsme se s tebou navázat kontakt. Když jsme se k vám vypravili tak jsme cestou potkávali celý váš vývoj a to od údobí kdy jste byli pustá koule zahalená do mraků, spoustě vod, z které časem vylezly ryby, ukázalo se slunce, množili se další další potvory, promiň nám ten výraz, a pak se objevil člověk, jakýsi Adam a ta jeho ženská, Eva. No a pak jste rodili, že ta vaše geometrická řada málem dostala infarkt. A naproti tomu jste se zase vraždili a zabíjeli takže ta řada se jaktakž vyrovnávala. Třeba taková francouzská revoluce, křižácké výpravy, dvě světový války, atomová bomba, diktátorské režimy, Stalin, Kadáfi, Husajn, hladomori, pandemie, to byly redukce na přemnožení přímo vzorné, ale moc vám nepomáhá, viď. Množíte se vesele dál.“

Olda huhňavě zachrchlal: „ No jo, množíme se, bohužel.“

Sluchátka mu zabzučí: „Tu tvojí krystalku si vezmeme sebou, protože škrábat se drátkem na povrchu lesklýho kamínku a poslouchat při tom vaše zprávy a vaší muziku, to je pro nás fenomenální unikát!“

Olda vypění: „No to tedy ne!“

Pitrmani mu odpoví: „To tedy jo!“

„Moment,“ nasupí se Olda, „To je přece krádež a za bílého dne?!“

„Kkk…krá ..dež? To slovo vůbec neznáme.“

Olda zatřepe sluchátkem a křičí do něj: „Halóóó, halóóó!“

Nikdo už se neozývá, ani ta regionální stanice.

Noc prospal neklidně, třikrát si musel odskočit na malou. Byla sobota ráno, do úřadu nemusel a tak se Olda provaloval v posteli až do devíti hodin. Teprve když zaslechl jak tetinka haraší v kuchyňce nádobím, tak mrzutě vstal. Vyčistil si zuby, opláchl si obličej, učísl si blonďatého ježka a vrátil se do pokoje. A hned ke krystalce. Ale co to??? Krystalka na stole nebyla?. Olda zafuněl a začal prohledávat pokoj jako čmuchací pes, bez výsledku. Krystalka byla prostě v háji. Olda vpadl do kuchyňky a hned na tetinku: „Teti, nedala jsi mi někam krystalku?“

Tetinka se ohradila: „Já? Já jsem na ni ani nesáhla, a na talířku máš lívance a koukej se do nich dát dokud jsou teplý, kakao je v konvici.“

Olda na lívanečky chuť neměl. „Nebyl někdo ráno v mém pokoji?“

„ A kdo by tam asi měl být? “

Olda mávl rukou a že bude snídat později. V pokojíku otevřel okno a díval se na ulici jestli tam není nějaká podezřelá osoba. Nebyl tam nikdo, akorát pes co občůrával plot. Olda zatelefonoval místnímu starožitníkovi zda-li nemá na skladě krystalku. Neměl, nabízel mu kravské zvonce. Ty Olda nevrle odmítl, dělají velký kravál. Na nebi se náhle objevila bílá čára od tryskáče, jenomže tryskáč na nebi žádný a navíc v tuhle ranní dobu u nich žádný tryskáč nelétal?. Vyklonil se z okna, jen taktak, že z něho nevypadl, bílé čáře zuřivě pohrozil: „Koukejte mi tu krystalku vrátit, vy, vy zlodějský pitrmani!“

Najednou mu kolem ucha něco zasvištělo a cink, dopadlo to na stůl. Olda se zvědavě rychle otočil. Byla to kancelářská sponka, kterou si připevňoval uvolněný kabílek od sluchátek. Olda s ní vztekle mrštil do podlahy a vztekle ji odkopl pod postel.

Do pokojíku vešla tetinka a zahartusila: „Tak budeš snídat nebo ne?“

„No jo, nasnídám se. Nemůžu pořád najít krystalku, někdo mi ji tady musel líznout. Zatracení pitrmani!“

„To je cirátů, tak si ve starožitnictví opatříš jinou, nó?“

„Jinou, to se ti lehko řekne. Nabízí mi kravský zvonce.“

„Kravské zvonce? Opovaž se je sem přitáhnout!“

„Představ si teti, že se ty pitrmani pohybují rychlostí větší než světlo, proto jsou neviditelní.“

Teti mu nakvašeně odpoví: „Koukej se dát do těch lívanců než ti vystydnou.“

Teti si oblékne lehký letní kabátek a ve dveřích prohodí: „Měl by si chodit víc mezi normální lidi, než se z tý krystalky dočista zmagořiš.“

Milan Hrubeš - Přednáška o konci historie

Vážení posluchači,

dovolte, abych vás nyní jednoduchým způsobem seznámil s tím, proč archeologie, historie a podobné vědy jsou nyní v nezájmu odborné i laické veřejnosti. Jak jistě víte, dějiny, jejich zkoumání a vlastně znovupoznávání toho, jak to bylo v minulosti, byly zajímavou lidskou činností po řadu století. Málokdo z vás si dovede představit výzkumy devatenáctého či dvaadvacátého století. Kdo by chtěl, no myslím si, že nikdo, tak je najde dostatečně popsány archivech. Zaměřme ale nyní na zajímavou oblast okolo objevu hru-mil rovnic a z nich vyplývajících důsledků. Tedy vlastně po vlně zájmu a mapování až k dnešnímu totálnímu nezájmu o archeologii a starší historii.

Čím to tedy všechno začalo? Všechno to začalo láskou. Láskou k matematice. Jak jinak, než geniální dítě, si Karel počítal svoje matematické hříčky a byl nesmírně šťasten. Otec ale to nerad viděl, protože chtěl, aby se syn věnoval jeho oblíbené archeologii a historii. Bral ho na všechny vykopávky, což ovšem Karla naprosto nezajímalo. Matka svého syna milovala, viděla jeho zájem o matematiku a snažila se zabránit vlivu otce. Nakonec matematiku přece jenom protlačila, což jak si řekneme, bylo ohromné plus pro historii, bohužel však později i ještě větší mínus.

Po absolvování příslušných škol a vlastně i během nich Karel nenáviděl mnohá nedotknutelná slovní spojení jako třeba „nekonečně řešení“, „paralelní vesmíry“ popř. i „cestování časem“. A rozhodl se s tím něco udělat. Důkaz, že neexistuje nekonečně mnoho řešení za obecně definovaných podmínek mu přinesl věhlas už na střední škole. Jeho diplomová práce o nemožnosti deformace času při nadsvětelných rychlostech vlastně znamenala že dostal první Nobelovu cenu.

A zde se trochu vraťme zpět. Jeho otec prováděl klasické výzkumy, kdy roboti skrývaly vrstvy hlíny, trojrozměrně zaznamenávaly a hlavně sbíraly vzorky k dalšímu průzkumu. Vše samozřejmě po předchozím objemovém skenování ve standardních frekvencích. Často malému Karlovi povídal pohádky, kde skutečnost byla smíchána s pohádkovými prvky. A vždy končil slovy …a až budou objeveny paralelní vesmíry, podíváme se tam do minulosti, budoucnosti a uvidíme vše, co si budeme přát. Karlova matka to nelibě nesla. V návalu vzteku

někdy říkala, že cestování časem i ty jeho vesmíry jsou hloupost. Karlovi to bylo samozřejmě jedno, ale pamatoval si to. Ostatně byl geniální a úměrně tomu měl i dobrou paměť.

Když uvažoval, jak dál po studiu, tak si vzpomenul na tyto „dětské pohádky“. Nejprve dokázal, že paralelní vesmíry nejsou. Vlastně jsou, ale jen dva, ten náš a jeho „otisk“. A zase byla Nobelova cena. Pak vypracoval praktické řešení „nadsvětelných rovnic“ což umožňovalo létat těmito rychlostmi. Tedy on toho na nich popravdě řečeno moc neudělal – jen je dovedl vypočítat.

Ještě jednou se vrátím k jeho osobnímu životu. Manželka, dvě děti. Tedy vzal jsem to stručně, ale naprosto zásadní pro - jak by to tak řek aby to nebylo směšné – pro náš dnešní vztah k archeologii bylo to, že Žanet byla také dcerou archeologa. A co víc, strašně moc jí učarovala doba kolem čtrnáctého století před naším letopočtem. Neví se vůbec proč. V její době se ani o této době nic moc nevědělo. Ha! Pěkná slovní hříčka.

Tedy vážně. Představme si tu dobu. Zvládnutá temojaderná fúze, cestování nesvětelnou rychlostí, důkaz paralelního vesmíru. Ale jak do něj? Ten jev nebyl ani filozoficky zvládnut, ani žádná rozumnější hypotéza. Všechny teorie se ukázaly být nepravdivé/nepoužitelné. Byla do dlouhá doba tápání. Detaily máte v každé příručce na toto téma. A zde právě Karel našel řešení - a to jsou právě ty hru-mil rovnice. Další Nobelova cena. Nechci být zde hrubý, ale krátce po jejím obdržení Karel zemřel.

No a další je už velmi jednoduché. Tedy za takovouhle větu bych zasloužil zastřelit. Ale opakovat stále, že za každým slovem jsou miliardy dolarů, týmy vědců a Nobelovy ceny? Další vyřešili rovnice, postavili stroje a našli způsob praktického cestování do paralelního vesmíru. O tom se již napsalo hodně, zbytečně bych opakoval. Jen jsem chtěl vysvětlit, z jakých zdánlivě maličkostí vše začalo. A následovalo totální poznání minulosti, neuvěřitelná vlna zájmu a následně nezájmu, jak jsem hovořil na začátku. Jen bych chtěl říci, že je-li něco snadno dosažitelné, neznamená to ještě, že je to bezcenné.

Protože je to poněkud složité, rád bych na závěr vysvětlil, pro toho kdo o této problematice moc neví, jak to všechno funguje. Opět většina hlavních důkazů je na internetu. Tak tedy. V paralelním vesmíru, tedy říkejme spíše v souběžném vesmíru je „otisk“ našeho vesmíru. Je v něm zachyceno vše, co kdo kdy řekl, udělal, co se stalo s výjimkou velmi krátkého úseku v období lidově nazývaným „big bum“ (historicky přesnější název je velký třesk). Cestovatel časem – vše tedy i tento název je velmi zjednodušen – nasedne do „lodi“ zvolí čas „přistání“ a je v daném období. A zde vlastně nepozorován pozoruje co se v dané době v reálném čase děje. Zde je to hlavní úskalí, protože udržet souřadnice „pozorovatele“ aby se pohyboval spolu s pohybem souběžného vesmíru je velmi složité a energeticky náročné.

Také samozřejmě ubíhá i jeho reálný čas. Což je velmi nepříjemné, ale když pozoruje v minulosti rok, tak je to pro jeho okolí, jak by byl stejnou dobu na nějaké stejně dlouhé služební cestě. Poslední co stojí za zmínku je, že lze zkoumat pouze historii, lhostejno či vteřinu nebo tisíciletí zpět. Nelze, ale opravdu nelze navzdory snílkům všech století prozkoumat ani vteřinu budoucnosti (Dokázáno hru-mil rovnicemi v části popisující, že minulost a budoucnost musí jít přes přítomnost a to znemožňuje cesty do budoucnosti). Řadu událostí lze velmi přesně předpovědět, ale ne si prohlédnou napřed.

S budoucností si musíte poradit sami a třeba vám pomůže i to, že budete znát minulost.

Děkuji za pozornost.

Obsah

Petr Klepal – Adéla 2
Tomáš Heveroch – Swan case 15
Vladimír Němec – Odpověď 18
Karel Doležal – Rodinu si nevybereš 26
Tomáš Houček – Časovka 37
Peter Taliga – Späť do bezstarostnosti 44
Zdeněk Jarchovský – Kukátko času 48
Jakub „Strýček Biolit“ Štros - Dům 54
Marek Veverka - Symetron 61
Iva Kolářová - Stroj času A. Swaina 63
Petr Štěcha - Kořalka, ten kapalný stroj času 67
Ondřej Jahoda - Zloději snů 69
Svoboda Pavel - Fax z Andromedy 84
Jiří Rác - Ještě jednou 85
Libuše Čermáková - Vztek 92
Svoboda Pavel - Pocta Stephenu Hawkingovi. 99
Iva Kolářová - Projekt PoBr08 101
Nikola Najbrová – The Game 103
Svoboda Pavel - Krystalka. 108
Milan Hrubeš - Přednáška o konci historie 110

Přehled dosavadních vítězů soutěže:

1.ročník	**1984**	**Hlavička Jan**	**Tohle zas potomečkové ne!**
2.ročník	**1985**	**Kosatík Pavel**	**Pětkrát profesor Pronson**
3.ročník	**1986**	**Hlavička Jan**	**Rozkošná paralelka**
4.ročník	**1987**	**Kadlečková Vilma**	**Rosa Mathiela**
5.ročník	**1988**	**Kadlečková Vilma**	**Svět je zlatý důl pro toho, kdo z něj umí brát**
6.ročník	**1990**	**Vyhlídka Petr**	**Průšvih**
8.ročník	**1996**	**Mostecký Jaroslav**	**Ten první..**
9.ročník	**1997**	**Bitzan Petr**	**Hvězdy nás přijmou**
10.ročník	**1998**	**Kostelecká Jana**	**Lovec**
11.ročník	**1999**	**Kríž Patrik & Geiger Jiří**	**Cíl: Návrat**
12.ročník	**2000**	**Marek Petr**	**Darebáka tam nahoře**
13.ročník	**2001**	**Vavřička Jan Jr.**	**Skokan**
14.ročník	**2002**	**Vavřička Jan Jr.**	**Tradice**
7.ročník	**2003**	**Pohl Milan**	**Hotel vašich snů**
15.ročník	**2004**	**Houdek Jaroslav**	**Jak se donutit vstát**
16.ročník	**2005**	**Mařík Jakub**	**Noshiro**
17.ročník	**2006**	**Darth Zira (Scarlet Rauschgoldová)**	**Pavilon šelem**
18.ročník	**2007**	**Darth Zira (Scarlet Rauschgoldová)**	**Ztracený ráj**
19.ročník	**2008**	**Mařík Jakub**	**Dítě v hoře**
20.ročník	**2009**	**Kovanic Jan**	**Jak zabít bratra**
21.ročník	**2010**	**Seiner Hanuš**	**Centrální kód**
22.ročník	**2011**	**Zelníček Richard**	**Nejvýznamnější zubař v dějinách sci-fi**
23.ročník	**2012**	**Klepal Petr**	**Adéla**

VYDAL SFK ANDROMEDA PLZEŇ
V ROCE 2012 NÁKLADEM 15 VÝTISKŮ
VE VYDÁNÍ PRVNÍM A JEDINÉM
REDAKCE: PETR KAUFNER
OBÁLKA: NEZNÁMÝ & DÁREČEK